

P.C. CAST

New York Times bestseller
Gece Evi serisi yazarı

TRUVA TANRIÇASI

PEGASUS

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

TRUVA TANRIÇASI

Pegasus Yayınları: 631
Bestseller Roman: 267

TRUVA TANRIÇASI
P. C. CAST
Özgün Adı: WARRIOR RISING

Editör: Begüm Berkman
Düzelti: Sibel Yıldız
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mart 2013
ISBN: 978-605-343-060-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © P. C. Cast, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Berkley Group Publishing'den alınmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST

TRUVA TANRIÇASI

İngilizceden Çeviren:
Gizem Onat

PEGASUS YAYINLARI

Bütün dostlara!

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi hem temsilcim hem de dostum olan Meredith Bernstein'e teşekkür etmek istiyorum. Bana sonsuz inancın, burada kelimelere dökebileceğimden çok daha anlamlı.

Aslında çok korkutucu olan editör değiştirme sürecini acısız geçirmemi sağlayan yeni Berkley editörüm Wendy McCurdy, sana da teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir zevkti!

En büyük TEŞEKKÜR ise *Tanrıça* serisini okuduktan sonra bana harika mektuplar göndererek kitaplarımdan aldıkları keyfi ve gücü anlatan hayranlarıma... Bu kitapta da benim bakış yorumumla Truva Savaşı'na güzel bir yolculuk yapmanızı dilerim.

GİRİŞ

Gümüş Ayaklı Thetis, gizli koyun derinliklerinden yükseldi. Oğlu zaten oradaydı ve annesinin gelişini bekliyordu. Bebekken bile sahip olduğu o garip, hatta doğaüstü sükûnetiyle sahilde durmuş, ufka odaklanmıştı. Henüz annesini fark etmemişti, Thetis bunu fırsat bilerek onu dikkatle inceledi.

Bugüne kadar daha on altı yaz yaşamış olmasına rağmen, çok kısa bir zaman önce annesinin göğsüne bastırdığı bebekten çok, bir adama, bir savaşçıya benziyordu. Göz kamaştırıcıydı; Thetis'in altın kartal yavrusu, gururu, kalbi; Akhilleus'u. Bugün Zeus'un kâhininin kehanetini duyduğu andan beri Thetis'in içi kan ağlıyordu. Keşke gerçeği inkâr edebilseydi ya da bu ulu Tanrı'nın sunduğu seçeneklerden kaçabilseydi ama kendisi de bir ilahtı; antikçağların Deniz Tanrısı Nereus'un kızıydı ve bir Su Tanrıçası'ydı. Tanrıların kehanetlerinden kaçılamayacağını çok iyi biliyordu. Onlardan kaçmak geride kaos, hayal kırıklıkları ve mahvolmuş hayatlar bırakırdı. Kader engellenemezdi, o zaman yapılacak tek şey olanlara katlanmaktı.

En azından Akhilleus'a bir seçenek sunulmuştu.

Bu düşüncenin Thetis'e verdiği küçücük umut, kısa ömürlü oldu. Oğlunun ne harika bir adam olmaya başladığını seyrederken bu umut yüreğinden taştı.

Akhilleus daha ana rahmine düşmeden önce kâhin, Thetis'e, oğlunun babasından da büyük bir adam olacağını söylemişti; bu sayede Apollon ile Zeus'un ona sürekli kur yapmaları sıkıntısından kurtulmuştu. İki tanrı da kendisini gölgede bırakacak bir oğulun varlığına katlanamazdı. Sonunda Myrmidonların Kralı Peleus'la evlenmişti. Thetis'in pembe dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Peleus onu delicesine istemişti ve Kral'ın gözünde, Tanrıça'nın düzgün beyaz uyluklarının yanında kâhinin sözleri son derece önemsiz kalmıştı. Thetis gümüşi sarı saçlarını geriye attı. Kral olsun olmasın, Thetis'in bir ölümlüyle yerleşik bir düzen kurması söz konusu değildi ama onu sık sık ve sevgiyle düşünüyordu. Belki bu gece geç bir saatte ziyaretine giderdi. Peleus onu her zaman mutlulukla yatağına alıyordu ve Akhilleus'un seçimi meselesinin üstüne Thetis'in şehvetle biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı vardı. Maalesef oğlunu çok iyi tanıyordu; Dodona'daki kâhinin onunla ilgili kehaneti ne yazık ki gerçekleşecekti.

"Akhilleus!" diye seslendi ona.

Akhilleus anında annesine döndü. O göz kamaştırıcı gülümsemesi ve resmî reveransıyla öylesine saygılıydı ki Hera'nın bile çok hoşuna giderdi.

"Anne, Dodona'dan ve Zeus'un kehanetinden yeni haberler var mı?"

Thetis yumuşacık elini uzatarak ona doğru süzüldü. "Annene bir 'merhaba' bile yok mu? Tek ilgilendiğin kâhinler ve kehanetler mi oğlum?"

Akhilleus'un, annesinin içinde doğduğu turkuaz derinliklerin rengindeki mavi gözleri muzıplikle parladı. "Affet beni, Denizlerin

Yüce Tanrıçası!" Elini tuttu ve sevgiyle öptü. Sonra, şimdiden mükemmel bir kas yapısına sahip olan kolunu annesine dolayarak onu ılık Ege sularından çıkardı. "Sağlığın nasıl anneciğim? Seni iki gün önce gördüğümden bu yana bir değişiklik oldu mu?"

Thetis onu, iki gün önce yine bu koyda öğle yemeği yedikleri günkünden çok daha sert olan omzundan itti. "Sağlığım, senin de gördüğün üzere mükemmel ve ben yalnızca küçük bir Deniz Tanrıçası'yım; İlahi On İki'den biri değilim. Yani beni bu kadar pohpohlamana gerek yok. Bunu sen de biliyorsun."

Akhilleus eğilerek onu yanağından öptü. "Sen *benim* tanrıçamsın anne, benim için diğer On İki'den çok daha kutsalsın."

Oğlunun yaptığı bu espriyi her zamanki yumuşakbaşlılığıyla karşılamayarak gözlerini onun parlayan gözlerine dikti ve sert bir cevap verdi. "Tanrılar hakkında espri yapma. On İki Olymposlu'dan biri olsaydım, yalnızca böylesine bir hakareti aklından geçirmenin bile cezası ölüm olurdu ve benim kibrim de ciddi bir şekilde cezalandırılırdı."

Akhilleus kaşlarını çattı. "Sorun nedir anne?"

Thetis içini çekerek oğlunun kollarının arasından ayrıldı. Sessizlik içinde ilerleyerek koltuk büyüklüğündeki kayanın üzerine oturdu. Başını kaldırıp oğluna baktı. Deniz ve güneş Akhilleus'un arkasındaydı ve onun gençlik fışkıran bedenini ışınlarıyla okşuyordu. Altından bir heykel gibiydi. Belki de çok uzak bir gelecekte insanlar böyle bir anıt yapacaklar ve yaşamı bir kuyruklu yıldız kadar parlak olan ama kısa sürede parıltısını yitiren bu savaşçıyı anacaklardı.

Thetis'in bedeninden bir ürperti geçti.

"Anne?" diye tekrarladı Akhilleus. Ona doğru yürüdü ama annesi elini kaldırarak onu durdurdu.

"Orada durursan bu çok daha kolay olacak." Böylelikle ona hâlâ bebeğiymiş gibi sarılıp akıllı, mantıklı ve daha düşünceli olması için

yalvarma arzusunu bastırabilecekti. Thetis derin bir nefes daha aldı. Konuşmaya başladığında sesi tüm duygularından arınmıştı, kâhin oydu sanki. "Zeus'un kâhini sana iki seçenek sundu, Akhilleus." Gözlerini yumdu ve duyduklarını tekrarladı: "Seçeceğin yollardan biri seni uzun ömürlü, dört başı mamur bir geleceğe götürecek. Myrmidonlar senin yöneticiliğin altında gelişecekler. Sana pek çok kız ve erkek evlat verecek oldukça doğurgan bir eşin olacak. Barışı, huzuru ve sevgiyi tadacaksın. Uzun yaşamın zenginliklerle geçecek ve sakalların beyazladığında, etrafın sevdiklerinle doluyken yatağında huzur içinde öleceksin. Yasını tutacaklar ama adın, tarihteki diğer kum tanecikleri gibi çok kısa sürede unutulacak." Thetis derin bir nefes daha aldıktan sonra konuşmasına devam etti, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Geleceğe giden diğer yolun ise tüm tanrıları ve savaşçıları gölgede bırakacak. Bir savaşta Myrmidonlara, önüne çıkan her şeyi yakıp yıkacağın bir öfkeyle önderlik edeceksin. Bu işi öylesine ateşli bir hiddetle yapacaksın ki adın dünya tarihinde binlerce yıl boyunca hatırlanacak. Ama sen de ateşinin söndüğü hızla tükenecek ve otuzuncu yazını bile göremeyeceksin. Öfken yaşamını mahvedecek. Barış, huzur ve sevgiye uzaktan bakacaksın ama onları hiçbir zaman tadamayacaksın." Thetis uzun bir ara vererek kendini göreceklerine hazırladı ve gözlerini açtı.

Akhilleus âdeta alev almıştı. Bunu, kâhin oğlunun seçeneklerinden bahsettiği andan beri biliyordu ama yine de içinde minik bir umut beslemişti. Şimdi üflenen bir mum gibi o umut da sönmüştü.

"Birini seçmen gerekiyor oğlum ama zamanın var. İyi düşün. Seçimini yaptığın anda, Zeus kaderini belirleyecek ve yolun çizilmiş olacak."

Akhilleus'un tebessümü son derece genç ve yabaniydi. "Hangisini seçeceğimi zaten biliyorum anne!" Kollarını gökyüzüne kaldırdı, başını geriye attı ve kararını Olympos Tanrıları'na vahşi bir dua

gibi haykırarak bildirdi. "Yüce Zeus, bana sunduğun seçeneklerden dolayı sana saygılarımı sunuyorum. Ben, bir savaşçı gibi yaşamayı ve sonsuz şöhreti seçiyorum!" Tam o anda gökyüzü sağır edici bir gökgürültüsüyle inledi, devasa bir şimşek parlayarak Akhilleus'un bedenine indi, onu dizlerinin üzerine düşürerek içini kızıl, katışıksız güçle doldururken yüzündeki çocuksu ifadeyi yok ederek o yumuşacık yanaklarını sertleştirdi. Akhilleus büyüdü, uzadı, genişledi ve cüssesi *ikiye* katlandı. Gözlerini kan bürüdü, dudakları kasıldı, dişleri ortaya çıkaran bir hırlamanın ardından kararını bir kez daha kendisinin bile tanıyamadığı bir sesle tekrarladı. "Ben bir savaşçı gibi yaşamayı ve sonsuz şöhreti seçiyorum!"

Oğlunun, kısacık bir ömrü seçmesiyle, Thetis'in gözlerinden sessizce yaşlar süzüldü. Parlayan küçük tanrısına, o mükemmel kartal yavrusuna baktı. Gururlu, güzel, vahşi ve ölümsüz...

Ama ölümsüz değildi. Kısacık bir zaman sonra ölecekti. Thetis onun parlayışını ve hemen ardından da sönüşünü izleyecekti.

Thetis başını eğerek Olympos'a yakardı. Kelimeleri feryat ederek değil de kalbi kırık bir annenin gücüyle söyledi.

"Bütün Annelerin Tanrıçası Hera, yalvarırım bana acı. Mümkünse sevgili oğlum ölmeden önce huzuru ve sevgiyi tatsın. Savaş ve Bilgelik Tanrıçası Athena, tüm ölümsüz ruhumla senden diliyorum ki Akhilleus savaşmayı seçmiş olsa da çocuksu bir aptallıkla yaptığı bu seçiminden daha uzun yaşamasını sağlayacak erdeme sahip olsun..."

Yunan gökyüzünde bir kez daha gök gürledi ve Akhilleus vahşi bir keyifle gülerken, annesinin yanında bir anda beliren tavus kuşunu fark etmedi. Kuş asil boynunu uzatarak safir rengi başını Deniz Tanrıçası'nın bacağına sürttü. Ardından Thetis'in diğer yanında ihtişamlı bir baykuş belirdi, beyaz tüyleriyle semavi görünüyordu. Baykuş gözlerini Tanrıça'nın gözlerine dikerek asil başıyla Thetis'i selamladı. Bu iki kutsal kuş, parlak, elmas bir toz bulutunun arasında yok oldular.

ON ÜÇ YIL SONRA

OLYMPOS DAĞI

"Canlarım, bu Truva Savaşı'nın canımı çok sıktığını söylemek zorundayım," dedi Venüs, Athena'ya bakıp tek kaşını kaldırarak.

"Neden bana öyle baktığını anlayamadım," diye çıkıştı Athena.

"Athena, sevgili dostum, bunun senin Savaş Tanrıçası olmanla bir alakası olabilir," dedi Hera.

"Ayrıca Odysseus ve onun güvenliğiyle ilgili takıntılarını da göz önüne alırsak, Truva meselesi içinden çıkılmaz bir hal alıyor," dedi Venüs. Sonra boş kadehini kaldırarak bağırdı: "*Ambrosia*'m[1] bitti!" Bir satir[2], elinde tanrıların altın içeceğiyle dolu parlak şarap testisiyle koşarak yanına gitti. Venüs erkek satire iki öpücük verdi, Tanrıça'nın bu ilgisinden çok hoşnut olan satir, eğilip burnunu onun ayaklarına sürttü ve isteksizce odayı terk etti.

"Bu yaratıkları fazla şımartıyorsun," dedi Athena, satirin arkasından kaşlarını çatarak. "Ayrıca hatırlatmama gerek var mı bilmem ama Odysseus'un bana olan ilgisini körükleyen de sensin." Gri gözlü tanrıça altın renkli saçlarını savurdu. "Yani ilişkimizin asıl suçlusu sensin."

"Bu kadar gergin olmasaydın yıllardır bastırdığın cinsel arzuların ve takıntılarının yerine gerçek bir *ilişkin* olabilirdi," diye mırıldandı Venüs.

"Bu da ne demek?" dedi Athena gözlerini kısarak.

---

1 Yunan mitolojisinde tanrıların yiyeceği ya da içeceği olan besin. Balımsı kıvamı ve çiçek aromasıyla bu nektarın, içenlere ölümsüzlük, sonsuz hayat ve güç sunduğuna inanılır. (ed.n.)

2 Yunan mitolojisinde üst gövdeleri insan, alt gövdeleri at ya da teke biçiminde olan cinlerdir. (ed.n.)

"Ben sadece..."

"Şu Truva Savaşı gerçekten sıkıcı bir hal aldı," diye kibarca araya girdi Hera. "Özellikle de son söylentiler çok iğrenç... Agamemnon ve Menelaos'un, zavallı Helen'i savaşı başlatmakla suçlaması zaten kötüydü, üstelik savaşın esas nedeni onların Truva'nın servetini ele geçirme hırsları ve kabaran erkeklik gururlarıyken."

Athena imalı bakışlarını Venüs'e çevirdi. "Paris'in Helen'e sevdalanmasında senin parmağın yok mu?"

Aşk Tanrıçası hoş bir şekilde dudaklarını büzdü. "Menelaos, Helen'in güzelliğini yeterince takdir etmiyordu. O çok kaba ve anlayışsız. Ben yalnızca o ahmağın kıskanmasını sağlamak için küçük bir aşk büyüsü yaptım. Paris'in bu kadar duyarlı, Helen'in de bu kadar muhtaç durumda olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Nedeni ne olursa olsun," dedi Hera, "Yunanlıların koskoca bir savaşın yükünü, sadakatsiz bir eşe ve onu kaçıran bir adama yüklemeye kalkışması çok aptalca."

"Adam mı? Paris'in şehvet dolu küçük bir çocuktan farkı yok, bu yüzden o küçük sihrimin böylesine bir sonuç yaratacağını hiç düşünmemiştim."

"Bir kadının, koca bir savaşa sebep olması zaten saçmaydı ama son durum daha da saçma ve komik. Truvalıların, Helen ile Paris rezaletinden üçümüzü sorumlu tuttuklarını biliyor muydunuz? Kontrolden çıkan küçük bir kıskançlık büyüsünden bahsetmiyorum elbette," dedi Venüs.

"Yine o elma hikâyesi mi? Bu acayip hikâyeyi aylar önce duymuştum. Popüler olmasına ve hâlâ devam etmesine inanamıyorum." dedi Athena.

"Üçümüz bir güzellik yarışmasına katılacakmışız!" diye homur dandı Hera.

"Bunun suçlusu Eris elbette ki... Peleus ile Thetis'in düğününe davet edilmediği için kızdı ve bu dedikoduyu yaymaya başladı," dedi Venüs. "Başlatanın o olduğunu biliyorum çünkü bu dedikoduda adım hep Aphrodite[3] olarak geçiyor. Eris, Romalı adımı tercih ettiğimi çok iyi biliyor. Dedikodularında da sırf beni rahatsız etmek için diğer adımı kullanıyor. Oysa ben o aptal davette yoktum bile!"

"Eris sinir bozmayı çok iyi biliyor," dedi Hera.

"Partilere neden davet edilmediğini düşünmeye hiç gerek yok," dedi Venüs.

"Söylentiye göre Venüs, ya da Aphrodite diyelim," Hera duraksadı ve özür dilercesine Venüs'e gülümsedi. "Helen'i Paris'e, üçümüzün arasında en güzel olarak seçilebilmek için vermiş," dedi Hera.

"Bu saçmalığı ben de duydum. Bu savaş da bu yüzden canımı yakıyor. Yunanlıların ve Truvalıların her konuda kadınları, özellikle de tanrıçaları suçlamalarından çok sıkıldım. Canlarım, savaşın sona ermesini sağlamak için gerçekten bir şeyler yapmamız gerekiyor. Hem de hemen..."

"Neredeyse on yıl olacak. Bana göre bu, dokuz yıl uzatmalı bir savaş demek," dedi Hera.

"Kesinlikle," dedi Venüs.

"Aynı fikirdeyim," dedi Athena.

"Peki, bu konuda ne yapacağız?" diyerek iç geçirdi Venüs. "Onlar kadınları suçlayıp duruyorlar ama aslında bütün işleri karıştıran, bu antik dünyanın lanet olası erkekleri ve onların modası geçmiş tutumları."

"Bu aslında Odysseus'un hatası değil, siz de biliyorsunuz." Athena en sevdiğini korumak için bu cümleyi hızla söyleyivermişti.

---

3 Roma mitolojisinde Güzellik ve Aşk Tanrıçası Venüs'ün, Yunan mitolojisindeki karşılığı Aphrodite (Afrodit)'dir. (ed.n.)

Venüs homurdandı.

"Bence haklısın Athena," dedi Hera başını usulca sallayarak. "Savaşın esas kaynağı Akhilleus ve öfkesi."

"Evet," dedi Athena. "O büyük bir sorun. O ve Myrmidonlar denklemden çıksalar, muhtemelen Yunanlılar da Truva'ya karşı tüm cesaretlerini yitirirler." Bariz şekilde sinirleri bozulan Tanrıça, ince parmaklarını şarap kadehine vurmaya başladı. "Yıllar önce Thetis bizden yardım istediğinde durumun bu kadar kötüleşeceğini anlamamız gerekirdi. O zaman harekete geçmiş olsaydık, bugün bu rahatsızlığı yaşamazdık."

Hera iç geçirdi. "Harekete geçmedik çünkü Zeus'la aramda sorun çıkacaktı... Yine."

"Siz ikiniz, neden bahsettiğinizi bana da anlatır mısınız lütfen?"

"Thetis, Zeus'un Dodona'daki kâhinine giderek oğlunun geleceğini sormuştu, hatırlıyor musun?" Hera bu soruyu Aşk Tanrıçası'na sordu.

"Hayal meyal... Akhilleus'un şan şöhret ile uzun yaşam arasında yapması gereken bir seçimdi galiba."

"Evet, düşüncesiz çocuk şöhreti seçti elbette ki," dedi Athena. "O bunu yapınca Thetis de bizden yardım istedi. Onu duyduk ve ben harekete geçmeye kararlıydım." Tanrıça o güzel, yuvarlak omzunu silkti. "Ama bir türlü doğru zamanı bulamadım ve itiraf etmeliyim ki sonra da aklımdan uçup gitmiş."

"Aslında ben de harekete geçecektim. Sanırım Zeus'la aramda sorun yaratacak olması beni caydırdı. Tabii bir de Zeus'un, Akhilleus'a bahşettiği o azılı savaşçı öfkesi var... İyi ya da kötü, duyguları bu şekilde uyarıldığı anda onu ele geçiriyor ve Akhilleus'a laf anlatmanın imkânı kalmıyor." Hera bilinçli bir şekilde sesini kıstı. "Kadınlardan öylesine korkuyormuş ki yıllardır bir sevgilisi bile olmamış."

Venüs yeniden homurdandı. "Akhilleus'un modern dünyanın bağımsız kadınlardan güçlü bir dozda maruz kalması gerekiyor. Bu

onu hemen kendine getirir ve o azılı savaşçı saçmalığından geriye bir şey kalmaz. Sonra onunla uzlaşmayı deneyebiliriz. Şu an onun eski günlerdeki heyecanlı, komik ergen olmadığından eminim, saçları beyazlamadan ölmeyi istemeyecek kadar akıllanmıştır." Şarabını yudumlamak için durduğunda Hera ile Athena'nın ona baktıklarını gördü. "Ne var?"

"Aşk Tanrıçası'nın çözümü bulduğunu düşünüyorum," dedi Athena.

"Evet, Truva'ya modern kadını *o* getirirse, Zeus o kadın yüzünden meydana gelecek olaylardan asla beni suçlamayacaktır," dedi Hera.

"Evlilik sorunlarını çözmene yardımcı olabildiysem ne mutlu bana!" dedi Venüs alaycı bir tavırla.

"Bunu yapacak mısın, yapmayacak mısın?" diye sordu Athena her zamanki açık sözlülüğüyle.

"Elbette yardım edeceğim. Truva Savaşı'ndan en az ikiniz kadar bıkmış durumdayım, söylentilerden de..." Venüs saçlarını geri atıp şarabını yudumlarken sonraki adımın ne olacağını düşündü. "Modern dünyadaki Tulsa şehrine son derece aşinayım. Küremi oraya yönlendirmek benim için oldukça basit bir şey. Doğru muhabbetlere kulak misafiri olarak Akhilleus için mükemmel kadını bulabilirim." Gülümseyerek lakayıt bir tavırla omuz silkti. "Onu bulduktan sonra buraya uçurabilirim. Akhilleus'un yanına, Yunan kampına göndermeden önce burada biraz laflarız. Sanırım..." Venüs yine durdu ve diğer iki Tanrıça sabırsızlıkla ne söyleyeceğini beklerken şarabından bir yudum daha aldı.

"Evet?" diye üsteledi Hera.

"Sanırım kadına hizmetlerinin bedeli olarak bir ödül falan teklif edebiliriz."

"Ödül mü? Bir tanrıça tarafından seçilmiş olmak yeterli bir ödül değil mi?" dedi Athena kaşlarını çatarak.

Venüs gözlerini devirdi. "Athena, hayatım, daha fazlasını vermek zorunda kalacaksın. Modern ölümlüler, özellikle de modern ölümlü kadınlar, diğer parazitler gibi bize tapmıyor ya da önümüzde eğilmiyorlar. Onların arasında gezinmek gerçekten canlandırıcı oluyor." Venüs, Tulsa'da yaşadıklarını ve kazandığı ebedi aşkı hatırlayarak gülümsedi. "Bu konuda bana güvenin."

"Bir ölümlüye ödül vermenin bence sakıncası yok," dedi Hera, Athena dik dik Venüs'e bakarken. "Neden onu sen ödüllendirmiyorsun? Aşk Tanrıçası'nın vereceği bir ödül, bir ölümlüyü modern olsun olmasın tatmin edecektir."

"Bu harika bir fikir, Hera." Venüs muzip bir tavırla Athena'ya güldü.

"Kulağa hoş bir planmış gibi geliyor," dedi Hera.

"Evet, üçümüz de aynı fikirdeyiz ve anlaştık," dedi Athena isteksiz de olsa.

Hera kadehini kaldırdı. "Akhilleus'u modernleştirerek şu sefil Truva Savaşı'nı sonlandırmaya..."

"Ve" diye ekledi Venüs gülümseyerek, "modern kadınlara."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

BİRİNCİ BÖLÜM

"*İlyada* mı? Doğru mu duydum? O kadın düşmanı saçmalığı mı okuyorsun?" dedi Jacqueline, kilerdeki kırmızı şarap koleksiyonunun renkli karmaşasında, açmak için yeni bir şişe *Şiraz* bulmaya uğraşırken.

"Uyku zorluğu mu çekiyorsun? Ben üniversitedeyken Homeros, uykusuzluğa karşı mükemmel bir ilaçtı," dedi Kat. "Jacky, diğer *Coppola Shiraz* şişesini arıyorsan hâlâ kapının yanında bıraktığım torbanın içinde duruyor."

"Her zamanki gibi zihnimi okudun, Kat," diye seslendi şık evin girişine doğru ilerlerken, kapının yanında, yerden tavana uzanan eski konik aynanın önünde kıvırtıp doğaçlama dans ederek.

Kat gülerek arkasından seslendi. "Salla bebeğim, salla!"

Jacqueline, *Şiraz* şişesini aldı ve yine göbek dansı yaparak gurubun yanına döndü.

"Keşke böyle kıvırtabilseydim," dedi Kat.

"Kat, hayatım, seni seviyorum ama siz beyaz kızlar arka taralı nızda benimki gibi kıvırtabileceğiniz bir yüke sahip değilsiniz. Ben

harikayım." Jacqueline kelimeyi bir kedi gibi mırlayarak söylerken ellerini seksi bedeninde gezdirdi ve en iyi arkadaşına öpücükler gönderdi. Şişeyi açmak için sıntarak mutfağa girerken seslendi: "Ne diyorduk?"

"Zavallı Susie'nin sefil *İlyada*'yı okumasından bahsediyorduk. Kat "zavallı Susie'ye" göz kırptı. "Bize bunu okuyarak kendine tam olarak *neden* acı çektirdiğini anlatır mısın?"

Bu grubun ayda iki kez kızlar partisi yaptıkları, 1920'li yıllardan kalma evin sahibi olan Susie acı dolu, derin bir iç geçirdikten sonra ellerini bıkkınlıkla iki yana açtı. "*Katrina*, öncelikle," Kat'in tam adını söylerken sesinde çocuk azarlama tonu vardı, "zavallı falan değilim; üniversitedeyim ve sadece ölmek üzere olduğumu hissediyorum. Lanet olasıca *İlyada*'yı okuyorum çünkü pislik, şoven profesörüm bunu sondan iki önceki dersi vermemizin tek yolu olarak belirledi. Mezun olabilmek ve sonunda, kırk sekiz gibi komik bir yaşta o lanet olası Edebiyat Fakültesi diplomamı alabilmek için bu dersi vermem gerekiyor."

"Pekâlâ, bize Tulsa'nın hiç de iyi bir yerinde olmayan küçük aksesuar dükkânını bugün Utica Meydanı gibi gösterişli bir merkeze taşıyıp mükemmel bir butiğe çeviren inanılmaz derecede başarılı bir kadının, Dallas Galleria ve Şikago Magnificent Mile gibi alışveriş merkezlerinde ve Denver'ın en güzel yerinde şubelerini de açmışken kendini ispatlamak için neden hâlâ bir kâğıt parçasına ihtiyaç duyduğunu bir kez daha anlatır mısın lütfen?" dedi Kat uzun şampanya kadehindeki buz gibi içkisini yudumlarken.

"Cidden." Christy balon şeklindeki kırmızı şarap kadehini kaldırdı. "Bu soruya katılıyorum."

"Ben de," dedi Heather kaşlarını çatarak kadehini kaldırırken. "Bu köpüklü üzüm suyundan kurtulup yeniden o harika *Chardonnay*'e dönebilsem ne kadar mutlu olacağımı ve hatta keyiften altıma bile kaçırabileceğimi ya da mükemmel bir sarhoşluğa erişebileceğimi

size bir kez daha hatırlatabilir miyim? Sarhoş olma kısmını tercih ediyorum."

"Kulağa gayet hoş geliyor," dedi Kat. "Sarhoş olma kısmı; altına kaçırma kısmı değil."

"Sadece bir ayın kaldı. Hem o minik bebeği sarhoş etmek istemezsin," dedi Christy, uzanıp Heather'ın kocaman karnını okşayarak.

"Biliyorum ama bir kadeh şarap için neler vermezdim."

"Dikkatinizi toplayın çocuklar! Susie'ye ve o rezil *İlyada*'yla ilgili yazması gereken makalesine acımakla meşguldük," diye hatırlattı Jacqueline.

"Ben de bunca başarıya sahipken ne kadar akıllı olduğunu göstermek için o kâğıt parçasına ihtiyacı olmadığını söylüyordum," dedi Kat.

"Psikoloji yüksek lisansına sahip biri için bunları söylemek kolay," dedi Susie ve Kat araya giremeden hızla konuşmaya devam etti. "Ayrıca her biriniz o *anlamsız* kâğıt parçasına sahipsiniz, hatta birkaç tanesine. Yanılıyor muyum?" Önce Jacqueline'i gösterdi: "Bayan Acil Servis Hemşiresi, sen lisans mezunu değil misin?" Sonra Heather'a döndü. "Senin de lisansüstü diploman var."

"Tamam, suçluyum," dedi Heather.

"Christy senin de Kültürfizik diploman var, değil mi?"

"Evet, ama dürüst olmamı istersen bireysel antrenörlükteki başarımı, spor deneyimime borçluyum; ailemin beni zorla üniversiteye göndermiş olmasına değil."

"Tamam, bunu anlayabiliyorum ama siz gerçekten buradaki ortak noktayı göremiyor musunuz? Üniversite, başarılarınızın bir parçası... Christy, derecesi olmasaydı da eğitmenlik yapabilirdi ama Kat ile Jacqueline o kâğıt parçaları olmadan işlerini asla yapamazlardı, ayrıca o bilgilere de sahip olamazlardı, değil mi?"

Kat ile Jacky isteksizce onayladılar.

Heather, sen de lisansüstü derecenin öncesindeki lisansın olmadan bu konuda hocalık yapamazdın, değil mi?"

Heather içini çekerek karnını okşadı. "Doğru ama bugün ders vermek ya da şişmiş ayaklarımın üzerinde durarak lise öğrencilerime bağırmak ve bileklerimin daha da şiştiğini hissetmek zorunda kalmasam, gerçekten güzel olabilirdi."

Jacqueline ürperdi. "Tanrım, ergenler... Çok sevimsizler. Onların o hormonlarına nasıl tahammül edebildiğini hiç anlayamıyorum."

"İtiraz edemeyeceğim. İğrenç yaratıklar," dedi Heather.

"Hırçınlığın üzerinde çünkü ayak bileklerin birer kütüğe dönüşmüş durumda. Ders vermeyi, bir şeyler öğretmeyi severdin, hatırlıyor musun? Gebeler âlemine adım atmadan önce," dedi Susie.

"Hamile olmadığım günleri hatırlayamıyorum bile. Çok uzun zamandır iri ve çirkinim."

"Hayatım, bir çikolata ye." Jacqueline çikolata tepsisini ona uzattı.

"Birkaç ay içinde her şey daha güzel olacak," dedi Kat.

Heather, Kat'e yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve çikolatayı ağzına attı. Ağzında eriyen çikolatanın tadını çıkarırken konuştu: "Kat, bu kadar iyimser olman beni hayrete düşürüyor. O işlettiğin klinikte ilgilenmek zorunda kaldığın tacizci onca pisliğe ne demeli? O rezil heriflerle uğraşmak zorunda kalsaydım bugüne kadar çoktan erkek düşmanı bir cadaloz olmuştum ama sen olmuyorsun." Heather ona bilimsel bir deney yapıyormuşçasına baktı. "Erkekleri seviyorsun, değil mi?"

Kat'in kahkahası son derece samimi ve bulaşıcıydı. "Evet, kesinlikle erkekleri seviyorum. Ayrıca danışmanlık yaptığım tüm pislikler erkek değil, aralarında kadınlar da var. Hem hepsi tacizci pislik değil. Aslında çoğu bana tam bir tacizci pislik statüsünü kazanmadan *önce* geliyor."

"Tıpkı benim gibi," diye belirtti Susie. "Günün birinde ben de mezun olacağım."

Jacqueline kaşlarını çattı. "Iyy, Susie, tacizci pislik olma alanından mezun olmak isteyeceğini hiç sanmam."

Daha olgun olan kadın gözlerini devirdi. "Ben Edebiyat Fakültesi'nden bahsediyorum, onların pisliklerinden değil. Birkaç ay içinde şu son edebiyat dersimden de kurtulacağım ve her şey yoluna girecek. Son iki dersim gerçekten de nefes aldıracak cinsten... Bu, almak zorunda olduğum son iğrenç ders... Şu *İlyada* konusundaki makalemi bitirdiğimde kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Biliyorum!" dedi Kat çikolatasını dilinin üzerinde eritirken. "Peki, makaleni Truva Savaşı sırasında her konuda kadınların günah keçisi yapılmasıyla ilgili yazmaya ne dersin? Tabii kitabı baştan sona okumuş değilim." Alnını kırıştırdı. "Hatta kitabı hiç okumadım. Özetini okuyarak işimi halletmiştim. Yine de tek hatırladığım, Helen'in savaşın sebebi olarak gösterilmesiydi."

"Hey, ben de hatırladım şimdi," dedi Jacqueline. "Bir de aslında her şeyi üç tanrıçanın başlattığına dair bir hikâye yok muydu?"

"Evet, Hera, Athena ve Aphrodite," dedi Susie. "Tanrıça Eris bir düğüne davet edilmediği için çok sinirlenmiş ve hangisinin daha güzel olduğu konusunda ortaya bir altın elma atıvermiş. Tanrıların hiçbiri bu güzellik yarışmasında jüri olma aptallığını göstermemiş ve bu iş, Truva Kralı Priamos'un oğlu Paris'in üstüne kalmış. O da aslında hangi tanrıçanın daha güzel olduğuna dair bir seçim yapmamış. En iyi rüşveti sunan tanrıçayı seçmiş. Aphrodite ona dünyanın en güzel ölümlü kadınını teklif etmiş. Paris bunu kabul etmiş. Bu kadın Helen'miş ama Yunan Kralı Menelaos'la evliymiş. Paris, Aphrodite'nin izniyle onu Menelaos'tan çalmış ve Truva Savaşı başlamış."

"Hah." diye küçümsedi Jacqueline. "Palavra bunlar. Yani, lütfen. Neden tanrıçalar ölümlü bir adamın fikrini önemsesinler ki?"

"Bak bu doğru, Jacky," diye lafa karıştı Kat. "Sen tanrıça değilsin ama sen bile ölümlü ya da ölümsüz hiçbir erkeğe değer vermezsin!"

Jacqueline'in mükemmel bir şekle sahip olan kaşları, Halle Berry modeli kesilmiş kısa bukleli saçlarına kadar yükseldi. "Tanrıça değil miyim? Sen benim tanrıça olmadığımı mı söyledin, Kat?"

Kat teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Şampanyadan olsa gerek."

"Peki ya, şu erkeklere değer vermeme yorumuyla ilgili ne diyorsun?" diye sordu Christy.

Jacky omuz silkti. "Neyse ne. Erkekleri seviyorum, tamam mı? Teoride de olsa seviyorum."

"İşte bu yüzden Jacky'yle mükemmel bir dostluğumuz var," dedi Kat. "Ben daimi iyimser, o da Bayan Kötümser. O benim ayaklanmın yere basmasını sağlıyor ben de ona insanlara bir şans tanıması gerektiğini söylüyorum; hepsi de o kadar kötü değil."

"İnsanlar o kadar da kötü değil. Erkeklerse bambaşka bir mesele," diye homurdandı Jacky.

"Sakin ol, cellat!" dedi Kat.

Jacqueline, koyu çikolata renkli gözlerini en yakın arkadaşına dikti. "Sana ikinci şişe şampanyayı içmeyi yasaklıyorum."

Kat ona sırıttı. "Hayır, yasaklamıyorsun! Anlaşmamızı hatırla: taksi paramızı ben ödeyeceğim ve karşılığında dilediğim kadar şampanya içeceğim."

"Ah, hanımlar şu taksi çağırma gibi meseleler yerine, lütfen, pislik profesörüme teslim etmem gereken makale konusunda konuşabilir miyiz?" Susie bir yerlerden kalın, çizgili bir bloknot ve ucu açılmış iki numara kalem çıkardı ve hazır bir şekilde bekledi.

"Senin o adi profesörün feminist bir makaleden hiç hoşlanmayacaktır," dedi Kat.

"Hey, mezun olmak istediğimi söyledim, her dersten A almak istediğimi söylemedim." Gizemli bir tavırla arkadaşlarına gülümsedi. "Muhteşem Bonnie Raitt'in deyişiyle: 'Ona hakkında konuşabileceği bir şeyler verelim.'"[4]

~

Venüs bir kahkaha attı. "Canlarım! Kürem de sizi tam olarak bu yüzden buldu." Mutlulukla cıvıldayarak ellerini çırptı. Oysaki o modern, ölümlü kadınlar grubu, Tanrıça'yı duymadıkları gibi, Olympos'tan Tulsa'ya sonsuz uzunlukta bir dürbün işlevi gören parıltılı küresinin de onları izlediğinin farkında değillerdi. Venüs, küredeki görüntüyü, durmaksızın kahkahalar atan, mavi gözleri parlayan ve adı kısaca Kat olan kadının üzerinde odakladı.

"Hermes'in ateşli nonoş kalçaları aşkına, bu kız kesinlikle mükemmel!" Tanrıça, manikürlü parmaklarını birer birer kaldırarak kızın özelliklerini saydı. "Erkeklere öğütler veriyor yani Akhilleus'un içindeki azılı savaşçıyla da bir şekilde başa çıkabilir. İyimser ve erkekleri seviyor." Tanrıça'nın tebessümü son derece tutkuluydu. "Erkekleri sevmek, onları baştan çıkarabilmek için oldukça büyük bir artıdır. Ayrıca Truva Savaşı'yla ilgili anlatılanların yanlış olduğunu fark edecek kadar cin fikirli ve sezgileri kuvvetli," Venüs yüzünü ekşiterek duraksadı, "düşündüğümden de uzun bir süre boyunca anlatılmış bu arada." Venüs dikkatini yeniden bu küçük arkadaş grubuna çevirdi ve onların Bay Anüs olarak adlandırdıkları profesore hazırladıkları edebi makaleyi dinleyerek kahkahalar attı.

---

4 Amerikalı *blues* şarkıcısı Bonnie Raitt'in en meşhur parçalarından biri olan "Something to Talk About"un sözlerinden (ed n)

Venüs, kadınların beşini de çok sevmişti ve bu da tanrıçaların vereceği görevi yerine getirmek için Kat'in doğru kadın olduğunun işaretlerinden biriydi. Bir kadının dostları onun kim olduğunu yansıtırdı: Venüs de Tulsa'dan gelen bu yansımayı çok beğenmişti. Kat'in belli ki çok yakın dostu olan egzotik güzel Jacqueline'i de sevmişti. Grubun Jacky dediği kız küstah, modern, zeki ve espriliydi. Ayrıca çok hoş, karamel rengi bir tene sahipti. Venüs bir an için onun Kat'ten daha iyi bir seçenek olabileceğini düşündü ama ardından mükemmel olduğu halde, Akhilleus'la baş etme konusunda Kat'in, Jacqueline'den daha donanımlı olduğuna karar verdi. Ayrıca Jacqueline'in harika, koyu renk tenini, altın kafalı Yunanlılara açıklamak zor olabilirdi. "Ne acınası gelenekler..." diye mırıldandı Venüs.

Venüs tüm güçlerini odaklayarak Kat'i incelemeye devam etti. Aşk Tanrıçası huzurla gülümsedi. Hayır, Kat hiçbir ölümlü erkeğe âşık değildi. Olsaydı, Aşk'ın vücut bulmuş hali Venüs bunu mutlaka hissederdi. Aslında hamile olan Heather dışında, kadınların hiçbiri bir erkeğe âşık değildi. "Pekâlâ..." Venüs parmaklarını mermer küresinin kenarına vurdu. "Şu küçük Truva Savaşı meselesini hallettikten sonra belki de sevimli bir çöpçatanlık işi için onlara geri dönerim." Bu düşünce Venüs'ün mutlulukla bir melodi mırıldanmasını sağladı. Yapacağı ilk iş, o muhteşem Jacqueline'e bir âşık bulmaktı.

"Hayır!" diyerek bu coşkusunu dizginledi Venüs. "Önce Akhilleus. Sonra modern ölümlü dünyanın çöpçatanlıklarıyla ilgilenebilirim." Sırıttı. "Yeniden."

Her şey sırasıyla... Öncelikle Kat'i modern dünyadan Olympos'a getirmesi gerekiyordu, bu o kadar da zor değildi. Tanrıça ellerini kaldırarak, On İki Olymposlu'dan biri olması nedeniyle sonsuza kadar onunla birlikte olacak güçlerini çağırdı. Küçük enerji tanecikleri avuçlarının arasında minyatür elmaslar gibi parlamaya başladı. Kat yalnız kaldığı anda Venüs ona ulaşacak ve onu modern dünya ile Olympos arasında hep açık duran ama Tulsa'dan görünmeyen

portala getirecekti. Sonra kendisi de oraya gidecek ve Kat'le konuşacaktı. Tanrıça düşünürken çenesine hafifçe vurdu. Muhtemelen bu ölümlüyü Aşk Tanrıçası Venüs olduğuna inandırmak için biraz sihre ihtiyaç duyacaktı ama bu çok vaktini almazdı. Bu işi hallettikten sonra ölümlüyle birlikte Olympos'a dönecek, Hera ile Athena'yı tapınağına çağıracak ve genç kadından istedikleri görevi detaylı bir şekilde anlattıracaktı.

Ölümlü dostu Pea Chamberlain bu işe çocuk oyuncağı derdi.

Gücünü ellerinin arasında toplamaya devam ederken Kat ile Jacqueline'in kıkırdayarak Susie'nin evinin önündeki basamaklardan yalpalaya yalpalaya inip onları bekleyen arabaya doğru ilerleyişlerini izledi. Venüs güldü. "Araba kullanmamaları iyi bir şey... İkisi de o metal makinelerle başa çıkacak durumda değil." İşin aslı, ikisi de bu gece Olympos'a getirilemeyecek kadar sarhoştu, özellikle de Kat. Belki de bu daha iyiydi. Yeniden Hera ile Athena'nın yanına gidip Kat'i, Akhilleus'un kampına en iyi ne şekilde sokabileceklerini konuşması gerekecekti. Kat'e bir sosyal statü kazandırabilirlerdi... Ya da içlerinden biri Akhilleus'un karşısında belirerek savaşçının korumasına ihtiyacı olan bir rahibenin geleceğini haber verebilirdi...

Venüs iç geçirdi. Bu iş en başında düşündüğünden biraz daha karmaşık olacaktı. Ama önemli değildi. Yeniden, eve giden Kat'i izlemeye başladı. Bu ölümlü kadının nerede yaşadığını öğrenecekti ve yarın ona küçük ilahî bir ziyarette bulunacaktı.

Venüs gülümseyerek dikkatini yine küresi aracılığıyla diğer zamana yönlendirdi, dev bir *Suburban* cip, dur işaretini dikkate almayarak ilerledi ve içinde Kat ile Jacqueline'in bulunduğu taksiye çarptı.

"Hayır! Dur!" diye haykırdı Venüs avuçlarının arasında biriktirdiği gücü, onları korumak için etraflarında bir kalkan oluşturmak üzere küresi aracılığıyla gönderdi, zaman durdu ve ortaya ürkütücü bir resim çıktı. Bu emri verdiğinde aslında geç kaldığını biliyordu. Derin

bir nefes aldıktan sonra ellerini kürenin üzerinde gezdirdi. "Katrina ile Jacqueline'i göreyim," dedi büyük bir ciddiyetle.

Kürenin görüş alanı, çarpılmış olan arabanın içine odaklandı. Venüs'ün nefesi hıçkırığa dönüştü. Kadınlar kazanın gelişini görmüş olmalıydılar. Kollarını birbirlerine dolamışlardı ve artık birbirlerine yapışmış iki kırık oyuncak bebeğe benziyorlardı. Kat'in başında dehşet verici derinlikte bir yara vardı ve boynu hiç doğal olmayan bir açıyla duruyordu. Jacqueline çarpışma noktasına daha yakın oturuyordu. Göğsü tamamen ezilmişti.

İki kadın da ölmüştü.

Venüs bu ölümlüleri çok az tanıyor olmasına rağmen büyük bir kayıp hissi yaşadı. "Çok daha dikkatli olmalıydım. Bunu engellemeliydim," diye mırıldandı yorgun, çatlamış sesiyle. "Çok gençler, yaşam dolular. Hayatları çok erken sona erdi." Tanrıça izlemeye devam ederken cansız bedenlerden iki tane parlak altın küre yükseldi. Venüs'ün gözleri irileşti. "Belki de yapabileceğim *bir şey* vardır." Tüm dikkatini gücüne odakladı ve küresi aracılığıyla komutunu verdi.

"Aydınlatın bu ruhları yaşam ve sevgiyle; yeniden yolculuğa çıkmakta özgür olsunlar. Aşk size emrediyor; görevinizi yerine getirin, ey ruhlar!" Venüs küreye biraz daha güç gönderdi, ölümlülerin uçuşmaya başlayan ruhları bir alev gibi çekildi. Katrina ile Jacqueline'in ruhları, Tanrıça'nın yarattığı enerji dalgasına kapılıp mermer kürenin içinden geçerek bir şampanya şişesinin mantarı gibi bir ses çıkararak Tanrıça'nın önüne fırladılar.

Venüs portal aracılığıyla diğer zamana baktığında sarı arabanın patlayarak vahşi alevler arasında kaldığını gördü.

Venüs içini çekti. "Pekâlâ, canlarım, şimdi ne yapacağız?"

İKİNCİ BÖLÜM

"Sen, ne yaptın?" derken Athena tükürükler saçtı (Venüs bunun hiç çekici olmadığını düşündü). Gözleri fal taşı gibi açılmış, iki ölümlünün ruhlarını içinde tutmakta olan altın kürelere bakıyordu.

"Ölmelerine izin veremezdim!" dedi Venüs kendisine yakın duran küreyi okşayarak kendini savundu. "Çok korkunç ve çok erkendi. İkisi de çok genç."

"Ölümlüler ölür. Bir zamanları vardır. Kaderlerine karışmamalıydın," dedi Athena.

"Ah, lütfen. Bunlar modern ölümlüler. Kadere inanmazlar."

Hera telaşla Venüs'ün kehanet odasına girdi. "Ne oldu? Satir bana acil durum mesajını iletir iletmez geldim ve ben..." Uçuşan küreleri gören Tanrıça sustu. Düzgün alnı kırıştı. "Bunlar ölümlü ruhlar mı?"

"Kesinlikle öyleler," dedi Athena.

"Pekâlâ, burada ne arıyorlar? Kayıp mı olmuşlar?"

"Hayır, kaybolmamışlar. Onlar iki modern ölümlü kadının ruhu ve Venüs onları buraya getirmiş."

Venüs, Athena'ya bakarak kaşlarını çattı. "Düzenli bir şekilde orgazm oluyor musun, Athena? Bu kadar aksi ve peşin hükümlü davranmanın sebebi bu olabilir."

"Venüs!" Hera'nın sesi oldukça sertti; Aşk Tanrıçası'na Olympos Kraliçesi'nin yanında olduğunu hatırlatıyordu. "Modern ölümlülerin ruhları neden bu odada?"

"Bir tanesi..." Venüs durdu ve önünde duran küreleri inceledikten sonra kendisine yakın duranı işaret etti. "Bu, sanırım, bize Akhilleus'un sorununu çözmemizde yardımcı olacak modern ölümlü kadının ruhu. Diğeri de onun en yakın arkadaşı."

"Bu hâlâ ruhlarının neden ait oldukları modern dünyadaki bedenleri yerine burada, Olympos'ta olduğunu açıklamıyor," dedi Hera.

"Bedenlerinde olamazlar çünkü bedenleri öldü," dedi Athena. "İşin aslı, yandılar ve şu an külden başka bir şey değiller."

"Yandı mı? Ölü mü? İki yanık ölümlüyü Akhilleus için seçmeyi nasıl başardın?" Hera eliyle şakağını ovaladı; diğer elini zarafetle önünde salladı ve bir anda bir kadeh *ambrosia* belirdi, kadehten oldukça büyük bir yudum aldı.

"Aslında açıklaması gerçekten çok basit," dedi Venüs, Athena'ya kötü kötü bakarak.

"O zaman açıkla lütfen," dedi Hera.

"Ölümlü kadını Akhilleus için seçtiğimde yaşıyordu. Sonra o ve arkadaşı bir partiden çıktılar, bir kaza oldu ve öldüler. Ben de buna dayanamadım. Çok genç ve mutlulardı. Ayrıca," diye üstüne basarak ekledi, "Kat, Akhilleus için mükemmeldi."

"Sen de bedensiz ruhlarını buraya getirdin, öyle mi?" Hera durdu ve içini çekti. "Venüs, ölümlülere bağlanmanın ne kadar kolay olduğunu anlayabiliyorum ama bu kadınlara iyilik yapmadın. Onları bekleyen Sonraki Yaşam yollarında yürüyor olmalıydılar. Bizim yapabileceğimiz bir şey..." Hera'nın sesi kesiliverdi. O güzel yüzünde

bir şaşkınlık belirdi ve içki kadehi elinden kayarak mermer zeminde paramparça oldu.

"Hera! Ne oldu?" diye soran Venüs ile Athena hemen onun yanına koştular.

Tanrıça'nın yüzü inanılmaz derecede beyazlamıştı. "Rahibelerim! Beni çağırarak ağlıyorlar."

"Gel, otur. Derin bir nefes al ve bize ne olduğunu anlat." Venüs, Hera'yı rahat şezlonga yönlendirdi, Athena da yeni bir kadeh *ambrosia*'yı Hera'nın dudaklarına uzattı ama Tanrıça içmeyi reddetti.

"Yunanlılar... Truva'nın batı surlarının dibindeki tapınağımı yağmalıyorlar." Titreyen elini gözlerine götürerek zihnindeki görüntüyü silmeye çalıştı. Başını kaldırıp iki tanrıçaya baktı. "Bunu anlayamıyorum. Benim tapınaklarım yağmalanmaz. Ben Evlerin ve Kalplerin Tanrıçası'yım, Evlilik ve Aile Tanrıçası'yım, Olympos'un Kraliçesi'yim. Beni lekelemenin kimseye bir faydası olmaz." Hera bayılacakmış gibi sallandı. "Oturmalıyım."

"Zaten oturuyorsun," dedi Athena.

"Ne yapmalıyım?" Tanrıça'nın beyazlamış yüzünden ter boşandı. "Rahibelerim bana yalvarıyorlar!"

"Bilmiyorum!" Venüs, Hera'nın yanındaki banka çöktü. şarap kadehini Athena'dan aldı ve bir dikişte hepsini içti. "Ben Aşk Tanrıçası'yım. İnsanlar benim tapınaklarımda sevişirler ve ben bunu saygısızlık olarak algılamam. Bir keresinde terk edilmiş bir âşık –biraz da deliydi– kendisini kılıcının üzerine attı ama buna engel olunamazdı."

"Ben ne yapılması gerektiğini biliyorum."

Venüs ile Hera bir anda ortaya çıkan savaş miğferini takmakta olan Athena'ya baktılar.

"Size Savaş Tanrıçası olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Venüs ile Hera aynı anda başlarını iki yana salladılar.

"Haydi gidelim. Kimse tapınaklarımıza girip onları lekeleyip öylece çekip gidemez." Athena'nın gri gözleri kısıldı. "Ya da siz ikiniz burada kalabilirsiniz. Bu işe karıştığım için muhtemelen Zeus sınırlenecektir."

Hera yavaşça ayağa kalktı. Dizleri hâlâ titriyordu ama sesi oldukça sertti. "Zeus ve emirlerine lanet olsun! Rahibelerime saldıranlar cezasız bırakılamaz."

Venüs ile Hera bakıştılar. "Seninle birlikte geliyoruz," dedi Aşk Tanrıçası. "Zeus kızacaksa üçümüze birden kızsın."

"Pekâlâ," dedi Athena. "Bana yakın durun."

Üç tanrıça oradan ayrılmadan önce Venüs elini küresinin bulunduğu yere doğru salladı, kürenin etrafında parlak bir daire oluştu ve ruh kürelerini de koruyan bir kalkana dönüştü.

~

Tapınakta belirdiklerinde yıkım henüz sona ermişti.

"Ah, hayır!" diye hıçkırdı Hera. Sonra dikleşerek dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. "Bunlar *benim* kadınlarım. Onları yarı yolda bırakamam," dedi Tanrıça, ilk cansız bedene doğru ilerleyerek.

Athena, "Onunla kal. Ben hâlâ burada olan kasaplarla ilgileneceğim," dedi Venüs'e, tapınağın dışından gelen çığlıklara ve boğuk gürültülere doğru süzülürken.

Midesi bulanmaya başlayan Venüs, bedeni cansız olan kadının üzerine eğilmiş duran Hera'nın yanına gitti. Tapınakta bulunan tüm diğer kadınlar gibi bu fâni ölü de Olympos Kraliçesi'ne bağlılık yemini edenlerin giydiği gök mavisi cüppelerden giyiyordu. Venüs, kadının kanının, Hera'nın sükûnet veren pastel renklerle döşediği tapınağını gerçekten de lekelediğini düşündü, çok grotesk bir görüntüydü. Tanrıça'nın bu tapınağı aslında tatlı tütsü kokularıyla ve melodik kadın kahkahalarıyla dolardı.

"En yaşlı rahibelerimden biriydi." Hera'nın sesi, döktüğü yaşlardan dolayı kalınlaşmıştı. "Kırk yıldan uzun bir süredir bu tapınağa bağlıydı." Tanrıça ölü kadının başına dokundu. "Elysia Bahçeleri'ndeki[5] yolculuğun kolay ve huzurlu olsun," diye mırıldandı, ortam bir anda Hera'nın duasının gücüyle doldu. Hera, Venüs'e döndü. "Hepsini kutsamalıyız."

"Elbette." Venüs arkadaşının ve kraliçesinin elini tuttu, tek tek tüm bedenleri dolaşarak her bir ölü rahibeyi ebedî mutluluk ve barışla kutsadılar.

En içteki tapınakta, Hera'nın heykelinin hemen altında onları buldular; iki genç kadın, kollarını birbirlerine dolamış ve öylece ölmüşlerdi. Koyu renk saçlı olanın başında çok derin bir yara vardı. Sarışın olanın ise göğsü kılıçla kesilmişti.

"İhanet bu! Hakaret!" Hera tıslayarak bu sözleri söylerken hüznü ve dehşeti vahşi bir öfkeye dönüştü. "Bu ikisi, rahibem bile değiller. Muhtemelen onları kutsamam için buraya gelmişler." Tanrıça cansız bedenlerinin yanındaki şarap kadehini ve kırık bal kavanozunu gösterdi.

"Tanıdık geliyor." Venüs koyu saçlı olan kadını gösterdi. "Üzerindeki mor ve altın işlemeli kıyafet, Truva kraliyet ailesine has değil mi?"

"Hera!" Athena'nın çığlığı, konuşmalarını sonlandırdı. Gri gözlü Tanrıça öfkeyle odaya daldı. Her yanı kan içindeydi ve kollarının arasında mavi giysili genç bir kadın taşıyordu. Kadın bir yandan inliyor bir yandan ağlıyordu. Hera onlara doğru koşarak Athena'nın kadını mermer zemine yatırmasına yardım etti. Olympos Kraliçesi, kadının başını kucağına koydu.

Venüs kadına baktığında onun henüz ergenlik çağına girmiş küçük bir kız olduğunu fark etti. Kolunda çok kötü bir kılıç yarası

---

5 *Elysia* kelimesinin Yunan mitolojisindeki anlamı cennettir. Burada adı geçen *Elysia Fields*, cennet bahçeleri anlamına gelmektedir. (ed.n.)

vardı ve Hera kan içinde kalmıştı. Kızın gözleri kapalıydı ama bir kez daha inleyince kesinlikle hayatta olduğu anlaşıldı.

"Kim yaptı bunu?" Hera'nın sesi buz gibi ve acıydı.

"Agamemnon'un adamları... Bu kız bana adamların çoğunun, beğendikleri rahibeleri alarak Yunan kampına geri döndüklerini söyledi. Geride kalan birkaçının bu geceyi Yeraltı Dünyası'nın karanlıklarında geçireceklerinden emin olduktan sonra buraya geldim," dedi Athena öfkeyle.

"Kızı iyileştirmeliyiz."

"İyileştirmek mi?" Athena kaşlarını çattı.

"Evet, üçümüz birlikte. Onu iyileştirmeliyiz," diye tekrarladı Olympos Kraliçesi yalvaran gözlerle arkadaşlarına bakarak.

"Onu zarif bir ağaca mı çevirelim yoksa seni temsil eden, hiç durmadan akan bir çeşmeye mi?" diye sordu Athena.

"Hayır, bana onu *iyileştirmek* için yardım etmenizi istiyorum. Olduğu gibi kalacak."

"Çok garip," dedi Athena. "Biz ölümlüleri genellikle başka bir şeye dönüştürerek kurtarırız."

Venüs gözlerini devirdi. "Gerçekten biraz gevşemen gerek." Kararlı bir tavırla Hera'nın elini tuttu, diğer elini de Athena'ya uzattı. "Evet, kesinlikle bu çocuğu iyileştireceğiz."

Savaş Tanrıçası kaşlarını çatarak mırıldandı: "Bu iş genellikle böyle yapılmaz," ama diğer tanrıçaların kendisine uzattıkları elleri tutarak ilahî çemberi tamamladı.

Venüs zihninde güzel bir iyileştirme melodisi bestelerken Hera'nın kızgın sesi yükseldi.

"Duy beni, Kader. Bu çemberi tamamlayan tanrıçaların gücüyle bu ölümlü çocuğun yaralarını siliyorum ve onun bu vahşi saldırıdan canlı çıkmasını emrediyorum!"

Venüs ile Athena, avuçlarından çekilen ilahî gücün, Hera'nın kucağında gözleri kapalı yatan küçük rahibenin içine aktığını hissettiler ve nefeslerini tuttular. Kızın bedeni ışıldarken sırtı geriye doğru büküldü ve sonra ışıltı oluştuğu hızla geri çekildi. Kız, küçük bir çığlık atarak doğruldu. Elini bilinçsiz bir hareketle kolundaki korkunç yaranın üzerine götürdü, orada bir şey bulamayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları hemen Hera'ya döndü.

"Tanrıçam!" diye bağırdı yumuşacık, melodik bir sesle. "Sizsiniz. Ölmeden önce güzel bir hayalle ödüllendirildiğimi düşünmüştüm."

Hera gülümseyerek kızın yanağına dokundu. "Bugün ölmeyeceksin çocuk. Adın ne?"

"Eleithyia," dedi kız başını yere kadar eğerek. "Tapınağınızı korumayı başaramadığım için beni affedin, Yüce Tanrıçam!"

"Tatlı Eleithyia, kızım, bu saygısızlık senin suçun değil. Rahibelerimin birer savaşçı olmalarını beklemiyorum! Doğrul çocuk, beni mutsuz ettiğine dair en ufak bir şüphen dahi olmasın. Keşke bu namussuzluktan daha önce haberim olabilseydi ve tüm rahibelerimi kurtarabilseydim."

Kız yavaşça başını kaldırdı ve hayranlıkla Hera'ya baktı. "Hiçbir uyarı almadık. Bunca yıl boyunca Yunanlılar sur dışındaki tapınaklara hiçbir saldırı düzenlemediler. Bize aniden saldıracaklarını düşünmemiz için bir sebep yoktu." Eleithyia ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

"Eleithyia, Agamemnon'un adamlarının Hera'nın rahibelerini götürdüklerini söylemiştin, değil mi?" dedi Athena.

Kız cevap vermeden önce başını saygıyla eğdi. "Öyle söylediler, Athena. Önce dostmuş gibi yaklaştılar. Liderleri Talthybios, Agamemnon'un kızgın olduğunu söyledi. Savaş gelini Khryseis, babasının yanına geri gönderilmiş. Akhilleus ise savaş gelini Briseis'i bırakmayı reddetmiş. Bu yüzden Khryseis'in yerini alacak ve kralların mutlu edecek bir bakire arıyorlarmış."

Athena başıyla onayladı. "Artemis'in bu konudan bahsettiğini duymuştum. Khryseis, Apollon'un en değerli rahiplerinden bir tanesinin kızı... Artemis bu duruma çok kızmıştı ve onlar kızı geri gönderene kadar Yunan kampını karanlık ve ölümle lanetlemişti."

"Artemis ile Apollon en ufak bir hakaret gördüler mi çıldırıyorlar," dedi Venüs. "İkizler hep böyle midir?"

"Evet, onların ne kadar alıngan olduklarını hepimiz biliriz," dedi Hera sabırsızlıkla. "Bu sıkıntının da yine Akhilleus'tan kaynaklandığını fark ettiniz mi?" Diğer iki tanrıça yine kraliçeleriyle aynı fikri paylaşarak başlarıyla onayladılar. "Devam et, Eleithyia... Khryseis'in babasına teslim edilmesinden sonra Yunanlıların tapınağa geldiklerinden bahsediyordun."

Eleithyia titreyen eliyle alnını sıvazladı. "Evet, hepsi o kadar yakışıklı ve çekiciydi ki bizi yanlarında götüreceklerini söylediklerinde şakayla karışık iltifat ettiklerini düşünerek güldük. Onlara Yüce Tanrıça'nın emrinde çalışmak üzere yemin ettiğimizi ve dolayısıyla savaş ödülü ya da gelini olamayacağımızı da anlattık. Başlangıçta anlamış gibi göründüler ama sonra Leis'i gördüler." Duraksadı ve devam etmeden önce ürpererek derin bir nefes aldı. "Leis çok güzel bir kızdır ve size yakın zamanda yemin edenlerden biridir, Tanrıçam."

Hera başıyla onayladı. "Güzel Leis'in yeminini hatırlıyorum." Tanrıça'nın güzel yüzü gölgelendi. "Onu ölülerin arasında gördüğümü hatırlamıyorum. Burada mı?"

Eleithyia başını iki yana salladı, yaşlar yanaklarından süzülmeye başladı. "Hayır, Yunanlılar onu götürdüler. Onları durdurmaya çalıştık ama adamlar biz onları reddedince öfkelendiler. Karşılarına çıkanları kesmeye başladılar." Kızın omuzları titremeye başladı ama hıçkırıklarının arasında konuşmasına devam edebilmek için çabaladı. "Tapınağımızı derinlerine kadar lekelediler, Yüce Tanrıçam. Prenses'i iç tapınakta buldular ve onu heykelinizin altında öldürdüler."

"Demek bu yüzden bana tanıdık geldi. Kral Priamos'un en küçük kızı Polyksene'yi öldürmüşler!" dedi Venüs.

Eleithyia onayladı. "Prenses'in başhizmetçisi Melia buraya sık sık gelirdi. Dualarıyla savaşın sona ermesi için yardımınızı isterdi. Böylelikle sahibesinin genç Sardis kralıyla evlenmesi mümkün olacaktı. Bugün tanrıların şerefine şarap dökmek ve tütsü yakmak üzere Polyksene de onunla birlikte gelmişti." Gözlerinden yaşlar süzülen Eleithyia başını kaldırarak Tanrıça'ya baktı. "Yunanlılar Prenses'e, atlarına göstereceklerinden çok daha az merhamet gösterdiler."

"Ne korkunç bir kayıp," dedi Hera. "Çok gençti; daha önünde yaşayacak çok uzun bir zamanı olmalıydı. Kader onun bu kadar kısa bir sürede ölümlü dünyadan ayrılmasını yazmış olamaz."

Venüs'ün ani iniltisi Hera'nın merakla ona bakmasına sebep oldu.

"İşte bu! Cevabımız bu."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye terslendi Athena.

"Bu mükemmel, gerçekten." Venüs tapınağın iç kısmını gösterdi. "Orada cansız iki beden var. İki güzel, genç, *ruhsuz* beden... Benim tapınağımda da sahibi olmaktan şu andan itibaren gurur duyduğum iki bedensiz ruh var."

"Yani, demek istediğin..."

"Kesinlikle," diye Athena'nın sözünü kesti Venüs, "böyle olması gerektiğini söylüyorum. Eleithyia'nın bedenini sorunsuz bir şekilde iyileştirmeyi başardık. Üçümüz aynı şeyi Polyksene ve Melia için de yapabiliriz. Sonra ben modern ruhları çağırırım ve onları bu yeni bedenlere yerleştiririz ve Polyksene, Akhilleus'un yeni savaş gelini olur."

"Tanrıçam, Akhilleus'un zaten bir savaş gelini var, Briseis," dedi Eleithyia o tatlı, utangaç sesiyle.

Venüs ona gülümsedi. "Tanrıçan Agamemnon'u ziyaret ettikten sonra olmayacak."

"Ben mi?" dedi Hera.

"Kesinlikle. Sen Evlilik Tanrıçası'sın. Agamemnon'a belirip gelinini değiştirdiği takdirde tüm sorunlarının çözüleceğini ve Briseis'in ona mükemmel bir gelin olacağını söyleyeceksin."

"Kızı tanımıyorum bile. Ayrıca o pislik Agamemnon'un kibrine tahammül edebileceğimi de hiç sanmıyorum," dedi Hera.

"Bu işe yarayabilir," dedi Athena.

"Elbette yarayacak." Athena'nın onayı Venüs'ü gülümsetti. "Hera, Agamemnon'a görünürken sen de sevgili Thetis'i ziyaret edeceksin ve oğluyla konuşmasını söyleyeceksin. Thetis, Agamemnon gelinini çalarak saygısızlık ettiği için Akhilleus'un savaştan çekilmesini isteyecek. Sonra da yeni bir savaş gelini bulduğundan bahsedecek; bu gelinin, kendisinin de onayladığı asil bir bakire olduğunu, bugüne kadar oğlunun alıştığı aptal kadınlardan biri olmadığını söyleyecek. Bu Akhilleus'un meraklanmasını sağlayacaktır."

Athena gri gözlerini kısarak Aşk Tanrıçası'na baktı. "Sen de bir yandan Polyksene'yi bu oyundaki rolüne hazırlayacaksın."

"Kesinlikle. Yeni gelinimizin Akhilleus'u olabildiğince meşgul etmesi gerekiyor; yeniden savaşa dönmeyi düşünemeyecek kadar meşgul etmeli. Ayrıca onun o fena öfkesini de geçirmeye çalışmalı, aşk ya da şehvetle karışık bir aşk o adamın içindeki canavara ulaşabilir." Venüs gizemli bir tavırla gülümsedi. "Şunu kabul edelim ki Zeus yıllar önce Akhilleus hakkında bir kehanette bulundu ama muhtemelen bunu unuttu. Olympos Kralı'nın ne kadar meşgul olduğunu siz de bilirsiniz. Akhilleus kaderindeki geleceği değiştirirse belki Zeus da buna izin verir." Venüs, Hera'ya sırıttı. "Özellikle de Zeus'un karısı, kocasını," Aşk Tanrıçası mırıldayarak devam etti, "*etkilerse*."

Hera içini çekti. "Planın, çok dolambaçlı, karmakarışık ve her an hata yapılabilir cinsten."

"Kesinlikle, bu yüzden bir o kadar mükemmel, canım," dedi Venüs. "Aşk hiçbir zaman basit olmamıştır ve bu gösteriyi Aşk yönetiyor."

"Tüm tanrı ve tanrıçalar yardımcımız olsun," diye mırıldandı Athena.

Venüs onunla ilgilenmedi. "Pekâlâ, bu iki ruhsuz bedeni canlandıracak mıyız yoksa burada güzel güzel dikilmeye devam mı edeceğiz?"

"Haydi, iş başına... Truva Savaşı'ndan fazlasıyla sıkıldım," dedi Hera.

"En azından bu konuda üçümüz de aynı fikirdeyiz," dedi Athena.

"Kesinlikle," dedi Venüs.

Üç tanrıça, Hera'nın iç tapınağına doğru ilerledi. Kafası fazlasıyla karışmış olan Eleithyia da peşlerindeydi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Neden iki bedeni de iyileştirmek zorundayız? Akhilleus için seçtiğin ölümlü kadın Polyksene'nin bedenini alacak. Diğerini, modern ölümlüler nereye gidiyorsa oraya gönderemez miyiz?" diye sordu Athena.

Venüs iğrenerek başını iki yana salladı. "Athena daha fazla kız arkadaşa ihtiyacın var. Modern bir ölümlünün ruhunu bir antikçağ prensesinin bedenine koyacağız ve ondan dileğimizi yerine getirmesini isteyeceğiz. Ah, bu arada en yakın arkadaşıyla birlikte geçirdiği kaza ve ölümleri de anılarında hâlâ... Bu büyük bir talihsizlik ama yapılabilecek bir şey yok. Ona ihtiyacımız var ve en yakın arkadaşı kömüre dönmüş. Kız onu unutup kendini bizim işimize mi adayacak sanıyorsun?"

"Sorun bu mu?" dedi Athena. "Peki, kömüre dönmesinin bununla ne ilgisi var?"

Venüs o güzel gözlerini devirdi. "Bu bir tanım. Modern ölümlü dünyada işi bitmiş, ölmüş anlamına geliyor."

"Modern bir ölümlünün, yanında arkadaşı olmadan istediğimizi yapması, antik bir ölümlününkinden çok daha zor," diye sabırla açıkladı Hera. "Onlar son derece bağımsızlar, akıllılar ve boyun eğ-

meye alışık değiller. emir almaktan hoşlanmazlar. Aslında, şimdi düşününce, birer tanrıça gibi davranıyorlar."

"Ben de Athena'ya bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi Venüs.

"Bu durumdan hoşlandığımı sanmıyorum," diyerek kaşlarını çattı Athena.

"Ben de kaşını bu kadar çatmaya devam edersen yüzünde oluşacak çizgilerden hoşlanacağını hiç sanmıyorum," dedi Venüs.

"Ben de Savaş Tanrıçası'nı sinirlendirdiğinde başına gelebileceklerden hoşlanacağını hiç sanmıyorum," dedi Athena.

"Yeter!" Hera'nın sesi tapınağın duvarlarında yankılandı. Sonra gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. "Ağız dalaşınız, işimizi yapmamızı engelliyor. En önemlisi de başımı ağrıtıyor." Tanrıların Kraliçesi köşede büzülerek duran Eleithyia'ya baktı. "Ayrıca şu ana kadar yeterince gerginlik yaşamış olan rahibemi korkutuyorsunuz."

Venüs ile Athena mırıldanarak özür dilediler.

"Haydi, şu işi bitirelim artık." Hera, Eleithyia'ya dönmeden önce ciddi gözlerle yeniden iki tanrıçaya baktı. "Tapınağın en iyi şarabıyla dolu seremoni kadehine ihtiyacımız var. Onu bana getirebilir misin?"

"Elbette, Tanrıçam!" Verilen görevle kendine gelen genç rahibe ortalıktan kayboldu, birkaç dakika sonra kırmızı şarap dolu altın bir kadehle geri döndü.

"Çok güzel." Hera başıyla onayladı. Polyksene ile başhizmetçisinin bedenlerine doğru ilerlerken Venüs ve Athena'ya, yanına gelmelerini işaret etti. "Kadehi buraya getir, Eleithyia ve cansız bedenlerin yanında dur. Ben iyileştirme büyüsünü söylerken kadehi kaldır ki şarap gücümüzle dolsun. Anladın mı?"

"Evet, Tanrıçam." Genç rahibe yerine geçti.

"İlahî çemberi oluşturalım." Üç tanrıça bir araya geldi ve Truva'nın ölü prensesi ile onun hizmetkârının etrafında el ele tutuştular. "Şarap

kadehine odaklanın." dedi Hera onlara. Sonra boğazını temizleyerek büyünün dizelerini söylemeye başladı:

"Bir araya geldik biz üç tanrıça,
Birleştirdik güçlerimizi tek bir amaçla."

Eleithyia başının üzerine kaldırdığı kadeh, tapınağın yüksek kubbesine kadar ulaşan bir ışıkla parlamaya başlayınca nefesini tuttu.

"Büyülü ışığının altında toplandık,
Ortak kudretimizi bu şaraba aktardık.
Şifadır arzumuz, ey asmanın meyvesi,
Kabul et ve gerçekleştir dileğimizi."

"Çok sıcak!" diye bağırdı Eleithyia ama parlayan kadehi bırakmadı.

"Yaşam enerjisinin ısısı... Çabuk, çocuk! Şarabı Prenses ile hizmetçisinin dudaklarına dök," dedi Hera.

Eleithyia hemen tanrıçasının emrini yerine getirdi. Eğilip dikkatle şarabın yarısını Polyksene'nin kanlı ve sarkmış dudaklarından içeri boşalttı, geri kalanı da hizmetçisininkine döktü.

"Bu işe yarayacak mı, bilemiyorum," dedi, şarabın çoğu, ölu kadınların soluk yanaklarından aşağı süzülürken onlara bakan Venüs. "Belki de biz..."

Polyksene inledi ve derin ama neredeyse acı dolu bir nefes aldı Hemen ardından, Melia'nın da göğsü kabarıp alçalmaya başladı.

"Konsantrasyonunuzu koruyun," diye hatırlattı Hera, büvünün son dizelerini söylemeye başlamadan önce.

"Yaraları iyileşsin, sağlık bedenlerine geri gelsin,
Ölümlü yaşam kıvılcımı içlerinde alevlensin!"

Tanrıçalar ve rahibenin gözleri önünde Polyksene'nin başındaki yara solarak yok oldu, bu sırada Melia'nın dudak uçuklatan göğüs kesiği de kapandı ve iki kadın mükemmel bir şekilde iyileştiler. Bedenleri hâlâ ürkütücü bir şekilde hareketsizdi, nefes alışları ise yavaş ama düzgündü.

Eleithyia dizlerinin üzerine çökerek başını eğdi. "İşe yaradı! Onları iyileştirdiniz."

Hera, rahibesinin yanağına hafifçe dokundu. "Sadece bedenlerini, çocuk... Ruhları, Elysia Bahçeleri'ne doğru yola koyuldu. Bedenleri şu anda sadece boş birer kabuk..."

"Pekâlâ, bende de bu boş kabuklara çok ihtiyacı olan iki ölümlü ruhu var," dedi Venüs. "Onları getireyim mi?"

"Evet, ama önce Athena ve ben, Agamemnon ile Thetis'i ziyaret etmeliyiz."

Athena kaşlarını çatarak iyileşmiş olan bedenlere baktı. "İçlerine ölümlü ruhları koymadan önce her tarafa bulaşmış kanları bir şekilde halletmek gerekmiyor mu? Ölümlü modern ruhlar konusunda uzman değilim ama bu pisliğin içinde uyanacak olan her kadının bir şekilde endişeleneceğinden eminim." Tanrıça eliyle her yanı kan içinde olan tapınağı gösterdi.

"Ah... İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklısın." Venüs içini çekti. Sonra dalgın bir hareketle parmaklarını Athena ile Hera'ya uzattı. "Siz ikiniz gidin ve bu konuda endişelenmeyin. Bu işi halletmeleri için birkaç satir çağıracağım."

"Satir mi?" dedi Hera. "Onlar biraz dağınık değiller mi?"

"Elbette; başka hiçbir şey kızgın bir satir kadar ortalığı dağıtamaz ve bu yüzden temizlikte çok işe yararlar. Bu işe alışkındırlar."

Hera ile Athena şaşkınlıkla bakıştılar.

"Onca çılgın seks partisinin ardından temizliği *benim* yaptığımı düşünmüyorsunuz, değil mi? Ben onların Tanrıçası'yım, anneleri değil."

Athena homurdandı.

"Bu işi Aşk'a bırakalım, olur mu?" Hera, iki tanrıça yeniden ağız dalaşına girmeden önce Athena'yı odadan çıkardı. "Küçük canavarların temizliği hızlı yapmalarını sağla; işimiz uzun sürmez," diye seslendi arkaya, Venüs'e doğru.

"Neden ortalığı toplamak hep Aşk'ın başına kalıyor?" diye mırıldandı Venüs.

"Aşkın kendisi çok dağınık, bundan kaynaklanıyor olabilir mi?" diye sordu Eleithyia o tatlı, masum tebessümüyle.

"Canım, sanırım bu rahibelik işinde yenisin. Sırf bu yüzden, bana dağınık dediğin için seni yok etmeyeceğim."

Eleithyia nefesini tuttu ve bir anda gözyaşlarına boğulacakmış gibi bir hal aldı.

Venüs içini çekti. "Endişelenme. Bu sadece ilahî bir espri... Haydi, satirlere işe koyulmalarını söyleyelim, olur mu?" Tanrıça, ruhlarını bekleyen iki bedene baktı. "Bu arada bu ikisine yeni giysiler de bulmalıyım. Bunca kanı üstlerinden çıkarmak imkânsız..." Bir satir sürüsünü, tapınağı temizlemek üzere işe koşarken kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

~

Hera, Agamemnon'un devasa çadırının en dipteki odasında belirdi. Kralın mükemmel dalgalı saçlarını yağlamakla meşgul olan kel erkek çocuğu dışında odada kimse yoktu.

"Tanrıça Hera!" Çocuk tiz bir çığlık attıktan sonra yere atılarak yüzünü yerdeki halıya bastırdı. Agamemnon hafifçe eğildi ve bu Hera

için yetersiz bir eğilmeydi. Hera kralı görmezden gelerek oğlanın sarı kafasının arkasına dokundu.

"Kalk, çocuk. Kralınla yalnız konuşmam gerekiyor ama seni kutsadığımı bil." Hera, Agamemnon'a dönmeden önce çocuğun çıkmasını bekledi. Tanrıça, Kral'ın başı eğik durmaktan ne kadar rahatsız olduğunu bilerek onu bir süre daha inceledi. Altınlarla süslenip püslenmiş olduğunu fark etti ve yüzünü ekşitmemek için kendini zor tuttu. Bu adam kendini tanrı mı sanıyordu?

Öyleyse çok yanılıyordu.

"Doğrul, Agamemnon. Hoş haberlerle geldim," dedi Hera sonunda.

"Yüce Tanrıça, bana Ulu Zeus'tan mesaj mı getirdin?"

Hera'nın gözleri öfkeyle yandı, sesine yansıyan gücü ölümlünün tenini sızlattı. "Ben kocamın ulağı değilim!"

Agamemnon bu kez yeterince eğildi, çok daha uygun bir seviyeye kadar. "Affet beni! Tanrıların Kraliçesi'ni kırmak istemedim."

Hera dudağını büktü. "Bunu niyetlenmeden, doğal olarak yapabilmen daha da acınacak bir durum. Uyarıma kulak ver, Yunan Kralı! Kibrin, sonun olacak." Adamın yüzünün solmasını mutlulukla izledi. "Neyse, önemli değil." Elini asil bir tavırla sallayarak ona doğrulmasını işaret etti. "Sana getirdiğim haber, boş yatağınla ilgili." Bu arada Hera zayıf, kel çocuğu hatırladı ve Kral'ın yatağının gerçekten boş olup olmadığını merak etti.

"Evet, Tanrıçam, savaş ödülüm, altın ikizleri mutlu etmek üzere evine geri döndü. Khryseis'i alarak saygısızlık etmek istememiştim ama sanırım babası bu durumu onaylamamış."

"Khryseis'in sana bir faydası olmaz. Bir kralın daha değerli bir ödülü olmalı. Sana sadece güzel Briseis yakışır." Hera bütün bu çirkinlikler sona erdiğinde zavallı Briseis'e bakmak ve bu esip duran aptalın yatağını paylaştığı için kıza bir şeyler bahşetmek üzere kendisine söz verdi.

"Briseis! O çok güzel ama Akhilleus'a ait." Kral'ın yüzündeki ifade sinsileşti. "Gerçi bu güzelliğin onunla harcandığını duydum. Akhilleus kadınları korkutuyor."

Ah, diye düşündü Hera, *demek Akhilleus hakkında çıkan söylentiler doğru*. "Kesinlikle, bu yüzden Briseis sana çok daha uygun."

Agamemnon kalın sakalını düşünceli bir tavırla sıvazladı. "Doğru... Doğru... Ama Akhilleus hâlâ..."

"Burada Akhilleus'un mu Agamemnon'un mu sözü geçiyor?" diye araya girdi Hera.

"Yunanlıları ben yönetirim!"

"O zaman sana en yakışan savaş ödülünü talep et," dedi Hera.

Agamemnon, Tanrıça'nın gözlerinin içine baktı. "Siz bunu onaylıyor musunuz?"

"Elbette. Ayrıca Akhilleus'un herkes tarafından bilinen öfkesini yatıştırmak için ona da bir yatak arkadaşı yollayacağım. Bu yeni savaş gelini diğer kadınlar gibi olmayacak. Onu özel bir şekilde kutsadığımı bilmelisin."

"Önünde saygıyla eğiliyorum, Yüce Tanrıça," dedi Agamemnon.

"Harika. O zaman adamlarını hemen Briseis'i almaları için yolla." Agamemnon tekrar eğilirken Hera ellerini çırparak parıltılı mavi dumanlar arasında ortadan kayboldu.

~

Thetis, Athena'nın önünde saygıyla reverans yaptı. Sonra hızla bir kadeh *ambrosia* ve sedeften yapılmış minderlerle dolu bir koltuk yaratarak gri gözlü Tanrıça'ya oturmasını işaret etti.

"Lütfen, rahatına bak, Athena. Sahip olduğum her şey..." Sözleri Tanrıça'nın kan lekeleriyle kaplı yüzünü ve sert bakışlarını fark ettiği anda kesildi. "Poseidon'un mızrağı aşkına! Neler oldu?"

Athena, Thetis'i elinden tutarak ayağa kaldırdı. "Sanırım sonunda bu duana bir karşılık verebileceğim. Akhilleus'u kısa bir süreliğine de olsa savaştan uzak tutabilir misin?"

"Bir sebep olmaksızın mı?"

Athena kısa bir süre düşündükten sonra sordu: "Akhilleus çocukluğuna kıyasla o kadar da düşüncesiz değil artık, peki hâlâ o kadar gururlu mu?"

"Maalesef öyle."

Athena olağanüstü tebessümlerinden birini sergiledi. "O zaman sana Akhilleus'un geri çekilmesi için bir sebep vereceğim. Dikkatle dinle..."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bu şarap rengi giysiler çok hoşuma gitti, ya senin? Siyah saçlarına çok yakıştığını düşünüyorum." Venüs, Polyksene'nin hâlâ hareketsiz olan bedenini saran ipek şalın dökümlü kıvrımlarını düzeltti.

"Seni mutlu eden her şey beni de mutlu eder, Tanrıçam," dedi yanında duran satir.

"Evet, canım, biliyorum. Bu yüzden sana sormamıştım zaten. Sen çalışmaya devam et ve yerdeki şu son kan lekelerini de temizle." Venüs sözlerinin sivriliğini gidermek için yaratığın yanağını okşadı "Eleithyia sana sormuştum."

"Ah, evet, Tanrıçam. Rengi çok güzel."

"O zaman neden somurtuyorsun?"

"Anlayamadığım şey, neden hizmetçiye de bu kadar güzel giysiler giydirdiğiniz..."

Venüs hizmetçinin krem rengi tunigini, kırmızı şalını buruşturmadan düzeltti. Sonra kaşlarını çatarak küçük rahibeye baktı. "Çocuk, bu bedenin hizmetçiye ait olduğu doğru ama içinde yaşayacak olan ruh bir hizmetçi *değil*. Farklı bir bedende uyanmak ve arkadaşının

hizmetçisi rolünü oynamak zorunda olduğunu öğrenmek Jacqueline için zaten yeterince büyük bir şok olacak..."

"Çok haklısınız, Tanrıçam. Zekâ ve bilgeliğiniz karşısında eğiliyorum ve..."

Venüs komplimanları geçiştirdi. "Sonra eğilirsin. Şimdi bana sadece bu kumaşın mükemmel olduğunu söyle."

"Kumaş mükemmel."

"Ah, Venüs, satirlerin tapınağımda mükemmel bir iş çıkarmışlar!" Hera azgın orman yaratıklarının arasında belirdi ve onların keyifle kıvranmalarına sebep oldu.

"Sana harika olduklarını söylemiştim," dedi Venüs, en yakınında duran yaratığa eliyle öpücükler göndererek.

"Onca kanı ve pisliği bu kadar iyi temizlemiş olmalarına çok şaşırdım," dedi Athena, Hera'nın biraz ötesinde belirerek.

"Ayrıca *onları* da..." Venüs eliyle temizlenmiş ve yeni giysilere bürünmüş bedenleri gösterdi. "Çok güzel görünmüyorlar mı?"

"Ölümlüler de tapınağım kadar güzel görünüyorlar. Teşekkür ederim Venüs, çok iyi bir iş çıkarmışsın," dedi Hera.

"Ruhsuz boş birer kabuk olmalarına rağmen güzeller," dedi Athena.

Venüs, Savaş Tanrıçası'nın sözleriyle ilgilenmedi. "Agamemnon'la işler yolunda gitti mi?" diye sordu Hera'ya.

Tanrıların Kraliçesi keyifsiz bir şekilde dudaklarını büktü. "O kendini beğenmiş adamla ilgili düşüncelerim azıcık dahi değişmedi. Zavallı Briseis'e çok acıyorum."

"Yani bu, kızı Akhilleus'tan alacağı anlamına mı geliyor?" diye sordu Athena.

"Evet."

"Güzel... Thetis, oğlunu savaştan çekilmesi için dürtükleyecek. Onu gururundan vuracak. Görünüşe göre, Akhilleus artık şöhret ve savaşı tercih eden o sabırsız çocuk değil ve kendine seçmiş olduğu kader de onu eskisi gibi büyülemiyor ama hâlâ çok gururlu. Thetis onu geri çekmenin zor olmayacağını söyledi, en azından kısa bir süre için," dedi Athena. "Artık iş senin büyüne ve ölümlüne kaldı, Akhilleus'u savaştan yeteri kadar uzak tutmayı başarırsa, Truvalılar zaferlerini ilan ederler ve tüm bu karmaşa da sona erer."

"Ölümlü konusunda hiç canını sıkma. İşini çok iyi yapacak."

"Sahi mi? Yunanca konuşabiliyor mu?" diye sordu Athena konunun önemini belirterek.

Venüs kısa bir tereddüdün ardından konuşmaya başladı. "Konuşacaktır tabii, ben küçük bir..." Aşk Tanrıçası parmaklarını oynatarak havada bir ışıltı oluşturdu.

Athena homurdandı.

"Venüs şu ruhları bedenlere yerleştirsen de işimize baksak, olmaz mı?" dedi Hera.

"Ah, evet! Elbette. Satirler!" Venüs ellerini çırptı. "Olympos'a dönün. Yardımlarınızın karşılığında, teşekkür olarak yanınıza Nyse-ideian dişilerini göndereceğim." Toynaklı yaratıklar mutlulukla yok oldular. "Tamam... Geri çekilin. Bana çalışabileceğim bir alan açın." Aşk Tanrıçası uzun, sarı saçlarını düzelttikten sonra avuçlarını açarak ellerini kaldırdı. "Son dönemde serbest bıraktığım ölümlü ruhları çağırıyorum! Katrina ve Jacqueline, bana gelmenizi emrediyorum!"

İki parlak küre tapınakta belirdi ve Venüs'ün açık olan avuçlarına doğru süzüldü.

"Önce, size bilmeniz gereken dilli bahşediyorum ki

Buraya vardığınız anda hazır olun.

Artık size verdiğim görevin vakti geldi

Bu iki bedene ruh verin ki

Aşk'ın sizden istediğini yerine getirebilin!"

Venüs küreleri birinci lig atıcılarının ustalığıyla bedenlere fırlattı.

Kat hızla nefes aldı ve boğulurcasına öksürerek doğrulurken eliyle alnını sıvazladı. Jacky inledi ve ellerini göğsüne, tam da yarasının bir zamanlar olduğu yere koydu.

"Tanrım, kolumu kaldıracak halim yok," dedi Kat. "Ne kadar şampanya içtim ben?" Boğazını temizlerken gözlerini kırpıştırdı. "Sesime ne oldu, hem, neredeyim..." Görüşü açılınca sesi kesiliverdi. Gözlerini kocaman açarak onu yeni filizlenmiş özel bir çiçekmiş gibi seyretmekte olan üç muhteşem kadına baktı.

"Kat, sanırım kalp krizi geçireceğim," diye inledi Jacky. "Akşamdan kalmış olmak ne zamandan beri kalp krizi gibi hissettiriyor?"

Kat, gözlerini başında dikilen, garip şekilde çekici olan kadınlardan, yanında yatan ve Jacky gibi konuşan ama sesi ona benzemeyen kadına çevirdi ve...

"Yok artık! Jacqueline? Bu sen misin?"

Güzel sarışın, birkaç kez gözlerini kırpıştırarak önünü görmeye çalıştı. Bu arada göğsünü ovmaya devam etti. "Başka kim olabilir ki? Paskalya tavşanı mı? Sesin niye bu kadar farklı çıkıyor? Tanrım, yoksa sağır mı oluyorum?"

"Jacqueline ve Katrina, korkmayın. İkiniz de sağlıklısınız, güvendesiniz ve korumamız altındasınız," dedi onlara en yakın duran kadın, muhtemelen aralarında en çarpıcı olan da oydu.

Kat gözlerini yumdu ve birkaç derin nefes aldı. "İşte sarhoş rüyası... Bir daha asla bu kadar çok şampanya içmeyeceğim Söz. Artık uyanma ve bu korkunç sarhoşluğumla baş etme vakti." Gözlerini açtı.

"Rüya görmüyorsun, ölümlü kadın," dedi gök mavisi çizgil.. beyaz bir elbise giymiş olan asil kadın.

Bunun ardından alışılmadık gri gözlere sahip olan ve bir heykele benzeyen kadın, bir adım öne gelerek konuştu. "Kaderinizi değiştirdik. Sizi modern dünyada çürümeye bırakmak yerine ruhlarınızı parçalanmış bedenlerinizden alarak antik dünyaya getirdik. Bize teşekkür edebilirsiniz."

İlk konuşan kadın, gri gözlüye bakarak kaşlarını çattı. "Biraz müsaade et, Athena. Bize teşekkür etmek zorunda değiller. Bunu onlar istemedi. Ayrıca tanrıların önünde kendini alçaltma yaklaşımı, modern ölümlü dünyada sökmez."

"Burası modern ölümlü dünya değil," diye terslendi gri gözlü kadın.

"Sahi mi? Hiç dikkat etmemiştim. Ben de sanıyordum ki..."

"Pekâlâ, neler oluyor?" dedi Jacqueline oturarak.

"Jacky?" Kat ağız dalaşı yapan kadınlarla ilgilenmeyerek arkadaşına döndü.

"Kat? O sen misin?"

"Evet, benim."

"Ama sen, sen değilsin. Yani kendine *hiç benzemiyorsun*. Hem üzerindeki de ne öyle, Tanrı aşkına?" Jacky şarap rengi giysiye dokunmak üzere uzandı ve gözü kendi eline takıldı. "Katrina Marie Campbell, neler oluyor? Neden? Bu .. benim... elim mi?"

"Her şeyi açıklayabiliriz," dedi asil kadın. Başını en ihtişamlı olana doğru salladı. "Haydi, Venüs, her şeyi anlat."

"İşin aslı çok basit... İkiniz kızlar partisinden ayrıldıktan sonra çok korkunç bir kaza geçirdiniz. Ben de sizi kehanet odamdan izliyordum." Durup gülümsedi. "Ben Venüs, Aşk, Güzellik ve Erotik Sanatlar Tanrıçası'yım." Gri gözlü kadını gösterdi. "Bu Athena, Savaş ve işte ona benzer şeylerin Tanrıçası." Sonra asil kadını işaret etti

"Bu da Hera, Olympos'un Kraliçesi. Her neyse, sizi seyrediyordum ve geçirdiğiniz kazaya şahit oldum. Öylece ölmenize izin veremezdim, ben de ruhlarınızı aldım. Çok kısa bir süre sonra da Hera'nın tapınağı yağmalandı ve Truva Prensesi Polyksene ile onun, eee, baş hizmetçisi Melia öldürüldüler. Biz de hemen düşündük, onları hızlıca iyileştirdik ve yeniden ruhlandırdık. İşte, bu sebeple buradasınız, kendinizsiniz ama farklı bedenlere sahipsiniz. Anladınız, değil mi? Basit olduğunu söylemiştim."

"Ben... Ben... Ben..." diye kekeledi Kat.

"Ben *beyazım*!" diye ayağa fırladı Jacqueline, yeni bedenine bakarak. "Ah Tanrım, lanet olası Amerika! Tanrım! Tanrım! Şimdi bayılacağım. Kalbim! Kat! Ölüyorum!" Elini körlemesine uzatarak Kat'in elini yakaladı.

"Ölmüyorsun. Rüya görüyoruz. Hepsi bu."

"Neden lanet olası bir beyaza dönüştüğümü görüyorum?" diye bağırdı Jacky, bir eliyle Kat'e tutunup diğeriyle kendini yellerken. "Kalbim, Tanrım kalbim. Acıyor!"

"Canlarım, size rüya görmediğinizi söyledim ya," dedi Venüs.

"Beyaz olmanın nesi kötü?" diye sordu Athena.

"Bu kesinlikle sarhoşluk kâbusu," dedi Kat, sakin olmaya çalışıp ses tonunu korumaya çalışarak. "Birazdan uyanacağız ve senin salonunda sızmış olduğumuzu anlayacağız. Geçen yılki yılbaşını hatırlasana."

Venüs, Kat ile Jacky'ye yaklaştı. Derin bir iç çekti. "Bunu yapmak istemezdim ama olanları kabullenmeniz gerekiyor." İnce parmaklarını sallayarak elmastan bir toz bulutu oluşturdu ve bulutu onların üzerine göndererek konuştu. "Hatırlayın..."

Kat parlayan tozların içinde Jacky'yle kaldı, hapşırdı ve anında Susie'nin partisinin sonuna döndü. Jacky'yle birlikte gülerek, yalpalayarak ve birbirlerine tutunarak taksiye binişleriyle başlayan korkunç sahneyi izlemeye koyuldu. Taksi, Reservoir Hill'den dört yol

ağzına doğru ilerliyordu. Kat dehşet içinde, dur işaretine uymayan bir Suburban'ın taksiye çarptığı ana tanık oldu. Bir sessizlik anı yaşandı ve hemen ardından taksi alevler içinde kalarak yanmaya başladı.

"Aman Tanrım, biz öldük!" dedi Kat.

"Öldük ve ben beyazım!" dedi Jacky. "Bu doğru olamaz. Cennete gideceğimden emindim."

"Evet, ben de. Ben de cennete gitmem gerektiğini düşünüyordum."

"Bundan pek emin değilim, Kat. Kardeşlik Kulübü günlerimizi hatırlıyor musun? Hani elli yard çizgisindeki o oyun kurucuyla yaşananları. Bu tür davranışlar birikiyor. Benden söylemesi."

Kat'in ağzı açık kaldı. "Sözünü hemen geri al! Birkaç küçük üniversite kaçamağından dolayı cehenneme gideceğimi düşünebildiğine inanamıyorum."

"Kaçamak mı? Onlara böyle mi diyorsun? Cehenneme gitmekle kalmadın, beni de yanında getirdin."

"Jacqueline, *beni* bu lanet olası cehenneme *senin* getirmiş olabileceğin hiç aklına geliyor mu? Ya senin şu ayakkabı iade etme hikâyene ne demeli? Onları asla giymediğini söyledin ama aslında çok pahalı ayakkabıları alıp onları birkaç kere giydikten *sonra* iade ediyordun. Buna ne diyeceksin?"

"Ah, lütfen. O ayakkabılar asla bir günah olamaz. Ayrıca bu işi yıllardır yapmıyorum."

"Yıllar mı?"

"Tamam, aylar."

Kat homurdanarak ellerini beline koydu. "Peki ya, *küfürlerine* ne demeli?" dedi suçlayarak.

"Ben küfretmem. Sadece vurgularım."

"Ne yaparsın? Bu resmen..."

"Hanımlar!" Venüs aralarına girdi. "Kimse cehennemde değil. Öldünüz ama ölü değilsiniz." Tanrıça kaşlarını çatarak durumu daha net bir hale getirebilmek için başını iki yana salladı. "Aslında durum hiç de karmaşık değil. Bedenleriniz öldü. Ruhlarınız yaşıyor. Onlar ebedî... Yani *özünüz* onlar. Benim tek yaptığım onları işe yarayan bedenlere aktarmaktı."

"İşe yarayan bedenler mi? Bu bedenlerde yaşamakta olan ebedî ruhlara ne oldu?" dedi Kat.

Venüs huzursuzlanınca araya Hera girdi. "Katrina, sen şu an Truva Prensesi Polyksene'ye ait olan bedendesin. Jacqueline sen de onun baş hizmetkârı Melia'nın bedenindesin."

"Lanet olası bir hizmetçi miyim? Beyaz bir hizmetçi! Tanrım, durum gittikçe daha da kötüleşiyor." Boş gözlerle Kat'e baktı. "Gerçekten seninle birlikte cehenneme atıldım."

"Ben cehennemde *değilim*," dedi Kat.

"İkiniz de cehennemde değilsiniz," dedi Venüs son hızla.

"Bu bedenlerin içindeki ruhlar nerede?" diye tekrar sordu Kat.

Hera, Venüs'ten önce cevap verdi. "Yunan Yeraltı Dünyası'ndaki Elysia Bahçeleri'nde ebedî mutluluğun tadını çıkarıyorlar."

"Ah Tanrım, oturmam gerekiyor. Ölü, beyaz bir hizmetçinin bedenindeyim." Jacky sunağın basamaklarına oturarak tekrar kendini yellemeye başladı.

Kat dehşet içinde kendi bedenine bakıyordu. "Ama herhangi bir yara göremiyorum. Neden öldü?"

"Aman Tanrım, kesin vebadan ölmüştür. Kat vebalıyız."

"Hayır, hayır, hayır," diye telaşla araya girdi Venüs. "Bir hastalıktan ölmediler. Yunan savaşçılar tarafından öldürüldüler."

"Peki, yaraları nerede?" Kat elbisesinin içine bakarak tüm bedenini görmeye çabaladı.

"Sizin ruhlarınızı bedenlerin içine koymadan önce onları iyileştirdik," dedi Venüs.

"Bu duyduğum ilk iyi haber," dedi Jacky kendini yellemekten vazgeçerek. "O zaman bizim eski bedenlerimizi de iyileştirin ve bizi onların içine geri gönderin. Biz de bütün bu olup bitenleri unutalım gitsin."

"Üzgünüm, bunu yapamam. Bedenleriniz tamamen yandı. Ruhlarınızı aldım çünkü Kat'ten bana küçük bir iyilik yapmasını isteyeceğim."

"Pekâlâ, duruma bir bakalım," dedi Kat. "Beni casus gibi gizlice izliyordun..."

"Beni de," diye araya girdi Jacky.

"Jacky'yi de," diye devam etti Kat, "çünkü senin için bir şey yapmamı istiyordun ama sonra biz öldük ve sen de bizi aldın, doğru mu? Çok mantıksız."

"Kesinlikle mantıklı, canım," dedi Venüs. "Ayrıca küremin casusluk yaptığını da düşünmüyorum. Hera ve Athena'yla, ölümlü modern bir kadının yardımına ihtiyacımız olduğunu düşündük. Bana da o kadını bulma görevi verildi. O trajik kaza oldu ama sen hâlâ mükemmel bir adaydın. Aynı zamanda Hera'nın tapınağı yağmalanmıştı, yani uygun iki beden vardı. Küçük bir yer değiştirme, küçük bir iyileştirme ve buradasınız, kesinlikle ölü *değilsiniz* ve yapmanızı istediğim küçük göreve hazırsınız. Hem, canlarım," Venüs somurtmakta olan Jacqueline'e gülümsedi, "bu yardımınızdan dolayı ikinizi de ayrı ayrı ödüllendireceğim."

"İlgilendiğimiz tek ödül, eski bedenlerimize dönmek," dedi Jacky kesin bir tavırla. "Tabii iğrenç yanık bedenlerimizi kastetmiyorum. Temizlenip iyileştirilmiş bedenlerimize konmak istiyoruz." Hâlihazırdaki bedenine baktı. "Bunlar gibi ama bize ait olanları."

"Aynen," dedi Kat.

"Bu kesinlikle mümkün değil," dedi Venüs. "Bedenleriniz bizim bile iyileştiremeyeceğimiz durumda. Üzgünüm ama..." diye konuşmakta olan Venüs'ü Hera durdurdu.

"Eski bedenleriniz geri alamazsınız ama sizin dünyanızdan daha uygun bedenler bulabiliriz," dedi Hera.

"Uygun. daha genç ve güzel görünen anlamına mı geliyor?" diye sordu Kat.

"Son onayı biz vereceğiz," diye ekledi Jacky.

"Nasıl isterseniz... Size vereceğimiz küçük görevi yerine getirirseniz sizi modern dünyaya dilediğiniz ölümlü bedenler içinde göndereceğiz."

Jacky ile Kat bakıştılar, tanrıçalara arkalarını dönerek kafa kafaya verdiler. "Acaba Queen Latifah bu aralar nasıl? Belki de çok kötü bir hastalığı vardır ve tanrıçalar bu işi hızlıca hallederler," diye umutla mırıldandı Jacky.

"Ben de Catherine Zeta Jones için aynı şeyi düşünüyordum," dedi Kat sesini iyice kısarak. "Yani kabul edecek miyiz?"

"Evet," dedi Jacky.

Yeniden tanrıçalara döndüler. "Tamam, güzel. İstediğinizi yapacağız ve sonra da siz bizi seçtiğimiz bedenler içinde geri göndereceksiniz. Doğru mu?" dedi Kat.

"Evet," dedi üç tanrıça birden.

"Peki, bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Jacky.

"Basit. Truva Savaşı'nı sonlandırmanızı istiyoruz," dedi Venüs.

"Ulu Tanrım! Beni gerçekten de kendinle birlikte cehenneme sürükledin, Kat."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Haklı olabilirsin, Jacky," dedi Kat, kendini sunağın basamaklarının üzerine bırakarak. "Susie'nin evindeyken *İlyada* hakkında konuşuyorduk. Trajik ölümümüzün ardından bir tür edebî cehenneme düştük. Bundan sonra bir de bakmışsın, bir Thomas Hardy[6] romanında kısılıp kalmışız."

"Thomas Hardy mi? Tanrım! Çok fena!" Jacky yine son hızla kendini yellemeye başladı.

"Kahretsin, seni bu işe soktuğum için üzgünüm. O oyun kurucuyla yatmak buna değmezdi."

"Pekâlâ, en iyi arkadaşım bir beyaz olduğu için başımın bir gün derde gireceğini biliyordum." Jacky incecik beyaz kolunu umutsuzlukla salladı. "Sadece bu kadar kötü olabileceğini tahmin edememiştim."

"Yeniden sormak istiyorum, beyaz olmanın neresi bu kadar kötü?" dedi Athena.

---

6 Thomas Hardy, 1840-1928 yılları arasında yaşamış İngiliz yazarı ve şair. (ed.n.)

"Beyazsan hiçbir yanı," dedi Jacky. "Ama ben değilim." İçini çekti. "Ya da en azından cehenneme gitmeden önce."

"Zeus'un sakalı aşkına, bunlar gerçekten de çok inatçı," dedi Athena, Venüs'e. "Bize bundan bahsetmemiştin."

"Size antik ölümlülerden farklı olduklarını söylemiştim. Bu da o farklardan biri."

"Hey! Burada, cehennemin ortasında sizinleyiz," dedi Kat. Sonra Jacky'ye döndü. "Onların cehenneme düşmek için ne yaptıklarını merak ettim."

"Muhteşemler. Bu kadar muhteşem kadınlar genellikle birilerini kızdırır," dedi Jacky.

"Ah, haklısın. İşin bu yanını unutmuştum."

"Bizim birilerini kızdırdığımızdan mı bahsediyorlar? Bizler tanrıçayız. Biz birilerini kızdırmayız; birileri bizi kızdırır," dedi Athena. Ciddi bakışlarını Venüs'e çevirdi. "Söyle onlara."

"Sizi duyabiliyoruz," dedi Jacky.

"Jacqueline, Katrina! Cehennemde *değilsiniz*! Bu saçmalığı bir an önce kesin. Truva Savaşı'nı sonlandırmak o kadar da zor bir iş değil. Sizin için bir harekât planı yaptık bile," dedi Venüs.

"Hey, bunlar o Helen-Paris olayını başlatan üç tanrıça değil mi?" dedi Jacky. "Hatırlasana; düğün, elma, zaten evli olan Helen'in Paris'e verilme hikâyesi falan."

"Hımm. Sanırım haklısın," dedi Kat.

"Bu saçma söylentinin hangi devirlere kadar uzadığının farkında mısınız?" dedi Venüs, Hera'ya. Sonra yeniden iki ölümlüye döndü. "İşte, tam da bu yüzden bize Truva Savaşı'ndan gına geldi. *Biz*," Athena ile Hera'yı gösterdi, "bu savaşı başlatmadık ve bu ithamdan da gerçekten çok sıkıldık."

"Sefil Agamemnon'un başkalarını suçlaması çok tipik bir durum," diye mırıldandı Hera.

"Venüs ve Hera'yla, bu savaşın çok uzadığına karar verdik. Bitmesini istiyoruz, hemen," dedi Athena.

"Peki, Kat'le size bu konuda yardım edebileceğimize nasıl karar verdiniz?" diye sordu Jacky.

"Bence buraya birkaç tane kitle imha silahı geliştirmesi için bir bilim insanı getirmeniz çok daha mantıklı..."

"Onları bulmak kolaymış gibi," diye araya girdi Jacky.

"Ya, öyleymiş gibi," diye onayladı Kat. "Ama bizim bu tür şeyler yapabileceğimizi sanıyorsanız, bizi kesinlikle birileriyle karıştırıyorsunuzdur."

"Hey, modern silahları antik dünyaya getirmek Birinci Kural'a[7] karşı gelmek gibi bir şey," dedi Jacky.

"Çok eziksin," dedi Kat. "Burası cehennem, *Uzay Yolu* değil. Gerçi garip benzerlikleri de yok değil."

"Bak işte, seni bu tür kötü sözler bu duruma soktu."

"Akhilleus!" diye püskürdü Venüs. İki ölümlü de sorularla dolu bakışlarını ona çevirdi. "Savaşın bitmeme sebebi Akhilleus... O ve Myrmidonlar savaş alanından çekilirlerse Yunanlılar Truva'yı uzun süre kuşatma altında tutamazlar. Sıkılır ve ait oldukları yere dönerler."

"Bunun hâlâ bizimle ne ilgisi olduğunu anlamadık," dedi Kat.

"Aslında *seninle* ilgisi var, Katrina," dedi Hera, özür dileyen gözlerle Jacqueline'e bakarken. "Arkadaşın burada çünkü Venüs, ikinizin ayrılmaması gerektiğini düşündü."

"Sana söylemiştim işte!" dedi Jacky.

---

7 Birinci Kural (*Prime Directive*), *Uzay Yolu* serisinde, Birleşik Gezegenler Federasyonu'nun en önemli kuralıdır. Buna göre Yıldız filosu, karşılaştığı yabancı uygarlıkların gelişimine kesinlikle karışmamalıdır. (ç.n.)

"Kahretsin," dedi Kat. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Mükemmel bir fikir." Venüs karanlık bir girintide gözleri fal taşı gibi açılmış, onları izleyen Eleithyia'yı bulana kadar odayı taradı. "Canım, bize biraz şarap getirebilir misin? İşimiz biraz uzun sürecek." Küçük rahibe odadan dışarı fırlayınca Venüs derin bir nefes aldı. "Şimdi size baştan itibaren her şeyi anlatayım..."

~

"Mümkün değil! Bu plan işe yaramaz," dedi Jacky.

"Elbette yarayacak," dedi Venüs.

"Haydi, ciddi ol biraz. Bir terapistin dünyayı kurtardığı görülmüş mü de? Bu *Buffy*'de[8] bile olmuyor," dedi Jacky.

"Buffy de ne?"

"Cehennemde olmadığımıza yavaş yavaş inanmaya başlıyorum," dedi Kat. "Cehennemde Buffy'nin kim olduğunu bilirler."

"Haklısın," dedi Jacky. "Bu arada şunu da söylemeden geçemeyeceğim, senin *Buffy* sevgin de en az benim *Uzay Yolu* hayranlığım kadar ezik bir davranış."

"Hayır, sen benden daha eziksin çünkü ikisini de seviyorsun."

"Spike ateşli ve yaramaz seks oyunları oynamaya başlayana kadar sevmiyordum. Tanrım, onu bir şampanya mantarı gibi patlatmak gerçekten çok keyifli olabilirdi," dedi Jacky.

Athena, "Buffy ne?" diye tekrar sordu Venüs'e.

Venüs omuz silkti. "Modern ölümlüler hakkında *her şeyi* bilmemi bekleyemezsin." Tanrıça devam etmeden önce tazelenmek için içkisinden bir yudum aldı. "Kat, bu planımızda bize yardımcı olacak mısın?"

---

8 *Buffy*, aynı isimde bir vampir avcısının ve arkadaşlarının maceralarını konu alan bir televizyon dizisidir. (ç.n.)

Katrina alt dudağını ısırdı. "Bir yandan Akhilleus'u savaştan uzak tutarken bir yandan da onunla mükemmel bir seans yapmamı istiyorsunuz."

"Daha çok, muhteşem bir seks seansı yapmanı istiyorlar sanırım," dedi Jacky.

Venüs onu duymazdan geldi. "Daha önce de söylediğim gibi, Akhilleus'un annesi Thetis zaten onu savaş alanından uzaklaştırmak üzere harekete geçti."

"Briseis denen kadın elinden alındı ve siz, benim onun yerine geçmemi istiyorsunuz."

"Evet," dedi Venüs.

"Peki, ben kimin yerini alacağım?" dedi Jacky.

"Kimsenin, canım," dedi Venüs. "Sen sadece Polyksene'nin baş-hizmetçisisin."

"Hay lanet! Bunu neredeyse unutuyordum. Küçük şarapçı kız nerede? Kesinlikle bir kadehe daha ihtiyacım var."

Eleithyia, Jacky'nin kadehini doldurmak üzere koştu.

"Şu sorumu cevapla, Aşk Tanrıçası," dedi Kat, Jacky şarabını içerken. "Akhilleus'un kadını elinden henüz alındı. Eğer bu onu savaşa son vermesini sağlayacak kadar kızdırdıysa, hemen ardından başka bir kadınla birlikte olmak isteyeceğini nasıl düşünebiliyorsunuz? Yani sanki adam önceki kadınına pek de boş değilmiş."

"Onlarınki bir aşk ilişkisi değildi," dedi Venüs. "Briseis elinden alınınca Akhilleus'un kalbi kırılmadı; gururu incindi."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Jacky.

"Agamemnon bana, Briseis'in güzelliğinin Akhilleus'la harcandığını söyledi," dedi Hera.

"Harika. Kat, adam gey," dedi Jacky.

"Gey?" Athena'nın kafası iyice karışmıştı.

"Akhilleus öyle değil," dedi Venüs.

"Gey mi?" diye tekrarladı Athena, ayağını rahatsızlıkla yere vurmaya başlayarak.

"Yalnızca başka adamları becermekten hoşlandığı anlamına geliyor," diye açıkladı Jacky.

"Becermenin anlamı da si..."

"*Onun* ne anlama geldiğini anladım," dedi Athena. "Venüs'le aynı fikirdeyim. Akhilleus gey değil. Ama yıllardır bir sevgilisi olmadı ve Briseis de onun sevgilisi değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Venüs.

"Annesi söyledi," dedi Athena.

"Niye sevgilisi yokmuş?" diye sordu Kat.

"Ah, bunu açıklamak çok kolay," dedi Athena. "Kızları korkutuyor."

"Niye?" diye sordu Jacky, paniklemiş gibi bir hali vardı.

"Savaşçı vahşetinden korkuyorlar. Görünüşe bakılırsa tutkularına kapıldığı anda ki bu şehvet veya kızgınlık da olabilir, içindeki savaşçı onu ele geçiriyor."

"Ve antik dünyanın bakireleri böyle bir adamla başa çıkacak donanıma sahip değiller ama modern ölümlü kadınlar farklı; daha güçlü, zeki ve bağımsızlar. Ayrıca senin, erkeklere danışmanlık yaptığını duydum. Seni seçme sebebim bu." Venüs, Kat'e gülümsedi.

"Aslında, danışmanlık yaptıklarımın çoğu erkek değil. Yani aslında evlilikleri tehlikede olan çiftlere danışmanlık yapıyorum."

Venüs elini her neyse der gibi salladı. "Aynı kapıya çıkar. Ayrıca kendini son derece iyimser biri olarak tanımladığını da duydum. Erkekleri sevdiğini de söyledin. Bu iş için mükemmelsin."

"Seni gözetlediğini de itiraf etti böylece," dedi Jacky.

Athena hemen ekledi: "Thetis, Akhilleus'un çirkin yara izlerinin de kızları korkuttuğunu söyledi."

"Akhilleus'un yara izleri olduğunu bilmiyordum," dedi Venüs.

"Ben de," dedi Hera.

Athena omuz silkti. "Savaş yaraları... Thetis, öfkesinin ortaya çıkarken onu zorladığını söyledi."

"Bu iyi bir şey olabilir. Demek ki öfkenin, ortaya çıkması için bir şekilde tetiklenmesi gerekiyor. Neyin tetiklediğini bulabilirsem belki de ondan kurtulabilir," dedi Kat. "Öfke Yönetimine Giriş dersi vakası."

"İlginç... Yaralarının olması seni etkilememiş gibi görünüyor," dedi Athena.

Kat'ten önce Jacky cevap verdi. "Venüs'ün de söylediği gibi, modern ölümlü kadınlar farklıdır. Bizi korkutmak için küçük birkaç yaradan fazlası gerekir."

"Ben fiziksel olanın arkasında yatanları görebildiğime inanıyorum," dedi Kat.

"Aynen," dedi Jacky. Sonra bedeninin alt kısmını gösterdi. "Tabii yanında diğeri de kabul edilir. Tanrım, pembe giymek zorunda mıyım? Pembeden nefret ederim."

"Üzerinde güzel duruyor. Gerçekten de çok güzelsin, Jacky," dedi Kat.

"Çok güzel bir beyaz," diye mırıldandı Jacky.

"Gerçekten güzelsin. Buralarda bir ayna var mı?" diye sordu Venüs.

"Eleithyia, canım, bize güzel bir ayna getirir misin?"

Rahibe telaşla dışarı çıktı ve elinde bronz çerçeveli, orta boy, oval bir aynayla geri döndü. Kat aynayı ondan alıp Jacky'ye tuttu.

"Gördün mü?"

Jacky'nin gözleri irileşti. Elleri saçlarına gitti. "Aman Tanrım. *lülelerim* var. Uzun, dalgalı, kıvrık sarı *lülelerim*."

"Çok güzeller," dedi Kat.

"Çok korkunçlar. Beyaz kız saçına nasıl bakım yapılması gerektiği konusunda en ufak bir fikrim dahi yok. Özellikle de bu kadar beyaz bir kızın saçlarına."

"Ah, canım, hiç endişelenme. Ben sana yardım ederim, bu konuda uzmanım." Venüs başını geriye atarak muhteşem parlaklıktaki buklelerini salladı.

"Cehennemde değilim. Bir aşk romanında kısılıp kaldım," dedi Jacky. Aynaya biraz daha yanaştı. "Gözlerim de gök mavisi."

"Bir de şu açıdan bak," dedi Kat. "Eğer bir aşk romanında kısılıp kaldıysak bu, seks yapacağımız anlamına da gelir. Hem de bol bol."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Jacky umutla. "Erotik bir roman olsa daha iyi olabilirdi."

"Neden olmasın," dedi Kat. Derin bir nefes aldıktan sonra kendini görebilmek için aynaya döndü. "Ah!" Usulca yüzüne dokundu. "Yok artık! Kaç yaşındayım ben? Tam bir ergene benziyorum."

"Senin de buklelerin var," dedi Jacky. "Gerçi siyah ve benimkiler kadar çarpıcı değil."

"Hani siyah daha iyiydi," dedi Athena.

"Onları asla anlayamayacağım," diye fısıldadı Hera.

"Ciddiyim, bu Polyksene kaç yaşında?" diye sordu Kat, aynada kendine bakmaya devam ederek.

"Sanırım on sekizinci yazına yaklaşıyor," dedi Hera. "Tam evlilik yaşı, buraya yardımımı istemeye gelme sebebi de buydu zaten. Sardis Kralı'nın oğluyla nişanlanmak istiyordu."

"Yüce Tanrım! On sekiz! Çok genç," dedi Kat.

"Evli değilsin, değil mi Katrina?" diye sordu Hera usulca.

"Kesinlikle değilim," dedi Kat.

"Ben de değilim," dedi Jacky.

"Peki, modern dünyada kaç yaşındaydınız?" dedi Hera.

"Ben otuz altıyım," dedi Kat. "Ya da öyleydim."

"Sen daha bebeksin, Kat. Ben otuz sekiz yaşındayım," dedi Jacky, Hera'ya. Sonra kaşlarını çatarak aynada kendine yeniden bakabilmek için yüzünü iyice Kat'e yaklaştırdı. "Ah. Ben de genç görünüyorum. Yirmi yaşında bile değiliz."

"Kız kurulan!" dedi Hera, şaşkına dönmüştü. "Bula bula kız kurularını mı buldun?"

"Daha önce de pek çok kez söylemiş olduğum gibi: Modern ölümlü kadınlar *farklı*," dedi Venüs.

Jacky ile Kat aynada göz göze geldiler.

"Çirkin kız kurusu," dedi Kat.

"Kurumuş yaşlı acuze," dedi Jacky.

İki kadın da kahkahalara boğuldular.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

ALTINCI BÖLÜM

"Ah Tanrım, çok komiğiz," dedi Kat, hâlâ kıkırdayarak gözlerinden akan yaşları silmekte olan Jacky'ye yaslanıp.

"Bize yardım edecek misiniz?" diye sordu Venüs.

Kat, Tanrıça'ya baktı. "Peki, ya ben elimden geleni yaparsam ama Akhilleus buna rağmen savaşa geri dönerse ne olacak? Mitoloji bilgim çok iyi değildir ama herkes savaşçı Akhilleus'un, vücudunun dayanıksız tek noktası olan topuğuna yediği bir ok yüzünden öl düğünü bilir. Savaşmak için yaşamış ve savaşırken de ölmüştür."

Venüs gözlerini devirdi. "Tek dayanıksız yeri topuğu mu?"

"Söylentiler," dedi Hera başını iki yana sallayarak. "Gittikçe daha da sinir bozan söylentiler."

"Yani bu topuk olayı doğru değil mi?" diye sordu Jacky.

"Mantığı bile yok ki," dedi Athena. "Topuğundan yaralanan biri nasıl ölebilir ki? Bu modern ölümlüler de her şeye inanıyor."

"Hey! Bunu *sizinkiler* yazdı; bizimkiler değil. Hatta bacağın arkasından topuğa uzanan tendon da adını Akhilleus'tan almış, çok uzun bir zaman önce," dedi Kat.

"Peki ya, şu Truva atının durumu nedir?" diye sordu Jacky. Tanrıçalar ona boş boş baktılar. "Bu aptal savaşın kazanılmasını, eee. hımm..."

"Yunanlılar savaşı, Truva'ya içinde askerlerin saklandığı dev bir atı sokarak kazandılar," diye bitirdi cümleyi Kat. "Ya da onun gibi bir şey işte."

Venüs başını iki yana salladı. "Önce savaşı bizim başlattığımız söylendi. Sonra Akhilleus yalnızca ayağından öldürülebilir oldu. Şimdi de savaşı dev bir at mı kazanıyor? Durum gittikçe daha saçma bir hal alıyor. Hayır," dedi kendinden emin bir tavırla. "Hiçbiri doğru değil."

"Tamam, yani Jacky'yle birlikte onca zamanımızı yiyen uygarlık tarihi derslerinden hatırlayabildiğimiz bütün o küçük detaylar birer saçmalıktan ibaret."

"Öyle görünüyor," dedi Venüs.

"Pekâlâ, gerçekler neler? Akhilleus incitilemez değil ama çok öfkeli bir savaşçı. Bu kısım doğru değil mi?"

"Akhilleus ölümsüz değil ama içindeki o azılı savaşçı, öldürülmesini neredeyse imkânsız kılıyor ve evet, kısacık süren yaşamı boyunca hep bir savaşçıydı."

"Ah Tanrım, sakın bana onun da bir ergen olduğunu söylemeyin," dedi Kat.

"Hayır, otuzuna girmek üzere. Zeus, Akhilleus'un, savaş ve zaferle dolu bir yaşam seçtiği takdirde otuzuncu yazını görmeden öleceğini ama binlerle yıl boyunca hatırlanacağını öngördü."

"Ne? Bunu *Akhilleus* kendisi mi seçti? O zaman benden ne beklediğinizi gerçekten anlamıyorum," dedi Kat.

"Bu seçimi henüz bir çocukken yapmıştı. O zamandan bu yana çok büyüdü. Thetis, Akhilleus'un çocukluk kararından bıktığını ve huzur aradığını söyledi; ama kaderi belirlenmiş olduğu için yolunun değişeceğine dair bir umut besleyemiyor," dedi Athena.

"Tamam," dedi Kat usulca. "Akhilleus'a yardım etmeye çalışacağım. Ama kazansam da kaybetsem de, yani yardım edebilsem de edemesem de sonunda Jacky ile beni *kendi* dünyamıza geri göndereceksiniz."

"Kendi seçtiğimiz bedenler içinde," diye ekledi Jacky.

"Truva Savaşı'nı sonlandırmayı başarırsanız ikiniz de ödüllendirileceksiniz."

"Hera," diyerek Olympos Kraliçesi'ne döndü Kat. "Bir anda olaya dâhil olup hiç tanımadığım bir adamı uzmanlık alanım dışında kalan bir konuda hemen iyileştirmemi beklemen hiç adil değil."

"Olabilir ama teklifimiz bu," dedi Hera. "Şunu da unutmayın, talihsiz kazanızın üzerinden ne kadar uzun zaman geçerse bizim sizi sorunsuz bir şekilde eski yaşamlarınıza gönderebilme şansımız da o kadar azalır."

"Yani garantisini verdiğin bir şeyin bile aslında güvencesiz olduğunu söylüyorsun."

"Bunu yapabilmek için var olan tüm gücümüzü birleştireceğimizin garantisini verebilirim sadece," dedi Hera.

Kat, Tanrıların Kraliçesi'nden Venüs'e döndü. Aşk Tanrıçası, Hera'nın "teklifi"nden hiç de memnun değildi ama omuz silkti ve üzgün gözlerle başını iki yana sallayarak Kraliçesinin fikrini değiştiremeyeceğini belirten bir hareket yaptı.

"Pekâlâ," dedi Jacky. "Kat bu işi halledecek, hem de son hızla. burada sorun yok. Siz Bayan Yüce ve Kudretli, verdiğiniz sözü sakın unutmayın."

"Ben sözümü her zaman tutarım," dedi Hera.

"Anlaştık," dedi Kat.

"Tam olarak değil," dedi Venüs. "Onların kutsal koruma altında olduğunun açıkça belirtilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Anlaştık," dedi Hera.

"Aynı fikirdeyim," dedi Athena.

"Güzel. Senin koruman altında olacaklar," dedi Venüs, Athena'ya.

"Nedenmiş o?"

"Benim korumamda olamazlar çünkü Yunan söylentilerine bakacak olursak Helen-Paris sorununu çıkaran benim. Hera da olamaz çünkü Agamemnon'a Briseis'i Akhilleus'tan almasını daha az önce söyledi. Geriye tek sen kalıyorsun. Ayrıca hem Odysseus'la hem de Thetis'le bir geçmişin var ve Thetis'e oğlunun başka bir savaş geliniyle ödüllendirileceği sözünü de sen verdin. Bu nedenle Polyksene senin koruman altında olmalı," dedi Venüs.

"Tamam, sanırım haklısın," dedi Athena isteksizce.

"Şu savaş gelini ödülü tanımından hoşlandığımı söyleyemeyeceğim. Dar görüşlü biri değilim ama kiminle yatacağımı kendim seçerim. Ayrıca kimsenin malı da olamam," dedi Kat.

"Aynen," dedi Jacky.

"Thetis bana oğlunun kadını zorlamayacağını söyledi," dedi Athena.

"Tamam, ama hâlâ onun malı konumundayım."

Athena'nın alnı kırıştı. "Sen bir kadınsın ve bir savaş ödülüsün. Onun *malısın*."

Kat ellerini beline koydu. "Ben kimsenin malı değilim."

"Akhilleus'un malı olmak seni güvende tutacak ve hep onun yanında olmanı sağlayacak," dedi Venüs.

"Hey, ben kimin malıyım?" diye sordu Jacky.

"Polyksene'nin," dedi Venüs.

"Lanet olsun," dedi Jacky.

"Bunların garipliklerini açıklamanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Hera ciddi bakışlarını Jacky'ye dikerek.

"Çok haklısın," dedi Athena, Jacky ile Kat'i incelemeye devam ederek. "Garip tutumları hemen dikkat çekecek."

"Kat'in senin özel aracılarından biri olduğunu söyleyebilirsin. onu kutsal bilgilerle donattığını falan," dedi Hera.

"İşte bu! Onun bir kâhin olduğundan bahset; onlar hep garip davranırlar," dedi Venüs.

"Katrina'nın açıklaması bu olabilir, peki ya diğeri ne olacak?" Hera çenesiyle Jacky'yi gösterdi.

"Hey, ulu Tanrım, ben burada, yanınızdayım! Sağır ve aptalmışım gibi karşımda durup hakkımda konuşmanız gittikçe daha da can sıkıcı oluyor," dedi Jacky. "Ayrıca hiç de garip değilim."

Bir süre kimse bir şey söylemedi, sonunda Kat içini çekti. ' Peki, şuna ne dersiniz; ben tuhaf bir kâhinim, o zaman hizmetçi..." Jacky'nin öldüren bakışlarıyla karşılaştığı anda ifadesini değiştirdi, "arkadaş çevremin de tuhaf olması gayet doğal."

"Bu pek inandırıcı değil," dedi Athena usulca.

"Ama elimizde bir tek bu var," dedi Venüs. "Pekâlâ," dedi Kat'e, "inandırıcı olmasını sağla."

"Dur bir dakika. Athena'nın koruması altında olacağımızı sanıyordum. Neden bir şeyleri açıklamak zorundayız?" dedi Jacky.

"Korumam altında olacaksınız ama sizinle kalamam."

"O zaman bizi nasıl koruyacaksın?" dedi Jacky.

"Yardımımı isteyeceksiniz," dedi Athena.

"Ya da benimkini," dedi Venüs.

"Ya da benimkini," dedi Hera ama Jacky'ye kaşlarını çatarak bakmaya devam etti.

"Bana pek de işlevsel gelmedi," dedi Jacky.

"Elinizdeki bu," dedi Venüs.

Jacky homurdandı ve yorum yapmak üzere ağzını açtı ama tapınağın dışından gelen erkek sesleri ona engel oldu. Athena bir elini salladı ve sanki gizli bir perde açılarak tapınağa girmekte olan varım düzine savaşçıyı gösterdi.

Kat, Athena görüntüyü kapamadan önce hepsinin önünde yürüyen altın adamı gördü ve nefesini tuttu.

"Akhilleus!" Eleithyia nefessiz kalmış gibiydi. "Onu sadece uzaktan görmüştüm ama altın zırhını fark etmemek imkânsız."

Kat'in midesi bir anda düğümlendi. Jacky onun elini tutarak sıktı.

"Her şey yolunda gidecek. Sen bir terapistsin. Ayrıca adam kaçırılmayacak derecede genç ve seksi."

"Yani bir zamanlar olduğum olgun ve seksi kadına göre mi?"

"Kesinlikle ama o seksi olgun kadın hâlâ burada," Jacky, eliyle Kat'in başını gösterdi "ve burada." Bu kez de kalbini gösterdi. "Öfkeli çocuğun hiç şansı yok."

"Pekâlâ, haydi yapalım şu işi," dedi Kat, Venüs'e.

Venüs ona sıcacık bir tebessümle karşılık verdi. "Sakın unutma, Aşk Tanrıçası senin mükemmel olduğuna inanıyor. Senin ve hoş arkadaşının..." Sonra Hera'ya döndü. "Gitmeliyiz. Athena savaşçılarla yüzleşmeli ve kızların kendi korumasında olduklarını söylemeli. Varlığımız işleri daha da karmaşık bir hale getirecektir."

Athena onayladı. "Sizinle Venüs'ün tapınağında buluşurum."

"Sizleri kutsuyorum, tuhaf modern ölümlüler," dedi Hera, Jacky ile Kat'e ve sonra Eleithyia'yı alnından öptü. "Sen, küçük rahibem, beni bugün fazlasıyla mutlu ettin."

Eleithyia reverans yaparken Venüs ile Hera ışıltılar arasında kaybolduiar.

"Bunu yapabiliyor olmaları gerçekten de pek afili, değil mi?" dedi Jacky. "Bir şey diyeyim mi? Onlara inanmaya başladım. Cehennemde olmayabiliriz."

"Ben erotik roman teorini daha çok sevmiştim zaten," dedi Kat.

"Kendinizi toparlayın ve beni izleyin ölümlüler," dedi Athena, odadan dışarı asil bir tavırla yürümeye başlamadan önce.

Kat ile Jacky gözlerini devirdiler ve sonra Eleithyia'ya el sallayarak Tanrıça'nın peşinden gittiler.

Savaşçılar Hera'nın tapınağının dışındaki locanın ortasına yvarmışlardı. Burada duvarlar yoktu, sadece göğe yükselen muhteşmermer sütunlar vardı. Kat'in dikkati adamlardan, içinde bulunduğu muhteşem ortama kaydı. Mükemmel bir gündü, hava açık ve sıcaktı. Deniz ve hafif bir tütsü kokusu vardı.

"Bu cehennemse gerçekten çok görkemli," diye fısıldadı Jacky, Kat'in elini daha da sıkı tutarak.

Adamlar onları gördüler; daha doğrusu Athena'yı ve Kat'in manzarayı daha fazla izleme fırsatı olmadı.

"Tanrıça! Bu Tanrıça Hera!" Savaşçılardan biri bu şekilde bağırınca yarım düzine adam dizlerinin üzerine çöküverdi.

Kat iki adam dışında, hepsinin diz çöktüğünü fark etti. Ayakta kalanlardan uzun olanı sırtını güneşe vermişti ve eğimli bir açıyla düşen akşam güneşi Kat'in onu görmesini engelliyordu. Gür saçlarını, kaslarını ve uzun boyunu fark edebildi sadece. Diğer adam Tanrıça'ya daha yakın duruyordu ve Kat onu gayet iyi görebiliyordu. Adam oldukça sıradan bir görünüşe sahipti; orta boylu, kahverengi saçlı ve hoş vücutlu (üzerindeki kısa, deri tunikten bu hemen belli oluyordu). Konuşmaya başlayana kadar adamın hiçbir çekiciliği yoktu, konuştuğu anda ise Kat onun kültürlü, zekâ dolu sesinden ve bakışlarından hemen etkilendi. Tek dizinin üzerine çökmeden önce Tanrıça'ya doğru birkaç adım attı ama başını diz çöken diğer

adamlar gibi eğmedi. Sağ yumruğunu kalbinin üzerine koyarak bariz bir sevgiyle Athena'ya gülümsedi. İlk kelimelerini son derece kısık bir sesle söyledi; Kat hemen Tanrıça'nın yanında durmasaydı söylenenleri duyması mümkün olmayacaktı.

"Selam Athena, Tanrıçam. Sizi görmeyeli çok oldu ve gerçekten çok özledim."

"Beni özlemen doğal, Odysseus. Bir tanrıçanın sevgilisi olmanın bedeli onun nazını çekmektir; ölümlü bir kadın gibi sana ait değildir."

Athena'nın sesi sertti ama Kat, Tanrıça'nın adama bakarken gözlerinde beliren şefkat dolu ifadeyi görünce şoka uğradı.

"Aptal Myrmidonlar!" Uzun boylu adam hırçın bir tavırla diğer savaşçılara bağırdı. "Savaş Tanrıçası Athena'yı nasıl Hera'yla karıştırırsınız?" Bir adım öne atarak Odysseus'un yanına diz çöktü ve başını saygıyla eğdi. "Selam Athena! Adamlarımı affet. Truva denizi ve güneşi beyinlerini kuruttu. Saygısızlık etmek gibi bir niyetleri yoktu."

"Onları affediyorum, Akhilleus. Sen ve Odysseus, ayağa kalkabilirsiniz."

Akhilleus! Bu isim Kat'in tüylerini ürpertti. Adam doğrularak başını kaldırdı.

Kat öncelikle, önceki kızların korkusunu anladığını düşündü. Sonra da, henüz penisilinin ve kan naklinin olmadığı bu antik devirde, adamın bunca yaraya rağmen nasıl hâlâ hayatta kalabildiği oldu. Kat, doğal bir ifade takınmaya gayret etti. Yanında duran Jacky'nin "*hımm*" dediğini duydu, acilde hemşirelik yapan arkadaşının bu tepkisinin şok ya da korkudan olmadığını biliyordu; o da bu korkunç yaralarla adamın nasıl hâlâ yaşayabildiğini merak ediyordu.

Kat'in, kendi yüzündeki ifade konusunda endişelenmesine gerek yoktu aslında. Akhilleus, Athena dışında kimseyle ilgilenmiyordu.

"Buraya geldiğinize göre, Thetis'in seninle konuşmuş olmalı," dedi Athena.

"Konuştu, Tanrıçam," dedi Akhilleus.

"Agamemnon senin savaş ödülünü aldı."

Athena bunu bir soru olarak sormamıştı ama Akhilleus başıyla onayladıktan sonra cevap verdi. "Aldı."

Kat onun arkasında duran adamların kaşlarını çatarak kıpırdandıklarını fark etti.

"Ben de kaybının yerine yenisini koyacağım. Sana Priamos'un kızı, Truva Prensesi Polyksene'yi getirdim!"

Athena eliyle büyük bir hareket yaparak yana çekildi. Akhilleus'un bakışları Kat'e dönünce, genç kız yere kök saldığını, hatta mermer zemine mıhlandığını hissetti. *Savaşçı, yeryüzündeki en inanılmaz mavi gözlere sahipti!*

Jacky öksürdü, ağzını kapatırken Kat'i öne itekledi.

"Prenses Polyksene, Myrmidonların lideri Akhilleus'u selamla," dedi Athena.

Kat terapist ifadesini takınmayı başardı. Kibar bir tavırla gülümsedi, son derece sakin, idareli ve sahte bir sesle, "Merhaba Akhilleus. Seninle tanıştığıma memnun oldum. Hakkında çok şey duydum," dedi. Sonra gülümseyerek ilerledi ve adama elini uzattı.

Akhilleus tereddüt etti. Prenses'in önce eline sonra yüzüne sonra yine eline baktı. Kat tebessümünü korurken eli hâlâ havada duruyordu. Akhilleus sonunda elini tuttu, öpecekmiş gibi üzerine doğru eğildi ve dudakları, tenine değmeden hemen önce durdu. Sonra elini bıraktı ve yarım adım geri çekildi.

"Seni selamlıyorum, Prenses," dedi ama bakışları çoktan Athena'ya dönmüştü.

"Olympos'a dönmeliyim. Akhilleus ve Odysseus, size Polyksene'nin eşsiz olduğunu söylemem gerekir. Kendisi kesinlikle sıradan bir savaş ödülü değildir; çok daha fazlasıdır. Onu ilahi bilgilerle doldurdum. Onu en sevdiğim kâhinim olarak görün. O ve başhizmetçi-si, benim

korumam altındadır. Onlara zarar vermeye kalkışacak herhangi biri, benim ebedî gazabımla karşı karşıya kalır." Athena sesini öyle bir yükseltti ki, gücü, diz çökmüş adamların içine işledi.

"Anladık Tanrıçam," dedi Akhilleus.

"Güvende olduğundan emin olun," dedi Athena. "Odysseus söyleyeceklerim var."

Tanrıça, Odysseus'a onu takip etmesini işaret etti, Kat ile Akhilleus'u orada bırakarak kimsenin onları duyamayacağı bir mesafeye açıldılar. Kat ona bakmak istiyordu. Bu, kuşkusuz, onunla tanışan kadınların ilk yaptığı hareketti. Ya da ona hiç bakamıyorlardı. Şu an tıpkı kendisinin yaptığı gibi... Tanrım, tam bir aptal gibi davranıyordu. Sonunda Kat savaşçıya bakabildi. Akhilleus çenesi kasılmış bir şekilde Kat'in omzunun üzerinden ileriye, boşluğa bakıyordu.

Tanışmalardan nefret ediyor olmalı, diye düşündü Kat.

Boğazını temizledi ve Akhilleus isteksiz bir tavırla bakışlarını ona çevirdi.

"Akhilleus, seni hizmetkârımla tanıştırmak isterim." Kat bu kelimeyi güçlükle söylemeyi başardı. "Bu, eee, Melia," deyiverdi, neredeyse en iyi arkadaşının yeni ismini unutuyordu.

Jacky çenesini dikerek yarı reverans yarı eğilme arası bir hareket yaptı. "Memnun oldum," dedi.

Akhilleus, Jacky'yi tamamıyla görmezden gelerek konuştu: "Beni kölenle mi *tanıştıracaksın*?"

"Evet," dedi Kat.

"Ulu Tanrım, yine burada yokmuşum gibi davranılıyor," diye mırıldandı Jacky.

"Soylu bir aileden!" Athena'nın buyurgan sesi, hepsinin yerinden sıçramasına sebep oldu. Tanrıça hızla onlara doğru yürüdü. "Melia soylu bir ailedendir; kaçırılıp Truva'ya satılmadan önce yaşadığı toprakların prensesiydi. Polyksene onu kırmamayı tercih ediyor. Söy-

lediğim gibi prensesin eşi benzeri yoktur." Athena, Kat ile Jacky'ye uyaran bakışlarını dikebilmek için savaşçılara arkasını döndü. "Şimdi gidiyorum." Yeniden adamlara döndü ve kolunu kaldırdı. "Hepinizi uyarıyorum, gözüm üzerinizde ve ne zaman geleceğim hiç belli olmaz." Tanrıça parlayan gri bir bulutun içinde kayboldu.

"İlgi çekmeyi ne çok seviyor..." diye fısıldadı Jacky, Kat'e.

"Gel, Prenses. Sana yeni evini göstereyim." Akhilleus takip edilip edilmediğine bakmadan yürümeye başladı, askerleri kadınların etrafını sardı ve hep birlikte onu izlediler.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Aman Tanrım, şuna bakar mısın?" diye fısıldadı Jacky, Kat'e.

Dev bir siperin kenarında durdular. Siper, Truva'nın inşa edildiği yeşil plato ile turkuaz denizi öpen beyaz kumsalın arasındaydı. Denizin mavisi o kadar canlıydı ki Kat'in gözleri acıdı. Jacky'nin fısıldama sebebi ise dev siper ya da denizin güzelliği değildi. Sol taraflarında alabildiğine uzanan kumsal, renkli çadırlar ve erkeklerle doluydu. Hemen kıyıda bir liman vardı ve tarihî ahşap gemilerle doluydu.

"Bu taraftan, Prenses," dedi Odysseus, manzaranın oluşturduğu büyüyü bozarak.

Kat gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sağa dönerek ilerlemeye devam eden savaşçıların peşine takıldılar, önce aşağı indiler sonra da yukarı tırmandılar.

"Akhilleus ve Myrmidonlar bizimle aynı yerde kalmıyorlar," dedi Odysseus dudaklarında acı bir gülümsemeyle.

"Agamemnon, Briseis'i almadan önce de mi?" diye sordu Kat.

Odysseus onayladı. "Ondan önce de." İki kadına, onunla birlikte yürümelerini işaret etti. "Akhilleus ile Agamemnon'un birbirlerinden

hoşlanmadıkları herkesçe bilinir. Gerçi son zamanlarda bu hoşnutsuzluk belirgin bir nefrete dönüştü."

"Kralından belirgin şekilde nefret etmek pek de akıllıca değil," dedi Jacky.

Odysseus, Jacky'ye karşılık vermeden önce şaşkınlıkla baktı, Kat yavaşça iç geçirdi. Galiba kâhin ve onun soylu bir aileden gelen tuhaf hizmetçisi hikâyesi işe yarayacaktı.

"Akhilleus, Yunanistan'ın en büyük savaşçısıdır. Belki de soru, neden bir kral kendini şampiyonuna yabancılaştırır, olmalı."

Kat alaycı bir tavırla güldü. "Kibir, kurum ve ihtiras yüzünden olabilir mi? Krallar bunlara meyilli değil midir?" İçinden usulca, Amerikalı politikacıları düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi, *God Bless America*'nın[9] nakaratını söylemeye başlamıştı ki, bu garip benzetmeyi hemen sonlandırdı.

Odysseus'un bakışlarında kurnazlık vardı. "Ama babanızın, bu özelliklerin hiçbirine sahip olmadığı söylenir. Hatta onun son derece bilge olduğundan, onurundan ve halkı tarafından çok sevildiğinden bahsedilir."

"Tanıdığım tek kral o değil," deyiverdi Kat utançtan yerin dibine girerek. Üniversiteyi bitireli bu kadar uzun zaman geçmemiş olmasını ve dünya edebiyatına biraz daha fazla ilgi göstermiş olmayı istedi.

"Yakın zamana kadar Kral Sardis'in oğluyla sözlü olduğunuzu söylüyorlar," dedi Odysseus.

Lanet olsun! Prenses nişanlanmak üzere miydi? Hem de bir kralın oğluyla. Hah. Kat güçlükle yutkundu. Venüs onları daha fazla bilgilendirmeliydi. "Eee, bu konudan bahsetmemeyi tercih ederim, yani *önceki* hayatımdan."

---

9 *God Bless America* (Tanrı Amerika'yı Korusun), Amerika'nın vatan ezgilerinden biridir. (ed.n.)

Odysseus başını sessiz bir kabullenişle eğdi, Kat onun Prenses'in mahvolan hayatını düşünüyor olduğuna karar verdi.

"Pekâlâ, Briseis nasıl bir kızdı?" diye sordu Kat, konuyu zekice değiştirerek.

Bu soru Odysseus'un kaşlarının kalkmasına sebep oldu. "Savaş ödülüydü; güzel ve itaatkâr."

Jacky homurdanınca ünlü kahraman gülümsedi.

"Akhilleus'la geçinebiliyorlar mıydı?" diye sordu Kat.

Odysseus'un tonlaması oldukça muammalıydı. "Bütün kadınlar kadar." Kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Akhilleus muhteşem bir savaşçı."

"Yaşamda savaştan çok daha fazlası vardır," dedi Kat.

"Paris, Helen'i aldığından beri pek yok," dedi Odysseus. "Ne benim dünyamda ne de seninkinde."

"Belki de bunun değişmesinin zamanı gelmiştir artık," dedi Kat.

Odysseus bakışlarını ona dikti. "Athena seni buraya Truva Savaşı'nı kazanmamızın ödülü olarak mı gönderdi?"

Hayır, aslında Akhilleus'un savaştan uzak durması ve mümkünse Truvalıların savaşı kazanması için buradayım, diye düşündü Kat ama bunları söylemedi. "Athena'nın da söylediği gibi, Akhilleus için buradayım."

"Eminim öylesindir," dedi Odysseus, bunun inandığı en son şey olduğunu belli ederek.

Sahilin düzlüğü sona erdi, kum tepecikleri ve otların hürüdüğu alanlar ortaya çıktı. Kat, Jacky'yle birlikte, küçük tepeciklerin etra fından sıçrayarak ilerleyen Odysseus'un arkasında kalmaktan mutlu oldu. Böylece konuşmaları gerekmiyordu. Sonra tepeciklerin ardında birdenbire etkileyici boyutlarda bir koy belirdi, yine de Yunan filo sunun demirlediği liman kadar büyük değildi. Iki taraftan da dev

mercan kayalıklarıyla koruma altındaydı. Kat durdu ve otuz ya da daha fazla kayalık saydı. Koyun sahili, çadırlarla doluydu.

"Akhilleus orada, sahile en yakın olanda." Odysseus yavaşladı, böylelikle kızlar onu yakalamayı başardı ve hep birlikte diğerlerinden ayrı duran dev çadıra doğru ilerlemeye başladılar. Kanvas çadır öylesine parlak bir sarıya boyanmıştı ki altın gibi duruyordu. İki yanına da kraliyet kartalı resmedilmişti.

Kat, Akhilleus'un çadırın dışında olduğunu, oturan bir adamın etrafında çember oluşturmuş adamların arasında durduğunu gördü.

"Bizi bekliyor olması iyi bir şey," diye mırıldandı Jacky. "Bay Muhteşem'in biraz görgü kuralı öğrenmesi lazım..."

Kat içini çekerek Jacky'yle aynı fikirde olduğunu belirtti.

Akhilleus'un yanına vardılar ama Akhilleus onlara bakmadı bile. Çemberin ortasındaki adamla ilgileniyordu. Kat ona nerede kalacağını sorup sormaması gerektiğini merak etti, yoksa doğruca çadıra girip başının çaresine mi bakmalıydı? O sırada herkesin neye baktığını fark etti. Bir bankın üzerinde oturan adamın kanaması vardı. Sol kolu, yukarıdan aşağı, feci şekilde kesilmişti. Yaşlı, kısa boylu bir adam, yaralının yanında dikilmiş eski bir sepeti karıştırıp duruyordu. Bir zafer homurtusuyla sepetin içinden bir iğne çıkardı. Ucu çok sivriydi ve bir o kadar da kirliydi. Ucunda, Kat'e siyah balık ağını anımsatan bir şey sallanıyordu. Yaşlı adam bankta oturan genç yaralıya baktı ve şeytani bir suratla gülümseyerek konuştu: "Pekâlâ, evlat, bu canını yakacak." Kolun üzerine eğildi, etleri iki yandan birbirine doğru itti ve dikmeye hazırlandı.

"Ah, hayır, sakın yapma!" diye patlayan Jacky, ağzı beş karış açılmış, ona bakakalan yaşlı adamın elinden iğneyi kaptı. "Bu," iğneyi havaya kaldırdı, "iğrenç. Bunu o yaraya batırırsan," yarayı gösterdi, "kolu iltihaplanır ve sonra da çürür."

"Bu kadın ne cüretle..." diye terslenmeye başladı yaşlı adam. Kat kendini Akhilleus'un yanına attı.

"O bir şifacı," dedi Kat, Akhilleus'a.

"Şifacı *benim*!" diye öfkeyle bağırdı yaşlı adam.

"Hayır, sen şarlatansın. Hem de kirli elleri olan bir şarlatan," dedi Jacky.

Kat ikisiyle de ilgilenmedi ve tüm dikkatini Akhilleus'a verdi. "Athena ona özel bilgiler verdi."

Yaşlı adam Kat'in yanına geldi. "Sen de kim oluyorsun?"

"Athena'nın kâhini ve Akhilleus'un savaş geliniyim," dedi Kat sükûnetle.

"Athena'nın kâhini ve bir savaş ödülüymüş! Hah! Bu nasıl bir oyun? Akhaların[10] falcısı ve kâhini Kalkhas'ın, ilahî bir kâhinin gelişini bilemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Odysseus boğazını temizledi. "Kalkhas, eski dostum, şimdi Tanrıça'nın yanından geliyoruz. Athena gerçekten de Akhilleus'u Polyksene'yle ödüllendirdi ve onun bir kâhin olduğunu söyledi."

Kalkhas sulu gözlerini kıstı. "Athena'yı kendi gözlerinle gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Ben de senin her zaman bir şifacıdan çok, bir kâhin olduğunu söyledim, Kalkhas." Akhilleus'un sesi herkesin susmasına sebep oldu. "Patroklos'u Polyksene'nin hizmetçisi iyileştirecek. Tabii kuzenimin buna bir itirazı yoksa..."

Kanamalı gencin sesi çok hoş çıkmıştı. Bu ses Kat'in ona bakmasına ve onun son derece genç, tatlı ve çok ama çok sarışın bir adam olduğunu görmesine neden oldu. "Senin arzunun önünde eğilirim

10 Akhalar, *Ilyada* destanında, Truva Savaşı'na katılan askerlerin tümüne verilen addır. (ed.n.)

kuzen." dedi, sonra beyaz dişlerini parlatarak Jacky'ye dönüp ekledi "ve elbette ki tanrıların ve güzel şifacımın arzularının karşısında da."

"Güzel. Bu pisliğin," Jacky pis iğneyi aldı, "kaynatılması gerekiyor. Ayrıca..." Duraksadı, Kat onun *dezenfektan* ve *penisilin* kelimelerini kullanmamaya çabaladığını anladı. "Elinizdeki en güçlü alkolü de getirin."

Adamlar gözlerini kırpıştırarak meraklı gözlerle Jacky'ye baktılar.

Kat, Akhilleus'a döndü ve koluna dokundu. Savaşçının ürkek bir at gibi gerildiğini hissetti ama bu duruma bir tepki vermedi. "Elinizdeki en güçlü içki, demek istiyor. İnsanı en kolay sarhoş edeninden."

Akhilleus, Odysseus'a baktı. "İdomeneus'un Girit'ten getirdiği o sefil içkinin bir tazının bile tüylerini dökebileceğini söylememiş miydin?"

Odysseus gülümsedi. "Kesinlikle öyle ve İdomeneus bana bir iyilik borçlu." Jacky'ye döndü. "Emin ol, sana çok güçlü bir içki getireceğim küçük Melia." Diğer Yunan kampına doğru koştu.

"Başka neye ihtiyacı var?" diye Kat'e sordu Akhilleus.

"İnce, *temiz*, keten bezler," dedi Jacky, soru doğrudan kendisine sorulmuş gibi. Kat, Akhilleus'un dudağının kenarının büküldüğünü gördü, gülümser gibiydi ve bir sonraki sorusunu doğrudan Jacky'ye sordu.

"Başka bir şey lazım mı küçük Melia?"

"Acıyı uyuşturacak bir şey," dedi Jacky yan gözle Akhilleus'a bakarak, bu arada yarayı kontrol etmeye devam ediyordu. "Haşhaş suyu gibi bir şey olabilir."

"Ben güçlü içkiyi bu iş için kullanacağını düşünmüştüm," dedi Patroklos sıktığı dişlerinin arasından, Jacky yarasıyla uğraşırken canının acıdığını belli etmemeye çalışarak.

"Hayır, değil ve kıpırdama. İçki, yarayı temizlemek için. Bu arada bu yara nasıl oldu?"

"*Kim* daha iyi bir soru olur. Aias yaptı," dedi Patroklos, Jacky yarayı daha derinlemesine incelemeye başlayınca irkildi.

Akhilleus homurdandı. "Aias'la tartışma aptallığını gösterdikten sonra, kolundan ya da kafandan olmadığın için çok şanslısın."

Patroklos omuz silkmek üzereyken Jacky'nin sert bakışlarıyla karşılaştı ve yapmamanın daha iyi olacağına karar verdi. "Aias benden iri ama o kadar da hızlı değil."

"Yeterince hızlıymış," dedi Jacky. Sonra yeniden başını hafifçe çevirerek Akhilleus'a baktı. "Birileri bana gerekenleri getirecek mi yoksa onu kan kaybından ölüme mi terk edeceğiz?"

"Şifacının istediği her şeyi getirin," diye emretti Akhilleus. Birkaç adam birden koşturdu.

Her şeyin tamamlanması birkaç dakikayı bulmadı. Kısa hem de Kat'in midesinin kaldırabileceğinden de kısa bir sürede iğne ve iplik kaynatılmış, Patroklos öksürük şurubu gibi kokan bir şeyle uyuşturulmuştu. Hatta Odysseus'un getirdiği o "sefil içkiden" de birkaç yudum almıştı, bu yüzden gözleri sulanmıştı ve çok neşeliydi. Jacky, Kat'in korktuğu o *bakışı* attı ve Kat'e, yanına gelmesini işaret etti.

Kat içini çekerek yanına gitti.

"Evet, bana yardım etmek zorundasın," dedi Jacky ona.

"Bu kanlı işlerde berbatım. Yaşlı adam yardım etse olmaz mı?"

"Hayır, o, iğneyi kaynatmaya başladığımda sıvıştı. Sanırım temizliğe alerjisi var. Sen yapacaksın." Jacky ona temiz bir bez verdi. "Ben dikerken kanı temizle. Çok basit."

"Bu iğrenç. Kusabilirim."

"Deli doktorusun. Bu da bir çeşit doktorluk sayılır. Kan görünce neden miden bulanıyor, anlamıyorum."

"Hey—ben insanların *duygusal* yaralarını iyileştiririm. Deli doktorlarının bildiği tek kan, mecazidir."

"Çok garip bir konuşma tarzınız var," diye geveledi Patroklos.

Sarı çocuk, hastalarım ben onlara bir şey sormadığım sürece benimle konuşmazlar," dedi Jacky ciddiyetle. Kelimelerinin altını çizmek için kafasına hafifçe vurunca genç adam sarhoşça kıkırdadı. Jacky etraflarını saran ve gittikçe büyüyen kalabalığa döndü ve sesini yükseltti. "Biri onu tutsun. Zıplayıp durursa onun için planladığım erkeksi yara izi mahvolur."

Akhilleus onlara doğru yürüdü. Yüzünü kuzenine dönerek banka oturdu ve onu omuzlarından sıkıca tuttu. "Devam et," dedi Jacky'ye. "Kıpırdamayacak."

Kat insan etini dikmekte kullanılan iğneninkinden daha iğrenç bir ses olmadığını düşündü ve standart tıp fakültesini bitirmek yerine neden deli doktoru olmaya karar verdiğini bir kez daha hatırladı (tabii böylelikle, annesinin evladı için kurduğu "gerçek doktor" hayallerini gerçekleştirememişti). Jacky için tampon yaparak temizlediği kana ve kusmama çabalarına odaklanmak yerine, Akhilleus'a kaçamak bakışlar atmaya başladı. Kısık sesle Patroklos'a bir zamanlar Yunanistan'da kazandığı bir yarışı anlatıyordu ve yaralı savaşçı, Jacky ona sabit durmasını ve sessiz olmasını söylediği halde gülüyordu. İki adam da Kat'le ilgilenmiyordu. O da bu fırsatı Akhilleus'u incelemekle değerlendirdi.

Gerçekten de çok iri bir adamdı. Boyu iki metreye yakındı, omuzları ve göğsü genişti. Uzun, gür ve bakır sarısı saçları mükemmeldi. Bir deri parçasıyla ensesinden atkuyruğu olarak toplanmıştı ama deri bağın arasından çıkmış saçlar Kat'e aslan yelesini andırıyordu. Aslında, inanılmaz mavi gözlerinden sonra, en çarpıcı özelliği saçlarıydı. Aslına bakılırsa değildi. Dürüst olması gerekiyorsa onu en başta, Akhilleus'un bedenini zikzaklar halinde bölen yara izleri çarpmıştı. Yüzündeki en uzun iz, sol gözünün üzerinden başlıyor, kaşını geçiyor ve nasıl olmuşsa göze dokunmadan sol yanağının altına kadar devam ediyordu. Burnu yamuktu; muhtemelen pek çok

kez kırılmıştı. Sağ elmacık kemiğinin üzerinde paslı bir yağ bıçağıyla yapılmış gibi duran zikzak halinde bir sıyrık vardı. Diğer bir iz ise boynunu dolanıyordu, sanki boğazı kesilmişti. Kat yeniden düşündü: bunca yaralanmanın ardından hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

Çıplak kolları son derece kaslıydı ve hoş bir altınımsı kahverengi tonunda yanmıştı. Kat kendi dünyasındaki kadınların bu tonda bir tene sahip olabilmek için ölüme bile gidebileceklerini düşündü. Ama bu dünyada o mükemmel renge sahip olan ten de kalın yara izleriyle kaplanmıştı, renkleri eski yaraların beyaz çizgilerinden henüz yeni yaraların pembe ve kırmızılarına doğru uzanıyordu. Kat, bulunduğu yerden savaşçının bacaklarını çok iyi göremiyordu ama onların da bedeninin geri kalanı gibi olduğundan emindi: çizikler ve kamçı izine benzer kalın şeritlerle doluydu.

Gözlerini yeniden yüzüne çevirdi. Mükemmel bir ağzı vardı. Bundan emindi. O ince dudaklı zayıf çenelerle alakası yoktu. Aslında o izler görmezden gelindiğinde çok yakışıklı bir adamdı. Yaraları göz ardı edilmediğindeyse çok korkunçtu.

"Ya, aval aval bakmayı bırakıp *bana* yardım eder misin lütfen?" dedi Jacky, Akhilleus'un şaşkınlıkla dönüp onlara bakmasını sağlayacak kadar yüksek bir sesle.

"Kana bakarsam kusacağımı ya da bayılacağımı biliyorsun. Ya da ikisinin birden olabileceğini," dedi Kat.

"Tamam. O zaman kanı arada bir sil ve şu lanet olası lülelerimi gözümün önünden çek. Barbie'nin saçlarının bu kadar belalı olduğunu hiç bilmezdim." Jacky dikişleri atarken başını kaldırıp tatlı tatlı gülümsedi. "Tabii o mavi gözlere bakmaktan kendini alabilirsen."

Kat'in yanakları alev aldı, bahsi geçen "mavi gözlerin" üzerine dikilmiş olduğunu hissediyordu. Akhilleus'a baktı, kesinlikle kendisine bakıyordu ve yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı. Gözleri buluştu. *Acem yaraları yüzünden ona baktığımı düşünüyor*, diye düşündü Kat. Göz-

kenni ondan ayırmadan açıkça ve kasti bir tavırla konuşmaya başladı: "Adamın muhteşem mavi gözleri var, kendime engel olamıyorum."

Patroklos yine sarhoş sarhoş kıkırdadı. "Prenses, gözlerinin güzel olduğunu düşünüyor kuzen."

Kat. "Ayrıca bunu ödünç alması gerektiğini de düşünüyor," derken, deri bağı Akhilleus'un saçlarından almak için uzandı.

Akhilleus, Kat ona kızgın ütüyle yaklaşıyormuş da yanağına bastıracakmış gibi aniden yerinden sıçradı.

"Hey! Onu. Sabit. Tut." Jacky, Akhilleus'a dik dik baktı.

"Özür dilerim, benim hatam," dedi Kat. Sonra Akhilleus'a döndü. "Melia'nın saçlarını gözünün önünden çekebilmek için saçındaki deri bağı almak istemiştim."

"Evet, elbette. Devam et," dedi Akhilleus kesik kesik.

Kat deriyi Akhilleus'un saçından çıkarırken kısa bir an için saçlarının ne kadar gür olduğunu hissetti ve bu hoşuna gitti. Sonra geri çekilerek Jacky'nin sarı buklelerini arkaya doğru topladı ve deriyle bağladı. "Böyle daha rahat edersin."

"Teşekkürler. Kanı temizlemeye devam et ama uzun süre bakma, seni kumlardan kaldırmaya çalışacak ya da kusmuklarını temizleyecek durumda değilim."

"Seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı Kat ve yeniden gizli gizli Akhilleus'a bakmaya devam etti. Yalnız savaşçı bu kez Kat'in bakışlarını daha sık yakalıyordu çünkü *o da* hesapta *ona bakmıyordu.*

"Tamamdır," dedi Jacky. Kat dikkatini Akhilleus'tan, yeni dikilmiş, daha az kanlı, kapalı yaraya çevirdi. "Bana bir parça keten bezi ver." Kat ona bandajı verdi ve Jacky'nin çocuğun kolunu ustalıkla sarışını izledi. "Bunu temiz ve kuru tut. Seni yarın kontrol edeceğim," dedi Jacky, Patroklos'a. "Artık dinlenmesi gerekiyor," dedi Akhilleus'a.

Akhilleus başıyla onayladıktan sonra sarhoş Patroklos'u ayağa kaldırdı. Patroklos kuzeninden hızla uzaklaşarak iğneyi ve geri kalan dikiş malzemelerini yeniden kaynatmaya başlamış olan Jacky'ye yöneldi.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," dedi sallanarak ve dili sürçerek. Kat gülmemek için dudaklarını ısırdı. Sarhoş bir okul çocuğuna benziyordu; uzun boylu, sevimli, sarhoş bir okul çocuğuna.

"Öyle bir çizik yüzünden ölmezdin, gerizekâlı," diye hırladı Akhilleus kuzenine ama Kat onun da hafiften gülümsediğini gördü.

"Hayır. Hayır." Patroklos, çok önemli bir şey söyleyecek bir politikacı edasıyla işaret parmağını havaya kaldırdı. "Melia'nın beni kurtardığı konusunda ısrar ediyorum ve ona bir hayat borçluyum. Benimkini... Buradaki herkese onun korumam altında olduğunu ilan ediyorum." Sonra durdu, kaşlarını çatarak boş gözlerle Kat'e baktı. "Tabii Prenses izin verirse."

"Ah, lütfen. Her neyse," dedi Jacky. "Git, ayıl ve iyileş."

Jacky'nin garip sözleri Patroklos'u şaşırttı ama yılmadı. "Şerefim üzerine ant içerim. Prenses, izin verirseniz, Melia korumam altında olacaktır." Hıçkırarak yeniden sallandı, bu kez dengesini tamamıyla kaybetmek üzereydi ama ifadesi bir sarhoşun ciddiyetine sahipti.

Kat bunun çok sevimli olduğunu düşündü. Bu sarışının Jacky'nin peşinden bir köpek yavrusu gibi dolaşıp beyaz ayak bileklerini yalaması çok hoş olacaktı. Kat bu hayale kıkırdadı. "Tamam, bence uygundur."

"O zaman resmileşti. Melia artık bir hizmetçi değil o benim. Patroklos'un savaş gelini..." Kaslı göğsüne vurdu ve sonra kendine verdiği acıyla büküldü.

"Ne?" diye püskürdü Jacky.

Patroklos, Noel sabahıymış ve Jacky de kırmızı fiyonklu bir hediye paketiymiş gibi bakarak sırıttı. "Efendim, iyileştirme gücünüz

de güzelliğiniz kadar muhteşem." Sonra eğildi ve yüzünün üzerine yere düşerek Jacky'nin ayaklarına kapandı.

"Tanrım," dedi Jacky iğrenerek. "Kaldırın onu. Dikişlerini patlatacak."

Üç adam Partoklos'u (yeniden) ayağa kaldırdı ve o sırada Kalkhas topallayarak onlara yaklaştı.

"Agamemnon, Akhilleus'u çadırında bekliyor ve sözde kâhin olan Prenses Polyksene'yi de yanında götürmesini emrediyor."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kat sessiz ve öfkeli Akhilleus'un arkasından kumların üzerinde ilerlerken, kendini sudan çıkmış balık gibi hissediyor ve katrilyonuncu kez, kafası karışmış sevimli Patroklos'un Jacky'yi koruma teklifine "Tamam, bence uygundur," gibi aptalca bir cevabı nasıl verebildiğini düşünüyordu. Bu cevabın, Jacky'nin oğlanın çadırına götürülmesi ve kendisinin de arkadaşsız bir şekilde "Uzun, Sarı ve Suratsız"ın peşinden koşması anlamına geldiğini nasıl bilebilirdi ki?

Bu gerçekten de çok can sıkıcıydı. Yunan kampına varmak üzereydiler. Güneş kısa bir süre önce batmıştı ve önünde uzanan sahilin manzarası büyüleyiciydi; çadırlar, meşaleler ve kamp ateşleri. Ama ayağındaki yumuşacık deri terlikler kumla doluyordu. Giydiği uzun elbise/cübbe/ehram ya da her neyse, muhteşem rengiyle yeni bedenine çok yakışmışsa da çok rahatsız ediciydi; üzerine basıp yere yüzüstü kapaklanmamak için eteğini sürekli yukarıda tutmak zorundaydı. Saçları uzun ve gürdü ve evet, çok güzel olduğundan emindi; ama okyanustan gelen esinti, Jacky'nin diyeceği gibi "o la net olası bukleleri" yüzüne doğru uçurup duruyordu. Ayrıca açık ve

yorgundu... Tek isteği hazır yemek, bir şişe şarap ve oturup Bravo TV'de *Top Chef*[11] programını izlemekti.

Terliğinin içine bir diken girince Kat bu kadarının yettiğini düşündü. Durdu ve boğazını temizledi. Akhilleus adımlarını yavaşlatmadı bile.

"Hey! Çok önden gidiyorsun," diye bağırdı arkasından.

Akhilleus o zaman durdu. Kat, dönüp kendisine bakmadan, önce savaşçının omuzlarının muhtemel bir derin nefesle yükseldiğini gördüğünden fazlasıyla emindi.

Kat, Akhilleus'a baktı.

Akhilleus, Kat'e baktı.

"Ayakkabımın içine bir diken girdi," diye seslendi onları ayıran kum tepesinin ardından. "Sana yetişmek için arkandan mücadele etmekten de yoruldum." Akhilleus cevap vermeyince gözlerini devirdi. "Bacakların benimkilerden daha uzun." Akhilleus yine bir şey söylemedi. "Ne yani? Mağara adamı mısın sen? Biraz yardım etsen hiç fena olmaz." Bıkkınlıkla ellerini iki yana açtı.

Akhilleus ağır adımlarla ona doğru yürüdü. "Çok konuşuyorsun," dedi.

"Pekâlâ, sen de yeterince konuşmuyorsun," dedi Akhilleus'a. Savaşçı yaklaştığında Kat dengesini sağlayıp terliğini çıkarmak ve içindeki kumları dökebilmek için onun koluna yapıştı.

Kat ayakkabının içindeki dikeni bulmaya çalışırken Akhilleus'un bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Savaşçının uzun sure bakmasına neden olacak kadar dikeni aradıktan sonra buldu ve dikkatle ayakkabıdan çıkardı. Ardından Akhilleus'u öteki eliyle yakalayarak diğer ayakkabısı için de aynı işlemi yaptı.

---

11 ABD'de şeflerin çeşitli yemek konseptleri üzerinden yarıştıkları ve televizyonda yayınlanan bir *reality show*. (ed.n.)

"Benden korkmuyor musun?" Sesi son derece derin ve kasvetliydi, bir yandan da çok şaşkındı.

Kat dengesini sağlamak için hâlâ onu tutmaya devam ederek diğer ayakkabısını giyerken Akhilleus'a baktı. "Senden korkmalı mıyım?"

"Kadınlar gerekse de gerekmese de benden korkarlar," dedi.

Ayakkabılar kum ve dikenden arınmıştı. Kat doğrularak huzurlu bir nefes aldı, sonra da saçlarını yüzünden geriye atarak konuştu. "Soruma cevap vermedin."

Akhilleus'un dudakları büküldü. "Senin benimkine vermediğin gibi..."

"Senden korkmam için bir sebep olmadı şu ana kadar. Hayır, senden korkmuyorum. Yani eğer biraz yavaşlarsan ve bu kumlarda yürüyebilmem için koluna girmeme izin verirsen çok müteşekkir olurum ama bu tip kabalıklar bende korku yaratmaz."

Akhilleus sesini çıkarmadan ona bakarken, Kat o derin denizlerin rengindeki gözlerinde iç çatışmayı gördü. Akhilleus sonunda kolunu uzattı.

"Teşekkür ederim." Kat gülümseyerek elini pazısının etrafında dolaştırdı ve Yunan kampına doğru yolculuklarına devam ettiler. Akhilleus bu kez ölüm marşı hızıyla yürümüyordu.

"Melia kayda değer bir şifacıya benziyor," dedi Akhilleus.

"Öyledir," dedi Kat, başka ne diyebileceğini bilmeden. "*Evet, mükemmel bir acil hemşiresidir*" cevabı, bu durum için uygun bir cevap olmazdı. Sonra aklına bir fikir geldi ve hemen bunu uygulamaya koydu. "Partoklos nasıl bir adamdır? Yani sormak istediğim, ona iyi davranacak mı? Yeterince sabırlı mı? Melia oldukça sıradışı bir kadındır da..."

"O kadarını anladım zaten," dedi Akhilleus. "Evet, Partoklos son derece onurludur." Başını eğerek ekledi: "Son derece de nazıktır."

"Bugüne kadar da hiç evlenmedi, değil mi?"

"Hayır."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?"

"Evli misin? Ya da başka bir şeyin var mı?" diye sordu Kat, cevabı bildiği halde.

"Hayır, bir karım ya da başka bir şeyim yok."

Aralarındaki sessizlik uzadı. Bu huzursuzluk vermeye başlamadan önce Kat konuştu. "Açım. Sence Agamemnon bizi besler mi?"

"Hayır," dedi. "Agamemnon'un ekmeğini paylaşmayacağız. Onunla dost değiliz. Beni çağırmasının tek sebebi, sözde beni kontrol etme gücüne sahip olduğunu göstermek istemesi."

"Seni kontrol etme gücü yok mu? O senin Kralın."

Akhilleus sertleşti. "Benim Kralım değil."

"Tamam, o zaman karnım guruldadığında seni onun önünde utandırmak gibi bir endişeye kapılmama gerek yok."

Akhilleus un kahkahası Kat kadar kendisini de şaşırttı, başını iki yana sallayarak ve gülümsemeye devam ederek ona baktı. "Prenses, Agamemnon'un çadırında midenin isyan edeceği kadar uzun kalmayacağız."

"Bunu duyduğuma sevindim. Açlıktan ölüyorum. Ayrıca, daha çok gülmelisin, sana yakışıyor."

Kat birbirine değen tenlerinden, Akhilleus'un bu sözler üzerine yaşadığı küçük sarsıntıyı hissetti ve bu adamın ne zamandan beri bir kadından iltifat duymadığını merak etti. Sonra tanrıçaların onun hakkında söylediklerini hatırladı; yıllardır bir sevgilisi olmamıştı çünkü kadınlar ondan korkuyordu. Bir anda kendi içinde hiç beklenmedik bir sarsıntının oluştuğunu hissetti. *Bu antik kahraman ya da savaşçı, ölümünden binlerce yıl sonra bile herkesin bildiği bu adam yıllardır seks yapmamıştı.* Açlığın böylesi...

"Kalkat ol, Prenses, çadırıma döndüğümüzde senin güzelce beslenmeni sağlayacağım."

Kat, Akhilleus'un gözlerinin içine baktı, içini sarsan küçük akım çıtırdayarak alevlendi ve her yanının ısınmasına sebep oldu.

Bundan eminim," dedi Kat yumuşacık bir sesle

İkisi de bu samimi anın sıcaklığıyla sarsılırken. "Selam Akhilleus!" diyen bir zırhlı bir savaşçının resmî selamıyla kendilerine geldiler. Adam, geçmeleri için dev çadırın önündeki perdeyi kenara çekti.

Akhilleus'un kolunu sımsıkı tutmaya devam eden Kat egzotik görüntüler, sesler ve kokulardan oluşan bir kakofoniye adım attı. Kat, Agamemnon'un altını çok sevdiğini düşündü. Çadırın duvarları kırmızıydı ama onun dışındaki her şey altın, altın ve yine altındı. Çoğu beyaz sakallı, dökümlü elbiseler giymiş ve tuhaf mücevherler takmış adamlarla dolu iskemleler de öyle. Çadırı ayakta tutan kolonlar. İnsanların şaraplarını yudumladıkları kadehler. Çadırın arka kısmına yerleştirilmiş üç katmanlı podyum yine altındı. Bu podyumun üzerinde bulunan dev altın kaplama taht ise gerçekten görülmeye değerdi ama yine de en değerli parça, orada oturmakta olan yaşlı adamdı.

İriydi. Kat adama bu konuda hakkını verdi. Üzerinde altın bir tunik-ehram vardı. Elizabeth Taylor ın Kleopatra kostümü ile klasik bir Liberace pelerini çiftleşse ortaya böyle bir mutant aşk meyvesi çıkardı ancak. O kadar çok mücevher takmıştı ki etrafında oturan diğer dedeler, yanında son derece ucuz kalıyordu. Elbette altın olan tacından bahsetmeye ise hiç gerek yoktu, meşalelerin ışığında parlayıp duruyordu.

Ama Kat in bakmaya devam ettiği şey mücevher ya da altınlar değildi. Onu en çok şaşırtan, adamın saçlarının gürlüğüydü. Göğsüne kadar uzanıyorlardı. Çok yapay görünen bir kahverengiye boyanmışlardı ve Shirley Temple bukleleri gibi şekillendirilmişlerdi. Aynı lüleler yine

boyalı olan uzun sakalında da mevcuttu. Gözlerine simsiyah sürme çekilmişti bu da ona tam bir zenne havası veriyordu. Kat bu komik şatafat karşısında gülmemek için kendini tutmaya çalışırken, adam konuşmaya başladı ve elinin altında duran Akhilleus'un yumuşak kolu bir anda çelik gibi kasıldı.

"Çağrımıza cevap vermen bizi mutlu etti, Akhilleus. Ama her zamanki gibi geciktin."

Agamemnon'un sesi oldukça güçlü ve küçümseyici bir tondaydı; yaramaz bir çocuğu azarlıyordu sanki. Topluluğun üzerindeki etkisi ani oldu. Sohbetleri birden sona erdi ve herkesin dikkati Akhilleus üzerinde toplandı. Kat, kolunu onun koluna dolamış olduğunu gören adamların neredeyse hepsinin gözlerinin şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldığını fark etti. Çenesini havaya kaldırıp gözlerini onlara dikti. O *diğer kadınlardan* değildi, birkaç yara ve huysuzluk karşısında büzüşüp altına kaçıramazdı. Yıllar boyunca seks *yapmasa* o da huysuz olurdu; en azından nispeten düzgün bir seks. Bu kişinin bir vibratör kadar başarılı olmasına da gerek yoktu.

Kat kendi kendine söylenip dururken bir anda kimsenin konuşmadığını fark etti. Hiç kimsenin. Akhilleus bir heykel gibi dikiliyordu. Agamemnon'un ifadesi iç karartıcıydı. Kat kendini kralın estireceği fırtınaya hazırladı ama adamın yüz ifadesi bir anda değişti ve eğlenen bir havaya büründü.

"Ah, neden tutulup kaldığını görebiliyoruz. Güzel kadınlara eşlik etmeye alışık değilsin. Dokuz yıldır yenilmez Akhilleus'la savaşan Truvalıları bir düşünsenize. Savaşçımızın bir kadın dokunuşuyla ne hale geldiğini görmedikleri için şanslıyız." Agamemnon zalim bir tavırla güldü ve tahtının yanında, yerde, altın ipekler içinde, yarı örtülü bir şekilde oturan genç kızı okşamak üzere elini uzattı. Kat, kendisine nefretle bakan ama Akhilleus'a göz ucuyla bile bakmayan kızın Briseis olduğunu tahmin etti.

Kat karşısındakinin nasıl da pislik bir adam olduğuna inanamadı. Kralları bu muydu? Denyo! Zorba. Zorbalardan gerçekten nefret ederdi. Bunca yıllık tecrübesi ona zorbaların karşısında zayıf olmamayı ve onlara her daim karşı koyulması gerektiğini öğretmişti. Kat'in gözleri odayı taradı ve sonunda aradığını buldu; o diğerleri gibi gülmüyordu ve Agamemnon'un küçük dalkavuklarından biri değildi.

"Odysseus," dedi Kat, kahkahaları bastırması için sesini yükselterek. "Bugün babamın bilge, onurlu ve halkı tarafından sevilen bir adam olarak tanındığını alışılmadık bir şey gibi söylediğinde kafam karışmıştı. Şimdi neden olduğunu anladım. Bunlar sizin Yunan yöneticilerinizde bulunmayan özelliklermiş."

"Küstah fahişe!" diye bağırdı yaşlı Kalkhas, Kral'ın tahtının arkasından fırlayarak. "Bu saygısızlığından dolayı bir temiz dayak yemeli!"

Birkaç adam daha Kat'in bunu hak ettiğini belirten çığlıklar attı ama Odysseus elini kaldırarak onları susturdu.

"Dikkatli ol, Kalkhas. Athena, Polyksene'nin sadece koruması altında olduğunu söylemekle kalmadı, kâhini olduğunu da belirtti," dedi. "Sakın unutma, Athena'nın onu Akhilleus'a hediye edişine tanık oldum ve Tanrıça'nın dileği son derece açıktı."

"Prenses benim de korumam altında." Akhilleus'un sesi, Odysseus'a cevap vermeye kalkışanları susturdu. "Hiçbirinizle kavga etmeye niyetim yok," diye devam etti, Kat onun bu sırada Kral'a bakmadığını gözden kaçırmadı, bilinçli bir tavırla onu kavga etmeye niyetli olmadığı kişilerin dışında bırakmıştı, "ama ona dokunursanız sizi öldürürüm."

Kat, Akhilleus'un yüzüne baktı. Bu sözleri son derece sakin ve doğal bir tavırla söylemişti ama yüz ifadesi acımasızdı. Kat sözlerinin son derece iyi anlaşılmış olduğundan emindi.

Agamemnon'un kahkahası Akhilleus'un sözlerinden kaynaklanan sessizliği bozdu.

"Ah, yapma Akhilleus. Ölüm tehditlerini Truvalılara sakla. Bu yumuşacık, küçük şey dışındaki Truvalılara elbette... Hem biz senin savaş gelinini tehdit etmedik. Eskisinin yerine hemen bir tane bulmuş olmana çok sevindik, hem de böylesine güzel birini." Agamemnon gülümseyerek ona bakınca Kat'in öfkesi daha da arttı. "Yarın sabah gücüne ihtiyacın olacak. Bugün Hera ziyaretime geldi ve bence bu, zaferin çok yakın olduğunun bir göstergesi... Yarın Yunanistan için büyük bir gün olacak!"

Kat şaşkınlıktan ağzının iki karış açılmasını engellemeye çalıştı. Hera'nın ziyareti, Yunanlıların savaşı kazanacağının bir göstergesi miydi? Tanrıça'nın bu habere nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyordu. Kat bundan daha büyük bir palavra duymamıştı hiç. Buranın dedikoduların çıkış noktası olduğuna hiç şaşmamalıydı.

Ama adamlar bu sözlerin her bir kelimesine inanarak testosteron dolu çığlıklar attılar. Akhilleus bu kargaşanın sona ermesini bekledi ve altın seven kralının iliklerine işleyen tek kelimeyi söyledi.

"Hayır."

Agamemnon yüz ifadesini hemen toparlamayı başardı ve yine o otoriter lakayıtlığına büründü. "Hayır mı?" İstihza dolu bir sesle devam etti: "Myrmidonların bir derdi mi var, Akhilleus? Yeni bir hastalık mı? Israrların üzerine Khryseis'i geri gönderdim. Kampımıza çöken karanlık dağıldı. Bu sefer nasıl bir fedakârlık yapmamı istiyorsun benden?"

"Senden bir fedakârlık falan istemiyorum, Agamemnon. Sadece kendi savaşında senin de yer alman gerektiğini söylüyorum." Akhilleus kolunu nazik bir hareketle Kat'in elinden çekerek bir adım derledi, altın iskemlelerde oturan zengin giyimli yaşlı adamlara değil, onların arkalarında duran genç savaşçılara baktı. "Neden savaşlara yaşlı adamlar karar veriyor ve savaşanlar hep gençler oluyor? Bir kadın istersem onun için savaşırım. Zenginlik istersem onun için

savaşırım. Zafer istersem onun için savaşırım. Bugüne kadar uğruna savaşıp başkalarının öldüğü bir şeyi almadım."

Kat de odadaki diğer adamlar gibi büyülenmişti. Savaşçısı, sadece zafer ve servet karşısında eğilen beyinsiz bir ölüm makinesi değildi. Akhilleus bir liderdi, kendinin kralıydı. Agamemnon'un tahtının karşısına gelene kadar odada ilerlemeye devam etti.

"Belki de sana ait olduğunu iddia ettiğin şeyi almak için senin de savaşma zamanın gelmiştir, Yüce Kral." Agamemnon'un aksine Akhilleus'un tonlamasında alaydan eser yoktu. Son derece kati, içten ve dürüsttü. Kral'ın bakışlarına dürüstçe karşılık veriyordu, ucuz hilelere başvurmuyordu. "Belki benim de artık dinlenme zamanım gelmiştir. Hayatta savaştan çok daha fazlası var." Dönerek Kat'e baktı. "Bunu bana bugün Bilgelik ve Savaş Tanrıçası Athena hatırlattı."

"Savaştan çekilemezsin!" Agamemnon ayağa fırladı, bastırdığı kontrolünü yitirmişti. "Kralınım ve sana savaşmanı emrediyorum!"

Akhilleus yavaşça döndü, bir kez daha Agamemnon'la yüz yüze geldi. "Sen benim kralım değilsin. Sana sadakat yemini etmiş değilim. Ben bir kralın oğluyum ve kendi adamlarıma liderlik ederim. Burada olma sebebim sadece bir gençlik hatası."

"Kaderinden kaçabileceğine gerçekten inanıyor musun?" diye küçümsedi onu Agamemnon.

"Kaçmak gibi bir niyetim yok. Sadece uğruna ölebileceğimi hissetmediğim herhangi bir şey için bir daha savaşmaya niyetli olmadığımı söylüyorum." Akhilleus bu cevabı verdikten sonra Kat'e doğru yürüdü.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Agamemnon.

Akhilleus hemen tepki verdi. Kat'i çadırın çıkışına doğru iterek arkasına aldı ve kılıcını kınından çıkararak önünde hazır tuttu. Kat savaşçıların tereddüdünü fark etti. Akhilleus'la kavga etmek istemedikleri aşikârdı.

Birdenbire kanat sesleri duyuldu ve kar kadar beyaz, dev bir baykuş çadıra daldı. Baykuş Akhilleus'un önüne konup onlara bakınca adamlar nefeslerini tuttu, kimse kıpırdamaya cüret edemedi.

Sessizliği ilk bozan Odysseus oldu. İki adım ilerledi ve baykuşun önünde diz çöktü. "Siz nasıl isterseniz, Tanrıçam," dedi. Sonra ayağa kalkarak odaya döndü. "Athena'nın isteği oldukça açık: Akhilleus'a ya da Prenses'e zarar verilmeyecek. Tanrıçamın isteğine karşı gelen, bana da karşı gelmiş demektir."

Kat en son bu sözleri duyabildi çünkü Akhilleus onu kendi çadırına giden yola çıkarmıştı bile. Kolunu sımsıkı yakalayarak onu Yunan kampından geçirdi ve sahildeki Myrmidon bölgesine doğru yürüttü.

Kat, savaşçı Talthybios'un Agamemnon'un kulağına eğilerek o gün erken saatlerde yapılan tapınak yağmalaması sırasında Prenses'in kesinlikle öldüğünü fısıldayışını göremedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dönüş yolunda Kat, Akhilleus'un koluna girmedi. Akhilleus onu kolundan tutup kaldırdı, ayaklarının kuma değmesini bile engelleyerek Yunan kampından geçirdi ve kampı Myrmidon sahilinden ayıran kum tepeciklerinin üzerinden rahatça ilerletti. Kat düz durmak için tüm nefesini harcamak zorunda olmasaydı bile kafasından geçen milyarlarca soruyu ona sorup da tepesini attırmayı aklından geçirmezdi. Akhilleus birkaç dakika içinde, yaralı ve neredeyse utangaç bir adamdan, heybetli bir savaşçı krala dönüşmüştü ve ondaki bu değişime ayak uydurabilmek için Kat'in biraz zamana ihtiyacı vardı.

Kat ilk kez, onu etkisi altına alan, içindeki azılı savaşçıyı düşündü. Akhilleus'un hâlâ kendi gibi olduğunu düşünüyordu. Ağzı köpürmüyordu, tarihçilerin anlattığı azılı savaşçının etkisiyle kontrolünü yitirmemişti. Yan gözle onun taşlaşmış yüzüne baktı. Tüm bedeni alarmındaydı. Kimse ya da hiçbir şey ona sinsice yaklaşamazdı. Kılıcı kınının dışındaydı ve denizden yansıyan ay ışığında parlıyordu. Ama Akhilleus'un en ölümcül şeyi elbette ki kılıcı değildi. Akhilleus başlı başına bir silahtı; vücudundaki izlerin ne anlama geldiğini artık

bilyordu. Bu adam kendini bir alet olarak kullanıyordu; bir makine olarak. Bir ölüm makinesi...

Sonunda Myrmidon kampına ulaştılar ve Akhilleus yavaşlayıp Kat'in kolunu bıraktı.

"Automedon!" diye bağırdı. "Buraya gel!"

Deri göğüs zırhının üzerine bir savaş arabası resmi kazınmış olan kısa boylu, kaslı bir adam Akhilleus'a doğru koştu.

"Agamemnon bana emir verebileceği gibi bir hayale kapılmış. Sınırını aşmaya kalkışabilir. Nöbetçileri iki katına çıkarın."

"Elbette, Efendim!" Automedon selam vererek uzaklaştı.

Akhilleus, kampında yürümeye devam etti. Kat onun attığı her adımda biraz daha gevşediğini hissediyordu. Çadırına vardıklarında yüzündeki o sert ifade yok olmuş, yerini daha huzurlu bir ifade almıştı; kılıcını kınına soktu.

"Hâlâ aç mısın?" diye sordu Kat'e. Agamemnon'un çadırından ayrıldıklarından bu yana onunla ilk kez konuşmuştu.

"Açım."

"Akşam yemeği orada veriliyor." Akhilleus çadırıyla kampın geri kalanı arasında yakılmış olan kamp ateşini işaret etti. "Gel, yemekler Agamemnon'un çadırında sunulanlardan çok daha basit ama hazmı çok daha kolaydır."

Üzerinde, etrafa muhteşem kokular saçarak kaynayan demir bir kazanın bulunduğu kamp ateşine doğru ilerlediler. Yaklaşık bir düzine adam, kazanın etrafında bir çember oluşturacak şekilde yerleştirilmiş büyük kayaların ve kütüklerin üzerine oturuyordu. Üzerinde sıradan pamuklu giysiler olan birkaç güzel kadın onlara yemek servisi yapıyordu. Jacky maalesef ortalıkta yoktu.

Adamlar Akhilleus'u dostça selamladı. Onunla bariz bir saygı çerçevesinde konuşuyorlardı ama önünde eğilme ya da eteğini öpme gibi bir ritüelleri yoktu. Bir kadın ona hemen muhteşem kokan yah-

niyle dolu bir kâse ve bir parça ekmek uzattı. Kat, kadının Akhilleus'a bakmaktan kaçındığını fark etti. Akhilleus, Kat'i gösterdi ve aynı kadın son hızla Kat için de bir kâse doldurarak ekmekle birlikte ona getirdi. Gözleri Kat'inkilerle buluştuğunda kadın onu tanımanın şokunu yaşadı. Belli belirsiz başını eğerek mırıldandı: "Prenses."

Kat muhteşem balık yahnisini yerken burada geçireceği kısa süre boyunca mümkün olduğu kadar kadınlardan kaçınması gerektiğini düşündü. Buradaki çoğu savaş gelininin Truvalı olduğu aşikârdı ve kendisini tanıyorlardı ya da en azından prensesleri olduğunu biliyorlardı; daha doğrusu, şu an içinde bulunduğu genç bedenin prensesleri olduğunu.

"Agamemnon'la nasıl gitti?" diye sordu yaşlıca bir savaşçı, Akhilleus'a.

"Hâlâ aynı; kibirli, kaba ve beni yönetebileceği yanılgısı içinde."

"Ama siz onu düzelttiniz, değil mi Efendim?"

Akhilleus'un dudakları, Kat'in artık tebessüm olarak nitelendirdiği bir şekilde seğirdi. "Tabii ki. Bu nedenle bu gece korumalar iki katına çıkarılacak, bu geceden sonra da hep öyle olacak."

Adam anladığını belirtir bir şekilde homurdandı.

"Resmî olarak Truvalılarla yapılan savaştan çekildim." Akhilleus bu bombayı yahnisini yemeye devam ederken soğukkanlılıkla ortaya atıvermişti. Kat adamların yüzlerini dikkatle inceledi ve inanmazlıktan, inanmayışa ve hatta öfkeye kadar uzanan farklı ifadeler gördü, yine de konuşan yaşlı savaşçıydı.

"Ne kadarlığına, Efendim?"

Akhilleus omuz silkti. "Ben başka bir adamın zaferi uğruna savaşmayı isteyene kadar."

"Ama Efendim, biz Akhilleus'un zaferi için savaşıyoruz." dedi daha genç bir adam. "Böylelikle adınız yüzyıllar boyunca konuşulacak."

kalkan dışında çadırın bir askere ait olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kat çadırın arka tarafında duran yatağı gördü, üzeri çarşaflarla doluydu ve saçaklı tül perdelerle kuşatılmıştı. Yatağa bakarak düşünmeye devam etti. şu an, içinde Akhilleus yokken gözüne çok büyük göründü. Akhilleus burada olsaydı uslu uslu uyumayacağına çok emindi: onun tenine sürtünmeden, savaşın güçlendirdiği kaslarına dokunmadan...

Sonra çadırın diğer ucunda bulunan, yorgan ve yastık istifinden oluşan yatağı fark etti; çadırın içinde mümkün olan en uzak noktaya konmuş, tek başına duruyordu.

"Savaş ödülü orada uyuyor olmalı," dedi yüksek sesle. Evet, bu incir çekirdeğini bile doldurmayacak şey Kat'i hayal kırıklığına uğratmıştı. "Evet. İtiraf ediyorum. Hem de yüksek sesle: Ellerimi ondan uzak tutmaya çalışarak yanında yatmak son derece *ilginç* olurdu. Yani onun ellerini benden uzak tutmaya çalışarak..." Kendine güldü. "Katrina, hayatım, seks yapmayalı çok uzun zaman oldu, yani bir partnerle."

Etrafına bakınmaya devam etti ve birkaç boş kadehin yanında cezbedici duran, kırmızı şarap dolu testiyi görünce küçük bir sevinç çığlığı attı. "Pekâlâ," dedi kadehe bolca şarap koyarken. "'Benim malım senin malındır,' dedi. Ben de bu şaraba el koyuyorum."

Şarabın durduğu masanın yanında bir de iskemle vardı, Kat oturarak şarabını yudumladı.

Evet, bugün hiç de kötü geçmemişti. Jacky'yle ölmüş olmaları dışında... Hem bu durum geçiciydi. Hera onlara borçlanacaktı, hem de çok yakında. Gerçi bu gözüne pek adil görünmüyordu. Akhilleus, işini onun yerine yapıyordu. Savaşmaktan ve Agamemnon'a sinirlenmekten yorulmuştu ve Kat bunu çok iyi anlayabiliyordu. Bu Briseis meselesi, bardağı taşıran son damla olmuştu. Kat'in tek yapması gereken, Akhilleus'u ilerlediği yolda cesaretlendirmekti. Rahatlayıp bu duruma zamansız bir tatil olarak bakabilirdi. Başını eğerek yeni

bedenine baktı, ehrama benzeyen dökümlü giysisinin içinden bacağını dışarı uzattı, genç, sıkı ve şekilli uzvunu gözden geçirdi.

"Antik dünyada olan, antik dünyada kalıyor mu acaba?" diyerek elbisesinin içini gözden geçirmeye başladı ve son derece dik ve diri memelerini inceledi.

Jacky'nin nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etti. "Muhtemelen o sevimli sarışına dadılık yapıyordur." Jacky'den ders almalıydı. Gevşemeli ve iyi vakit geçirmeliydi; durumdan en iyi şekilde faydalanmayı öğrenmeliydi. "Diğer bir deyişle, Akhilleus'un beni becermesini istiyorsam, ben onu becermeliyim. Yani bu ikimiz için de iyi olur. Her zaman hastalarıma cinsellikte kontrolü ellerine almalarını söylüyorum. Pekâlâ, deli doktoru, şimdi de kendini tedavi et bakalım." Kat şarap kadehini yeniden doldurdu ve hedefini gerçekleştirmek için çadırdan çıkıp sahile doğru yürümeye başladı.

~

Akhilleus'u bulmak zor olmadı. Dolunay, gökyüzünde iyice yükselmişti. Devasa bir gece lambası gibi sakin denizden yansıyordu. Zaten Akhilleus da bir yerlere saklanmaya çalışmayan, iri bir adamdı. Bir kayanın üzerine oturmuş, denize bakıyordu. Zırhının göğüslüğünü ve bacaklarındaki tekmelikleri çıkarmıştı. Üzerinde, kollarını ve bacaklarını açıkta bırakan ince, önden açılan bir tunik vardı. Kat, Akhilleus'un bu haliyle bir Yunan heykeline benzediğini düşündü. gece onu aydınlatıyor ve baştan aşağı antik bir mistisizmle sarıyordu.

"Geceleri yalnız yürümek tehlikelidir." Kat'e bakmadan konuşmuştu.

"Yalnız değilim, seninleyim."

Akhilleus başını çevirerek ona baktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var Prenses?" Soru oldukça samimiydi ama tonlaması son derece mesafeli ve soğuktu.

"Evet, arkadaşlığa," dedi Kat dürüstçe. Savaşçının gözlerinde gördüğü şaşkınlık onu mutlu etti. "Burada ilk gecem... Bu alışık olduğum bir şey değil ve biraz evimi özledim," diye dürüstçe konuşmaya devam etti.

"Seni ailenden, krallığından çaldığım için benden nefret ediyor olmalısın."

"Beni sen çalmadın, Athena çaldı."

"Peki, Tanrıça'dan nefret ediyor musun?"

"Hayır." Kat başını iki yana salladı. "Gerekli olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Ayrıca sen hiç de kötü değilsin."

Akhilleus yarı kahkaha yarı homurtuya benzeyen bir ses çıkardı. "Çok tuhafsın, Truvalı Polyksene. Şehrindeki tüm prensesler senin gibi mi?"

"Kesinlikle değiller," dedi kendinden emin bir şekilde.

Bunun üstüne Akhilleus güldü; gerçek bir kahkaha attı. Kat bu kahkahanın kıyıya vuran küçük dalgalarla birlikte son derece müzikal bir şekilde yankılandığını düşündü.

"O yumuşak şeyde hâlâ şarap var mı?" diye sordu ona yaklaşıp boş kadehini uzatarak. Akhilleus kadehini doldurdu ve birlikte şaraplarını yudumlayarak denizi seyrettiler. Aralarındaki sessizlik dostaneydi. Kat tüm kadınların ödünün koptuğu bir adamın yanında bu kadar rahat hissedebilmesinin çok garip olduğunu düşündü. Bu da ona bir şeyleri hatırlattı...

"Bugün Agamemnon'un çadırında yaptığın şey çok iyiydi," dedi.

Akhilleus ona bakarak kaşlarını kaldırdı. "Truva Prensesi elbette öyle der. Savaşın dışında kalmam, halkının iyiliğine ve sen de bunun farkındasın." Bu basit yorumu yaparken kızgın ya da kırgın değildi.

"Sanırım haklısın ama düşündüğüm şey bu değildi. Ben de Agamemnon gibi bir adam uğruna savaşmak istemezdim."

"Yine de ona hakaret etmen akıllıca değildi," dedi Akhilleus.

"Neden? Onunla zaten düşman değil miyim?"

Akhilleus, Kat'in gözlerinin içine bakabilmek için oturduğu yerde iyice döndü. "Peki ya, sen ve ben? Biz de düşman değil miyiz?"

Kat'in ağzı kurudu. Savaşçının gözlerinde delici bir bakış vardı ve Kat, içinde bu adama karşı büyük bir arzunun tutuşmaya başladığını hissetti. Savaş gelini olduğunu hatırlatmak üzere ağzını açtı; onun malıydı ama böyle bir saçmalığı dile getiremedi. Garip bir bedenin içinde, antik dünyadaki bir prensesi oynuyor olmasının bir önemi yoktu, Kat yine Kat idi. Tanrıçalar bile insanın özünün bedeninde değil ruhunda olduğunu söylemişlerdi. Kendini birinin malı olarak göremezdi ve böyle bir rol de yapamazdı. Kat, Akhilleus'un gözlerinin içine bakarak konuştu. "Şu anda sen ve ben güzel bir sahilde, dolunayın altında oturan bir kadın ve bir adamız; biz buyuz."

Akhilleus elini yavaşça kaldırdı ve parmak uçlarıyla Kat'in yanağını okşadı. Kat, prensesin yumuşacık teninde o parmakların sertliğini hissetti. Akhilleus'un titrediğinin de farkındaydı.

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi Akhilleus.

"Doğru," dedi Kat. "Şu an, tam şu dakikada biz sadece buyuz."

"Sen de benden korkmuyorsun."

Bu bir soru değildi ama Kat yine de cevapladı: "Senden korkmuyorum." Ona biraz daha yaklaştı, artık savaşçının bacaklarının arasında duruyordu. Ellerini yavaşça Akhilleus'un kollarında gezdirip omuzlarına yerleştirdi. Akhilleus kıpırdamadı. Kat onun zorlukla nefes aldığını düşündü. Kayanın üzerinde otururken bile uzun kalıyordu. Yunan savaşçının dudaklarına yetişmek için parmak uçlarında yükselmesi gerekti. Onu usulca, araştırarak, nefesini onunkiyle karıştırıp tadını ve dokusunu inceleyerek usulca öptü. Hemen yanlarında uzanan deniz gibi tuzluydu ve tatlı şarap tadındaydı. Dudakları yumuşaktı ama geriye kalan her yanı inanılmaz derecede sertti

Kat'in ellerinin altındaki omuzları demir gibiydi, belindeki elleri ise yıllar boyunca yapılan kılıç savaşlarının ardından nasırlanmış ve sertleşmişti. Aralarındaki doku farklılıkları —kadının yumuşaklığı ve erkeğin sertliği— son derece erotikti, Kat buna benzer diğer farklılıkları da arzulayarak ona yaslandı.

Meme uçlarını onun göğsüne bastırdı. Bedeni âdeta onunkinin içinde eriyiverdi. Tenlerini birbirinden ayıran çok az şey vardı: Kat'in ipek elbisesi ve Akhilleus'un ince tuniği. Hassas meme uçları anında sızlayarak sertleşti. Kat dudaklarını ayırmadan inledi ve öpüşünü derinleştirdi. Akhilleus'un elleri hemen kalçalarına yapıştı, efsane gücüyle onu tutarken dudaklarını sahiplendi ve sertleşen erkekliği, Kat'in karnının üzerinde zonklamaya başladı. Kat ona sürtündü, yere uzanmış olmalarını diliyordu... Üzerlerinde o lanet olası giysilerin olmamasını... Onu...

"Hayır!" Akhilleus boğulurcasına bir çığlıkla onu itti ve kayanın üzerinden sıçrayarak geriye doğru birkaç adım attı.

Kat, "Ne oluyor..." derken, ona doğru ilerlemeye başladı.

"Dur!"

Bu buz gibi bir komuttu ve Kat söz dinledi. Sesi boğuklaşmış, sertleşmiş ve hiç duymadığı bir hal almıştı. Olduğu yerde donakalarak ona bakmaya başladı. Akhilleus bir elini onu yeniden itmek zorunda kalacakmış gibi öne uzatmış, diğerini ise kendi beline dolayarak hafifçe öne doğru eğilmişti. Acı çekiyor gibiydi ve güçlükle nefes alıyordu.

Kat ona ne olduğunu az da olsa anladığını düşündü. Bir şeyi tetiklemişti ve Akhilleus, tanrıçaların "azılı savaşçı" olarak adlandırdıkları şeyi kontrol altına almaya çalışıyordu. Tamam. Güzel. Bununla başa çıkabilirdi.

"Akhilleus, suya girmelisin," dedi sakin bir sesle.

Akhilleus o zaman başını kaldırarak ona baktı, Kat onun yüzünü gördüğü anda içini bir korkunun kapladığını itiraf etmeliydi: savaşçının yüzü, bütün bedeni değişiyordu, irileşiyor ve güçleniyordu. Gözleri karanlıkta garip bir kızıl ateşle parlamaya başlamıştı, ona eski ruhları hatırlattı.

"Ne diyorsun..." Akhilleus, onu zorlayan soluklarının arasında konuşmaya çabaladı.

Kat kendini sakin kalmaya zorladı. "İçindeki döngüyü bir şekilde kırmak zorundasın; vücudunda oluşmaya başlayan tepkimeyi yanılt. Suya gir," diye tekrarladı. "Bu işe yarayabilir."

Akhilleus dalgalara doğru ilerlemeye başladı, zorlukla adım atıyordu. Kendini suya atmadan önce Kat'e bağırarak tek kelime söyledi.

"Kaç!"

ONUNCU BÖLÜM

Kat bunun hiç profesyonelce olmadığını düşündüğü halde kaçtı. Akhilleus'a neler oluyordu? Daha önce de öfke nöbetleriyle boğuşan adamlar görmüştü; hatta öfkeyle kendini tamamen kaybeden adamlar da. Bunların hiçbiri fiziksel bir değişim göstermemişti. Oysa Akhilleus'un bedeni irileşmiş, güçlenmiş, korkutucu bir hale gelmiş ve...

"Of!" Kat, Odysseus'a çarptı.

"Sakin olun Prenses, sakin olun," dedi, Kat'in yere kıçüstü düşmesini engellemek için dirseğinden yakalayarak. Beyazlamış yüzünü ve dağılmış halini görünce gözlerini iyice kıstı. "Akhilleus."

"Evet," dedi Kat nefes almaya çalışarak.

Odysseus onu arkasına geçirdi ve sahile baktı. "Geldiğini görmüyorum. Agamemnon'un adamlarından biri mi saldırdı ona?" Gözlerini sahilden ayırmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Hayır."

"Adamlar *size* mi saldırdı?" Onu yeniden dirseğinden tutarak kamp ateşine doğru yürütmeye başladı. "Myrmidonlar buna asla müsamaha göstermez. Onlara hemen söylemeliyim..."

"Odysseus, dur. Bana kimse saldırmadı. Yani, Agamemnon tarafından gönderilen kimse bana saldırmadı da diyebiliriz."

Odysseus yavaşlayarak düşünceli gözlerini ona dikti. Sonra durumu anlayan gözleri irileşti. "Ah, anladım. Siz başbaşayken öfkesi Akhilleus'u ele geçirdi."

"Evet."

Odysseus yeniden denize doğru baktı. "Kontrol altına almış görünüyor. Peşinizden gelmedi."

"Ona denize girmesini söyledim," diye yumurtladı Kat. "Bunu yaptı ve bana kaçmamı söyledi."

"Yüce savaşçı Akhilleus'a, öfkesi onu ele geçirirken denize girmesini mi emrettiniz?" Odysseus güldü. "Bunu görmeyi çok isterdim."

Kat kaşlarını çattı. "Hiç komik değil. O... O *değişiyor*."

Odysseus ciddileşti. "Evet. Uzun zaman önce yaptığı bir tercihin bedeli bu... Ya da bedellerden biri de diyebiliriz."

"Anlamıyorum. Düşünmüştüm ki... Yani söylentileri duyduğumda, onun yalnızca bir öfke sorunu olduğunu sanmıştım. Ama az önce olanlar bundan çok daha öte..."

Akhilleus'un çadırına vardılar ve Odysseus, Kat'e dışarıdaki banka oturmasını işaret etti. Yemeklerini yiyen savaşçılar gitmişlerdi ve ateşe yeni odunlar özenle yerleştirilmişti. Kat kamptakilerin hâlâ ayakta ve her şeye karşı hazırlıklı olduklarını hissediyordu ama etrafta onları duyabilecek kimse yoktu. Odysseus'un zeki gözlerinin içine baktı.

"Bana Akhilleus'a ne olduğunu anlatır mısın?"

"Prenses bunu yapabileceğimden pek emin değilim..."

"Athena ona yardım etmemi istedi," diye araya girdi Kat. Tam beklediği gibi, ünlü Savaş Tanrıçası'nın adı, adamın üzerinde etkisini gösterdi.

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Onun değişmeye başladığını gördüm, fiziksel olarak. Ne oluyor ona?"

"Buna pek çok kez tanık oldum ve her seferinde daha ürkütücü ve dehşetengiz," dedi Odysseus. "Akhilleus yeterince uyarıldığında ki bu his acı, korku ya da arzu olabilir; Zeus'un ona bahşettiği o azılı savaşçı ortaya çıkıyor. Akhilleus öfke kusan bir tanrıya dönüşüyor."

"Peki, hâlâ kendisinde oluyor mu? Yani o sırada ne yaptığının farkında mı?"

"Akhilleus, savaşçı onu terk ettikten sonra yaptıklarını hatırlıyor ama savaşçı var olduğu sürece kesinlikle onun kontrolü altında."

"Peki, bu savaşçı nasıl kayboluyor?"

"Öfke kendi kendine sönüyor ve yok oluyor. Akhilleus da eski haline dönüyor," dedi Odysseus.

"Kadınlar bu yüzden ondan korkuyor; çünkü bazen gerçekten kendi olmuyor. Yani kelimenin tam anlamıyla değişiyor."

"Şimdi siz de ondan korkacak mısınız?" diye sordu Odysseus.

Kat adamın gözlerinin içine baktı. "Hayır, ben buradaki diğer kadınlara benzemem."

"Diğer kadınlara benzeyin ya da benzemeyin, fark etmez; o azılı savaşçının etkisi altındayken Akhilleus tehlikelidir. Onunla yalnız kaldığınızda buna dikkat etmenizi tavsiye ederim." Odysseus bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama çenesini kasarak ciddileşti ve yeniden denize doğru baktı.

"Dikkatli olacağım. Ayrıca," dedi Kat acı bir gülümsemeyle, "Tanrıça'nın koruması altındayım, unuttun mu?"

Odysseus'un yüzündeki ifade yumuşadı ve ona gülümsedi. "Tanrıçamı unutmadım, Prenses." Odysseus kısa bir tereddüdün ardından ekledi. "Athena'nın koruması altında olmanıza rağmen ondan kaçın."

Kat içini çekti. "Tamam, yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu anladım. Beni asıl şaşırtan, Akhilleus'a olanlar. Hazırlıksız yakalandım, bir daha olmaz. Demek, güçlü duyguların değişimi tetiklediğini söylüyorsun."

"Öyle oluyor."

"O zaman Agamemnon'un çadırındayken niye değişmedi? Akhilleus, Kral'dan nefret ediyor. Haksız mıyım?"

Odysseus onayladı. "Evet."

"Nefret güçlü bir duygudur ve Akhilleus'un orada olanlara gerçekten tepesinin attığını biliyorum."

Odysseus şaşkın gözlerle ona baktı.

"Tepe atması, kızgınlığa eş değerdir," diye açıkladı Kat hızla.

"Ah, evet. Agamemnon genellikle Akhilleus'u çok kızdırır."

"Tamam, işte. O zaman neden değişmiyor?"

Odysseus omuz silkti. "Akhilleus sakindi, öfkesi kontrollüydü ve..."

"Dur! Bana şunun cevabını ver," diye araya girdi Kat. "Akhilleus savaş yeteneklerini korumak için idman yapmak zorunda, değil mi? Yani kılıcıyla ya da her neyse onunla çalışıyor, muhtemelen koşuyor ya da hepsini birden yapıyor, doğru mu?"

Odysseus'un alnı kırıştı. "Akhilleus sık sık idman yapar. Ayrıca mükemmel bir koşucudur."

"İdman yaparken azılı savaşçının ortaya çıktığını gördün mü?"

"Hayır, bunu hiç görmedim."

"Ama ısınıyor, terliyor ve yoruluyor, değil mi?" diye sordu Kat, gözle görülür şekilde heyecanlanmıştı.

"Evet, elbette."

"İşte bu!" dedi Kat. "*Fiziksel* olarak sakin kaldığı sürece ne kadar sinirlendiğinin bir önemi yok. Değişiklik gerçekleşmiyor. Tabii bunun tersi de geçerli; *duygusal* tepkilerini kontrol altında tuttuğu sürece fiziksel olarak ne kadar hırpalanırsa hırpalansın, kendi olarak kalabiliyor. Bu yüzden o kadar çok yarası var. Değişiminin başlaması için çok büyük duygusal bir dürtünün *yanı sıra* kalp atışlarının ve nefesinin de hızlanması gerektiğine bahse girerim. Yani hem birilerinin onu pestile çevirene kadar dövmesine ve böylece nabzını artırmasına izin vermesi *hem de* buna tepesinin atması gerekiyor." Bu açıdan bakınca, öpücüklerinin ne anlama geldiğini fark edince içi titredi. "Sanırım bu oldukça mantıklı, bütün bu olup bitenleri gerçekten mantıklı sayabilirsek tabii," dedi Odysseus'tan çok kendine. "Değişim hem fizyolojik hem de duygusal; yani ikisi de tetiklenmeli."

Odysseus, Kat'i inceliyordu. "Siz çok ilginç bir kadınsınız, Prenses."

Kat, "Bu da kâhin olmanın bir parçası," diye espri yapacakken Akhilleus'un sesinin oldukça yakınlarından geldiğini duydu.

"Bu ziyaretini neye borçluyuz, Odysseus?"

Odysseus gülümseyerek ayağa kalktı ve Akhilleus'un kolunu tutarak onu selamladı. "Eski bir dost, herhangi bir sebep olmadan ziyarete gelemez mi?"

Kat, Akhilleus'un saçlarından ve tuniğinden süzülen suları gördü, göğüs zırhı ve düşürdüğünü hatırlamadığı kendi boş kadehi de elindeydi. Gözlerinin altında, yarım kalan öpüşme seanslarından önce var olmadığına yemin edebileceği mor halkalar oluşmuştu ama onların dışında kesinlikle gayet normaldi.

"Yani seni Agamemnon gönderdi," dedi Akhilleus.

Odysseus'un tebessümü genişledi. "Elbette."

Akhilleus'un dudağı büküldü. "Sen de ona yarın savaşmayacağım konusunda son derece ciddi olduğumu rapor etmek durumunda kalacaksın."

"Peki Myrmidonlar?"

Akhilleus geniş omuzlarını silkti. "Adamlarım benim arkadaşlarımdır, kölelerim değil. Dilediklerini yapabilirler."

"Bu da, seninle birlikte geri çekildikleri anlamına geliyor," dedi Odysseus.

"Öyle görünüyor."

"O zaman size iyi geceler dileyerek çadırıma dönüyorum. Tabii üzücü haberi Kralımıza verdikten sonra," dedi Odysseus.

"O senin kralın değil, benim de değil," dedi Akhilleus.

Odysseus bir omzunu kaldırdı. "Tıpkı daha önce pek çok kez söylediğin gibi... İyi geceler dostum." Kat'i başıyla selamladı. "Size de iyi geceler dilerim, Prenses."

"İyi geceler, Odysseus," dedi Kat.

Odysseus henüz uzaklaşmamışken Akhilleus, "Odysseus, Prenses'in çadırıma zarar görmeden dönmesini sağladığın için teşekkür ederim," dedi.

Odysseus'un tebessümü hüzne dönüştü. "Eski dostum, Prenses'in tehlikede olduğuna hiç inanmadım. Ben senin dönüşünü beklerken onu oyaladım sadece."

"İyi geceler, dostum," diye seslendi Akhilleus arkasından.

Odysseus gittikten sonra Akhilleus, Kat'e baktı. Kat, gözleri onunkilerle buluşurken gerginlikle kıpırdanmamak için kendini tutmaya çalıştı. Keşke Akhilleus bir şeyler söyleseydi ama o sadece bakmaya devam etti, ifadesi son derece gizemliydi.

Kat sonunda aklına ilk geleni söylemeye karar verdi: "Yorgun görünüyorsun."

Akhilleus başını hafifçe salladı. "Sen de."

"Sanırım yorgunum."

Akhilleus boğazını temizledi. "Sözüme güvenmemeyi tercih edebilirsin ama yemin ederim ki çadırımda uyumaktan korkmana hiç gerek yok. Sana dokunmayacağım. Sana zarar vermeyeceğim. Sahilde olanlar bir daha..."

"Sana inanıyorum," diye sözünü kesti Kat. Akhilleus'un, sahilde aralarında geçenlerin bir hata olduğunu ve bir daha tekrarlanmayacağını söylemesini istemediğini fark etti. "... ve senden korkmuyorum."

Kat'e inanmadığı yüzünden belli oluyordu.

"Tamam, şu anki halinden korkmuyorum," diye düzeltti Kat. "Ayrıca çok yoğun bir kışkırtma olmadığı sürece, birdenbire yok yere başka bir şeye dönüşeceğinden de korkmuyorum."

Akhilleus bu konuşma onu ikna etmemiş gibi homurdandı ve çadırın perdesini kaldırdı. "O zaman yatağına gitmelisin. Yorgun görünüyorsun."

Kat ayağa kalktı ve Akhilleus'un açtığı aralıktan ilerledi. Onun kendisini takip etmediğini görünce döndü. "Gelmiyor musun?"

"Ben sana zaman vermenin daha iyi olacağını..." Sesi kesilirken omuzları düştü.

"Ne kadar süreyle aynı çadırı paylaşacağız?"

Akhilleus bu soruya şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum."

"Muhtemelen bir ya da iki geceden çok daha uzun süre, yanılıyor muyum?"

"Evet, muhtemelen."

"O zaman bir an önce birbirimizin garipliklerine alışmaya başlayalım," dedi Kat gerçeği dile getirerek ama tüm kibarlığıyla. birbirlerine bu kadar garip davranma sebeplerinin aslında biraz önceki öpüşme seansıyla savaşçının öfkeli bir canavara dönüşmesi olduğundan bahsetmedi. "Haydi, benimle birlikte içeri gel, olmaz mı?"

Akhilleus yeniden homurdandı fakat bu kez başıyla onaylayarak onu takip etti.

İçeri girdikleri anda, Akhilleus onunla ilgisini kesti. Doğruca dev yatağına gitti, tül perdelerin arkasına geçti, ona sırtını dönerek tuniğini çıkardı ve keten bezinden bir bornozla kurulanmaya başladı.

Kat kendi yatağına gitti, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarındaki kumları temizledi. Sonra elbisesinin üzerine giymiş olduğu şarap rengi, sabahlık benzeri ipek giysiyi çıkardı ve biraz bol olmasına rağmen diri bedenini ortaya koyan krem rengi, elbiseyle kaldı. Bu yarım soyunma işiyle uğraştığı süre boyunca Akhilleus'a kaçamak bakışlar atmadan durmayı başaramadı.

Akhilleus kandilleri kısmak için yatak perdesinin arkasından çıktığında, kalçasına sarılı küçük bir havlu dışında çıplaktı. Kat, kaslı göğsünü kaplayan yara izlerine inanamayarak bakakaldı. Akhilleus bunu hissetmiş gibi ona baktı.

"Bugüne kadar bir insanda gördüğümden çok daha fazla yara izin var," diye patlayıverdi Kat.

Akhilleus'un çenesi kasıldı. "Bir canavar gibi göründüğümü biliyorum."

"Hayır, görünmüyorsun," dedi hemen Kat. Yeniden konuşmaya başlamış olmaları onu rahatlatmıştı. "Sadece vücudunu silah olarak kullanan bir adama benziyorsun."

Akhilleus ona bir süre baktıktan sonra haşin bir tavırla onayladı: "Kesinlikle." Son kandilleri de söndürerek çadırı yalnızca hafif bir ışık içinde bıraktı. Sonra şeffaf perdelerin arkasına giderek yatağına yattı.

Kat aslında bu gece için işin peşini bırakmak istiyordu; arkasını dönerek gözlerini kapamak ve Jacky'nin koltuğunda sızmış olduğunu ve uyandığında da sadece akşamdan kalmış olmayı diliyordu. Ama yapamazdı; kendi bedenine ve hayatına dönmek istiyorsa bu olamazdı. Hera hızlı çalışmak zorunda olduğunu söylemişti, yani

kendini kandırmak ve ağırdan almak gibi hakları yoktu. Ayrıca bundan fazlası da vardı. Akhilleus'a karşı hissettiği çekim, savaşçının dokunuşu daha da artmıştı. Kat ona yardım etmek istiyordu. Onun kendisine yeniden dokunmasını istediğinin fazlasıyla farkındaydı. Evet, Akhilleus'a olanlar onu korkutmuştu; ama bir o kadar da heyecanlandırmıştı. *Akhilleus'un kendisi* de onu heyecanlandırmıştı ve onun uzun bir zamandır bir kadınla birlikte olmadığını bilmek de.

"Akhilleus..." Uyumuş olabileceğini düşünüp son derece kısık sesle konuşmuştu.

"Korkacak bir şey yok, Prenses."

"Uyumamışsın," dedikten sonra gözlerini devirdi. Eğitimli ve zeki bir kadın olarak tüm söyleyebildiği bu muydu yani?

"Ben uyumam," dedi ifadesiz bir sesle.

"Hiç mi?"

"Arada bir."

Akhilleus onu göremiyordu ama Kat gülümsedi. "İşte, *bu*, sana yardımcı olabileceğim bir konu."

Kısa bir sessizliğin ardından konuştu: "Nasıl?"

"Yanına gelmem gerekir. Tabii senin için bir sakıncası yoksa?"

"Gelebilirsin," dedi Akhilleus ama Kat sesinin düşündürücü bir şekilde heyecansız olduğunu fark etti.

Perdeleri açtığında, Akhilleus'un oymalı, meşe yatak başına sırtını yaslayarak gergin bir şekilde oturduğunu gördü. Kat, yatağın kenarını gösterdi: "Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, yok."

Oturmaktan çok, yatağın kenarına tünedi. Buna rağmen Akhilleus pozisyonunu değiştirerek bacaklarının Kat'in bedenine herhangi bir şekilde değme tehlikesini ortadan kaldırdı. Mavi gözleri temkinli bir şekilde onu izliyordu.

"Uyumama yardım edebileceğini söyledin."

"Edebilirim." dedi.

"Nasıl?" Kat cevap veremeden ekledi: "Bana şurup ya da iğrenç kokulu otlar içiremezsin."

"Bana uyar."

"O zaman nasıl?"

Kat bir süre düşündü, antik dünyadaki bir savaşçıya hipnozu nasıl anlatacaktı? Sonunda bir yolunu buldu. "Bu Athena'nın gücü sayesinde uygulayabileceğim bir büyü; tamamen kâhin işi."

Akhilleus başıyla onaylarken oldukça ciddiydi. "Tanrıça'nın oldukça fazla gücü olduğu doğrudur. Ne yapman gerekiyor?"

"Aslında bunu daha çok sen yapacaksın, ben sadece sana yardımcı olacağım. Bekle." Kat perdelerin arasından geçti, kısık kandili asılı olduğu yerden aldı ve onu getirip Akhilleus'un komodininin üzerine koydu. Fitili biraz daha kıstı, böylece ortalığı sadece titreşen bir alev aydınlatıyordu. Yeniden yatağın kenarındaki konuma dikkatlice geçti. "Öncelikle gevşemen gerekiyor," dedi Kat.

Akhilleus kuşkuyla bakıyordu.

Kat gülümsedi. "Güven bana, ben kâhinim."

"Pekâlâ, kâhin, gevşemeyi başarabilseydim uyumayı da başarabilirdim. Zaten sorun burada..."

"Tamam, biraz sohbet edelim. Belki de büyünün içine işlemesini sağlayabilirim."

"Konuşmak mı?"

"Evet, şu an yaptığımız gibi ve bu gece daha önce yapmış olduğumuz gibi..."

Akhilleus bakışlarını kaçırdı. "Sana bir özür borçluyum, Prenses. Sana o şekilde dokunmamalıydım."

"Yanlış hatırlamıyorsam, ilk dokunan bendim."

"İzin vermemeliydim. Tehlikeliydi."

"Odysseus seni ele geçiren öfkeyi bana anlattı," dedi Kat usulca

"İşte, o yüzden izin vermemeliydim," dedi Akhilleus.

"Bu her zaman oluyor mu? Yani bir kadını her öpüşünde?"

Akhilleus yine Kat'in gözlerinin içine baktı. "Tahrik olduğumda..."

"Her seferinde mi?" diye sordu Kat yine usulca.

"Ben... Bilmiyorum."

"Bu ne anlama geliyor? Nasıl bilemezsin?"

Mavi gözler yine onunkilerle buluştu. "Basit." Akhilleus öyle hızlıydı ki Kat ne olduğunu anlayamadı. Bir an için karşısında oturuyordu. Sonraki an ise ileri atılmış, bileklerini yakalamış ve onu kendine çekmişti, yüzleri neredeyse birbirine değiyordu.

"Bilmiyorum çünkü bir kadını arzulama, ona dokunma iznini kendime pek sık vermiyorum. Şu an arzuladığım ve dokunduğum gibi..."

Ah, lanet olsun, diye düşündü Kat. *Cehenneme gönderilmiş olsam çok daha kolay olurdu.*

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Gerçekten mi?" Kat sesinin doğal çıkmasına özen gösterdi. "Yani kaba kuvvete başvurarak Briseis'i korku içinde yaşamaya zorlamadın."

Sözleri Akhilleus üzerinde istediği etkiyi yarattı. Gözlerinde oluşmaya başlayan pas rengi ışık yavaş yavaş söndü ve Kat'in bilekleri elini yakmışçasına hızla geri çekildi.

"Hayır," dedi kısaca. "Bakire Briseis'e hiç dokunmadım."

Kat, onun bileğinde bıraktığından emin olduğu izleri ovuşturmamak için kendini zor tuttu. "Ona dokunmadığın halde senden korkuyordu, öyle mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, öncelikle anlaman gereken bir şey var. Ben. Briseis. Gibi. Değilim. Hatta bugüne kadar gördüğün hiçbir kadın gibi değilim. Eğer birlikte yaşayacaksak ki yaşayacağız, bunu hemen kabullen ve beni diğer kadınları yargıladığın gibi yargılamaktan vazgeç." Etrafına bakındı ve komodinin üzerinde duran şarap kadehini görünce rahatladı. "Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var." Kat ayağa kalktı, kadehi aldı ve daha önceden içmeye başlamış olduğu testiyi aldı. Perdelerin

arkasındaki Akhilleus'a baktı. "Bir kadeh şarap içmemin sakıncası var mı?"

Akhilleus şaşkın görünüyordu. "Elbette yok."

"Güzel." Kadehi ağzına kadar doldurdu ve testiyi de eline alarak yataga döndü. Testiyi komodinin üzerine, kandilin yanına koydu. Bu kez heykelin (namıdiğer Akhilleus'un) yanına ürkekçe konan bir güvercin gibi yatağın kenarına tünemedi. Yatağa atladı, bacaklarını rahatça altına aldı, Akhilleus'a çok daha yakındı ve konuşmaya başlamadan önce o harika kırmızı şaraptan bir yudum içti. "Bak, durum şu: Sana yardım edebileceğimi düşünüyorum. Sadece uyku problemine değil etkilendiğin kadına dokunamama problemine de." Tedirginlikle gülümsedi. "Tabii benden gerçekten etkilendiğini varsayıyorum."

Akhilleus'un dudakları gülümsercesine büküldü. "Etkileniyorum."

"Ama bana çok dokunduğunda, örneğin bu akşam sahilde yaşadığımız öpüşmedeki gibi sen yine dönüşüm problemi yaşayacaksın diye düşünüyorum." Kat, PowerPoint sunumu yaparmış gibi önce onu sonra da uzaklarda bir noktayı gösterdi. "Yani bu akşam neredeyse tanışmak üzere olduğum diğer adama dönüşeceksin."

"Yani aslında o olmadığımı düşünüyorsun."

Akhilleus'un sesindeki gerilim aşikârdı. Kat onu sakinleştirmek için elini uzatarak sol pazısındaki yara izini okşadı.

"Evet. Aksini nasıl düşünebilirim ki? Odysseus sana ne olduğunu anlattı ve ben de başladığı ana tanık oldum. O dönüştüğün şeyle şu an olduğun adamın alakası bile yok."

Akhilleus sırtındaki koca bir yükten kurtulmuş da yokluğuna katlanabilmek için eğilmesi gerekmişçesine başını eğdi. Sonra ağır ve dikkatli hareketlerle omuzlarını dikleştirdi ve başını tekrar kaldırıp Kat'in gözlerinin içine baktı.

"Bunu bugüne kadar anlamayı başaran tek kadınsın. O ben değilim. O bana sahip olan bir şey. Kontrol edemiyorum. Bazen durdurabiliyorum. İsteğimle çağırma yetisine bile sahip değilim." Genizden gelen garip bir ses çıkardı. "Bunu başarabilseydim kendimi bunca izle kaplı, iğrenç bir yaratık haline getirmezdim."

"Onlar seni iğrençleştirmiyor," dedi Kat. Parmağı hâlâ kolundaki eski izin üzerindeydi. "Onlar senin bir parçan. Ben onları, ne kadar çok çalıştığının bir göstergesi olarak düşünüyorum." Gülümsedi. "Adının herkes tarafından bilinmesinin de bir bedeli var."

"Çok doğru söyledin. Bu benim ödemem gereken *bedel*. Cezam. Yüküm ve ne gariptir ki benim kendi seçimim." Başını eğerek koluna nazikçe dokunan parmaklara baktı. "Gençliğimde bana kaderimi seçme hakkı verildi. Mutlu, sevgi dolu, uzun ama sonunda unutulacağım bir yaşam ile savaşçılıkla geçecek, kısa ama ebedî zaferlerle dolu bir yaşam arasında seçim yapmam istendi. Ben zaferi seçtim. Adımın nesilden nesile dolaşmasını istedim." Akhilleus'un sesi kendine duyduğu nefretle acı dolmuştu. "Burada, Truva duvarlarının önünde öleceğimi biliyor muydun?"

"Ah, öyle bir söylenti duydum." Kat bunu elbette ki biliyordu. Mitolojiyi o kadar olsun hatırlıyordu. Topuğu dışında hiçbir yerinden hasar almayan savaşçı Akhilleus, Truva Savaşı'nın sonlarına doğru, topuğuna bir ok yiyordu. Kat bir anda panikledi. Bu konuyu neden daha fazla düşünmemişti?

"Ne kadar zamandır burada Truvalılarla savaşıyorsun?"

"Neredeyse on yıldır," dedi.

"Lanet olsun!" Kat, Akhilleus'un elini tuttu. "Artık daha fazla savaşmanı istemiyorum."

Akhilleus'un kaşı kalktı. "Daha bugün Agamemnon'a artık savaşmayacağımı söylemedim mi?"

Kat'in hissettiği manasız rahatlık çok kısa sürdü. Dur bir dakika... Homeros'un o inanılmaz sıkıcı *İlyada*'sında Akhilleus'un savaştan çekildiği yazmıyor muydu? Ama sonra yeniden katılmış ve topuğuna ok yiyerek ölmüştü. Neden? Onu yeniden savaşmaya iten neydi?

"Kahretsin!" diye küfür eden Kat, kadehini yeniden doldurmak üzere döndü. "Okulda bu derse daha çok dikkatimi vermeliydim."

"Okul mu?"

Sorusunu geçiştirmek için başını iki yana sallarken son hızla düşünmeye devam etti. Pekâlâ, savaşa yeniden katılmasının ve sonunda öldürülmesinin bu azılı savaşçıyla bir ilgisi olması son derece mantıklıydı. Tamam. O zaman, onun bu öfkeye karşı koymasında ona yardımcı olacaktı ve işte! Artık kontrol edilemez olmayacaktı. Savaştan uzak duracaktı ve ölmeyecekti.

"Tamam, evet. Truva Savaşı'nda ölmen gerektiğini duydum; ama buraya bunu engellemek için Athena tarafından gönderildim," dedi cüretkâr bir tavırla, için için reddetse de. Athena ile diğer iki tanrıça Akhilleus'un savaşmasını istemiyorlardı. Savaşmaması ve ölmemesi, pratik açıdan düşünülürse aynı anlama geliyordu.

Akhilleus, mavi gözlerinde Kat'in yeni bir umut olarak adlandırabileceği yoğunlukta bir ifadeyle onu inceliyordu.

"Truva kapılarının önünde, ağabeyin Hektor'un ölümünün ardından ölmeye mahkûmum."

Kat, karnında çok kötü bir kasılma hissetti. Doğru ya, Akhilleus'un Truva Kralı'nın oğlunu öldürdüğüne dair bir şeyler hatırlıyordu. Geçici olarak içinde yaşadığı bu bedenin ağabeyiydi Hektor.

"O zaman Hektor'u öldürmemeni sağlamalıyız, değil mi?"

"Bir tanrının belirlediği kaderin değiştirilebileceğine inanıyor musun?"

Buna inanan bir tanrıça biliyorum. Hatta buna inanan birkaç tanrıça biliyorum. Ayrıca kadınların savaş ve vahşi ölümler konu-

sunda erkeklerden çok daha mantıklı olabildiklerini de biliyorum. Yani biz, kaderi değiştirme konusunda tanrıçaların inancı üzerinden yolumuza devam edelim, olur mu?"

Akhilleus'un yüzündeki ifade son derece ciddiydi. "Kaderimi değiştirmek için vermeyeceğim çok az şey var, Prenses."

"Güzel. O zaman başlayalım." Kat gülümseyerek kadehi ona uzattı. "Benimle birlikte iç. Gevşeme konusunda seninle konuşacağım."

~

Bir saatin ve çoğunu Akhilleus'un içtiği iki kadeh şarabın ardından Kat onu omuzlarından yakalayıp sarsmamak için kendini zor tuttu. Bir işe yarayacağına inansa onu da yapacaktı. Akhilleus sırtüstü yatarak gözlerini tavana dikmişti. Bedeni kaskatıydı ve kesinlikle gevşememişti.

"Bak, gevşeyebileceğine inanmazsan bunu asla beceremezsin."

"Kendime gevşeme izni vermem ben," dedi homurdanarak.

"Pekâlâ, bunu yapmayı bir şekilde öğrenmek zorundasın. Tamam... Şunu dene: Bedenindeki tüm kasları, ayrı ayrı eğitilmesi gereken parçaların olarak düşün. Onlara, tamamen gevşeme eğitimi vereceksin. Yani aslında uzuvlarına bir şey yapmaları emrini veriyorsun. Bunun, kendini korumak için koluna kılıcı kaldırması ve sallaması için verdiğin emirden bir farkı yok."

Mavi gözlerini inanmayarak ona çevirdi. Kat içini çekti.

"Uyurken böyle sırtüstü mü yatıyorsun?"

Bir an düşündü ve "Hayır," diye cevapladı.

"Nasıl yatıyorsun? Hangi pozisyonda daha rahat ediyorsun?"

Akhilleus kısa bir tereddüdün ardından sol kolunu başının arkasına koydu ve sol dizini yükseltti. Sağ kolu gevşek bir şekilde belinin üzerindeydi. Başını biraz yana eğdi. Çok daha rahat görünüyordu.

"Bu daha iyi," dedi Kat, Akhilleus'un üzerinde hiçbir şey olmaksızın yatarken ne kadar seksi göründüğünü düşünerek. Gür saçları omuzlarına saçılmıştı, o muhteşem mavi gözleri Kat'in üzerindeydi, o müthiş kasları ve yara izleriyle dolu teni kandilin titrek ışığında oldukça sakin görünüyordu.

"Sen bana böyle bakarken gevşemek gerçekten çok zor."

Lanet olsun! Suçlulukla yerinden sıçradı. "Dene. Benimle ilgilenme." Sonra terapi seanslarına gelen çiftlerden birinde, kadının kocasının elini tuttuğunu hatırladı. Hayır, sadece elini tutmamıştı. Kadın o eli tutup usul usul okşamıştı ve bir danışmana gittiği için son derece asabi olan adam, bu hareketle gevşemişti (hâlâ evlilerdi; sadece iletişim sorunları vardı ve çözmeyi başarmışlardı). "Pekâlâ, bana elini ver," dedi aniden.

Akhilleus kaşlarını çattı. "Elimi ne yapacaksın?"

"Canını yakmayacağım," dedi Kat komik bir tavırla tek kaşını kaldırarak. "Benden korkmana gerek yok."

"Senden *korkmuyorum.*"

"O zaman bana elini ver." Davet edercesine kendi elini uzattı.

Akhilleus'un kaş çatışı, somurtmaya dönüştü ama başının arkasına koyduğu elini uzattı. Kat onu iki elinin içine aldı ve nasırlı avuç içine hafifçe masaj yapmaya başladı. Başını kaldırıp Akhilleus'a baktı. Onu gölgeli mavi gözleriyle izliyordu. Kızgınlık yerini özenli bir ifadesizlik maskesine bıraktı.

"Bana en sevdiğin yeri anlat," dedi Kat.

"Nesini anlatayım?" diye sordu kısa bir tereddüdün ardından.

"Anlat. Gözlerini yum ve beni oraya götürdüğünü hayal et."

Akhilleus onu seyrederek birkaç nefes daha aldı ve sonra Kat'i şaşırtarak gözlerini kapadı.

"Phthiotis'de saklı bir sahil koyu var." Duraksadı ve gözlerini açtı. "Phthiotis benim doğduğum yer."

Kat başıyla onaylayarak elini ovmaya devam etti. Akhilleus gözlerini eline indirdi sonra yeniden Kat'e baktı. "Devam et," dedi Kat sustuğunu görünce. "Bana koyun nasıl göründüğünü anlat."

"Deniz son derece sakin ve berraktır," dedi Akhilleus.

"Gözlerini kapa ve beni oraya götür," dedi Kat.

Akhilleus yeniden kaşlarını çattı ama gözlerini de kapadı. "Sahildeki kumlar beyazdır, aralarından yükselen kayalar ise siyah... Su inanılmaz bir mavilikte..." *Muhtemelen gözlerinle aynı renk,* diye düşündü Kat ama bu fikrini kendine sakladı. "Sığ bir koy ve tam ortasında nal şeklinde bir mercan adası var." Başlangıçta gayet bilinçli, kısa cümleler kurarak konuşuyordu ama bir süre sonra Kat'in orada olduğunu unuttu. Kat önce bir elini sonra da diğerini ovarken en sevdiği yeri anlatmaya devam etti. Kat geniş omuzlarının gevşediğini, nefesinin derinleştiğini hissetti. "Deniz Tanrıçası olan annem Thetis oraya sık sık gelir. Siyah inciler veren istiridyeler orada yetişir; tam mercan adasının altında, annem için onlardan toplarım. Balıklar şişman ve tembeldir; tıpkı siyah kayalara konan deniz kuşları gibi..."

Duraksadı. Kat hastalarını hipnoza sokmak için kullandığı o sakin ve dengeli sesiyle konuşmaya başladı. "Orada olduğunu düşün, Akhilleus. Sesim seni o koya geri götürsün. Sahilde yatıyorsun... Sıcak kumlar bedenini ısıtıyor... Dalgalar usulca... ritmik bir şekilde kıyıyı öpüyor... Beni dinle... Sesim seni oraya götürsün. Tam bir huzur içindesin... Tamamıyla gevşemiş bir haldesin... Ayakların sıcak ve yumuşak kumların üzerinde gevşemiş... Senin koyunda öfke yok.. Savaş yok... Sıcak ve korunaklı... Bacakların gevşemiş..." Kat devam etti, metodik bir şekilde gevşeme egzersizini uyguladı. Bu arada elini bırakarak onu izledi; savaşçı bedeni sonunda gevşedi, nefesi derinleşti ve düzene girdi.

Kat ses tonunu hiç değiştirmeden sordu: "Orada mısın Akhilleus?"

Akhilleus önce duraksadı ve ardından cevap verdi: "Evet." Derin sesi hafifçe kaymıştı.

"Güzel. Koydayken hiçbir öfkenin sana ulaşamayacağını bilmeni istiyorum. Zihnin huzurlu, bedenin gevşek... Anlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Bu gece o koyda kalıyorsun yani derin derin uyuyacaksın. Ben saydıkça daha da gevşemeni istiyorum. Bedenin ağırlaşıyor... On. . Onu dinlendirmelisin... Dokuz... Kumlar sıcak... Sekiz... Ağırlığını taşımayı seviyorlar... Yedi... Güvendesin... Altı... Tamamen gevşedin... Öfkeden kurtuldun... Beş... Seni orada bulamaz... Dört... Bu gece koyunda uyuyacaksın... Üç... Şafak sökene kadar uyanmayacaksın... İki... O zamana kadar, ağırlaşan bedenin huzur içinde uyuyacak... Bir... Güvenle..."

Kat'in sesi kısılarak kesildi. Eğer işinde uzmansa ki öyleydi, Akhilleus hipnoza son derece duyarlıydı. Bu da aslında oldukça mantıklı, diye düşündü Kat. Azılı savaşçı denen şey, onun bilincini mahvediyordu ve bu karmaşa ortaya çıkınca, bilinçaltı her tür öneriye açık bir hal alıyordu. Kat büyük bir tatminle gülümsedi. Akhilleus kesinlikle hipnotize olmuştu, yani bir tür transa girmişti. Muhtemelen şafak söktükten sonra bu halden kurtulacak ve Kat yanılmıyorsa, kendini son derece yenilenmiş hissedecekti.

Kat onun yüzünü inceledi. Çok farklı görünüyordu, gevşemişti. Kendini sürekli olarak, gevşediği anda başına geleceklerin endişesiyle, gözle görülür bir şekilde kasıyordu ya da en azından Kat'e öyle görünüyordu. Kat, onu ele geçiren o öfkeyle birebir yüzleştikten sonra Akhilleus'u pek suçlayamıyordu. Ama Akhilleus şu anda özel kumsalında yattığını sanıyordu; güvende, sıcak ve rahat olduğunu hissediyordu. Yüzü tüm sertliğini yitirmişti. Dudakları, Kat'e öpüşmelerini hatırlatacak şekilde yumuşamış ve hafifçe ara-

lanmıştı. Akhilleus öpüşme konusundaki tecrübesizliğini, coşkusu ve gücüyle telafi ediyordu.

Kat'in bakışları onun çıplak göğsüne kaydı. Kaslı adamlara bayılmazdı aslında ama Akhilleus'unkiler hiç de steroidlerle şişirilmiş aptal spor "savaşçılarınınkine" benzemiyordu. Bedeni onun aracıydı. Onu son derece iyi ve sert kullanıyordu. Bu kullanımın izlerini de taşıyordu.

Kat'in eli neredeyse farkında olmadan, pazısındaki kabarık yara izine hafifçe dokunabilmek için uzandı. Parmaklarını üzerinde dolaştırarak girinti ve çıkıntılarını hissetti. Parmakları daha sonra omzundaki derin bir kesik izine doğru ilerledi. Bu daha düz ve inceydi. *Diğerinden daha iyi bakım görmüş*, diye düşündü.

Göğsünde de birkaç iz vardı. En kötüsü, çok da eski gibi durmayan, hâlâ pembe olanıydı. Sol göğsünün üzerinden başlayıp kaburgalarında zikzaklar çizerek aşağı iniyor ve beline kadar çekmiş olduğu çarşafın altında kayboluyordu. Kat, parmaklarının yarayı göğsünden başlayarak aşağı doğru izlemesine izin verdi. Parmakları aşağı inmeye başladığında Akhilleus inledi.

Kat donarak hemen onun yüzüne baktı. Gözleri kapalıydı ve hâlâ hipnozun etkisi altındaydı. "Son derece gevşemiş durumdasın. Hâlâ koydasın." Sonra dudağını ısırdı. Bunu muhtemelen sormaması gerekiyordu... Kesinlikle sormamalıydı. *Nedenmiş? Evli hastalarımdan biri değil. Tanrı bilir, ona da iyi gelecek.* Kat, parmakları yarayı takip etmeye devam ederken boğazını temizleyerek usulca sordu. "Ne hissediyorsun, Akhilleus?"

"Dokunuşunu," dedi hemen.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Evet."

"Burası senin koyun, Akhilleus. Özel yerin." Konuşurken Kat'in kalp atışları yükselmeye başladı ama sesi hâlâ sakin ve yumuşacıktı.

"Kolunda dilediğin her şeyi yapabilirsin. Söyle bana Akhilleus, dileğin nedir?"

"Dileğim bana dokunmayı bırakmaman."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Akhilleus'un sözleri Kat'in içini, bir kadeh yirmi küsur yıllık malt viskiyi bir dikişte içmişçesine ısıttı. Bacaklarının arasındaki ıslaklık, uyluklarını birbirine bastırarak rahatlama arayışına girmesine sebep oldu. Pek işe yaradığı söylenemezdi; aradığı başka tür bir rahatlıktı. Kat'in gözleri çarşafın altında gittikçe daha da belirginleşen kabarıklığa gitti.

Bunu yapabilir miydi? Onu hem hipnotize etmeye devam edip hem de onunla sevişebilir miydi?

Ahlaksız kevaşe! İçindeki ses ona bağırıyordu. Neyse ki Kat içindeki sesi susturmakta son derece başarılıydı. Esas soru onu hipnozda tutup tutamayacağı değil, onu azılı savaşçının ele geçiremeyeceği. sakin tutmayı başarıp başaramayacağıydı. Onunla delice sevişip ter içinde kalmayı düşünürken sessiz kalmasını sağlayabileceğinden hiç emin değildi.

Tamam... Belki de çılgın ve terli bir sevişme olmazdı. Hiç sevişmemek ile çılgınca sevişmek arasında, hatta terli sevişme arasında bile pek çok seviye vardı. Belki sorun çıkarmayacak seviyeyi bulmayı başarabilirdi.

Kat yeniden Akhilleus'a dokunmak üzere uzandı. Bu kez elinin, göğsünden sert karnına doğru inmesine izin verdi. Parmak uçları çarşafın altına girdi. Tam olarak erkekliğine dokunmadığı halde, parmaklarının altında Akhilleus'un teni titredi, derin bir nefes aldı ve soluğunu inleyerek verdi.

"Hâlâ koyundasın... Gevşedin... Isındın... Güvendesin..." diye mırıldandı Kat, sesinin hipnoz tonunu korumaya özen göstererek. Bu oldukça zordu çünkü nefesi hızlanmaya başlamıştı. "Deniz, mercanlar ve kum dışında ne görüyorsun?"

"Seni." Sesi derinden geliyordu, şükürler olsun ki hâlâ huzurluydu, tonuysa hülyalı ve inanılmaz derecede seksiydi.

"Evet." dedi Kat fikrini değiştirip sıkıcı bir profesyonele dönüşmemek için (ne yazık ki tarihteki en eski mesleğin profesyoneli *değildi*). "Oradayım. Ne yapıyorum?"

"Yanımda yatıyorsun," dedi Akhilleus, Kat ona yeni bir soru soramadan ekledi, "içinde korku yok ve bana dokunuyorsun."

"Akhilleus bulunduğun yerde korku yok, öfke yok, acı yok." Bir an ağlamak istedi. Kimbilir, korku ya da öfke olmaksızın birileri ona dokunulmayalı ne kadar zaman olmuştu. Dürtülerine uyarak yanına uzandı ve ona döndü. Başı omzunda, eli göğsündeydi. "Daha da gevşiyorsun." diye mırıldandı usulca. "Dokunuşum senin dayanak noktan. Onu yönetmek istiyorsun. Ne arzuluyorsun, Akhilleus?"

"Seni."

İşte buydu. Bu tek kelime Kat'i çözdü. "O zaman bana sahip olacaksın." dedi elini yavaşça aşağıya kaydırarak... Yavaşça... Sertleşmiş erkekliğini tutana kadar. O uzun, kalın sertliği okşamaya başladığı anda Akhilleus inledi. "Unutma, bu bir rüya... Sadece bir rüya..."

Akhilleus yeniden inledi ve kalçası, Kat'in okşayışlarına cevap vererek yükseldi. Kat, bacaklarını çarşafın altına sokarak ona daha da yaklaştı ve Akhilleus'un tamamen çıplak olduğunu fark ettiği anda

içini bir heyecan dalgası sardı. Beline sardığı keten bezi açılmıştı ve şu an aralarında Kat'in ipekli iç elbisesinden başka hiçbir engel yoktu.

Canı cehenneme! diye düşündü Kat. İpek elbiseyi yukarı çekip beline kadar çıplak kaldı ve bedenini Akhilleus'un sert uyluğuna doğru bastırdı.

"Ah, tanrılar!" dedi Akhilleus, Kat'in eli erkekliğini okşarken, nemli sıcaklığı da ona yaslanınca.

"Güzel mi?" diye fısıldadı Kat, Akhilleus'un, sızlayan meme uçlarını dudaklarının arasına alabilmesini dileyerek.

"Evet." Akhilleus bu kelimeyi inleyerek söyledi. "Daha fazla... Bana daha fazlanı ver." Miskince Kat'e doğru döndü, dönüşü hayal âleminde, suların üzerinde kayar gibiydi. Elleri Kat'in çıplak kalçasını tuttu ve penisini ısrarcı bir şekilde ona bastırdı.

"Evet, daha fazla!" Kat'in vajinası şişmişti ve sırılsıklamdı, onun sıcak sertliğinin üzerinde yukarı aşağı kolaylıkla kayabiliyordu. Akhilleus içine girmedi, Kat penisine yaslanarak kaymaya devam ederken ona rahatlatıcı sözler fısıldadı. Erkekliğinin arzuyla zonklayan ucu Kat'in klitorisine yaslanmıştı ve Kat bir anda orgazma ulaştı. "Gel hadi, Akhilleus." İnleyerek elini aşağı uzattı ve kendi ıslaklığıyla kayganlaşmış erkekliğini okşamaya devam etti. Genizden gelen bir çığlıkla Akhilleus sıcak tohumlarını aralarına boşalttı.

"Prenses..." dedi Akhilleus. Kat, orgazmı sona erene kadar onu okşamaya devam ederken diğer yana doğru devrildi.

"Sen... Sen derinlemesine rahatladın," diye soludu Kat. *Evet, dibine kadar rahatlamıştı*. Akhilleus'un suratını izledi. İkisi de zevkin doruğuna çıkmışlardı ve Akhilleus bu süre zarfında hipnozun etkisi altında kalmıştı. *Lanet olsun. Bu hayatımda yaptığım en sapıkça şeydi.* Kat orgazmdan dolayı kızarmamış olsaydı dahi, yine kızaracağından emindi. *Şimdi ne yapmam gerekiyor?* Kat boğazını temizledi, baştan çıkarıcı ses tonunu baskılayarak yeniden bir doktora dönüştü

Akhilleus, gecenin geri kalanında uyuyacaksın ve şafak söktükten sonra uyandığında yenilenmiş hissedeceksin." *En hafif deyimiyle,* diye kendi kendine mırıldandı. "Anladın mı?"

"Evet..." diye mırıldandı Akhilleus uykulu bir sesle. Kat, dudaklarının gülümser gibi kıvrıldığını gördü.

Kat usulca ondan ayrıldı ve dikkatlice yataktan kalktı. Başını eğip ona baktı. Akhilleus tamamen gevşemişti. Nefesi derin ve düzenliydi. Tüm uzuvları gevşeyip yatağa yayılmıştı, bacakları boylu boyunca açılarak uzanmıştı ama hâlâ korkusuz ve güçlü görünüyordu. Kat birdenbire, onu ele geçiren o azılı savaşçı olmasa da bu adamın büyük bir savaşçı ve lider olduğunu fark etti.

Kat dudağını ısırdı ve bu azılı savaşçının ona bu akşam yaptıklarıyla ilgili neler hissettiğini (geç de olsa) merak etti. Aslında Akhilleus'un bunları hatırlamaması için bir komut verebilirdi. İçini çekti. Hayır, o kadar da kötü değildi. Jacky onun bu davranış biçimini "arsızlıkta son nokta" olarak adlandırabilirdi ama Kat o kadar da kendini kandıramazdı; Akhilleus'un hatırlamasını istiyordu, onun o azılı savaşçıya dönüşmezse Kat'le mutlulukla neler paylaşabildiğini kesinlikle hatırlamasını istiyordu. Ama ya bu hatıra Akhilleus'u çıldırtırsa? Tanrıçalara göre yıllardan beri seks yapmamıştı. Belki de bu işi tamamen bilinci yerindeyken yapmak istiyordu.

Tabii, neden olmasın? Böylece o azılı savaşçı Akhilleus'u ele geçirirdi ve bu kesinlikle *hiç hoş olmazdı*!

"Aman, boş ver," dedi usulca. Sonra aklına bir fikir geldi ve yine terapi sesiyle konuştu. "Akhilleus uyandığında bu gece olan her şeyi hatırlayacaksın ama yalnızca hatırlamak istiyorsan. Şimdi uyu ve güzel rüyalar gör."

Kendini takdir ettikten sonra şarabını yudumladı ve bir çanak suyla kendini temizledi. İşi bitince saydam perdelerin ardından yine Akhilleus'a baktı. Mışıl mışıl uyuyordu. Onun yanına kıvrılıp yatmak

ve o sert bedenine sığınmak istiyordu ama sabah uyandığında ne olacaktı? Akhilleus'la mı yoksa o kana susamış öfkeyle mi karşılaşacaktı? İşi şansa bırakmayı göze alamayarak kendi yatağındaki yumuşacık çarşafların arasına girdi ve anında uyuya kaldı.

~

Kat dışarıdaki karmaşanın sesi, çadırın içine, oradan da rüyasına girip omuzlarına masaj yapan muhteşem bir İtalyan'ı çığlık çığlığa bağıran bir balıkçı karısına dönüştürene kadar uyanmadı. Fantezisinden birden uyanan Kat doğruldu ve aynı anda çadıra son hızla dalan Jacky'yi gördü. Küçük ve yanıltıcı derecede sevimli görünen sarışın, yatağına kadar yürüyerek tam önünde durdu. Bir elini dar kalçasının üzerine koydu. Diğeriyleyse doğrudan vajinasını gösterdi.

"Kukum *sarı* tüylerle kaplı! Buna inanabiliyor musun? Hiç böyle şey görmemiştim," dedi Jacky.

Kat hızla çadırın arka tarafında bulunan perdeli yatağa bir göz attı ve boş olduğunu görünce rahatladı. Aslında biraz da hayal kırıklığına uğradı. Gözlerini ovuşturarak yüzüne düşen saçlarını arkaya itti.

"Ne diyorsun?" dedi Jacky, ayağını sabırsızlıkla halıya vurup dururken.

"Neye ne diyorum, Jacky? Sen doğal bir sarışınsın. Ne bekliyordun?"

Jacky yatağın kenarına çöktü. "Bilmiyorum. Yani dün gece işerken bile bakmamıştım. Zaten karanlıktı. Bu sabah yıkanırken, bir de baktım ki ne göreyim! Bu tam bir şoktu."

Kat keyifle gerindi. "Seni çok seviyorum, Jacky ama biraz gerizekâlısın." Jacky rengi tamamıyla farklı ama ifadesi kesinlikle tanıdık olan gözlerini kıstı. "Gerizekâlı değilim. Sadece beyazım." Sarı kaşlarını kaldırdı. "Tabii ikisinin aynı şey olduğunu söyleyenler de yok değil."

Bu yorumdan hiç rahatsız olmayan Kat sıntarak bir kez daha gerindi. "Gevşemeli ve bunu kabullenmelisin. Hem burada çok kalmayacağız ve..."

"Ulu Tanrım, sen seks yapmışsın!"

Kat en iyi arkadaşına kaşlarını çatarak baktı. "Bunu nereden biliyorsun? Hem teknik olarak seks yapmış sayılmam."

"Anlamak zor olmadı: dağılmışsın ve aynı zamanda da parlıyorsun. Hiç bu kadar huzurlu görünmemiştin, yaklaşık hımm..." Jacky durdu, hesap yapmaya çalıştığı ortadaydı, "... üç buçuk senedir. Yani bu kadar zamandır kimseyle birlikte olmamıştım. Ayrıca 'teknik olarak' derken neden bahsediyorsun? Unutma ki yıllar önce, oral seksin tam anlamıyla seks olduğu konusunda ortak karara varmıştık."

Kat kıpırdandı. "Üç buçuk yıl olmadı, üç yıl ve dört ay oldu."

Jacky homurdandı.

"Ayrıca oral seks falan yapmadım."

"*Ama...*" diye üsteledi Jacky.

"Ama bir tür seks yapmış sayılırım."

"Anlat şunu, Katrina Marie."

Kat derin bir nefes aldıktan sonra son hızla söyledi. "Akhilleus'u hipnoza soktum ve onunla seviştim ve ikimiz de geldik."

"Vay anasını! Akhilleus'a tecavüz mü ettin?"

"Hayır, tabii ki! O da istedi, 'evet' dedi."

"Şunu bir daha anlatır mısın lütfen? Bu kez tam olarak gerçeği!"

"Beyaz olunca daha da bir çekilmez oldun," diye zaman kazanmaya çalıştı Kat.

"Senin de bildiğin üzere ben hep çekilmezdim. Oyalanmayı bırak, Katrina."

Kat iç geçirdi. "Tamam, *bir nevi* 'evet' dedi."

"Elli yard çizgisi üzerinde bir oyun kurucuyla sevişmek ve bilinçsiz bir adama tecavüz etmek arasında büyük bir fark olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Jacqueline, Akhilleus'a tecavüz *etmedim*."

"Katrina, adam kendi bedenini kontrol edebiliyor muydu?"

Kat'in gülümsemesi son derece tatminkârdı. "Bana kesinlikle öyle geldi."

"Arsızsın! Hem de çok! Zaten bahsettiğim şey o değil. Aklı başında mıydı yoksa senin o acımasız etkin altında mıydı?"

Kat dudağını ısırdı, tereddüt etti ve sonunda pes etti. Jacky'ye her şeyini anlatırdı; o zaman bunu da anlatabilmeliydi. "Bak, dün gece daha erken saatlerde Agamemnon'un saçmalamasının ardından onunla kumsalda buluştum. Kral'ın çadırında Kral'ın kendisini kızdırmış olmama rağmen son derece iyi anlaşıyorduk. Tanrım, adam, Hera'nın söylediği kadar rezil... Her neyse, aslında Akhilleus'un ona, peşinden gelecek adamlarıyla birlikte savaştan geri çekileceğini bildirmesinin yanında benim söylediklerim devede kulak kalıyor."

"Agamemnon'un Akhilleus'a köpürdüğüne eminim."

"Evet. Akhilleus ona bu işin bittiğini söyledi ve oradan neredeyse savaşarak çıkmak zorunda kaldık. Bu arada, söylemeden geçemeyeceğim, Briseis hiç de iyi bir kıza benzemiyor."

"Onunla tanıştın mı?"

"Tanıştım sayılmaz. Agamemnon'un asil dizine yaslanmıştı ve bana pis pis bakıyordu."

"Akhilleus'a nasıl bakıyordu?" diye sordu Jacky.

"Bakmıyordu. Kaltak ona bir kez baktı. Bu da onu arzularcasına bir bakış değil, daha çok, benim ona sahip olmamı istemeyen bir bakıştı. Onu görmezden geldim ve Akhilleus'un koluna sımsıkı yapıştım. Kız bunu görünce gerçekten korktu."

"Akhilleus'un kolunu tutman mı kızı korkuttu? Nasıl bir kız bu? O garip bakirelerden mi?"

"Sanmam, bence o da bu dönemin kadınlarından biri. Hepsi Akhilleus'a dokunmaktan korkuyor."

"Niye?" diye sordu Jacky. "Sırf o azılı savaşçı denen şey yüzünden mi? Kısa süren ve maalesef şanssız geçen serserilik dönemi mi ve Rashod'u ya da namıdiğer X'i hatırlıyor musun? Yılan gibiydi ama onunla beraber olduğum süre boyunca kendine hâkim olmayı ve az da olsa mantıklı davranışlar sergilemeyi başardı. Tabii şu an komşusu LaShawn'u kazayla öldürmüş olmanın cezasını çekmekle meşgul, bunu biliyorum; demek ki biz ayrıldıktan sonra aklını korumayı başaramamış."

"Jacky, 'Rashod namıdiğer X' günün ortasında LaShawn ile köpeğini dokuz milimetrelik tabancayla vurarak öldürdü. Yanlış hatırlamıyorsam ikisine de beşer kurşun sıktı," dedi Kat. "Buna kaza denebileceğini hiç sanmıyorum."

"'Rashod namıdiğer X' aslında LaShawn'un sürekli havlayan o lanet olası köpeğini vuracaktı. LaShawn kendini kaybederek köpek ile kurşunların arasına girdi ki profesyonel tıbbi fikrimi soracak olursan, bu hiç de akıllıca değil."

"Neden 'Rashod namıdiğer X'den bahsediyoruz?"

"Demek istediğim şu; küçük Briseis ve diğer hanım hanımcık beyaz çıtırlar senin oğlandan bu kadar korkuyorlarsa hemen Kuzey Tulsa'ya gidip oradaki erkeklerle tanışmalılar. Bu onları yola getirir. Cidden Kat, Akhilleus ne kadar korkunç olabilir ki?"

"O vahşi şey Akhilleus değil," dedi Kat usulca. "Akhilleus korkunç değil; o son derece seksi, biraz hüzünlü ve yalnız. Kadınları korkutan, o azılı savaşçı ve ondan korkmalılar da... Çok azına şahit oldum, Jacky. Akhilleus'u henüz tam olarak ele geçirmemişti ve buna rağmen korkunçtu."

"Katrina Marie, sana zarar verdi mi?" Jacky bir anda Kat'ın o çok sevdiği Süper Hemşire tavrına büründü.

"Hayır. Ben, eee, kaçtım."

Jacky'nin sarı kaşları saçının dibine kadar kalkarak oradaki bukleleriyle buluştu. "*Sen*, kaçtın. Yani sahilde göğüslerini zıplatarak koştun mu?"

Kat oldukça genç görünen göğüslerine baktı. "Bunların fazla zıpladığını sanmıyorum. İnanılmaz derecede diriler. Ama evet."

"Yani intikam almak için mi adama tecavüz ettin? İlginç ve zekice bir yaklaşım ama yine de kaltaklık etmişsin."

"Bak. Ona tecavüz etmedim. Olanlar gerçekten bir kazaydı."

"Ah, elbette, tıpkı 'Rashod namıdiğer X'in talihsiz kazasında olduğu gibi."

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Onu rahatlatmaya çalışıyordum. Yani Akhilleus'un uyku sorunu varmış, nadiren uyuyabiliyormuş."

"Sen de onu rahatlatmak için oral seks yaptın ve bu da *gelmeni mi* sağladı? Düşündüğümden de acınacak haldeymişsin."

"Tekrar hayır. Ona oral seks yapmadım ve acınacak halde de değilim. Onu hipnotize ettim."

"Sonra mı ağzına aldın?"

"Hayır! Ağzıma almadım. Ona mastürbasyon yaptım. Ama önce kendi keyfime baktım," dedi Kat tatmin dolu bir tebessümle.

"Adam hipnoz altındayken suratına mı oturdun? Adamlar bunu hipnoz altındayken de yapabiliyorlar mı?"

"Suratına falan oturmadım! Tanrım, inanılmaz derecede iğrençsin."

"Ah, yapma hiç de iğrenç değilim; ben hemşireyim. Bu benim için klinik bir vaka. Doktorla konuşuyormuşsun gibi düşün. Anlat. ne oldu?"

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kat ile Jacky peynir, zeytin ve bir çeşit kızarmış domuzdan oluşan kahvaltılarını yiyip hipnozda etik konusunu tartışmaya devam ederlerken, bir gece Kat'i önce prensesleri olarak tanıyan Aetnia yanlarından hızla geçti ve sonra birden duruverdi.

"Ne oldu, Aetnia? Herkes nereye gidiyor?" diye sordu Kat.

"Erkekler sahilde talim yapıyorlar. Ben .. Ben Akhilleus'un sizin de gelmenizi isteyeceğinden eminim." Sonra hızla uzaklaştı.

"Dün gece kesinlikle benim de gelmemi istermiş gibi görünüyordu," dedi Kat kendini beğenmiş bir tavırla.

"Sahi mi? Yani bilinçliyken mi sonrasında mı?"

"İkisinde de," diye yalan söyledi Kat.

"Pekâlâ, gidip bir bakalım o zaman. Tabii o kanlı canlı ortalıkta dolaşıp konuşurken onunla karşılaşmaktan korkmuyorsan." Jacky hızla ayağa kalktı ve gözden kaybolmaya başlayan hizmetçinin peşi sıra yürümeye başladı.

"Dün gece de konuşuyordu," diye mırıldanan Kat burun kıvırarak Jacky'yi takip etti.

Şahsen ben, Akhilleus'un hâlâ senin o şeytani büyünün etkisi altında olup olmadığını merak ediyorum."

Onlarla aynı yöne yürümekte olan üç kadın Jacky'nin sözlerini duyunca Kat'e korkuyla bakarak aralarında fısıldamaya başladılar.

"Büyü falan yok, seni ahmak," dedi Kat, kadınların duyması için bağırarak. Sonra sadece Jacky'nin duyması için sesini kıstı. "Hipnoz bu sabah uyandığında sona erdi; tazelendi ve umarım yepyeni oldu."

"Peki, dün gece hakkında tam olarak neler hatırlayacak?"

Kat sırıttı. "Sadece istediği kadarını."

"Tamam, işte *bu* çok şeytani," dedi Jacky.

"Hayır, *bu* çok ustaca," diye karşılık verdi Kat.

Jacky ona şüpheci gözlerle baktı ama ikisi de kum tepelerini tırmanmakla o kadar meşguldü ki coşkuyla tartışacak halleri yoktu. Kumlu, otlu minik tepecikler son buldu ve karşılarına dümdüz, geniş bir kumsal çıktı. Kumsal doluydu...

"Yarı çıplak adamlar!" diye şakıdı Jacky.

"Ellerinde kılıçlarla," diye mırladı Kat. "*Bu* tam bir aşk romanı!"

"Hey, işte senin oğlan orada."

Jacky parmağını uzatarak Kat'in dikkatini en büyük gruba çekti. Akhilleus grubun tam ortasında duruyordu, beline kadar çıplaktı ve etrafını dört adam çevrelemişti. Adamlar zırhlıydı, Akhilleus ise çıplaktı, bir elinde kalkanı diğerinde de garip görünüşlü kısa kılıcı vardı.

"İnanamıyorum! Adamın kaslarının üzerinde kasları var resmen," dedi Jacky. "Onca yaraya rağmen hâlâ nasıl hayatta kalabildiğini de merak ediyorum. Ona boşuna ölümsüz demiyorlar."

"Öyle mi diyorlar?" diye fısıldadı Kat, sahile sürüklenmiş ağaç gövdelerinin üzerinde oturarak adamları izleyen diğer kadınların yanına vardıklarında.

Jacky omuz silkti. "Dün gece öyle bir şeyler duydum. Myrmidonlar ondan tanrı gibi bahsediyor."

"Tanrı değil. O sadece bir adam," dedi Kat kendinden emin bir sesle. Dört adamdan ikisi Akhilleus'un üzerine atılırken irkilmemeye çalıştı ama onun için endişelenmesine gerek yoktu. Akhilleus öyle seri karşılık veriyordu ki Kat'i neredeyse yalancı çıkaracaktı. Kenara çekildi, döndü ve kılıcının düz kısmıyla iki adamın poposuna son derece ustaca bir hareketle vurdu. Seyretmekte olan Myrmidonlar kahkahalara boğularak kaba tezahüratlarda bulundular. Akhilleus şaşırtıcı derecede hoş bir sıntışla yanıt verdi ve diğer iki savaşçıya "*ne duruyorsunuz, gelsenize*" anlamında işaret etti. Adamlar ileri atıldı. Akhilleus yana çekildi ve onları kartal armalı kalkanıyla bertaraf etti. Savaşçılar geri çekildiler ve Kat o anda Akhilleus'un kılıcının neden garip göründüğünü anladı. Kılıç tahtadandı.

"Gerçek kılıç bile kullanmıyor!" dedi Jacky'ye.

Akhilleus'un mavi gözleri bu sözleri duymuş gibi, etrafını saran savaşçıların arasından Kat'e dikildi. Kat o irileşen gözlerdeki şaşkınlığı gördü ve aralarındaki elektriğin havada cızırdadığını hissetti. Tam o sırada savaşçılardan biri saldırdı ve Akhilleus karşılık vermekte gecikti. Savaşçının bıçak gibi keskin kılıcı, Akhilleus onu tahta kılıcıyla itemeden, göğsünü yavaşça, kırmızı bir hat halinde çizdi. Akhilleus homurdanarak çöktü. Kat etrafını saran savaşçılardaki değişikliği hemen fark etti. Akhilleus'la çalışma yapanlar hızla geri çekilerek nefeslerini tuttular. Kat, Akhilleus'un derin nefesler alarak öfke atağıyla mücadele edişini izledi.

Sonra geri çekilen savaşçıların ortasında gümüş-sarı bir parıltının içinde uzun bir silüet öne çıktı. Silahsız olan Patroklos, Akhilleus'un üzerine yürüdü. Bu arada diğer iki savaşçıya gizlice geri çekilmelerini işaret etti. Lakayıt bir tavırla konuşmaya başladığında gülümsemesi sesine yansıdı, sanki Akhilleus'un neyle savaştığının farkında değildi.

"Kuzen, seni güreşte kimsenin yenemeyeceğini söylüyorlar. Ben de onlara bir hısmın engin bilgilerine sahip olmadıklarını söylüyorum."

Akhilleus'un bedeni dehşet verici çöküşten yavaşça kurtuldu. Kat dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördü. "Bu engin bilgi de neymiş sevgili hısmım?"

"Senin kocaman bir su kaplumbağası olduğunu bilmiyorlar; tehlikeli ve öngörülemez olduğunu ama ters döndüğünde çaresiz kaldığını."

Akhilleus gülerken Patroklos onun üzerine atladı ve Akhilleus'un azılı savaşçısının gölgesi yok oluverdi. İki kuzen kumun üzerinde yuvarlanırken adamlar da yeniden eğlenmeye başladılar.

"Eğer o aptal beyaz çocuk emek emek attığım dikişleri patlatırsa onu boğacağım," diyen Jacky ayağa kalktı. Adamların arasına girip Akhilleus ile Patroklos'u ayırmaya kalkışacağı her halinden belliydi.

Kat onu bileğinden yakaladı ve yeniden yanına oturttu. "Oraya gidip onca testosteron ve 'ben Tarzan, sen Jane' zihniyetinin orta yerinde Patroklos'u azarlamayacaksın."

Jacky yeniden ayağa kalkmadı ama homurdandı. "O dikişlere bir şey olursa gerçekten çok kızacağım."

"Ah, rahatla biraz. Akhilleus onun kendini incitmesine izin vermeyecektir," dedi Kat ve seyretmeye devam ederken ne kadar haklı olduğunu gördü. Mükemmel bir gösteri yapıyorlardı. İki adam birbirlerini oraya buraya fırlatıp duruyorlardı ve çok eğleniyorlardı ama Akhilleus, Patroklos'un yaralı kolunu kesinlikle koruma altına almıştı.

"Tamam, itiraf ediyorum," dedi Jacky. "Bu savaşçı maçoluğunun gerçekten seksi bir yanı var. Yani bir baksana şunlara... İkisinin de üstü çıplak, ikisi de kaslı ve terli... Tam da 'Göğsümü sana siper edip ejderhayı öldüreceğim,' tadında, bana sahip olmasına izin vermek istiyorum."

"Onun mu?" diye sordu Kat kaşlarını kaldırarak. "O da kim?"

"Elbette ki Patroklos. Arsızlaşma yine."

"*Sahip olmak* mı dedin? Ne zamandan beri birileri *sana* sahip olabiliyor?"

"Beyaz olduğumdan beri."

Aetnia ile diğer iki hizmetçi onlara yaklaştığında Kat gülüyordu. Hepsi birden önünde eğildiler.

"Özür dilerim, Prenses." Aetnia son derece kısık, fısıltılı bir sesle konuşurken arada bir arkasındaki erkeklere göz ucuyla bakıyordu. "Sizin her arzunuzu yerine getirmeye hazır olduğumuzu bilmenizi istedik. Hemen kaçmanıza yardımcı olmamızı isterseniz söylemeniz yeterli."

"Kaçmak mı?" Jacky kaşlarını çatarak onlara baktı. "Biz kaçmıyoruz."

Kadın, Jacky'ye birdenbire kanat çıkarmış gibi baktı. Bir tanesi, elini boynundaki ip örgünün ucuna asılı penise benzer muskaya götürerek ovalamaya başladı ve hızla iki adım geri çekildi.

"Gerçekten çok naziksiniz ama dün gece de söylediğim gibi, ben iyiyim," dedi Kat. Jacky tüylerini kabartmaya başlamadan önce hızla ekledi: "*Biz iyiyiz*. Gerçekten... Bir şeye ihtiyaç duyarsak size bildiririm."

"Prenses, ben..." diye başladı Aetnia.

"Can sıkmaya başladın, bunu mu söyleyecektin?" diye araya girdi Jacky, dudaklarına zoraki bir tebessüm yerleştirerek. "Çünkü gerçekten sıkılıyoruz."

Penise benzer muskasını tutmaya devam eden kadın aniden konuşmaya başladı: "Melia sen saraydayken şifacı değildin. Sadece prensesin hizmetkârıydın."

"Değiştim," dedi Jacky, ödün vermeyen bir sesle

"Melia hep yetenekli bir kızdı," dedi Kat, Jacky'yi dirsekleverek. Kat, göz ucuyla erkeklerin arasında bir hareketlenme gördü

Bu arada, güreş sona ermiş gibi görünüyor. Melia'yla Patroklos'un dikişlerine baksak iyi olacak. Sonra görüşürüz hanımlar." Jacky'yi kolundan tutarak kadınlardan uzaklaştırdı. "Jacky, bu kadınlar seni tanıyorlar," diye fısıldadı ona.

"Hayır, tanımıyorlar."

"Seni tanıyorlar." Kat eliyle Jacky'nin yeni bedenini işaret etti.

"Ah... Unuttum. Yani?"

"Yani savaş ödülü olma travmasını yaşayan bir grup kadını, göründüğümüzden farklı davranarak daha da fazla korkutmamalıyız."

"Ne fark eder ki? Senin de söylediğin gibi, burada çok uzun kalmayacağız. Hem sen bir prensessin, onlarsa hizmetçi. Sana bunu yapamazlar."

"Bu hiç de..."

"Küçük Melia! Kurtarıcım! Kanımı silmek için tam zamanında geldin!"

Patroklos, Jacky'yi yakaladı, kucaklayarak havaya kaldırdı ve onu sesli bir şekilde öptü. Kat ağzı açık bir şekilde kendini utangaç bir tavırla adama bastırdıktan sonra kıkırdayarak pembeleşen Jacky'yi izledi. "Dikişlerimi mahvetmeden önce beni yere indir. Şimdi nereni kanatmayı başardın?"

"Bu seferkini ben başarmadım. O başardı." Patroklos çenesiyle Akhilleus'u gösterdi. "Ama ben yine de benim kanımı temizlemeni istiyorum benim küçük, güzel savaş ödülüm." Jacky'yi bir kez daha öptükten sonra yere bıraktı.

Jacky titrek adımlarla Patroklos'tan uzaklaştı, kızarmaya devam ederek Akhilleus'a döndü. "Şu kılıç yarasına bir bakayım."

"Önemli değil." Akhilleus eliyle hızlı bir hareket yaparak Jacky'nin daha fazla ilerlemesine engel oldu. "Sen onun dikişlerine bak. Yaramla ben ilgilenirim."

Jacky omuz silkti. "Sen bilirsin." Patroklos'un dikişlerini kontrol etmek üzere dönerken Kat'e bir bakış attı. "Yaranın temiz olup olmadığına bak."

"Ben..." diye başladı Akhilleus.

Kat omuzlarını dikleştirerek Akhilleus'a baktı. "Temizlenmesi gerekiyor." Gözleri buluştu. Kat, yüz ifadesini okuyabilmeyi deli gibi istedi. O an tek görünen, insanların arasındayken sürekli olarak takındığı o ihtiyatlı maskeydi.

"Kan görmeye dayanamadığını sanıyordum," dedi Akhilleus.

"Temizlemek için bir sebep daha..." dedi Kat, kandan hoşlanmadığını hatırlamış olmasından dolayı yaşadığı mutluluğu göstermemeye çalışarak.

"Pekâlâ," dedi Akhilleus.

"Derin değil," dedi Jacky, Patroklos'un omzunun üzerinden bakarak. "Tuzlu su işe yarayacaktır."

"Ne tesadüf ki tam önünde okyanus var. Kuzen, sanırım bir kez daha yüzmen gerekecek." Patroklos, Kat'e gülümserken kolunu Jacky'ye sardı.

Kat önce Patroklos'a sonra da Akhilleus'a bakarak onun kuzenine dün gece hakkında tam olarak ne anlattığını merak etti.

Jacky, Patroklos'un kolunun altından kurtuldu. "Beni kızdırma. Ter, kum ve *onun* kanıyla kaplısın. Senin de yüzmen gerekiyor."

"O zaman birlikte giriyoruz!" Patroklos, Jacky'nin elini tutarak denize doğru ilerlemeye başladı. Kat, Akhilleus'a baktı. Akhilleus da tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Ter, kum ve *kendi* kanınla kaplısın," dedi.

"Pekâlâ," dedi Akhilleus. "Biz de onlarla birlikte giriyoruz."

Patroklos ile Jacky'yi izlediler. Önce ikisi de hiçbir şey söylemedi. Kat, Akhilleus'a baktı. "O kesik için özür dilerim," dedi.

Akhilleus şaşırdı. "Senin kabahatin olmayan bir şey için neden özür diliyorsun?"

Benim suçumdu. Bana bakıyordun ve dikkatini kılıcıyla üzerine gelen adama veremedin."

Akhilleus küçük bir kahkaha attı. "Suç senin değil. Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim."

"Her zaman böylesine kontrollü olmak zorunda mısın?" diye dayanamayarak sordu Kat ve bunu yaptığına hemen pişman oldu. Bir gece önce kesinlikle kendinde değildi; ne sahildeyken ne de sonrasında çadırdayken.

Mavi gözleri onunkilerle buluşunca karardı. Soruyu cevaplamak yerine başka bir şey söyledi. "Dün gece uyuyabildim."

"Sevindim," dedi Kat ve elbisesinin eteğine takılınca küçük bir küfür savurdu. Akhilleus hemen kolunu uzatarak onu tuttu. Kat elini onun kaslı koluna sardı, terli ya da yapış yapış olması umurunda değildi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Tek başına kumda yürümekte zorlanıyorsun," dedi Akhilleus.

"Sırf sana ayak uydurmaya çalıştığım için," dedi Kat savunmaya geçerek.

"Şikâyet etmemiştim," dedi Akhilleus usulca.

"Ah." Kat ona gülümsedi. "İyi bari."

"Öyle mi?" Akhilleus bu soruyu sorarken gerçekten şaşkındı.

"Evet, öyle." Kat boğazını temizledi. "Ah, dün gece konusunda..."

Akhilleus'un dudakları yukarı kıvrıldı. "Bana yaptığın gevşeme büyüsünden mi bahsediyorsun?"

Kat bu kez o gözlerde ışıldayan alaycılığı gördü. "Ah, o *büyünün* ne kadarını hatırlıyorsun?"

Savaşçının kıvrık dudaklarında kalp durduran bir tebessüm oluştu. "Yeterince."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jacky ile Patroklos'un yanına vardıklarında Kat hâlâ "yeterince" kelimesinin ne anlama geldiğini düşünüyordu. Sonunda tasdik etti; o bir profesyoneldi. Doğrudan Akhilleus'a soracaktı. Jacky ona döndü ve rahatlamış bir ifadeyle konuştu: "Hah, geldiniz demek. Akhilleus'a onlarla birlikte yüzemeyeceğimizi çünkü suya girerken üzerimize giyebileceğimiz bir şeyimiz olmadığını söyle."

Kat, Jacky'ye hayranlıkla gülümsemekte olan Patroklos'a baktı. "Haklı. Bu ipekler," eliyle elbisesinin kumaşını kaldırıp bıraktı ve kumaş yeniden üzerine akıverdi, "çok güzeller ama suyla araları pek de iyi değildir."

"O zaman siz de bizim gibi yapın. Öyle değil mi, kuzen?" dedi Patroklos gizemli bakışlarını Akhilleus'a çevirerek."

Akhilleus'un dudağının kenarları yukarı kıvrıldı. "Kesinlikle yapmalılar. Böylelikle kıymetli giysilerini koruyabilirler."

"Hazır mısın?" diye sordu Patroklos.

"Evet, kuzen," dedi Akhilleus.

Kat ile Jacky onları izlerken iki savaşçı üzerlerinde bulunan her şeyi çıkarıp bağırarak turkuaz sulara atladılar.

"Yok artık," dedi Kat.

"Tanrım. Ulu Tanrım," diyerek kendini yelledi Jacky. "Sana bir özür borçluyum, Kat. Ten rengimle ilgili bir karışıklık olmuş olabilir ama cehennemde olmadığımıza kesinlikle eminim artık. Cennete gelmişiz."

"Hayatında hiç bu kadar güzel bir vücut gördün mü?" diye sordu Kat, hülyalı bir sesle sığ sulara geri dönmekte olan Akhilleus'a bakıp. Akhilleus ayağa kalktı.

"Kat, bana doğruyu söyle. Patroklos, Spike'a benzemiyor mu?"

Kat, Akhilleus'u süzmekten vazgeçti ve gözlerini devirerek Jacky'ye baktı. "Sen tam bir aptalsın ve bu *Buffy* sevdan da içler acısı durumda."

"Kesinlikle Spike'a benziyor! Şu kaslı bedenini ve gümüşe çalan sarı saçlarına iyice baksana. Tek ihtiyacı, saç modelini değiştirmek ve siyah deri bir palto giymek. Tanrım, tüm altı baklavalı karın kaslarını geride bırakacak baklavaları var. Onu muhakkak becermeliyim. Bence bunun yanlış hiçbir tarafı yok. Bu güzelliğin harcanmasına nasıl izin verebilirim?"

"O Spike değil, aptal. Patroklos iyi bir adam. Spike ise Baş Kötü'ydü."

Jacky *asıl aptal olan sensin* bakışı attı. "Ben *Buffy*'nin yedinci sezonundaki Spike'tan bahsediyorum Kat. Başka bir şey düşünme lütfen."

"Pardon, bir şey mi söyledin?" Kat'in gözleri Akhilleus'un çıplak ve kaslı bedenindeki hareketlere kilitlenmişti.

"Kat, Patroklos'un penisi *pembe* mi?" diye sordu Jacky, sudan yansıyan güneşte daha iyi görebilmek için kıstığı gözlerine eliyle siper yaparak.

"Jacky daha önce bir beyazla seks yapmamış gibi davranmaktan vazgeç."

"Sadece Bradley'yle ve sadece birkaç kez. Hatırlarsan onun bana hiç de uygun olmadığına karar vermiştim. Bir de çikolata kaplı maraska kirazlarına olan bağımlılığı vardı. O ucuz şeylerin diplerini ısırıp likörlerini emerdi. İğrenç, kesinlikle çok iğrenç..." Jacky dramatik bir şekilde titredi. "Ayrıca onda böylesi bir pembelik yoktu."

"Pekâlâ, Patroklos oldukça beyaz bir adam. Şöyle düşün: Pembe penisi senin sarı kukuna çok yakışacak."

"Ah Tanrım, oturmalıyım. Beyaz olmak gerçekten çok yorucu."

Patroklos sudan koşarak çıkıp elini tuttuğu sırada Jacky oturacak bir kütük aramakla meşguldü. "Benimle yüz, güzel ödülüm."

Kat o tarafa bakmamaya çalıştı ama Patroklos çıplak bedeninden sular süzülerek önlerinde dikilirken bunu yapmak çok zordu. Jacky üzerine giyecek bir şeyleri olmadığı konusunda saçmalarken Kat bakışlarını denize çevirdi. Akhilleus ağır adımlarla ona doğru yürüyordu. Su hâlâ bel hizasının üzerindeydi, dalgalar geniş göğsüne vuruyordu. Kat onu su yüzüne çıkan her bir parçasını görebiliyordu. *Altından yapılmış, güçlü ve son derece baştan çıkarıcı, mükemmel bir antikçağ tanrısına benziyordu.* Akhilleus, Kat'in bedeninin yanmasına, hassaslaşmasına ve zihninde sürekli olarak bir gece önceki erotik sahneleri canlandırmasına sebep oluyordu. Kat tam o azılı savaşçıyı uyandırmadan üzerindeki giysileri çıkarıp bedenini ona nasıl dolayabileceğini çözmeye çalışırken Akhilleus'un duruşu değişti. Sudan çıkarak giysilerine doğru ilerledi.

"Yunan kampından bir haberci geliyor," dedi Patroklos'a. Patroklos hemen Jacky'yle oynamakta olduğu suya girme oyununu bırakarak giysilerini giydi.

Kat gözlerini kısarak diğer tarafa baktığında üzerinde Odysseus'un kırmızı pelerinine benzer bir pelerin giymiş, bir elinde ince bir mızrak

diğerinde de kalkan taşıyan adamın onlara doğru koştuğunu gördü. Adam birkaç dakika sonra yanlarına vardı, oldukça telaşlıydı ama başını eğerek Akhilleus'u saygıyla selamlamayı unutmadı.

"Efendim, beni Odysseus gönderdi." Savaşçı soluklanmayı beklemeden son hızla konuşmaya başlamıştı.

"Odysseus iyi mi?" diye sordu Akhilleus.

"Evet, ama tüm İthakalılar onun kadar şanslı değil. Bugünkü savaş oldukça zorluydu." Savaşçının sesinde herhangi bir suçlama ya da düşmanlık yoktu ama Kat, Akhilleus'un gerildiğini hissedebiliyordu. "Odysseus şifacı Melia'nın onları tedavi edip edemeyeceğini sormam için beni yolladı."

"Kalkhas, Agamemnon'un peşinde koşturmaktan, yaraları tedavi etmeye zaman bulamamış mı?" dedi Akhilleus soğuk ve ifadesiz bir sesle.

"Kalkhas mı?" diye neredeyse çığlık attı Jacky. "Patroklos'un kolunun az kalsın çürümesine sebep olacak olan o pis, yaşlı aptaldan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet, güzelim, Kalkhas o," dedi Patroklos kolunu onun omzuna sararak.

"Pekâlâ, gidelim o zaman." Jacky kendini Patroklos'un kolundan kurtardı ve haberciye *haydi düş önüme* der gibi bir hareket yaptı.

Haberci, önce Jacky'ye sonra Patroklos'a ve Akhilleus'a baktı. Jacky haberciye, sonra Patroklos'a, Akhilleus'a ve en son da Kat'e baktı ve yeniden Patroklos'a döndü. Kat kendini belaya hazırladı.

Jacky ellerini dar kalçalarının üzerine koydu. Bu, Jacky'nin sinirlendiğinde yaptığı bir hareketti ve Kat bu hareketin, bedenini çok daha dolgun bir görünüme nasıl kavuşturabildiğini merak etti. Jacky Patroklos'a ya da Akhilleus'a saldıramadan önce Kat araya girdi.

"Odysseus'un adamlarına bakmalı. Biliyorsunuz, bizi buraya Athena gönderdi ve O, Odysseus'un tanrıçası, Melia'nın yaralı adamlara bakmasını isteyecektir."

"Bu mantıklı," dedi Patroklos.

"Yalnız gitmesini istemiyorum," Akhilleus, Kat'e baktı "ve sen de kan görmeye dayanamıyorsun, yani onunla birlikte gitmeyeceksin."

"Güzelimi yalnız göndermeyeceğim," dedi Patroklos, kolunu Jacky'ye yeniden sararak. "Ben varım. Ben ona eşlik ederim."

Jacky ona acı çeker, eğlenir ve aynı zamanda da takdir edercesine baktı. "Adamların, söylediklerimi aynen yapmalarını da sağlayacak mısın? Bu her şeyi kaynatmak ve yıkamak anlamına gelse dahi?"

"Bunu senin için yapacağım, tabii sonrasında sen de benim için bir iyilik yaparsan." Patroklos'un bulaşıcı tebessümü fazlasıyla yaramazdı.

"Eğer dikişlerine zarar vermeyecek bir şeyse bu konuyla ilgilenebilirim."

Akhilleus haberciye belli belirsiz bir baş hareketiyle onay verdi, gülerek Jacky'nin kulağına fısıldamakla meşgul olan Patroklos da dâhil, üçü birden Yunan kampına doğru ilerlemeye başladılar.

"İthakalı! Mızrağını bırak," dedi Akhilleus birdenbire. Haberci duraksadı ve gergin bir şekilde, bedeni yara izleriyle dolu savaşçıya baktı. Akhilleus'un dudakları büküldü. "Canım levrek çekti." Savaşçı isteksiz bir tavırla mızrağını Akhilleus'a uzattı. "Kuzen, bunun yerine bizimkilerden bir tane almayı sakın unutma." Patroklos gülümseyerek onayladı, sonra Jacky'yle birlikte savaşçının peşine takıldılar. "Adam sadece bir şifacı istedi diye onu kendi mızrağıyla öldüreceğimi mi sandı gerçekten?" Akhilleus bu soruyu aslında Kat'e sormamıştı, kendi kendine düşünüyordu.

"Öyle görünüyor."

"Sen de burada, böylesine korkunç bir savaşçıyla tek başına duruyorsun. İnsanlar sana deli diyecekler." Turkuaz gözleriyle K.t i inceledi.

"Odysseus'un adamlarını ne sıklıkla mızraklıyorsun?"

"Hiçbir zaman."

"O zaman benim akıl sağlığım gayet yerinde ve esas bu haberci gibilerinin gerçeklikle ilgili birtakım sorunları var."

"Hayır." Derin sesi yine ifadesiz ve soğuk bir hal aldı. "Benden korkmakta haklılar. Her an ruhen ve bedenen beni ele geçirmeye hazır bir canavar olduğunu sakın unutma."

Kat, Akhilleus'un gözlerinin içine baktı. "Unutmam ama yine de canavara değil adama odaklanmayı tercih ederim."

Akhilleus'un bakışlarında bir şaşkınlık parıltısı gördü. "Her konuda böyle muhalif misin?"

"Kesinlikle."

Savaşçı homurtulu bir kahkaha attı. Sonra Kat'i incelemeye devam ederek konuştu: "Mızrakla birkaç levrek yakalayacağım. Benimle gelebilirsin ya da kampa dönebilirsin. Karar senin."

"Deniz levreği severim, hem de çok. Seninle geleceğim."

Akhilleus başıyla onayladıktan sonra birlikte yürümeye başladılar; Yunan ve Myrmidon kamplarından iyice uzaklaştılar. Savaşçı, Kat'e kolunu uzatmadı ama yavaş yürüdü. Sahile vuran sulara çok yakın ilerliyorlardı, Kat terliklerini çıkardı ve ayaklarını kumlara gömerek yürümeye devam etti. O esnada Akhilleus'a dokundu; bir gece önce yaptığı gibi dengesini sağlamak üzere onun kolunu tutması gerekti. Avuçlarında onun sıcaklığını ve gücünü hissetti. Teninin altında tehlikeli bir savaşçının ve her an ortaya çıkabilecek bir canavar olmasına rağmen, Akhilleus'un varlığının bu kadar güven vermesi Kat'e garip hissettirdi. Akhilleus'a bakmadı ama onun bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Eteğini biraz kaldırarak dalgalara doğru ilerleyip ayaklarıyla sıcak sularla oynarken de bakışları üzerinden ayrılmadı.

"Evini özledin mi?"

Bu soru Kat'i o kadar şaşırttı ki tüm dürüstlüğüyle cevap verdi. "Evet, özledim. Normal şeyleri özledim."

"Ne gibi?"

Kat bu cevabıyla kendini köşeye kıstırdığını anlayıp hızla düşünmeye başladı; internet ve sıcak şebeke suyu gibi seçenekleri hemen eledi. Cevap verdiği anda, dürüstlüğü yine kendisini şaşırttı. "Özgürlüğümü özledim. İstediğim şeyi, istediğim anda yapmaya ve kimseden izin almamaya alışığım. Kendimden sorumlu olmayı seviyorum."

Akhilleus homurdandı. "Yaşlı Priamos'un çocuklarına karşı son derece müsamahalı olduğunu duydum."

"Babam o kadar da müsamahalı değildir!" dedi Kat, Oklahoma'da onu yetiştirmiş olan babasını düşünerek. Babası, kendine güvenen ve değer veren bir kadın olarak yetişmesini istemişti ama saçmalıklarına, özellikle de genç kızlık saçmalıklarına karşı hiç anlayışlı olmamıştı.

"O zaman bana Paris'in, Sparta Kralı'nın karısını kaçırmasına neden izin verdiğini açıklar mısın?"

Kahretsin! Helen'in kocası Sparta Kralı mıydı? Üç yüz Spartalı'daki Spartalılardan mıydı? Kat başparmağıyla kumları deşerken zilyonuncu kez üniversitede mitoloji derslerini daha dikkatli dinlemiş olmayı diledi. Sonunda omuz silkerek ve hayal meyal hatırladığı şeylerin (Paris ortanca çocuktu ve birinin karısını kaçırmıştı) gerçeğe yakın bir sonuç vereceğini düşünerek cevap verdi. "Paris hep aptalca kararlar verir ve pisliklerini temizlemek bize düşer." Akhilleus daha zor sorular sormaya başlamadan önce Kat ona kendi sorusunu sordu. "Bugün savaşa katılmamak canını sıktı mı?"

Akhilleus onu cevaplamak yerine kıyıdan birkaç adım ötede duran yarım daire şeklindeki mercan adasını gösterdi. "Levrekler onun gölgesinde yatmayı severler." Bu kez soyunmadı, kalın deri ayakkabılarıyla suda mercan adasına doğru ilerlemeye başladı. Oradaki

banka benzeyen çıkıntıya tırmandı ve suya daha rahat bakabilmek için çömeldi.

Kat içini çekerek yerden düzgün, yuvarlak bir deniz kabuğu aldı, Akhilleus'tan karşılık alabileceği bir soru bulmaya çalışıyordu.

"Bugün savaşa katılmamak canımı sıkmadı."

Kat bakışlarını kabuktan kaldırıp ona baktı.

"Canımı sıkan, yokluğum yüzünden bir Yunanlının olsa dahi ölmüş olması."

"Ama senin ve adamlarının, Agamemnon gibi size kötü davranan bir adam için savaşması çok yanlış."

"İnsanların ölümüne sebep olmaktan daha mı yanlış?"

Kat ona, yokluğunun savaşı kısa sürede bitireceğini, *aslında* yaşamları kurtaracağını söylemeyi istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. O Yunanlılardan yanaydı. Agamemnon onu ne kadar kötü kullanırsa kullansın ya da kızdırırsa kızdırsın, yine de halkının yenilmesini istemiyordu. Bunu söylemek yerine verebileceği tek cevabı verdi: "Bilmiyorum."

Ardından bir sessizlik oldu, Akhilleus inanılmaz bir atiklikle hareket ederek mızrağı suya sapladı. Geri çektiğinde ucunda kıvranan iri bir levrek vardı. Onu mızrağın ucundan çıkarıp kıyıya, Kat'in ayaklarının dibine fırlattı. Kat sekerek birkaç adım geriledi.

"Deniz levreğini sevdiğini söylemiştin."

"Severim. Temizlenmiş ve pişirilmiş olanını. Başkası tarafından."

Akhilleus yeniden mercan kayasında diz çökerek suya bakmaya başladı. "O zaman kulağına kaçış planları fısıldayan hizmetçilerden birine onu pişirmesini söyleyeyim."

Kat, Akhilleus'un kendi kampında fısıldananlardan haberdar olmasına şaşırmaması gerektiğini düşündü. "Bu kaçış planlarına verdiğim cevap da sana iletildi mi?"

Bakışlarını sudan ona çevirdi. "Cevabın neydi?"

"Hayır, dedim."

"Neden? Seni kaçarken yakaladığımda yapabileceklerimden mi korktun?"

Kat sesinin bir prensesinki kadar mağrur çıkmasına özen gösterdi. "Hayır. Beni buraya bir tanrıça gönderdi. Bana ancak *o* gitmemi söylerse giderim."

"Yani daha şimdiden beni bırakmak istiyorsun?" Sesinde son derece doğal, umursamayan bir ton vardı ama Kat gözlerindeki yalnızlığı tanıdı; bir gece önce de aynı bakışları görmüştü.

"Hayır. Seni bırakmak istemiyorum." Kelimeler ağzından çıkarken doğruyu söylediğini biliyordu. Onu bırakmak istemiyordu —henüz. O azılı savaşçıyı kontrol altına almasına yardımcı olup kaderini değiştirmeden önce olmazdı.

Akhilleus bir yorum yapmadı. Dikkatini yeniden suya verdi. Çok kısa bir süre sonra iki iri balık daha kıyıda zıplayıp duruyordu. Dördüncüyü de avladıktan sonra Kat'in yanına yürüdü, dört balığı da mızrağın ucuna geçirdi. Akhilleus onları tuhaf bir heybe gibi omzuna astıktan sonra birlikte kampa doğru yola koyuldular.

Sessizlik içinde yürüdüler ama Kat bu kez huzursuz hissetmiyordu. Kampa ve dolayısıyla da Akhilleus'un çadırına, bir geceyi daha kaçınılmaz olarak birlikte geçirecekleri gerçeğine doğru yaklaştıkça cevaplanmamış sorularının ağırlığı Kat'in üzerine çökmeye başladı.

"Bugün adamlarınla talim yaparken öfkenle baş ettiğini gördüm."

Akhilleus yan gözle ona baktıktan sonra yeniden önüne döndü. "Öfkenin beni ele geçirmesi gibi bir tehlike yoktu. Sadece şaşırmıştım ve kılıç yarasının acısı, adamlarımın benden çekinmesine sebep oldu. Ama acı da, şaşkınlık da canavarın beni ele geçirmesine yetecek kadar güçlü değildi."

"Patroklos senden hiç çekinmiyor ama..."

Akhilleus o nadide tebessümlerinden birini sergiledi. "Benim aptal kuzenim ona asla zarar vermeyeceğime inanır ve düşüncesizce ortaya atılır."

"Ama onu incitmezsin," dedi Kat.

"*Ben* incitmem. O bir kardeş ya da bir oğul kadar bana yakın ve onu korumak için hayatımı veririm. Azılı savaşçının ise bu tür bağlılıkları yok."

Kat biraz düşündü ve bu yorumun ne kadarının doğru olduğunu merak etti. Odysseus bu öfkenin Akhilleus'u on altı yaşından beri ele geçirdiğini söylemişti. İçindeki canavar öfkeden, nefretten, tutkudan ve ölümden yapılmıştı. Peki ya, Akhilleus'un hayatına giren hiç kimseyle ilişki kurmamış mıydı bugüne kadar?

"Bu azılı savaşçı hayatına girmeden önce neredeydi?"

"Zeus," dedi Akhilleus, "seçimimi yaptığımda onu bana yolladı. Önce iyi bir kadının sevgisiyle, ailemin ve dostlarımın saygısıyla dolu, uzun ve mutlu bir yaşam önerdi. Yaşlanıp ölecektim ama beni sadece ailem hatırlayacaktı."

"Bu muhteşem bir gelecek gibi görünüyor. Pek çok kişi, yaşamlarının sevgiyle ve aileleriyle dolu geçmesi için her şeylerini feda etmeye hazırdır," dedi Kat.

"Ben ikincisini seçtim. Savaş ve zaferlerle dolu olan kısa yaşamı... Asil ağabeyin Hektor'un ölümünün ardından kısa bir süre sonra ben de Truva surlarının önünde öleceğim. Hayatım sevgisiz geçecek. Damarlarında kanımı ve bu yükü taşıyacak çocuklarım olmayacak. Ama adım binlerce yıl boyunca tüm medeniyetlerce anılacak."

Kat bir şey söylemedi. Ne diyebilirdi? *Boktan, çocukça bir seçim yapmışsın.* Böyle bir şeyi söylemesine hiç gerek yoktu. Büyüyüp olgun bir adam olan Akhilleus ruhunun derinliklerinde, çocukluğunda büyük bir hata yaptığını zaten biliyordu.

"Sen hangisini seçerdin, Prenses?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Akhilleus'un sorusu onu hazırlıksız yakaladı. Kat "Hayatınla ilgili kararlarını değiştirebilseydin, neleri değiştirirdin?" sorularına alışık değildi. Terapist olan kendisiydi. Soruları o sorardı. Yanında yürüyen yaralı savaşçıya baktı. Tüm dikkatini vermiş, cevabını bekliyordu, belli ki onun için çok önemliydi.

"Kızlar için durum farklı," dedi cevabını bir mantığa oturtabilmek ve ona karşı mümkün olabildiğince dürüst olabilmek için. "Eğer bana genç kızlığımda sana sunulan seçenekler sunulsaydı bunlar seçenek bile sayılmazdı çünkü muhteşem bir savaşçı olmak istemezdim." Ona gülümsedi. "Bunu hâlâ istemiyorum. Ama bana sunulan seçenekler, örneğin..." Kat durarak düşündü. "Yani, seçeneklerden biri sana sunulan ilk seçenek; yani evlilik, aile, ev gibi normal şeylerle dolu bir hayat olsaydı ve onun karşısında da kalp durduran, nefes kesen ve inanılmaz derecede romantik bir şeyler sunulsaydı... Mesela, aşkı sonsuza kadar yüreğimi yakacak, ruhumu ele geçirecek yasak bir adamla yaşanacak son derece ateşli, tutku dolu bir gönül ilişkisi gibi." Kat elini göğsüne koyarak ve dramatik bir tavırla iç çekerek Akhilleus'u güldürdü. "Muhtemelen komik

ve saçma olan romantik aşkı seçer, büyüdüğümde de son derece pişman olurdum."

"Aşktan pişman mı olurdun?"

"Karşındakinin ulaşılamazlığı nedeniyle ona duyacağın o ilk andaki ateşli tutku, aşk değildir; yalnızca küçük bir kızın ideal aşk masalıdır. Ayrıca şu an yetişkin bir kadın olarak söyleyebilirim ki akıllı davranıldığında ikisinin birden elde edilebildiğini biliyorum."

"İkisinin mi?"

"Evet, annenin birlikte olmana izin vermediği kötü çocuk dışında birilerine karşı da sonsuza kadar sürecek ateşli bir tutku hissedebilirsin. Bu ateşin, geçeklerle, yani iletişim, saygı ve benzeri şeylerle beslenmesi gerekir. Demek istediğim illa da..." Romeo ile Juliet'i örnek vermekten son anda vazgeçti, "ilk görüşte *şehvet* ya da aşk fantezisi olmak zorunda değil." Akhilleus'un onu hâlâ dinleyip dinlemediğini görmek için ona baktığında yaralı yüzünde oldukça meraklı bir ifade gördü. "Yani sen de aslında ikisine birden sahip olabilirdin."

"Açıkla."

Sesindeki tonlamadan Kat durumu fazla zorladığını fark etti ama artık bu noktadan geri dönemezdi.

"Sen içindeki o azılı ruh olmadan da inanılmaz bir savaşçı ve büyük bir lidersin. Burada bulunduğum birkaç gün içinde senin koskoca bir ulusun kralına karşı durduğunu, sana sonuna kadar sadık olan adamlarına nasıl önderlik ettiğini ve dört savaşçıya aynı anda karşı koyabildiğini gördüm. Bunların hepsini o öfke olmadan yaptın."

Akhilleus bir süre tek kelime etmedi, konuşmaya başladığında ise sesinde büyük bir pişmanlık vardı. "Zamanı geri çevirmek mümkün değil."

"Evet, sanırım öyle..." dedi Kat zihninde Olympos kraliçesinin hayali belirirken.

Kat bir anda kesintisiz şebeke suyunu ve interneti özlemenin, etrafta market olmamasıyla kıyaslanamayacağına karar verdi. Akhilleus tıpkı söylediği gibi levrekleri Aetnia'nın önüne fırlattı ve "Odysseus'u görmeye gitmek" gibi bir şeyler mırıldanmadan önce kıza onları pişirmesini söyledi. Kat ölü balıkların donuk gözlerini görmemek için kaşları çatık bir şekilde ona bakarken, sırtını dönüp yoluna devam etti.

Aetnia hemen fırlayarak balıkları aldı, kızartılmadan önce ayıklanması, lezzetlendirilmesi gibi yapılması gereken işlemleri yapmaya gitti.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Kat. Akhilleus'un çadırındaki testinin yeniden doldurulduğunu umarak içeri adımını atmak üzereydi ki elinde kırmızı şarap dolu bir kadehle bir hizmetçi yanında beliriverdi. "Ah, teşekkürler!" Kat kıza gülümsedi.

Genç kız, kızararak reverans yaptı. "Her arzunuz bir emir, Prenses!" Ardından, Akhilleus'un çadırını diğerlerinden ayıran dö lükten geçti ve uzaktan giysi olarak algılanan birtakım kumaşla onarırken meraklı bakışlarla Kat'e bakıp aralarında fısıldaşan kadınların yanına gitti.

Kat içini çekerek Akhilleus'un çadırının yanındaki banka oturdu. Eh, prensesi oynuyordu. Bu da kadınların yanına gidip onlarla arkadaşlık kurmasını muhtemelen engelliyordu. Mitoloji uzmanı değildi ama tarih konusunda o kadar da aptal değildi. Asiller hizmetçilerle takılamazlardı. O kadar. Kadınların Jacky'nin yeni, dışavurumcu kişiliğine verdikleri tepkiden zaten her şey anlaşılıyordu. Polyksene de Myrmidon kampındaki tek asil savaş ödülü gelindi. Başkaları olsaydı muhakkak acısını paylaşmak için ortaya çıkardı. Yapılacak en akıllıca iş, cevaplanamayan sorulardan ve kaçış planlarından kurtulmak için diğer kadınlardan uzak durmaktı.

Aetnia elinde fileto halinde kesilmiş balıklarla geldiğinde Kat yalnız başına oturmaktan çok sıkılmıştı. Ayrıca Aetnia'nın, Prenses'i kızdırmaktan korkarak ortalıkta itaatkâr bir tavırla koşuşturup durmasından da çok sıkılmıştı. Bu durum Polyksene'nin ne kadar kötü bir insan olduğunu düşünmesine sebep oluyordu.

"Ben de yardım edeyim."

"Ah, hayır, Prenses! Olmaz..."

"Aetnia, ciddiyim. Yardım edeceğim. Bunu yapmak istiyorum." Kat ateşin yanındaki pişirme masasının üzerinde duran spatulaya benzer, uzun ahşaba uzandı. Ateşin üzerinde asılı duran güveçte yemek pişiyordu, Aetnia iki büyük parça balığı iki ayrı demir kızartma tavasına koyarak doğruca kızgın kömürlerin üzerine yerleştirdi. "Ben bunlara bakarım sen de şuradaki iki taneyi al." Kat sahiplendiği tavaların yanında durdu ve kızaran balıkların sarımsak ve zeytinyağı kokusunun tadını çıkardı.

"Nasıl isterseniz, Prenses."

"Sen kimin savaş gelinisin?" diye sordu Kat havayı yumuşatmak için.

"Diomedes'e aitim, Prenses," dedi Aetnia.

"Onunla henüz tanışmadım. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ondan hoşlanmak mı?" Aetnia'nın kafası karışmıştı. "Beni dövmüyor," dedi Aetnia, Kat'in sorusunun cevabı bu olabilirmiş gibi. "Dün Akhilleus'u yaralayan savaşçı oydu."

Kat büyük bir kılıcı olan genç, kaslı adamı hayal meyal hatırladı. Keşke Jacky burada olsaydı da bu konu üzerinde iğrenç kelime oyunları yapabilselerdi, bunun yerine utangaç bir tavırla ona bakan Aetnia'ya gülümsedi. "O kılıçla ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu."

"U... Umarım, Efendi Akhilleus'u kızdırmadı," dedi kız hızlıca.

"Hayır, hem de hiç."

Aetnia öylesine rahatlamıştı ki Kat bir an için onun bayılacağını düşündü.

"Sağ olun, Prenses!" dedi abartılı bir coşkuyla Aetnia.

"Aetnia, neden Akhilleus'un Diomedes'e kızacağından bu kadar endişeleniyordun?"

Genç kadının gözleri irileşti ve korkuyla sesini kıstı. "Azılı savaşçısı yüzünden, Prenses. Onu ele geçiriyor ve bir canavara dönüşüyor. O yaratık kontrolü ele geçirdiğinde karşısına çıkan herkesi öldürebilir."

"Akhilleus'u o halde gördün mü hiç?"

"Yalnızca güzel şehrimizin surlarının arkasından baktığımda görmüştüm." Ürperdi. "Yeterince kötüydü."

"Ama iki yıldan fazla bir süredir onun kampındasın, öyle değil mi?"

"Evet, Prenses."

"Buna rağmen öfkenin onu buradayken ele geçirdiğini hiç görmedin."

"Hayır, Efendim."

"O zaman belki de Akhilleus'un diğerlerinin söylediği kadar korkunç ve kontrolsüz olmadığını düşünebilirsin."

Aetnia ağzı açık bir şekilde bakakaldı. "Efendim, onu Truva'nın duvarlarından siz de izlediniz. Onun savaş alanında adamlarımızı katledişini gördünüz. Onun hakkında nasıl böyle nazik kelimeler sarf edebildiğinizi anlayamıyorum."

"Aetnia, Diomedes'in sana ihtiyacı var. Çadırına dön." Akhilleus'un arkadan gelen derin sesi ikisinin de yerlerinden sıçramasına sebep oldu, Aetnia bu kez gerçekten bayılmak üzereydi.

"E... Evet, Efendim!" Hızla yarım yamalak bir reverans yaptıktan sonra oradan son hızla kaçtı.

Kat, ofkeli Akhilleus'a bakıp kaşlarını çattı ve ona, herkesi yeterince korkuttuğunu, bu kabalığa son vermesini söylemeye hazırlandı. Tam o sırada Jacky arkasında yüzü alışılmadık derecede beyazlamış olan Patroklos'la o büyük girişlerinden birini yaptı.

"Ah. Tanrım, kızarmış yemek kokusu mu alıyorum?" Masadaki çömleklerden birini alarak Kat'in yanına, kütüğe oturdu. "Açlıktan *ölüyorum.*" Takdir dolu gözlerle Kat'e baktı. "Bir şey mi kaçırdım? Hangi dağda kurt öldü de sen yemek pişirdin?"

"Başlama sakın," dedi Kat kızarmış, gevrek balığı çevirirken.

"Nasıl yemek yiyebildiğini anlayamıyorum," dedi Patroklos. "Bugün baktığın onca yaradan sonra..."

"İnan bana, yiyebilir," dedi Kat, spatulayla Jacky'yi işaret ederek. "Bir çıbanı deşerken ya da bir avuç bağırsak kurduyla oynarken koca bir tabak yemeği bitirebilir."

Jacky gözlerini devirerek Kat'e baktı. "Ona aldırma. Hep abartır. Ben bağırsak kurtlarıyla falan oynamam; parazitlerden nefret ederim. Ayrıca sana bütün bir akşam boyunca da söyledim; savaşlara katılan biri olarak savaş sonrası ortaya çıkan vahşetten niye bu kadar etkilendiğini anlayamıyorum."

"Savaş başka, sonrası başka," dedi Patroklos. Hayran gözlerle Jacky'ye baktı. "Benim güzelim, diğer kadınlara benzemiyor."

"Pek çok açıdan doğru." Jacky cilveli bakışlarla ona gülümsedi. "Başta da temizliğe inancım açısından." Bakışlarını Kat'e döndürdüğünde gözlerindeki flört parıltısı inanmazlığa dönüştü. "Revirin ne kadar pis olduğuna inanamazsın, hem de..."

"Şarap!" Akhilleus yandaki çadırın önünde giysileri onaran kadınlara seslenerek Jacky'nin anılarını böldü. Birkaçı Akhilleus'un isteğini yerine getirmek üzere ayağa fırladı, önce gözden kayboldular, sonra ellerinde herkes için birer kadeh ve dört kil testiyle birlikte yeniden ortaya çıktılar.

Kat kadınların Akhilleus'tan mümkün olduğu kadar uzak durma gayretlerine hayret etti. Muhtemelen kısa çöpü çekmiş olan bir tanesi, Akhilleus'un kadehini doldurmakla meşguldü ve elleri öylesine titriyordu ki Kat onun birazdan ortalığı mahvedeceğinden emindi. Jacky'ye, "Balıklara bak," dedi ve hızla Akhilleus'un yanına gitti. "Ben yaparım. Sen dikişinin başına dön." Kat testiyi kızın elinden alırken dostça gülümsedi. Kız eğildi ve ortalıktan yok oldu. Kat bir lokma bile titremeyen eliyle Akhilleus'un kadehini doldurdu.

"Onlara böyle bağırarak emirler yağdırmazsan, senin yanına gelirken ödleri kopmaz," dedi usulca, birlikte kamp ateşine doğru yürürlerken.

"Hiç sebepleri olmasa da benden korkuyorlar. Onlara emir verip vermemem bunu değiştirmez."

Kat onun kızgın olduğunu fark etti ve bunun için onu suçlayamayacağını düşündü. Kadınlar korkularını öylesine belli ediyorlardı ki bu durum Akhilleus'un sinirini bozuyor olmalıydı. Kat dördüne de balık ve sarımsak koydu. Patroklos bile Jacky'nin ısrarlarına dayanamayarak yemeyi kabul etti. Sonra Jacky'yle birlikte banka oturarak son derece lezzetli balıklarını, taze ekmek ve şarap eşliğinde yemeye başladılar. Akhilleus ile Patroklos da onların iki yanına, kuma oturmuşlardı.

Kat, Patroklos'un sırtını samimi bir şekilde Jacky'nin dizlerine yasladığını fark etti. Sohbet ederek yemeklerini yiyorlardı. Jacky ile Patroklos'un birlikteliğinin hoşuna gittiğini düşündü. İyi bir adam olduğu belliydi, aynı zamanda espriliydi ve Jacky'yi takdir ediyordu. Jacky de tüm alaycı tavırlarına rağmen ondan kesinlikle hoşlanıyordu.

Kat, Akhilleus'a baktı. Yakınında oturuyordu ama sırtı dimdikti ve bedeninin hiçbir yeri Kat'e değmiyordu.

Öne doğru eğilip uzun sarı saçlarını tutarak kulağına fısıldadı. "Bana yaslan. öyle dimdik otururken son derece rahatsız görünüyorsun."

Akhilleus başını çevirerek ona baktı, sonra homurdanarak bacaklarına yaslandı. Hâlâ gergindi, Kat dizleriyle onu dürttü. "Gevşe," diye fısıldadı kulağına. küçük bir tereddüdün ardından Akhilleus gevşeyerek biraz daha yaslandı.

Kat yaptığı işten aldığı keyifle lezzetli balığını yerken etrafına bakındı ve giysileri onarmakla meşgul olan bütün kadınların şaşkınlık ile korku karışımı bir ifadeyle ona baktıklarını gördü. Kat içini çekti.

"Bu kadınların senden böylesine korkmaları için ne yaptın?" Duyulmasını istemediği için bu soruyu oldukça kısık sesle sormuştu ama cevap Patroklos'tan geldi.

"Akhilleus'un ne yapıp yapmadığı hiç önemli değildir, kadınlar hep onu suçlarlar. Hiçbirine bir zarar vermedi. Hiçbirimiz vermedik. Biz barbar değiliz. Savaş ödüllerimiz, yataklarımıza kendi istekleriyle girerler." Patroklos durdu ve Jacky'ye sırıttı.

"Yemeğini bitir. Sonra dikişlerini kontrol edeceğim." Jacky son derece doğal bir tavırla konuşmuştu ama Kat onun çıplak ayağıyla Patroklos'un bacağını okşadığını görebiliyordu.

"Çadırımızda mı kontrol edeceksin? Yalnızken mi?" Patroklos'un gözleri yaramaz bir ifadeyle ışıldadı, Kat'e bir anlığına *Buffy*'deki Spike'ı hatırlattı; bunu elbette ki Jacky'ye itiraf etmeyecekti.

"Evet." Jacky son derece şuh, soluklu bir sesle konuşmuştu, Kat onun Marilyn Monroe'yu başarıyla taklit ettiğini düşündü. "Özel olarak yapmam gereken birtakım muayeneler var."

Patroklos şarap testilerinden birini ve iki kadehi alıp, "İyi geceler." diyerek çadırlarına doğru Jacky'nin peşine düştüğünde daha aradan beş dakika bile geçmemişti.

"Demek senden her zaman korkuyorlar." Kat, baş başa kaldıklarında yarım kalan sohbetlerine geri döndü.

Akhilleus onu cevapladı ama bu konudan rahatsız olduğu ortadaydı. "Azılı savaşçı ilk kez nişanlı olduğum bir bakirenin yanında beni tamamen ele geçirdiği günden beri kadınlar benden korkar." Sesindeki endişe yerini soğukluğa bıraktı. Konuştukça daha da isteksizleşiyordu. Kat omuzlarının yeniden gerildiğini gördü. Kendini öylesine kasmıştı ki artık gevşemiş bir şekilde ona yaslanmıyordu. "Ben on dokuz yaşındaydım, o da on altı. İthaka soylularından, Odysseus'un uzak bir kuzeniydi. Aileleri birleştirmenin iyi olacağını düşünmüştük. Onu çocukluğumdan beri tanıyordum. Düğünümüzden bir gece önce yalnız kalabilmek için bir yerlere kaçtık. O beni istiyordu, ben de onu. O zamana kadar azılı savaşçının beni öyle bir anda ele geçirebileceğini bilmiyordum." Sesi yükseldi, öfkeyle haşinleşmişti. "Savaşta değildim, herhangi bir sebep yoktu..." Sustu ve başını iki yana salladı.

"Ne oldu?"

"Onu öldürdüm; öldürene kadar tecavüz ettim. Kendime geldiğimde cansız bedeni altımda yatıyordu. O geceden sonra hiçbir kadınla birlikte olmadım."

Birdenbire ayağa kalktı ve Kat'e hiç bakmadan çadıra girerek gözden kayboldu.

"Hay, lanet olası. İnsan neden ihtiyaç duyduğu anda birkaç Xanax ve sağlam bir deli gömleği bulamaz ki?" Kat kendiyle dalga geçmeye çalıştı; Akhilleus'un ikisine de bulaştırdığı kasvetli havadan kurtulmaya çalışıyordu. Elbette ki bir işe yaramadı. Ona anlattıkları korkunçtu. Akhilleus evlenmek üzere olduğu, sevdığı bir kızı öldürmüştü.

Kat, kadınların bakışları karşısında oturmak istemedi ve ayağa kalktı. Daha da kötüsü yine bir tanesi gelip yeni bir kaçma planın

dan bahsedebilirdi ve Akhilleus bunu duyabilirdi. Kat çadırın kapalı girişine baktı. Henüz içeri girmeye de hazır değildi. İç çekerek ayakkabılarını çıkardı, eteklerini yukarı çekti ve deniz kıyısına doğru yürümeye başladı. Belki de denizden yansıyan ay ve dalgalar onu sakinleştirirdi.

Kat deniz kenarına vardığı sırada önünde dev bir elmas bulutu parladı ve içinde Venüs belirdi.

"Canım, hiç de fena gitmiyorsun ama bence yine de Aşk'tan küçük tavsiyeler almalısın."

Kat omuzlarını silkti. "Pekâlâ, bir zararı olmaz herhalde."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Evet, evet, çok haklısın. İkiniz gayet iyi geçiniyorsunuz." Venüs şekilli, uzun bacaklarını fazlasıyla ortaya koyan kısacık ipek tuniğiyle kıyıda belirdi. Dalgalar çıplak ayaklarını ve bileklerini ıslatıyordu. "Özellikle ona yaptığın o küçük büyüyü ve ikinizi de doyuma ulaştırdığın bölümü çok sevdim. Aferin sana!"

Kat yüzünün yanmaya başladığını hissetti. "Bir anlaşma yapalım. Giysilerimi çıkardığım zamanlarda beni gözetlemeyi bırak."

"Aman canım," Venüs gülümsedi, "giysilerini çıkarmamıştın ki."

"Ne demek istediğimi anladın," dedi Kat sıkılı dişlerinin arasından.

Venüs çok hoş bir şekilde iç geçirdi. "Evet, elbette anladım. İzlememin asıl nedeni, sen Akhilleus'u tahrik ettiğinde, kumsalda olduğu gibi az kalsın değişim geçirip geçirmeyeceğinden emin olmaktı."

"Geçirmedi," dedi Kat.

"Hayır, büyünün etkisi altındayken bu olmadı."

"Venüs, o büyü değildi. Bunu bilmelisin. O sadece hipnozdu, bilinçaltına uygulanabilen küçük bir hile. Bilinçliyken aşılamayan

engelleri yıkabilmek için kullanılır. Hipnoz sırasında 'Bir daha sigara içme' gibi öneriler zihne yerleştirilir. Ya da 'çok yeme', gibi."

"Ya da 'sadece istediklerini hatırla' gibi mi?"

"Evet, onun gibi. Tekrar söylüyorum, *daha fazla gözetlemek yok*. Bu arada, evleneceği kıza ölene kadar tecavüz ettiğini anlatışını duydun mu?"

"Bunu Akhilleus yapmadı. İçindeki azılı savaşçı yaptı. İkisinin aynı şey olmadığını sen de biliyorsun," dedi Venüs.

"Biliyorum ama bu, kızın başına gelenleri değiştirmiyor ya da o sırada öfke devreye girerse benim başıma gelebilecekleri..."

"Katrina, canım, başına böyle bir şey geleceğine inanmıyorum." Tanrıça durdu ve Kat'i dikkatle inceledi. "Senin de inandığını sanmıyorum."

"Aslında değişimi tetikleyen şeyi kontrol altına alabileceğine inanıyorum. Bu öfkeyi ortaya çıkaran durumu buldum sanırım. Sadece fiziksel uyarılma ya da duygusal bir yüklemeyle açıklanamaz. İkisinin çok özel bir birleşimi," dedi Kat.

Venüs başıyla onayladı. "Yani ikisinin aynı anda olmamasına özen göstermen gerekiyor."

"O kadar basit değil. Er ya da geç ikisi bir araya gelecektir. Bu azılı savaşçının etkisi altına girmenin sınırındayken kendini kontrol altına almasını ve ona direnebilmesini sağlayabileceğimi düşünüyorum."

"Bunu yapmak biraz zaman alacak ve bu arada haliyle savaştan uzak duracak, Truvalılar da zaferlerine hızla ulaşacaklar. Mükemmel! Bunları hemen Hera ile Athena'ya bildireceğim." Venüs'ün tebessümü göz kamaştırıcıydı. "Senin bu iş için doğru seçim olduğunu biliyordum."

"Teşekkürler. Sanırım öyle." Yine de Tanrıça'nın tebessümüne cevap vermekten kendini alamadı.

"Ah, bu arada, Akhilleus'un azılı savaşçısının sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğimi bilmelisin. Dün gece onu uyandırmış olsaydın da seni koruyabilirdim. Yani o harika hipnoz büyünü dilediğince kullanabilirsin." Tanrıça şekilli kolunu kaldırdı, gitmeye hazırlandığı aşikârdı.

"Dur! Sakın yanlış anlama; canavarın bana tecavüz etmesine ve bana zarar vermesine engel olacağını söylüyorsun, bunu takdir etmediğimi sanma ama sana ihtiyacım olduğunu anlaman için başka bir yol bulamaz mıyız? Yani o mahrem anlarda beni *gözetlemeden* yardım etmenin bir yolu yok mu?"

"Canım, tanrıçalar gözetlemezler. Biz sevdiklerimizi özenle izler ve onlara göz kulak oluruz."

"Tamam, bu izlemelerin çok kişiselleşmesin ve göz kulak olman da biraz daha az dikkatli olsun. Gerektiğinde basabileceğim bir alarm düğmesi gibi bir şeyler de mi yok?"

"Ne hoş bir fikir! Tam da bu işe uygun bir şeyi Tulsa, Brooksi-de'daki muhteşem kuyumculardan Nattie Bleu'da görmüştüm. Ölümlü arkadaşım Pea Chamberlain'le birlikte orada Garlic Rose adında çok güzel bir restoran keşfetmiştik. Yemekleri tam bir tanrıçaya göreydi." Venüs güldü. "Kimse bunu benden daha iyi bilemez!"

"Hey, alarm düğmesi. Konuyu saptırma!"

"Ah, elbette, canım." Venüs yeniden kolunu kaldırdı, uzun, zarif parmaklarıyla hoş bir hareket yaparak etrafını elmas bir toz bulutunun sarmasını sağladı. Bir anda kalp şeklinde altın bir madalyon, parmaklarının arasında beliriverdi. Venüs ona bakarken kaşlarını çattı. "Hımm, modern dünyaya hatırladığımdan daha da fazla ait gibi duruyor. Neyse, sorun değil, bunu halledebilirim." Venüs madalyonu avucunun içine aldı ve hafifçe yumruğunun içine üfledi. Elini yeniden açtığında Kat onun aynı şekil ve boyutu koruduğunu ama artık altın renginde olmadığını gördü. Artık Agamemnon un

her [illegible] takıştırdığı tereyağımsı bir sarılıktaki altınlarını hatırlatan bu renkteydi. "Harika!" Fransızca, madalyonu Kat'in boynuna takabilmek için ona arkasını dönmesini işaret etti.

Kat göğüslerinin arasında sallanan kalp şeklindeki madalyona baktı. "Venus, bu çok güzel ama bana nasıl yardımı dokunacak?"

"Basit, canım. Bana ihtiyacın olduğunda kalbi aç ve adımı söyle. İçine izleyici yerleştirdim. Seni duyup hemen geleceğim."

"Beni *sadece* kalbi açtığımda mı duyacaksın?"

"Evet, elbette."

Kat madalyonu eline alarak dışını inceledi. "Ayrıca beni pür dikkat izlemeni de engelleyecek mi?"

"Bu kadar şüpheci olmamalısın, Katrina. Hiç çekici değil," dedi Venüs.

"Soruyu cevaplamadın."

"Evet, bu gözetleme yapabilen türden bir izleyici değil, sadece duyuyor. Sadece açıldığında duyuyor. Şimdi Akhilleus'un yanına git ve sakın unutma, Aşk senden yana." Venüs parmaklarını şaklattı ve ışıltılı bir toz bulutunun içinde kayboldu.

Kat ağır adımlarla Akhilleus'un çadırına doğru ilerledi. Venüs'e söylediklerinde ciddiydi, gerçekten de Akhilleus'la çok iyi uyuştuklarını düşünüyordu. Kat onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Evet, o bir alfa erkeğiydi ve testosteronla doluydu. Aynı zamanda oldukça ilginç ve seksiydi ama yine dün gece başladıkları noktaya dönmüşlerdi. Akhilleus'a karşı dikkatli olmalıydı.

Çadırın hemen önünde durdu, derin bir nefes aldıktan sonra bedenini dikleştirdi. Pekâlâ, dün gece hiç de kötü değildi. Bu gece Aşk da arkasındaydı ve belki de filmi başa sarabilirdi... Hatta belki de yeni sahneler bile ekleyebilirdi...

Akhilleus kandilleri kısmıştı. Kat onun yatakta olduğunu gördü, oturuyordu ve kesinlikle uyumuyordu.

"Gelmeyeceğini sanmıştım."

"Başka nereye gidebilirdim ki?"

"Hizmetçiler kaçmana yardımcı olsalardı, onları durdurmayacaktım," dedi Akhilleus.

"Beni bu kadar çok yanında tutmak istediğini bilmek ne hoş." Sesindeki alaycılığı saklama gereği bile hissetmedi.

"Konu ne istediğimle ilgili değil."

"Belki de olmalı." Kat çadırda ilerleyerek perdeleri kenara çekti. "Bugün Diomedes seni yanlışlıkla yaraladığında azılı savaşçının seni ele geçirmesini *istedin* mi?"

"Hayır, elbette istemedim."

"Böylece seni ele geçiremedi."

"O kadar basit değil."

Akhilleus başını iki yana salladı, bu konudan nefret ettiği ortadaydı. "Bu laneti on üç yıldır taşıyorum. Söylediğin doğru olsa, bunu fark etmez miydim sanıyorsun?"

"O zaman şu teoriye ne dersin. Artık *yaşın* daha büyük ve on yıldan *fazla bir süredir* bu öfkeyle uğraşıyorsun. Onu daha iyi tanıyorsun. Hatta Akhilleus, artık kendini daha iyi tanıyorsun. Belki de yaşını ve tecrübeni, bu değişimi tetikleyen şeyle savaşmak için kullanabilirsin."

"Peki, söyle bakalım Prenses, bu teorini nasıl deneyeceğim? Bu canavarı kimin üzerine salacağım?"

"Dün geceye dair ne hatırlıyorsun?"

"Her şeyi."

Akhilleus'un sesinin sadece bu iki kelimeyi söylerken bile nasıl derinleştiğini ve mahrem bir havaya büründüğünü duyduğu anda Kat'in içini bir heyecan kaplayıverdi. "O zaman o azılı savaşçının seni ele geçirmediğini de hatırlıyorsun."

"O geçirmedi ama sen geçirdin."

Kat kendini tutmaya çalıştı. Akhilleus'un, ona büyü yaptığına inanıyor olması pek hoşuna gitmiyordu ama konuyu başka türlü nasıl açıklayabilirdi ki? Yüksek lisans tezini ve hipnozun inceliklerini anlatması mümkün değildi. Boğazını temizledi, huzursuz görünmemeye çalışarak konuştu: "Sana bir tanrıça tarafından gönderildim."

"Athena'nın kâhini yatağımda..." Dudakları belirgin bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Bu oldukça çekici ve baştan çıkarıcı bir düşünce."

"Bütün geceyi yatağında geçirmedim." Bakışlarını onun parlak mavi gözlerinden alamıyordu. Tanrım, son derece eril ve seksiydi ve ateşle oynamayı sevdiği de her halinden belli oluyordu.

"Belki de buna bu gece bir çözüm bulursun." Sonra çok ileri gittiğini düşünmüş gibi ekledi: "Tabii mantıklı olduğunu düşünüyorsanız. Prenses."

"Ben burada mantık kelimesini kullanmazdım." Kat görünmeyen bir iple çekiliyormuşçasına yatağa yaklaştı. Akhilleus bir şey söylemeden yana çekildi ama hâlâ bedenlerinin birbirine değebileceği kadar yakınındaydı. Kat bir gece önce yaptığı gibi yanına oturdu. "Yanından çığlıklar atarak kaçmadığıma göre, büyüyü tekrar yapmamı ister misin?"

"Bunun kadar istediğim çok az şey var."

"Gevşemelisin," dedi Kat.

"Sen de bana bu konuda yardımcı olmalısın," dedi Akhilleus.

"O zaman o muhteşem mavi gözlerini kapa," dedi Kat gülümseyerek.

Akhilleus'un kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Ah, yapma," diye alay etti Kat. "Sana ne kadar güzel gözlerin olduğunu söyleyen olmuştur mutlaka."

"On yıldan fazladır bunu söyleyen olmamıştı." Sesinde "Ah lütfen, bana acı" tavrı yoktu; tam tersine "Hayat böyle, n'aparsın..."sesiyle, son derece sakin bir şekilde soylemişti. Kat'in yüreği sıkıştı.

"Pekâlâ, ben söylemiş oldum işte. Kapat şunları." Kat elini uzatıp yavaşça yüzünü okşayınca Akhilleus gözlerini yumdu. "Vücudunu rahatlat." Akhilleus hafifçe kaykılarak döşeğe yerleşti. "Nefesine odaklanmanı istiyorum." Kat'in sesi otomatik olarak değişti, Akhilleus'u hipnoza sokacak olan gevşeme aşamalarını yönlendirirken gittikçe daha yumuşak daha sakinleştirici bir tona dönüştü. Akhilleus hipnoza uygulamasına bir gece öncekinden çok daha kısa sürede yanıt verdi, birkaç dakika sonra Kat onu kumsalındaki özel koyuna ulaştırmıştı ve derin bir hipnoza girmişti.

"Bana koyda bu akşam neler gördüğünü anlat, Akhilleus."

"Güneş batıyor. Sıcak ama tenimi serinleten bir esinti var."

"Ne yapıyorsun?"

"Kendime dokunuyorum ve seni bekliyorum."

Şaşkınlıktan Kat'in bedeni sarsıldı ve neredeyse dilini ısıracaktı. Başını eğerek yatağın alt tarafına doğru baktı. Hayır. Akhilleus'un eli çarşafın altında değildi ve gerçekte kendine dokunmuyordu ama çarşafların altındaki kabarıklık anbean büyüyordu. Akhilleus huzursuzca bacaklarını oynattı ve çarşaf aşağı kayarak fazlasıyla irileşmiş olan erkekliğinin başını gözler önüne serdi. ucundan kaçan sıvıyla hafif nemlenmişti.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Kat usulca.

"Dokun bana, Prenses. Bir kadının dokunuşunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki..."

Nefesi iyice derinleşti ama tehlike arz etmiyordu. Kat öne eğilerek ellerini onun göğsünün üzerine koydu. Dokunuşuyla Akhilleus'un ürperdiğini hissetti. "Unutma," diye fısıldadı, "sakinsin ve rüya görüyorsun." Ellerini kaslı karnından bacaklarına doğru kaydırırken

çarşafı iyice itti. "İnanılmaz derecede güzel bir adamsın," dedi usulca. Kat'e göre, Yunanlı savaşçının vücudunda zikzaklar çizen yara izleri gücünden hiçbir şey eksiltmiyordu. Aksine onlar gücünün ve kazandığı savaşların gözle görünür simgeleriydi.

Erkekliği tamamen erekte olmuş, karnına doğru uzanmıştı. Kat onu usulca okşayarak elini aşağı indirdi ve testislerini avuçladı. Akhilleus inledi ve kalçası yükseldi. "Gevşe... Hep öyle kal..." Kat onu okşarken mırıldanmaya devam etti, bu arada *kendisinin* gevşek kalma ihtimalinin olmadığının farkındaydı.

Kat eğilerek dilini kaslı karnında gezdirdi, tadına baktı, onu öptü. Tuzlu ve yabaniydi, denizi çağrıştırıyordu. Erkekliğine yaklaştı ama okşayışlarını hızlandırdı. Dili, nemli sertliğinin başına vardığında Akhilleus'un bedeni tepkiyle sarsıldı.

"Ah, tanrılar aşkına, evet..." İnledi.

"Rüyadasın..." Dil darbelerinin arasında sıcak nefesiyle Akhilleus'un tenini okşadı. "Mükemmel bir rüya görüyorsun, Akhilleus..."

Kat erkekliğini usulca ağzına aldı. Akhilleus kalçasını iyice kaldırmıştı ama Kat'in henüz hızlanmak gibi bir niyeti yoktu. Erkekliğinin tamamını ağzına alıp yavaşça çıkardı, ellerini ve dudaklarını Akhilleus'un sert bedeninde gezdirirken sakinleştirici kelimeler fısıldadı ve onu bir kez daha ağzına aldı.

Kat bu emme, okşama ve mırıldanmalar arasında her nasılsa üzerindeki giysilerden kurtulmayı başardı. Akhilleus'un üzerine tırmandı ve bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığı onun erekliğine bastırdı. Dudağına doğru uzanan bir yara izini takip ederek çenesini öptü. Onu en son kumsalda öpmüştü ve Akhilleus'un azılı savaşçısını uyandırmıştı. Göğüslerinin arasında duran altın kolye onu rahatlatıyordu, zor durumda kalsa bile bir kurtuluş yolu vardı. Şansını denedi ve dudaklarını onun yumuşak dudaklarına hafifçe değdirdi. Akhilleus'un dudakları aralandı.

"Öp beni, Akhilleus. Rüyanda öp beni..."

Akhilleus onu öptü. Kat tempoyu kontrol altında tutarak Akhilleus'un dilini ağzına aldı, yavaşça ve derinlemesine. Bu tembel öpüşün ritmine kalça hareketlerini de ekledi, erkekliğini vücutlarının arasına sıkıştırarak aynı tempoyla önce yukarı kaydı sonra da eski konumunu aldı.

"Evet, Prenses... Evet, daha fazlasını istiyorum..." dedi Akhilleus, dudaklarının arasından, kendinden geçmiş bir halde.

Kat kollarına abanarak yükseldi ve onun üzerine oturdu. Rahatlatıcı sevgi sözcükleri fısıldarken kalçasını kaldırdı ve sonra yavaşça indirerek Akhilleus'u içine almaya başladı.

"Ah, tanrılar aşkına!" Akhilleus derin bir nefes verdi ve kalçası büküldü. Kat kontrolü elden bırakmadı. Üzerinde hareket etmek yerine elleriyle göğsünü okşayarak yeniden nefesinin düzene girmesini sağladı. Her şey yoluna girince kalçalarıyla gidip gelmeye başladı Yavaşça yükseldi, erkekliğinin ucuna vardı ve sonra yeniden onu dibine kadar içine aldı. Durdu, aynı hareketi tekrarladı.

Kat aklını yitireceğini düşündü. Bu inanılmaz, acı veren, mükemmel bir işkenceydi.

"Dokun bana," diye fısıldadı Akhilleus'a.

Akhilleus hiç tereddüt etmeden elleriyle Kat'in bacaklarını okşayarak, beline, oradan kaburga kemiklerine yükseldi ve göğüslerini avuçladı. Kılıcın sertleştirdiği o nasırlı eller Kat'in hassaslaşmış meme uçlarını törpülercesine tutuyordu. Kat kendine engel olamadı Akhilleus'un elleri memeleriyle meşgulken birleşmiş bedenlerinin ritmini koruyarak kendi elini aşağı kaydırdı ve klitorisini okşamaya başladı. Bir an önce doyuma ulaşmak için okşayışlarını hızlandırdı hazzın içinde dalga dalga büyüdüğünü hissedince inledi "Akhilleus, benimle gel!" Akhilleus'un güçlü bedeni topyekûn gerildi ve erkekliği sert

bir darbeyle içine girdi, çıktı, bir kez daha girdi ve o da inleyerek tohumlarını Kat'in içine boşalttı.

Kat onun göğsüne yığılarak nefesini düzene sokmaya çalıştı, kalbi küçük bir kuş gibi çırpınıyordu. Uzandı, vücudunun yarısı Akhilleus'un üzerindeydi, yarısı da yana doğru kaymıştı. Sevişmenin ardından terden sırılsıklam olan bedenleri hâlâ birleşikti. Kat onun omzunu öptü. Akhilleus başını yana eğdi, dudaklarında her zamanki o yarı tebessüm vardı. Kat onu sakinleştirecek sözcükleri ararken Akhilleus'un gözleri birden açıldı. Turkuaz mavisi gözleriyle ona baktı, kendinden geçmişti ve son derecede tatmin olmuştu. Uykulu gözlerini hâlâ birleşik olan vücutlarına çevirdi. Dudaklarındaki tebessüm büyüdü. Kat onun bir anda umursamaz bir delikanlıya benzediğini görünce çok şaşırdı.

"Bu bir rüya değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Kat nefesini tutarak. "Bu bir rüya değil ama sen şimdi gözlerini kapayıp derin bir uykuya dalsan iyi olur."

Akhilleus'un gözleri yine kırpıştı ve kapandı, tebessüm hâlâ dudaklarındaydı. Nefesi derinleşmeden hemen önce Kat onun fısıldadığını duydu. "İki gece üst üste uyuyabildim ve o bana dokunabildi..." Döndü, kolunu Kat'in beline sardı, onu kaşık pozisyonunda kendine çekti, yüzünü saçlarına gömerek uykuya daldı.

Ah, neyse ne, diye düşündü Kat. *Bir canavarla uyanırsam bu ilk kez olmayacak.*

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Agamemnon dev çadırının yatak kısmında ileri geri odayı arşınlarken Briseis de yatağa uzanmış somurtuyordu.

"Bu gece parti yapacağımızı söylemiştin. Hani o Yunan kölelerin dans edeceği partilerden." Dizlerinin üzerinde yükseldi, boynundaki birkaç dizi inci kolye dışında çırılçıplaktı, kollarını başının üzerine doğru kaldırarak kıvrımlı kalçasını sağa sola oynattı. "O güzel dansı bana da öğreteceklerini söylemiştin."

Agamemnon ona baktı, gözleri o diri göğüslerde ve pembe, taptaze meme uçlarında dolandı. Onu yeniden istiyordu elbette ve sahip de olacaktı. Ama şu an hiç ihtiyacı olmayan, dikkat dağıtıcı bir unsurdu.

"Sana söyledim. Bu gece parti veremem. Bugünkü savaş kayıplarının ardından olmaz."

"*Onun* yüzünden değil mi? Bu, onun suçu," dedi Briseis, o güzel sesi tizleşmiş, o yumuşacık yuvarlak yüzünde çirkin bir küçümseme ifadesi oluşmuştu.

"Senin yerini bu kadar kolaylıkla doldurabildiği için hâlâ kızgın mısın yavrum? Ah, öyle somurtma. Senin güzelliklerini takdir

edememiş." Agamemnon yatağın yanına gidip bir eliyle kızın uzun saçlarını okşadı. Diğeriyle de meme ucunu acıtacak şekilde çimdikledi. Briseis çığlık atmak ya da geri çekilmek yerine, inleyerek arkaya doğru kıvrıldı.

"Ondan nefret ediyorum! Her şeyi mahvediyor," dedi, Agamemnon saçını okşadığı eliyle çıplak kalçasına sertçe vurunca zevkle inledi.

"Aslında savaş alanında olmamasından dolayı suçlamamız gereken kişi sevgili Akhilleus'umuz değil. Onun dikkatini dağıtan, senin yerine aldığı gelin." Agamemnon, Briseis'in en çok bu halini seviyordu; o kibar bakire tavrını bir kenara bırakıp yüreğinin kapkara olan yanını ortaya çıkararak her tür haz için kıvranmasını... Akhilleus'un bu ziyafetten yararlanmamış olması ne büyük bir aptallıktı.

Briseis'in eli, Kral'ın vücuduna doğru saldırıya geçerek yumuşamış erkekliğini okşayıp yaşama döndürmeye çalıştı. "Kızın ona dokunabilmesi hiç de doğal değil. Hiçbir kadın Akhilleus'a dokunmaz."

Agamemnon kızın diğer memesini de çimdikleyince Briseis onun erkekliğini daha hızlı okşamaya başladı. "Ah, seni kaçırmış olması Akhilleus için ne büyük bir utanç, yavrum."

Briseis dilini uzatıp onun göğsünü yalarken bir yandan da konuşmaya çalıştı. "Diğer savaş gelinleri kızın ona büyü yaptığını söylüyor, ayrıca şu hizmetçisi Melia da büyücü olmuş."

"Ne demek istiyorsun?" Agamemnon bir anda ciddileşerek kızın çenesini tuttu. "Bana bildiklerini anlat."

"Polyksene'nin babasının sarayından bir kadın, Prenses ile Melia'nın artık eskisi gibi olmadıklarını söyledi. Bir tanrıçanın gönderdiği kişiler olmaktan çok, Sirenler[12], cadılar gibi davranıyorlarmış. Akhilleus ile Patroklos'u tam anlamıyla evcilleştirmişler."

---

12 Yunan mitolojisindeki kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar. Denizcileri, büyüleyici sesleriyle kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

Agamemnon çenesini bıraktı ve Briseis onun göğsünü yalamaya devam etti. Briseis'i Akhilleus'tan aldığı için Polyksene'nin Yunan savaşçıya verildiğini unutarak devam etti: "Akhilleus'un, keyfi uğruna savaştan uzak durarak Yunanlı kardeşlerinin katledilişini seyretmesinin tek sebebi o Truva cadısı."

"Kızdan kurtulursan Akhilleus'un vaktini geçirebileceği hiçbir şey kalmaz. İnan bana, o sadece savaşmak için yaşar. Prenses'in büyüsü altında olmasa asla savaşmadan duramazdı."

"Yavrum, çok güzel bir noktaya değindin." Agamemnon onu yatağa itti, Briseis bacaklarını açmış doğal olarak üzerine tırmanmasını beklerken Kral giyinmeye başladı. "Burada kal ve pozisyonunu bozmadan bekle. Gecikmeyeceğim." Sonra fikrini değiştirerek durdu. "Aslında o pozisyonda kalma. Savaş gelinlerinin arasına karışıp zehir saçmanı istiyorum."

Briseis hızla doğruldu, ellerini çırpıyor ve şeytani bir kedi yavrusuna benziyordu. "Ne diyeyim?"

"Şu cadılık işini abartarak anlat ama odak noktan hizmetçisi olsun. Polyksene'den bahsederken, Deniz Tanrıçası Thetis'in, yani Akhilleus'un annesinin gelip oğlunun âşığına bir göz atacağına dair söylentiler duyduğunu söyle."

Briseis burun kıvırdı. "Âşık olamazlar. Akhilleus âdeta bir namus timsali..."

"Olabilir ama bir ilişkileri varsa da çok uzun sürmeyecek."

"Akhilleus'a ne yapacaksın?" diye sordu Briseis keyifle.

"Bak yavrum, halkımın kahramanına, o büyük savaşçıya asla bir zarar vermem..." Agamemnon odadan çıkarken pıs pıs güldü ve Kalkhas'a seslendi.

Yaşlı adam hemen geldi ve yaltaklanarak efendisinin önünde eğildi.

"Söylesene Kalkhas. Poseidon'u çağırırken siyah, şişman bir boğa mı kurban ediyorduk?"

"Kesinlikle öyle, Kralım."

"Peki. Poseidon'un yardımıyla o yıkılmaz Truva surlarını inşa ettikten sonra Tanrı'ya borcunu ödemeyi reddeden, Priamos'un atası Laomedon değil miydi?"

"Evet, Yüce Kralım, oydu. Bu yüzden yalnızca Laomedon değil, çocukları ve onların çocukları da Deniz Tanrısı'nın sonsuz düşmanlığını kazandılar."

"Yani teorik açıdan bakarsak Poseidon, Truva kraliyet ailesinden bir kıza ulaşma şansını elde ettiği anda, Truva Kralı'ndan intikam alma fırsatı bulduğu için mutlu olmaz mı?"

Kalkhas'ın ince dudaklarında komik bir tebessüm belirdi. "Olacağından eminim, Yüce Kralım."

"Bu sadece bir teori tabii," dedi Agamemnon.

"Elbette, Efendim." Kalkhas sessizlik içinde birkaç adım yürüdükten sonra sordu: "Sürüden şişman, siyah bir boğa keseyim mi, Yüce Kralım?"

"Evet, iyi olur sanırım."

Kalkhas tereddüt etti. "Efendim, affınıza sığınarak, hatırlatmak gibi olmasın ama Zeus, Priamos'u takdir ettiğini açık bir şekilde belirtmişti. Sadece teorik olarak soruyorum, Priamos'un kızının ölümüne sebep olursanız Zeus'un gazabını üstünüze çekmiş olmayacak mısınız?"

Agamemnon sinsice gülümsedi. "Öyle düşünebilirsin ama ben şu an Hera'nın koruması altındayım. Zeus bile Olympos Kraliçesi'ni kızdırmak istemez."

"Mükemmel, Efendim. Tam bu işe uygun bir boğa biliyorum..."

~

Kat ağır ağır uyandı. Kendini harika hissediyordu. Tembellikle gerilirken günlerden cumartesi olduğunu düşündü yani bugün ofise gitmek zorunda değildi. *Mimosas*[13] fikri kulağa çok hoş geliyordu. Jacky'yi arayabilirdi, Stonehorse Café'de buluşabilir ve tüm günü *mimosas* içerek geçirebilirlerdi; diyetin canı cehennemeydi. Kalçasını bu haliyle çok seviyordu ve kırk beden olmak, o kadar vahim bir şey değildi.

Yatakta dönerek gözlerini açtı ve kırk beden olan kalçasına baktığı anda, çıplak, son derece genç ve otuz dört ila otuz altı beden arasında olduğunu görüp gerçekliğe döndü.

Nefesini tutarak, yanındaki yastığa doğru, kayıtsız olduğunu umduğu bir bakış attı. Akhilleus'un tarafı boştu, nefesini verdi. Sonra gözlerini kırpıştırarak kıstı. Hayır, Akhilleus'un tarafı *boş* değildi. Yastığının üzerinde bir şey vardı. Kat doğruldu. Bu, ay ışığı renginde ince uzun bir nilüfer çiçeğiydi. Gülümseyerek onu yastığın üzerinden aldı ve güzel kokusunu içine çekti.

Akhilleus, hakkında binlerce yıldır yazılıp çizilen o büyük savaşçı, Kat'e çiçek vermişti. Bu Kat'e son derece saçma bir şekilde romantik gelmiş ve onu mutlu etmişti.

"Evet, Virginia, Noel Baba gerçekten de var."[14]

Tatlı tatlı mırıldanmaya devam ederek yataktan kalktı ve yıkandı. Üzerinde, *kullanmaya hiç ihtiyacım olmadı*, diye keyifle düşündüğü Venüs'ün madalyonu dışında hiçbir şey yoktu, yatağın etrafına bakınarak gece çıkardığı giysilerini aradı. Tam endişelenmeye başlamış ve çarşafı üzerine dolayarak gidip Jacky'yi bulmaya karar vermişken,

---

13 Şampanya ve portakal suyuyla yapılan bir içecek. (ç n.)

14 *Yes, Virginia, there is a Santa Claus.* 1897 yılında, Virginia adındaki küçük bir okurun "Noel Baba gerçekten var mı?" sorusuna *The (New York) Sun* gazetesi tarafından verilen cevaptır. Dönemin savaş ortamında insanlara umut verdiğine inanılan bu cümle, ABD'de yılbaşı geleneğinin bir parçası haline gelmiştir. (ed.n.)

bir iskemlenin arkasına yerleştirilmiş olan yeni ipek elbiseyi gördü. İç elbisesi sarıydı ve üste giyilen entari ise Akhilleus'un yürek hoplatan gözlerinin turkuazındandı. Bu elbise yarı saydamdı, mükemmeldi ve muhtemelen bir servete mal olmuştu.

Akhilleus'un sevgilisi olmak bariz derecede iyi bir şeydi.

Giyinip Polyksene'nin gür buklelerini takdir ederek saçlarını tararken, küçük mırıltıları *I Feel Pretty* adlı şarkının nakaratına dönüştü. Çadırdan çıktı, güneşe alışana kadar gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

Yemek, tıpkı önceki gün olduğu gibi kamp ateşinin yanında hazırlanmıştı. Gerinerek ve seksin onu her zaman nasıl da acıktırdığını düşünerek masaya doğru yürümeye başladı. Tam o sırada Myrmidon çadırlarının arasından aynı noktaya doğru ilerlemekte olan Jacky'yi gördü. O da geriniyordu, çok sevimli ve dağılmış görünüyordu. İki arkadaş kamp ateşinin yanında buluştular.

Jacky, Kat'i baştan ayağa süzdü.

"Yok artık! Şimdi endişelendim işte," dedi Jacky.

"Ne konuda?" diye sordu Kat, masanın üzerinde duran dolu tepsideki harika keçi peynirinden bir parça alıp ağzına atarken.

"Doğal afetler konusunda."

"Jacky, sen neden bahsediyorsun?"

"İkimizin aynı gecede seks yapabilme olasılığı sence yüzde kaçtır?"

Kat sırıttı. "Bugün için konuşuyorsak, oldukça yüksek sanırım."

"Bu da son derece anormal bir durum. Yani yıldırımdır, tsunamidir; böyle felaketler olmasından korkuyorum."

"Bu kadar da endişelenme. Her şey yolunda gidecek. Hatta her şey mükemmel gidecek."

"Tanrım, seksin seni iğrençlik derecesinde iyimser yaptığını unutmuşum."

"Bugün güzel bir gün, değil mi yani?"

Jacky nefretle başını iki yana salladı. "Kızım, sen fena vurulmuşsun."

Kat, Jacky'yi omzuyla dürttü. "Yoksa Patroklos yatakta iyi değil miydi?"

"Öyle bir şey demedim."

"Huysuzluğun üzerinde de..."

"Huysuz değilim. Benim..." Jacky söyleyeceklerinin etki yaratması için biraz duraksadı. "Canım *acıyor*. Bu küçük beyaz bedenin biraz alıştırma yapmaya ihtiyacı var."

"Aaaah!" Kat güldü. "İşte şimdi kendine geldin. Pekâlâ, tüm ayrıntıları istiyorum."

"Önce sen. Senin adamla ilişkiye girdiğin her halinden belli. Hâlâ tek parça olduğuna göre de onun bir canavara dönüşmediğini varsayıyorum."

Kat bir parça ekmek kopardı ve baharatlı zeytinyağına bandı. "Hayır, bir canavara dönüşmedi. Evet, seks yaptık ve evet, çok iyiydi."

"Tüm bu süre zarfında senin o şeytani, kaltakça seks büyünün etkisi altında mıydı?"

"Ben şeytan falan değilim ama evet, çoğunda öyleydi. Sonlara doğru bir an endişelendim ama her şey yolunda gitti."

"Başka bir deyişle büyülü kukun adamın hayatını kurtardı."

"Ben de aynen öyle düşünmek istiyorum." Kat ufak bir tered düdün ardından ekledi: "Jacqueline, ondan hoşlanıyorum."

"Of yaa..."

"Yaa..."

"Eh peki, bu iş nereye gidiyor?"

"Hı?"

"Yani, ondan hoşlanman kesinlikle kabul edilebilir bir durum, hatta iyi sayılır. Ama bir sonraki aşama nedir? Görevimizi tamamlıyor muyuz?"

"Venüs durumdan oldukça hoşnut görünüyor ve Akhilleus da kesinlikle savaşa katılmıyor. Yani sanırım tamamlamak üzereyiz."

"Venüs'ü mü gördün?"

Kat bir parça peynir daha yedi. "Evet. Bana bunu verdi." Kalp madalyonu tutarak Jacky'nin incelemesine yardımcı oldu. "Alarm düğmesi."

"Haydi canım! Nasıl çalışıyor?"

"Açıp adını söylediğimde sanırım bir süvariye dönüşerek yanımda bitecek. Tabii bunu kelime anlamıyla söylemiyorum, yani sanmıyorum. Ama kimbilir... Uygarlık tarihi dersinde mitolojiyle çok az ilgilenmiştim." Kat madalyonu tekrar elbisesinin içine soktu. "Bunun sayesinde Venüs'ün artık röntgencilik yapmayacağını umuyorum. Onun bizi *gözetlediğini* biliyor muydun?"

"Biraz olsun şaşırmadım. O Aşk Tanrıçası; bu yaramazlık da işinin bir parçası." Jacky zeytin tabağına bakarak kaşlarını çattı. "Hâlâ zeytin sevmiyorum. Bana şu ekmeği uzatır mısın?"

"Pekâlâ, senin sıran," dedi Kat ekmeği verirken. "Bütün ilginç detayları anlat bakalım."

"Patroklos, genç ve son derece enerjik. İyiydi yani."

"Bu kadar mı? Genç, enerjik, iyi. Dalga mı geçiyorsun?"

"Tamam. *Çok* iyiydi." Jacky bir parça kurutulmuş et alıp yedi.

Kat zorlukla soludu. "Ondan *hoşlanıyorsun*!"

"Ne var bunda? Sen de Akhilleus'tan *hoşlanıyorsun*."

"Patroklos çok beyaz." Kat kıkırdadı.

Jacky gözlerini kıstı. "Katrina Marie, bana yıllardır ufkumu genişletmemi ve daha fazla beyazla çıkmamı söyleyen sen değil misin?"

"Evet ve hatırlatmak isterim ki..." Kat dramatik bir tavırla tereddüt etti.

"Devam et, haydi söyle..." Jacky iç geçirdi.

"*Sana söylemiştim*!" diye şakıdı Kat.

"Mutlu musun?"

"Hem de nasıl." Jacky'nin görmezden geldiği zeytinlerden birini ağzına attı. "Çay ya da ona benzer bir şey olsa gerçekten çok daha mutlu olurdum. Henüz kahve bulunmamıştır, değil mi? Yoksa bulundu mu?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Jacky ekmekle peynir yerken. "Buralıların yaptığı gibi kahvaltıda şarap içmeye itirazım yok."

"Prenses? Çay istediğinizi mi söylediniz?"

Kat ateşin yanına baktığında gergin bir tavırla reverans yapan Aetnia'yı gördü. "Evet, varsa harika olur," dedi Kat.

"Aias'ın savaş gelini Akalle kendi kamp ateşinde her zaman çay demler. Aias'ı doyurabilmek için ayrı bir kamp ateşi yakmak gerekiyor, çadırı Yunan kampının eteklerinde, buradan pek uzak sayılmaz. Çayınızı kısa sürede getirebilirim."

Aetnia hızla ayrılırken Kat arkasından "Teşekkürler," diye seslendi.

"Ne kadardır orada oturup bizi dinlediğini merak ediyorum," dedi Jacky.

"Bu tip şeylere biraz daha dikkat etmeliyiz."

"Boş versene," diyen Jacky omuz silkti. "O sadece bir hizmetçi."

"Jacky, bu dönemlerde farklı, yani cadı olduğunu düşündükleri kişilere gerçekten çok kötü şeyler yapıyorlar. Yakabiliyorlar. Ya da kazığa oturtuyorlar. Veya çarmıha geriyorlar. Bunların hiçbiri hoş değil."

"Tanrıların kâhini olduğuna inandıkları kişilere ise hiçbir şey yapmıyorlar." Jacky elindeki ekmekle Kat'i işaret etti. "Sen bir kâhinsin. Unuttun mu?"

"Evet, ama *sen* değilsin."

"Doğru söylüyorsun." Bir süre sessizlik içinde yemeye devam ettiler. "Geri dönebileceğimizi düşünüyor musun?" diye fısıldadı sonunda Jacky.

"Bilmiyorum," dedi Kat usulca.

"Hâlâ geri dönmek istiyorsun, değil mi?"

Kat tereddüt etti.

"Katrina?"

"İstiyorum, elbette," deyiyiverdi. "Ama..."

"Önce onu iyileştirmek istiyorsun."

"Tam olarak öyle de değil." Kat içini çekti. "Onu kurtarmak istiyorum." Jacky'nin gözlerinin içine baktı, o farklı renkteki ten ve gözlerin arkasındaki arkadaşını buldu. "Akhilleus'un ölmesini istemiyorum."

Jacky cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada Aetnia bir elinde iri bir demlik diğerinde kilden bir fincanla koşarak yanlarına geldi.

"Buyurun, Efendim. Kuşburnu ve papatya çayı. İçinde biraz da lavanta var ve balla tatlandırıldı."

"Ah, teşekkür ederim, Aetnia." Kat fincanı aldı ve kız içine mis kokulu karışımı boşalttı.

"Sorun değil. Ben istememiştim zaten," diye terslendi Jacky.

"Üzülme, paylaşırız," dedi Kat.

"Ah, boş ver. Gidip yaralılara bakmam lazım. Sonra Patroklos'la birlikte yüzmeye gideceğiz. *Mayosuz*," dedi göz kırparak.

"Patroklos ve Akhilleus neredeler?" diye sordu Kat.

"Benim erkeğim, Yunan kampına gidip silahları bilemek gibi işlerle uğraşacağını söyledi. Seninkinin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ah, demek 'erkek' oldu artık?" Kat, Aetnia'nın ateşin ilerisinden onları dinlediğinin farkında olarak bıyık altından güldü.

"Ukala," diye fısıldadı Jacky. "Her neyse," diyerek sesini yükseltti. "Gidip adamlara bakmam gerekiyor. Kötülere huzur yok, bilirsin." Sarı buklelerini savurarak yürümeye başladı.

"Efendim... Akhilleus'u nerede bulabileceğinizi biliyorum," dedi Aetnia, Jacky gittikten sonra Kat'e biraz daha yaklaşarak.

"Ah, güzel. Nerede?" diye sordu Kat, sesinin meraklı bir okul öğrencisi gibi çıkmış olmasını umursamadan.

"Sahilde talim yaptığını duydum." Aetnia denizi işaret etti ama gösterdiği nokta iki kamptan da uzak bir bölgeydi.

"Teşekkür ederim!" Kat ona gülümsedi, yolluk olarak bir parça ekmek ve peynir aldı, sonra arkasına dönerek seslendi: "Ah, bu arada, çay harikaydı."

"İsteğiniz emirdir, Efendim," dedi Aetnia.

Kat sahile doğru yürürken Aetnia'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve bu durumdan biraz huzursuz oldu. Aetnia hoş bir kızdı ama bu prenses ve sadakat konularında biraz saplantılıydı. Gergin bir elektrik yaydığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Ama Kat ne bilecekti ki? Daha önce hiç prenses olmamıştı. Muhtemelen kendi modern dünyasının koşulları çerçevesinde bakarak Aetnia'yı yanlış yargılıyordu. Genç kadına daha iyi davranacağına dair kendine söz verdi ve âşığını bulmak üzere yoluna devam etti.

"Âşığım..." diye fısıldadı ve bir kahkaha attı. Evet, gerçekten de fena vurulmuştu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sahil muhteşemdi ama ne Akhilleus ne de Myrmidonlar orada değildi.

"Bu yarı çıplak adamlar nereye gittiler?" diye kendi kendine mırıldandı Kat.

Akhilleus'un nerede olduğunu daha etraflıca soruşturduktan *sonra* onu bulmaya çıksa daha iyi olurdu. Kat denizden yansıyan güneşten korunabilmek için elini gözlerine siper yaptı. Öğle yemeği vakti gelmiş olmalıydı. Keşke piknik yapmak için yanında yiyecek getirseydi. Bir de battaniye... Böylelikle gündüz hipnozu deneyebilirlerdi.

Tabii bu işi, hasta ya da kurban (Jacky'nin bu kelimeyi eklediğini duyar gibiydi) olmadan yapmak zordu.

Kat içini çekti. Aetnia'nın yanlış duyduğu ortadaydı. Belki de iki kampın arasındaki sahilde yapıyorlardı talimi. Hem sıcak basmıştı hem de canı sıkılmıştı, geri dönmek üzere yola düştü. Dalgalara yakın yürüdüğü için terliklerini çıkararak eteğini yukarı çekti. Su ayaklarına ve bileklerine iyi gelmişti, suları sıçratarak ilerlemeye devam ederken kıyıdan çok da uzakta olmayan bir hareketlilik dikkatini çekti. Kat durdu ve kristal suda neler olduğunu görebilmek

için gözlerini kırpıştırdı. Suyun hemen altında bir şey vardı. Gümüş, beyaz ve kırmızı parıltıları görebiliyordu. Elbisesini biraz daha yukarı çekerek suya girdi, Jenks Akvaryumu'nda gördüğü parlak renkli tuzlu su balıklarını görmeyi hayal ediyordu.

Şekiller yüzeyde dalgalanıyordu, pek çok şekil. Başlangıçta Kat onların tuhaf güzelliğiyle çarpıldı. Jelatine benziyorlardı ve Kat'e et dondurucularını ya da bilim kurgu filmlerinde kullanılan kriyojenik malzemelerin saklandığı odaları hatırlatan mavi-beyaz bir parıltıları vardı. Tuhaf... Bacaklarına çarpan suyun birkaç derece soğuduğuna yemin edebilirdi. Suyun altından ona bakan korkunç, sulu gözleri görünce akvaryum izleme fikrinden vazgeçip geri çekilmeye başladı. Ayak bileğine yapışkan ve soğuk bir şeyin dolandığını hissetti. Yosun ya da her neyse temizlemek üzere ayağını kaldırdığı sırada inanılmaz bir acı hissetti ve anında bileği ve ayağı uyuşmaya başladı. Kat aşağı baktı.

Deniz yosunu değildi. Tamamen hissizleşen ayağına, şeffaf bir zarla kaplı, ince, uzun, fare kuyruğuna benzer bir dokunaç dolanmıştı.

Kat çığlık atarak geri kaçmaya çalıştı ama bacağı işe yaramaz hale gelmişti ve dizlerinin üzerine düştü.

Önündeki derin sular bu dokunaçlarla ve saydam, parlak yaratıklarla doluydu.

Bir dokunaç sudan fırladı. Kat eğildi ve geriye doğru sıçramaya çalıştı ama o şey hâlâ bileğini sıkıyordu ve onu derin sulara doğru çekiyordu.

"Ah Tanrım! Yardım edin!" diye çığlık attı Kat. "Akhilleus!" Parlak zırhlı lanet olası şövalyesi neredeydi? Kahramanı neredeydi? Birkaç santim geri çekilmeyi başardığı sırada başka bir zarlı dokunaç diğer bileğine dolandı ve ilk ısırıktan daha hızlı uyuşturduğu için acısı daha çabuk kayboldu.

Kahretsin! Bu iğrenç şeyler onu suyun içine çekip öldüreceklerdi! Bu antik dünyada ölecekti, tıpkı araba kazasında öldüğü gibi... Venüs kurtarmamış olsaydı...

Venüs! Kat huzurlu bir çığlık atarak madalyonunu yakaladı ve açtı. "Venüs! Beni öldürüyorlar! Yardım et!"

Ardından yeni bir dokunaç koluna dolandı. Kat acıyla çığlık attı. Eli ve kolu bir anda uyuştu. Kat hâlâ açık olan madalyonu düşürdü, diğer elini pençe gibi kumlara daldırarak tutunmaya çalıştı. *Lütfen Venüs, lütfen acele et...*

~

Akhilleus gerçekten de adamlarıyla talim yapıyordu; Aetnia'nın Kat'i gönderdiği sahilin tam aksi yönündeki sahilde. Akhilleus alnındaki teri silmek üzere durduğu sırada Tanrıça, parıltılı bir toz bulutunun içinden çıkarak karşısında belirdi. Genç Myrmidonlardan bir tanesi dizlerinin üzerine düşerek yalvarmaya başladı.

"Venüs! Yüce Tanrıçam! Dualarımı duydun!"

"Elbette, canım. Ağlayıp duracağına git de kıza açıl," dedi son hızla, çocuğun suratına bile bakmadan. Pelerinini açarak Akhilleus'a doğru ilerledi. "Benimle gelmelisin."

Akhilleus şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Hayatı boyunca Aşk Tanrıçası'yla bir işi olmamıştı. Ondan ne istiyor olabilirdi?

"Prenses tehlikede. Acele et!" diye terslendi Venüs.

Akhilleus hiç duraksamadan kılıcını kaptı ve Tanrıça'ya doğru yürüdü. Venüs pelerinini ona sardı ve birlikte yok oldular.

~

Onu aşağı çekiyorlardı. Kat'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sol tarafı tamamen uyuşmuştu. Nefes almakta zorlanıyordu. O şeyler ısırmayı bırakmıştı, soğuk dokunaçlar bedeninin üzerinde okşarcasına

geziniyorlardı. Dalgalarla birlikte korkunç bir güzellik ve asaletle tembel tembel hareket ediyorlardı, Kat'in tek yapabildiği, nefes almaya çalışarak güvenli sahile ulaşmaya çalışmaktı.

Aklı başındaydı ve gayet iyi çalışıyordu ve paniği geçmişti. Kat bunun dolaşım sistemine karışan zehirle alakalı olduğunu düşündü. Yine de buna minnettardı. Madalyona bağıralı çok az bir zaman olmuştu ama muhtemelen geç kalmıştı. Venüs ortaya çıksa bile bu zehir onu öldürecekti. Kat gözlerini kapayarak kendini kaçınılmaz sona teslim etmeyi düşünmeye başlamıştı ki...

Akhilleus elmastan bir toz bulutunun içinde belirdi. Kat başka bir âleme dalarken onun suda zıplayarak ilerleyip yanına geldiğini ve uyuşuk bedenini saran dokunaçları kestiğini gördü.

"Ah, Tanrıça aşkına! Lütfen! Hayır, Polyksene! Beni dinle. Gözlerini kapama!" Kat, Akhilleus'un kendisine dokunduğunun farkındaydı ve sudan onu dışarı çektiğinin de ama sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

Yaratıkların tembel temposu bir anda değişti. Beş tanesi birden Akhilleus'un kılıç tuttuğu koluna dolanıverdi. Kat, Akhilleus'un bedenine saplanan o keskin acıyı gördü. Akhilleus, gözleri parlamaya başlarken onu sahile fırlattı ve vahşi bir hırıltıyla yeniden o ölümcül sulara daldı.

Akhilleus dönüştü. Kat sahilde iki büklüm olmuş, nefes almak için boğuşurken bütün olan biteni seyretti. Akhilleus'un bedeni inanılmaz derecede irileşti. Yüzünü görebileceği bir açıyla çevirdiğinde Kat bir yabancıyla karşılaştı; insandan çok şeytana benziyordu. Gözleri kızıl kızıl parlıyordu. Dudakları geri çekilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Çıkardığı sesler korkunçtu; vahşi, öfkeli bir hayvanınkilere benziyordu. Kat bu görüntünün, insan bedeninin başka bir bedene montajlandığı gerçeküstü fotoğraflara benzediğini düşündü.

Etrafını saran kıvrımlı yaratıkları keserken insanüstü bir hıza sahipti. Zehre bağışıklığı olduğu ortadaydı. O yüzlerce ince dokunaç

birleşip Akhilleus'un beli kalınlığında tek bir kola dönüştüğünde Kat küçük bir çığlık atmayı başarabildi. Kendisini az önce nelerin içine çekmeye çalışmış olduğunu fark edince anda içini yine panik kapladı. Akhilleus o şeyi jöleymiş gibi doğrayıverdi. Sağır edici tizlikte bir çığlık duyuldu ve dokunaçlar kan ve köpük gölü içinde çekilmeye başladı.

Akhilleus meydan okurcasına kükreyerek peşlerinden atıldı ama dokunaçlar hızla derinlere dalarak yok oldu. Sonra Kat'e döndü. Gözleri hâlâ parlıyordu ve kırmızıydı; vücudunu kaplayan kan ve pıhtıların rengini yansıtıyordu.

"*Prenses...*" Sesi çok değişikti; kısıktı, genizden geliyordu ve Akhilleus'a ait değildi. Sudan çıkıp ona doğru yürümeye başladı, dudaklarında tehlikeli bir tebessüm vardı.

Kat onunla konuşmak istedi; hâlâ canavarın içinde saklı olduğunu bildiği âşığına ulaşmak istedi ama konuşamadı, kıpırdayamadı. Tek yapabildiği bir zamanlar bir adam olan o canavarın kendisine yaklaşmasını izlemek oldu; dev, öfkeli ve ölümcül...

Akhilleus'un arkasında, kıyıda gümüş bir parıltı oluştu, sonra dalgaların arasından tatlı, sükûnet dolu bir ses duyuldu.

"Akhilleus, oğlum, bana gelmelisin."

Canavar hızla soluyarak durdu. Yavaşça döndü, kendiyle savaşır gibiydi. Kat, dalgaların içinden gümüşi sarı saçları olan, güzel bir kadının çıktığını gördü.

"*Thetis.*" Azılı savaşçı, bu kelimeyi kükrer gibi söylemişti.

Deniz Tanrıçası'nın sesi sertleşti. "Git buradan, azılı savaşçı! Oğlumun sana bugün için ihtiyacı kalmadı." Parmaklarını ona doğru hafifçe çıtlattı ve kristal bir dalga savaşçıya çarparak tüm bedenini içine aldı. Geri çekildiğinde Akhilleus'u kaplamış olan kan ve pıhtı ile onu ele geçiren canavar yok olmuştu.

Akhilleus sudan çıkarak hemen Kat'e koştu. Kat artık gözlerinin kırmızı parlamadığını görünce mutlu oldu, yeniden kendine dönüşmüştü; yaralı, defolu ama Kat'indi. Akhilleus'a gülümsemeye çalıştı. Ona dokunmak için elini kaldırmaya uğraştı; ama her şey çok uzaktı ve pusluydu ve bedeni emirlerine itaat etmiyordu.

"Anne!" diye seslendiğini duydu Akhilleus'un. "Lütfen ona yardım et!"

Sonra gümüş Tanrıça oğlunun yanına diz çöktü. Kat, Thetis'in yüzdeki tebessümün, hayatında gördüğü en şefkatli, en sevecen ifade olduğunu düşündü. "Ona elbette yardım edeceğim, altınım." Tanrıça, Kat'in alnına dokundu. Kat onun sıcaklığını ve sevgisini hissetti. Sonra her şey kararda.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kat gözlerini açmadan önce Jacky'nin mırıltılarını duydu. "Vay anasını..." ve "Bu hiç mantıklı değil..." gibi bir şeyler söylüyordu. Kat gülümsedi. Ölüp cehenneme gitmiş olsa bile Jacky de onunla birlikte gelmişti. Yine. Gözlerini açtı.

"Hey," dedi boğuk bir sesle. "İş başındayken kullandığın dile dikkat ediyordun hani?"

Jacky hemen Kat'in üzerine eğildi, bir yandan nabzını kontrol ederken bir yandan da yüzünü ıslak bir bezle sildi.

"Katrina, tatlım, iyi misin?"

"Bana 'tatlım' diyorsan durum kötü olmalı. Bacağımı falan mı kaybettim?"

"Ah, demek kendindesin. Teşekkürler Tanrım." Jacky, Kat'i öptü "Bir daha, bir daha sakın beni böyle korkutma."

"Lanet olsun, Jacky. O iğrenç şeylerin bana saldırmalarını *ben istemedim.*"

"Pekâlâ, parmaklarımı sayar mısın?" Jacky beyzbol hakemleri gibi üç parmağını kaldırdı.

"Yoda[15] gibi üç parmağın var. Bu arada yakında maniküre gidip tırnaklarını kestirmezsen ona daha da çok benzeyeceksin." Kat güçsüz bir halde Jacky'nin eline vurdu. "Şimdi, bana içecek bir şeyler vermen için seninle yatmam mı gerekiyor?"

"Şükürler olsun ki hayır, zira şu an nefesin çok kötü kokuyor." Jacky yandaki komodinden testiyi aldı, bardağa su doldurdu ve Kat'in içmesine yardım etti.

"Buna hiç şaşırmadım. Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum."

"Eee, dört gün komada kalmış bir kadına göre son derece canlı görünüyorsun."

"Dört gün!" Büyük yudumlarla suyu içerken arada nefes almaya çalıştı.

"Sakin ol. O kadar çok içersen miden bulanır."

"Zaten bulanıyor."

"Daha da kötü olur. Kusabilirsin bile."

Bir yudum daha aldıktan sonra bardağı istemeye istemeye Jacky'ye uzatarak başını yastığa koydu. "Dört gün mü, Jacky? Neden? Akhilleus'un annesi beni zehirden kurtarmıştı. Yani en azından kurtarmış olduğunu sanıyordum."

"Kurtardı zaten. Yani aslında, Athena'nın 'aşırı derecede kırılgan insan kabuğu' dediği bedenin için elinden geleni yaptı. Geri kalanını dinlenerek kendin iyileştirecekmişsin."

"Athena burada mıydı?"

"Evet. Üçü de buradaydı. Dört gün önce Akhilleus seni yarı ölü bir şekilde kucağında taşıyıp da ödümü kopardığında yanında gelen annesini de sayarsak dördü de buradaydı."

"Hah, kendimi özel hissettim."

---

15 *Yıldız Savaşları* filminde Jedi ustası olarak yer alan bilge bir karakter. (ed.n.)

Jacky gözlerini devirdi. "Zaten *özelsin*," dedi Jacky kelimeyi vurgulayarak. "Eve döndüğümüzde seni gerizekâlılar kulübüne yazdıracağım."

"Hey, dur bir dakika. Madem tüm tanrıçalar buradaydılar, neden güçlerini kullanıp beni hemen ayağa kaldırmadılar?"

"Bunu ben de söyledim, pek hoş bir tonlamayla olmasa da."

"Sen? Birilerini mi tersledin? Gerçekten çok şaşırdım. Bu tavrının tanrıçalarda iyi bir etki yaratmadığına eminim."

"Her neyse, görünen o ki sana saldıran o ne olduğu belirsiz canavarın da ardında oldukça güçlü bir büyü varmış. Tanrıçalar tamamını yok edemediler. Bu yüzden sen kendi insani gücünle zehri atmak zorunda kaldın."

"Bu seni daha da huysuzlaştırmıştır." Kat en yakın dostuna gülümsedi.

"Biraz olabilir." Jacky, Kat'in elini tutarak sıktı. "Ölüp de beni yalnız bırakmadığın için çok mutluyum."

"Ben de." Kat de onun elini sıktı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm."

"Tamam. Bana ayakkabı borçlu olduğuna karar verdim."

"Ayakkabı mı?"

"Ağzımı sulandıran muhteşem kırmızı rugan *stiletto*'larını hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Hâlâ ağzımı sulandırıyorlar."

"Tanrım, sen gerçekten de hain bir hemşiresin."

"Teşekkür ederim. Şimdi bana seni neyin ısırdığını söyle."

"Hiçbir fikrim yok. Akhilleus'u bulmak için sahilde yürüyordum, birden suda bir şey gördüm ve bakmak için durdum. Sonra o dokunaçlı şey beni yakaladı, soktu ve bacağım felç oldu. Sonra

[illegible] ve dikkatsizce söktü. Ben de alarm düğmesine basarak Venüs'ü çağırdım." Kat o anı hatırlayarak hâlâ göğüslerinin arasında asılı olan madalyonu tuttu ve titredi. "O her neyse, gerçekten çok korkutucu. Kıvrılıp duran ve fare kuyruğuna benzeyen yüzlerce dokunaçla beni kavradı."

Jacky'nin yüzü limon yalamış gibiydi. "Yüce Tanrım! Fare kuyruğu gibi mi? Çok iğrenç!"

"Evet ve beni derin sulara doğru, dev anneleri gibi görünen bir yaratığa doğru çekmeye çalıştılar. Sonra Akhilleus geldi, azılı savaşçıya dönüştü ve işlerini bitirdi. Ardından Thetis bana dokundu ve kendimden geçtim. Bu kadar... Akhilleus bunları sana anlatmadı mı?"

"Ah, hayır. Akhilleus seni buraya getirdiğinden beri kuluçkaya yatmış bir tavuk gibi oturuyor ve kimseyle doğru dürüst konuşmuyor. Patroklos bile onunla konuşmayı başaramadı. Patroklos'un kafası çok meşgul ve sanırım Akhilleus'un homurdanmayı bırakıp da bir işin ucundan tutmasını beklemekten sıkıldı."

"Jacky, oğlanı delirtiyor musun?"

"Hayır. Patroklos'la aramız gayet iyi. Hatta mükemmel. Savaşta bulunamaması ve onun gibi konulara canı sıkılıyor. Ama Akhilleus savaşmadığı sürece Patroklos da savaşmaz, bu nedenle endişelenmiyorum." Jacky eliyle geçiştirir gibi bir hareket yaptı. "Oldukça güçlü olduğuna inandığım sezgilerim, Akhilleus'un, Bay Kötü'ye dönüşmesini gördükten sonra, senin çığlıklar atarak ondan kaçacağını düşündüğü için böyle dertlendiğini söylüyor. Oysaki sen bunu yapacak kadar mantıklı biri değilsin ve ben de bunu ona anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedi. Hatta o gece çok içtiğini de düşünüyorum ama her neyse."

"Belki de gidip onu getirmelisin ve ne kadar mantıksız olduğunu ben anlatmalıyım."

"Bu iyi fikir," dedi Jacky, hemen arkasından ekledi: "Kat, bu kez tamamen donuştu, değil mi?"

"Evet," dedi Kat usulca

"Korkunçtu."

Jacky bunu soru sorarcasına söylememişti ama Kat başıyla onayladı. "Çok korkunçtu. Artık o değildi. Onu ele geçiren şey her neyse, insanlıkla ilgisi yok. Olamaz."

"Seni kampa getirdiğinde kendindeydi," dedi Jacky.

"Annesi ona seslendi ve suyla bir şeyler yaptı, sanki öfkesini yıkayıp akıttı."

"Sen de bu yüzden o canavarın kontrol edilebileceğine inanıyorsun. Haksız mıyım?"

"Sen her zaman haklısındır."

Jacky homurdandı. "Gidip senin huysuz ve suratsız adamını getireyim." Çadırdan ayrılmadan önce tekrar Kat'e baktı. "Bana dikkatli olacağına dair söz ver."

"Söz."

"Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Sen de seni sevdiğimi biliyorsun, Jacky."

Jacky çadırdan çıkmak için eğilirken tüm endişelerine rağmen gülümsemeye çalıştı.

Kat saçlarının ne kadar kötü durumda olduğunu düşünerek parmaklarıyla onları düzeltmeye uğraşırken Akhilleus un ını bedeni çadırın girişini doldurdu. Bakışları doğruca Kat'e kilitlendi. Kat gülümsedi. "Hayatımı kurtardığın için sana kocaman bir teşekkür borçluyum. Aslında hem sana, hem annene." Akhilleus bir şey söylemeden bakmayı sürdürünce Kat konuşmaya devam etti. "Annen muhteşem bir kadın bu arada... Çok iyi bir insana benziyor. ah, yani

tanrıçaya. Hâlâ buradaysa onunla resmen tanışmak isterim. Tabii üstüme başıma çekidüzen *verir vermez.*"

"Güzel görünüyorsun," dedi.

"Görüşünde bir problem olmalı. Jac... Yani Melia'ya söyleyeyim de gözlerini bir kontrol etsin. Hastalarına karşı biraz sert davranır ama mükemmel bir hemşiredir."

Akhilleus'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Melia sana son derece sadık... Annem denize döndü. Uzun süre karada kalması mümkün değil." Durdu ve ellerini arkasında birleştirdi, sonra iki yanına düşmelerine izin verdi. Ne yapacağını bilmiyormuşçasına bir elini saçlarının arasından geçirdi ve sonunda konuştu. "Hayatını kurtardığım için *bana* hiçbir şey borçlu değilsin. Yaratıklarla savaşan ben değildim."

Kat, Akhilleus'un gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Bunu biliyorum ama savaşmaya gelen sendin. Ayrıca o iğrenç şeyleri azılı savaşçı olmadan da yenebileceğine eminim."

"Hayır." Kat'in tam olarak anlamasını sağlamak istiyormuşçasına ağır ağır konuştu. "Yaratıkları azılı savaşçı olmadan yenemezdim. Seni neredeyse öldüren zehir beni de etkilerdi. Beni zehre karşı koruyan oydu."

"O zaman azılı savaşçının orada olmasına sevindim."

"Bunu nasıl söylersin? Bir canavara dönüştüm; sana tecavüz edip öldürebilecek bir canavara."

"Ama bunu yapmadın. Geri geldin. Canavara engel oldun."

"Çünkü bir Deniz Tanrıçası olan annem araya girdi!"

"Olabilir," dedi Kat makul bir tavırla. "Ama belki de canavarı durdurmayı öğrenebilirsin."

"Bunun mümkün olduğuna inanmıyorum."

"Azılı savaşçıya dönüşmeden bir kadınla sevişebileceğine inanır mıydın?" diye sordu Kat.

"Hayır." Akhilleus tereddüt etti. "Hayır, inanmazdım."

"Aramızda olanlar bir rüya değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti.

"O zaman diğer söylediğim de mantıklı değil mi?"

"Sen Tanrıça Athena'nın kâhinisin. Diğer kadınların sahip olmadığı güçlere sahipsin. Bu nedenle bana dokunduğunda hâlâ bir insan olarak kalabiliyorum."

Kat bunun büyük bir saçmalık olduğunu söylemek üzere ağzını açtı ve tek kelime etmeden kapadı. Bunu ona söyleyemezdi.

Sonra bir anda ayıldı, neden olmasındı? Tanrıçaların hiçbiri bunu yapamayacağını söylememişti. Kimse ona gerçek kimliğini Akhilleus'tan saklaması gerektiğini söylememişti. Kandırması gerekenler, Yunan kampında yaşayanlardı. Bir an, bu konuyu önce Jacky'yle konuşabilmiş olmayı diledi ama sonra en iyi arkadaşım dediği kişiye bunu sorması gerekmediğini de fark etti. Jacky son derece dürüst bir kadındı. En sakınması gereken zamanda bile doğruyu söylerdi. Kat zaten onun bu yönünü çok seviyordu. Ayrıca bunu Akhilleus'tan saklamak aptallıktı. Kat ona kimliği konusunda güvenemeyecekse onunla seks de yapmamalıydı. Kime sorsa böyle söylerdi.

"Akhilleus, lütfen biraz daha yakınıma gelir misin? Tanrıça'nın kâhini olmam konusunu seninle konuşmam gerekiyor."

Akhilleus yatak tüllerinin arasından, tereddüt ve beklenti karışımı bir ifadeyle ilerledi. Kat'e dokunmak istediği, ona dokunmaya ihtiyaç duyduğu besbelliydi. Reddedilme korkusuyla yaklaşmaktan çekindiği de bir o kadar barizdi. Kat elini uzatarak gülümsedi. "Yanıma oturur musun?"

Yüzündeki ihtiyatlı ifade değişti ve gözlerinde bir rahatlama belirdi. Usulca yanına oturdu ve Kat'in elini bir kelebeği tutar gibi nazikçe tuttu. Sonra onu öperek Kat'i şaşırttı.

Öptüğü yerin etrafında başparmağıyla küçük bir daire çizerken eline bakarak konuştu. "Canavar bedenimi terk ettiğinde seni öylece yatarken gördüm ve kaybettiğimi düşündüm." Sonra başını kaldırarak Kat'in gözlerine baktı. Kat o gözlerde gördüğü hüzünle dağıldı. "Seni kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kat o anda kendine yalan söylemekten vazgeçti. Bu sadece bir görev değildi. Akhilleus, başkaları istediği için üstlendiği bir proje değildi. Her nasılsa, zaman, dünya ya da mantık dışı bir şeydi ama Akhilleus onun kaderiydi. Ona kendi dünyasında hiçbir erkeğe olmadığı kadar çok bağlanmıştı ve antik Yunanlı bu adamı bırakmak istemiyordu. Farkındalık, ürkütücü olduğu kadar rahatlatıcıydı da. Jacky kesinlikle onu öldürecekti.

Kat konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Ben düşündüğün kişi değilim."

"Polyksene değil misin? Ama hizmetçiler seni prensesleri olarak tanıyorlar."

"Pekâlâ, senden beni dinlemeni istiyorum. Bir de şunu söylememe izin ver; eğer bir noktada anlatacaklarım sana delice gelir ve inanmamaya başlarsan, bir canavara düşünebilen bir adam olduğunu ve bunun da pek normal sayılmayacağını sakın unutma."

Akhilleus kaşlarını çattı ama cevap verdi: "Unutmam."

"Güzel. Gerçek şu ki, *bu*..." Kat eliyle bedenini gösterdi, "Polyksene'nin, yani Truva Prensesi'nin bedeni. Ama *bu*..." yumruğunu kalbinin üzerine koydu, "ruh Polyksene'ye ait değil. En azından Odysseus, Hera'nın tapınağına gittiği günden beri değil."

"Anlayamadım."

"Sana geldiğim gün, Agamemnon'un adamları Hera'nın tapınağını yağmaladığında Polyksene ile başhizmetçisi Melia öldürülmüşlerdi. Aynı gün başka bir zamanda ve başka bir dünyada ben de

bir kazada en yakın arkadaşımla birlikte ölmüştüm. Meğer Venüs beni izliyormuş. İkimizin de ruhlarını yakalayıp onları Polyksene ile Melia'nın bedenlerine yerleştirdi." Akhilleus araya giremeden son hızla devam etti. "Evet, bana da pek mantıklı gelmiyor. Bir tek, tanrıçaların burada olmamı istediklerini anlıyorum." Truva'nın savaşı kazanabilmesi için onu savaştan uzak tutması gerektiği kısmına gelince duraksadı. Ona bunu nasıl söyleyecekti? Derin bir nefes aldı. "Buraya gelmemi senin için istediler. Athena, Venüs ve Hera, kaderinin değiştirilebileceğine ve bunu başarmanda sana benim yardımcı olabileceğime inanıyorlar."

Kat konuşmaya devam ettikçe Akhilleus daha da durgun bir hal aldı. Elini Kat'in elinden çekmedi, bakışlarını da onun gözlerinden kaçırmadı.

"Başka bir dünyadan mı geldin?"

"Tam olarak başka bir dünya olup olmadığını bilmiyorum ama başka bir zaman olduğu kesin... Yani gelecek." Hafifçe gülümsemeyi başardı. "Oldukça uzun bir zaman sonrasından; birkaç bin yıl kadar sonrası."

"Peki, gelecekte adımı biliyorlar mı?"

"Evet, biliyorlar."

Elini bırakıp ayağa kalktı ve arkasını döndü. "O zaman tanrıçalar kaderimin değiştirilebileceğine nasıl inanıyorlar? Zaten gerçekleşmiş!"

Kat bu konuyu düşündü ve cevabı kolayca buldu. "Bu bir kurgu."

Akhilleus ona döndü. "Kurgu mu? Açıkla."

"Senin ve zamanının hikâyeleri benim zamanımda birer kurguya mitolojiye dönüşmüş durumda. Gerçek olmayan hikâyeler; ya hiç olmamış ya da zaman içinde abartılmış bir şekilde bize ulaştı. Al sana basit bir örnek: Benim zamanımdaki insanlar senin neredeyse ölümsüz olduğuna inanıyorlar, topuğunun dışında hiçbir yerden

hasar almayacağına. Bizimkilerin bildiği kadarıyla sen topuğuna bir ok yedin ve bu da senin oldu."

"Topuğum mu?" Oldukça normal görünen ayağına baktı.

"Topuğun," diye tekrarladı Kat. "O kadar ünlüsün ki ayak bileğinin arkasındaki tendon," Kat çarşafı üzerinden çekerek bacağını gösterdi, "benim dünyamda Aşil tendonu[16] olarak biliniyor."

"Bu çok anlamsız."

"Katılıyorum, tabii sen bana sadece topuğundan vurulduğunda, bıçaklandığında ya da herhangi bir darbe aldığında öleceğini söylemediğin sürece."

"Topuk, vücudun incinebilir bir bölgesi bile değil ki... Tendonu kestiğinde belki adamı yenebilirsin çünkü tek bacağıyla savaşmak zorunda kalır ama bu yara kimseyi öldürmez."

"Yani topuğun, ölümcül noktan değil."

"Hayır."

"Ölümsüz de değilsin."

"Elbette değilim."

"Peki ya, şuna ne demeli: Kurgu bu ya, Truva kalesinin içi, Yunanlılarla dolu dev bir at sayesinde istila edilmiş. Şehre bu atın karnına saklanarak sızmayı başarmışlar."

"Şaka yapıyorsun."

"Kalp krizi kadar ciddiyim."

---

16 Anatomide Aşil tendonu olarak bilinen, bacağın baldır kaslarındaki büyük tendon, ayak bileğinin arkasında topuğa tutunur. *İlyada* dâhil, Antik Yunan döneminin çeşitli efsanelerinde Akhilleus, topuğundan darbe almadığı sürece ölümsüz bir savaşçı olarak anlatılır. Bunun en yaygın olarak bilinen nedeni, annesi Thetis'in, oğluna ölümsüzlük kazandırmak için onu ölüler ülkesindeki Styks Irmağı'na daldırması ve Akhilleus'u topuğundan tuttuğu için de topuğunun büyülü suya değmemesidir. Nitekim, aynı efsanelerde Akhilleus, bu hassas noktasından vurularak öldürülür. (ed.n.)

"Ama içi boş, dev bir at çok aptalca."

"Tekrarlıyorum, sana katılıyorum. Ne demek istediğimi anladın mı? Truva Savaşı ve senin adın tarihte çok fazla yazıldı; ama hayatının ve savaşın *gerçekleri* karıştırıldı ve mitlerle iyice abartıldı. Yani senin başına gelenler ile senin için yazılmış olan kader aslında birbirinden farklı olabilir."

"Peki, neymiş o kader?"

Kat bakışlarını o delici mavi gözlerden kaçırmadı. "Truva Savaşı'nın son yılında burada, Truva'da öleceksin."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kat, Akhilleus'un, kendi ölümü hakkında başka sorular da sormasını bekledi ama o ilgisiz bir tavırla sadece başıyla onayladı. Gerçekten ilgilendiği tek şey Kat'ti. "Bana gerçek adını söyleyecek misin?"

"Katrina Marie Campbell. Arkadaşlarım bana 'Kat' der."

"Yani bir prenses değilsin."

Kat güldü. "Alakası bile yok. Kesinlikle bir prenses değilim. Ben bir deli doktoruyum."

"Delilere mi bakıyorsun?"

"Ah, Tanrım, hayır. Özür dilerim. Deli doktoru, mesleğime takılan adlardan biri. Psikoloğum. Yani insanlara duygusal sağlık konusunda danışmanlık yapıyorum. Esas alanım, çift ve evlilik danışmanlığı."

"Beni sakinleştiren büyüyü de bu yüzden mi biliyorsun?"

"Evet, ama bu bir büyü değil. Aslında sihir ya da büyüyle alakası bile yok. Bunu kendi kendine uygulamayı bile öğrenebilirsin. Hipnoz deniyor. Derin gevşeme ve bilinçaltına erişim yollarından biri."

"Rüya görmek gibi mi? Bu nedenle ilk seferinde bana dokunduğunu rüyamda gördüğümü sandım."

Kat yanaklarının ısındığını hissetti. "Evet. Pekâlâ, bunun için özür dilerim. Senden faydalanmak istememiştim. Ama sen... öyle... *erkeksiydin* ki... Sana dokunmaya başladığımda durmamı istemedin ve ben de..."

Akhilleus'un kahkahası gürültülü, uzun ve son derece rahattı.

"Ne var?" Kat kaşlarını çattı. Tamam, daha fazla tebessüm etmesini hatta gülmesini istiyordu ama *ona* değil.

Akhilleus yeniden Kat'in elini öptü. "Son on yıldır bir tek kadın bile bana dokunmadı ve sen mucize olarak gördüğüm bir şey için benden özür mü diliyorsun? Çok tuhaf ve büyülü bir kadınsın, Katrina Marie Campbell."

"Bana Kat de," dedi. "Yaptığım şey, iş etiğine sığmayan bir şeydi. Yani normal şartlar altında böyle davrandığımı düşünmeni hiç istemem."

Akhilleus'un keyifli ifadesi bir anda ciddileşti. "Aramızda geçenlerden dolayı gerçekten üzgün müsün?"

"Hayır, olanlardan dolayı hiç üzgün değilim. Bunu yapmadan önce seninle konuşmamış olduğum için üzgünüm."

Akhilleus gülümsedi. "Konuşmuş olsaydın muhtemelen sana inanmazdım ve seni kendi iyiliğin için kendimden uzaklaştırırdım. Kat, üzülmen ya da özür dilemen gereken hiçbir şey yok, tabii bağlılığımı, korumamı ve aşkımı istemiyorsan; çünkü bu üçünü ve daha fazlasını sana vermeyi çok istiyorum."

Kat, Akhilleus'un ellerini ellerinin arasına aldı ve o mavi gözlerin içine baktı. "Bağlılığını, korumanı ve aşkını kabul ediyorum ve senden bir şey daha istiyorum."

"Söyle, eğer gücümün yettiği bir şeyse senindir"

"Azılı savaşçını kontrol altına aldığımızdan emin olana kadar savaştan uzak durmanı istiyorum; özellikle de Hektor'dan."

"Kehanet, onu öldürdükten sonra öleceğimi söylüyor."

Kat onun ellerini sıktı. "O zaman onu öldürme! Bu ne kadar zor olabilir?"

"Şu an Hektor'la çarpışmaya bir neden bile bulamıyorum." Kendiyle dalga geçerek homurdandı. "Hektor'a karşı bir kinim yok. Onun onurlu bir adam olduğunu biliyorum, ailesi ve Truvalılar onu seviyorlar. Hayatlarının en verimli dönemini yaşayan genç insanları. bana bir şey yapmadıkları sürece kesip biçmekten hiç hoşlanmam."

"Güzel. Anlaştığımıza göre birlikte burada kalacağız ve senin kendini hipnotize etme becerilerini geliştireceğiz."

Akhilleus ona dehşet içinde baktı. "Kendimi büyüleyemem!"

"Akhilleus, sana bunun bir büyü olmadığını kaç kez söyleyeceğim? Bu yalnızca nefes, odaklanma ve rahatlamayla ilgili bir pratik."

"Azılı savaşçıyı kontrol edebileceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Onu kontrol edip edemeyeceğini bilmiyorum," dedi dürüstçe. "İnandığım tek bir şey var; azılı savaşçının seni ele geçirmesine nasıl engel olabileceğini sana öğretebilirim. Böylelikle onu kontrol etmek zorunda kalmazsın."

Akhilleus ayağa kalkarak yatağın yanında bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Eğer azılı savaşçı bana sahip olmazsa..." Sesi söndü.

"O zaman tüm yaşamın sadece savaşmaktan ibaret olmaz," dedi Kat onun sözünü tamamlayarak. "Kaderin değişebilir. Bunu istiyor musun?" Cevabı beklerken göğsünün sıkıştığını hissetti.

Akhilleus durup ona baktı. "Ülkeme dönebilirim, evlenip çocuklarımı yetiştirebilirim, sevgiyi ve huzuru öğrenip savaş, ölüm ve nefreti geride bırakabilirim."

"Bunu yapabilirsin," dedi Kat.

"Bir hayal gibi geliyor. Seninle iki gecedir yaşadıklarım gibi. inanılmaz bir rüya."

"Ama yaşadıklarımız rüya değildi, gerçekti."

"Demek ki, imkânsız olduğunu düşündüğüm bir gelecek de gerçeğe dönüşebilir. Evet, bunu istiyorum," dedi kendinden emin bir tavırla.

"Pekâlâ, o zaman hayalini gerçeğe dönüştürelim."

Akhilleus yatağın yanına geri döndü. "Bu gerçekten mümkünmüş, kaderim değişebilirmiş gibi söylüyorsun. Bana böyle bakıp konuştuğunda sana neredeyse inanıyorum."

"Bana inan ve daha da önemlisi, kendine inan," dedi Kat.

Akhilleus eğilerek onu usulca dudaklarından öptü. Kat onun tereddüdünü hissetti; Akhilleus, tamamen anlaşılır bir şekilde, aralarındaki samimiyeti artırmaktan korkuyordu. Akhilleus'un canavarla savaşabileceğine dair kendine inancı bu kadar azken azılı savaşçının tekrar ortaya çıkmasına hiç ihtiyaçları yoktu.

Neyse ki tam o sırada Kat'in karnı bariz bir gürültüyle guruldadı. Kat güldü. "Açlıktan ölüyorum."

"Yine mi?" dedi Akhilleus gülümseyerek. "Hizmetçilerin sana bir şeyler getirmesini..."

"Ah, hayır!" diye sözünü kesti bacaklarını yataktan aşağı sallandırırken. "Ayağa kalkmalıyım, yürümeliyim, banyo yapmalıyım." Akhilleus ona itiraz edecek gibi oldu ama Kat hemen elini uzattı. "Bana bu üç şeyi yapmamda yardımcı olabilir misin?"

"Elimden gelen her şeyi yaparım," dedi Akhilleus, Kat'in elini tutup koluna girmesini sağlarken.

Kat zehirlenmiş, bir yaratık tarafından neredeyse mideye indirilmiş ve dört gün boyunca komada kalmış bir kadına göre oldukça iyi durumda olduğunu fark ederek çok şaşırdı. Çadırlarının önündeki banka giderken adımları daha da sağlamlaştı. Yine de banka otururak Akhilleus'un yemek ve içecek bir şeyler getirtmesine izin verdi. Jacky, Patroklos'la (Kat adamın sırılsıklam âşık olduğunu düşündü) kamp ateşinin yanında duruyordu, ikisi de hızla Kat'in yanına geldiler.

"Nasılsın? Baş dönmesi var mı? Nefesin kesiliyor mu? Görüşün bulanık mı? Hâlâ uyuşuk bir yerlerin var mı?"

"İyiyim. Hayır, hayır, hayır ve hayır. Biraz rahatlar mısın? Ben kesinlikle..."

Cümlesini bitiremeden önce Aetnia koşarak geldi ve Kat'in ayaklarının dibine fırladı, ayak bileklerine sarılarak hıçkırdı.

"Ah, Efendim! Beni affedin! Lütfen beni affedin! Sizi oraya gönderirken tehlikeye attığımı bilmiyordum!"

Kat kendini Aetnia'nın hararetli ve ıslak sarılışından kurtarmaya çalışırken şaşkınlık içinde Jacky'yle bakıştı. "Aetnia senin suçun yok. Sen sadece Akhilleus'u bulmama yardım etmeye çalıştın. O deniz yaratığının orada olduğunu bilemezdin."

"Hayır! Benim suçum. O kadını dinlememeliydim. Çok üzgünüm, Prenses." Yeniden hıçkırdı.

Akhilleus hizmetçinin kolunu yakaladı ve onu sertçe ayağa kaldırdı. "Kimi dinlememeliydin?"

Aetnia çığlık atarak Akhilleus'tan kurtulmaya çalıştı, elini yalvarırcasına Kat'e uzattı. "Prenses! Beni öldürmesine izin vermeyin!"

"Kendine gel, Aetnia. Seni öldürmeyecek." Akhilleus'un karanlık bakışlarını görmezden gelerek kolunu itti ve kızı bırakmasını sağladı. Sonra kızın elini tutup banka, çatık kaşlı Jacky'yle arasına oturmasını sağladı.

"Sana yapılan saldırıyla ne kadar ilgisi olduğu anlaşılana kadar ona 'Seni kimse öldürmeyecek' diye söz verme özgürlüğüne sahip olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Jacky.

Aetnia fare gibi ciyaklayarak Kat'e biraz daha yaklaştı. "Cadının beni büyülemesine izin vermeyin, Prenses!"

Jacky kıza tısladı. Aetnia çığlık attı. Kat, Akhilleus'un da kükrediğini duydu.

"Tamam! Yeter! Herkes sakin olsun." Kat kolunu Aetnia'nın omzuna koyarak kıvranmakta olan kızın kucağına tırmanmasını engellemeye çalıştı. Jacky'yi gösterdi. "O bir cadı değil." Sonra da Akhilleus'u gösterdi. "O da canavar değil. Şimdi üç defa derin nefes al ve anlatmaya başla, ağır ağır ve histerik çığlıklar atmadan. Neden bahsediyorsun? Benimle birlikte nefes al." Kat aslında bu gülünç kadını sarsmak istiyordu ama bunun yerine onunla birlikte nefes aldı. "Artık iyisin. Şimdi anlat bana." Hizmetçinin bakışları Jacky ile Akhilleus arasında gidip gelince Kat kızı omzundan sarstı. "Hayır. *Benimle* konuş."

Aetnia'nın bakışları yeniden Kat'e döndü. "Çay... Çayınızı almak üzere Yunan kampına gittiğimde oldu."

Kat onu cesaretlendirmek için başıyla onayladı. "Evet, hatırlıyorum. Bana çay getirmen çok kibar bir hareketti." Kat bu olayın hemen ardından Aetnia'nın onu sahile, güya Akhilleus'u bulacağı yere gönderdiğini de hatırlıyordu ama yüz ifadesinin ve sesinin son derece normal olmasına özen gösterdi. "Yunan kampında ne oldu?"

"Briseis'i gördüm. Akalle'nin kamp alanındaki bir grup savaş geliniyle konuşuyordu. O... O sizden ve..." Aetnia bir an tereddüt etti ve o esnada dudaklarını büzerek kendisini süzmekte olan Jacky'ye korkuyla baktı.

"Briseis, Melia ile benim hakkında konuşuyordu," dedi Kat, kızın omzunu sıkarak dikkatini Jacky'yden uzaklaştırmaya çalıştı. "Ne diyordu?"

"Bunun Prenses'e yapılan saldırıyla ne ilgisi var?" diye ekledi Akhilleus, ses tonunun mümkün olduğunca sakin çıkmasına özen gösterdiği çok açıktı.

Kat, Aetnia'nın yine titremeye başladığını hissetti. "Sadece benimle konuş. Her şey yolunda," dedi sükûnetle. "Briseis ne dedi?"

"Melia'nın bir cadı olduğunu ve Patroklos'u büyülediğini, hatta size de büyü yapmayı öğrettiğini söyledi."

Kat, Patroklos'un dalga geçer bir homurtu çıkardığını ve Jacky'nin de bunu bastırabilmek için öksürdüğünü duydu.

"Briseis sadece bunları mı söyledi?"

"Hayır. Sizin için Akalle'nin özel çayından istediğimi duydu ve bana sizi Melia'nın kötülüklerinden korumak için sahile göndermem gerektiğini söyledi. Akhilleus'un annesi Deniz Tanrıçası Thetis size cadılığa karşı bağışıklık kazandıracakmış. Bu yüzden Akhilleus'un orada olduğunu söyledim. Tek düşüncem sizi korumaktı Efendim! Lütfen bana inanın!" Yeniden hıçkırıklara boğuldu.

"Kat, o kaltak seni oyuna getirmiş," dedi Jacky. Aetnia'ya küçümseyerek baktı. "Bu kaltaktan bahsetmiyorum. Briseis'ten bahsediyorum." Sonra kaşlarını oynatarak Akhilleus'un yanında duran Patroklos'a baktı. "Hey, seni büyülediğimin farkında mıydın, Sarışın Ayı?"

Patroklos sırıttı. "Hem de nasıl, güzelim."

Jacky ona öpücükler gönderdi.

Kat onları görmezden gelerek, yüz ifadesi maskelenmiş ve anlaşılmaz olan Akhilleus'a baktı. "Vay canına. Briseis gerçekten sana karşı bir şeyler hissediyor olmalı. Yolundan çekilmemi istediği kesin."

"Beni istiyor olamaz. İstemedi. Bana karşı diğer kadınlar gibiydi," dedi Akhilleus, yüzündeki ifade bir an için yumuşadı. "Senin dışındaki tüm kadınlar gibiydi, Prenses."

"Seni istemiş olsa anlar mıydın?" diye sordu Jacky. "Niyetim sana hakaret etmek falan değil Akhilleus ama kadınların istekleri konusunda pek de uzman gibi görünmüyorsun."

"Kabalaşma," dedi Kat.

"Kabalaşmıyorum! Gerçeği söylüyorum. Briseis, Akhilleus a karşı bir şeyler hissetmiş olabilir ve Akhilleus da bunu fark etmemiş ola

bilir Agamemnon'un çadırındayken kızın sana çok kötü baktığını söyleyen sen değil miydin?"

"Baktı." dedi Kat.

"Bunun sorumlusu Briseis değil, Agamemnon," dedi Akhilleus.

"Ha?" dediler Kat ile Jacky aynı anda.

Akhilleus sözlerine devam etmeden önce, Aetnia'ya, "Haydi git. Git ve Prenses için yemek hazırla," dedi. Kız oturduğu banktan fırlayarak kamp ateşine doğru düşe kalka koşmaya başladı. "Seni sahile gönderen Briseis değildi ve bana olan arzusundan dolayı ölmeni isteyen de. Zaten bunu gerçekleştirmek için o deniz yaratığını çağırma becerisine de sahip değil."

"Ama Agamemnon sahip. Daha önce de yapmıştı," dedi Patroklos.

Akhilleus başıyla onayladı. "Briseis sadece Agamemnon'un maşası; Prenses'i savunmasız duruma düşürebilmek için kullandığı bir araç."

"Ama niye? Neden bana kin besliyor?"

"Sorun sen değilsin, benim," dedi Akhilleus. "Kral'la uzun zamandır düşmanız."

"Sadece bu da değil," dedi Patroklos. "Agamemnon seni savaşa dönmen için zorlamaya çalışıyor."

"Peki, neden beni öldürdüğünde Akhilleus'un savaşa döneceğini düşünüyor?"

"Duymadın mı? Bizi büyülemişsiniz." Patroklos'un tebessümü her zamanki gibi çocukça ve sevimliydi ama Kat o gözlerin altındaki mor halkaları fark edince şaşırdı. Kilo mu vermişti? Zaten çıkık olan elmacık kemikleri daha da göze görünür olmuştu.

"Yani biz cadılardan kurtulduğunuz anda savaşın ortasına mı atılacaksınız?" dedi Jacky.

"Evet, çünkü Agamemnon'a göre senin yaşama nedenin savaşmak," dedi Kat, Akhilleus'un mavi gözlerinin içine bakarak.

"Pek çok kişiye göre yaşamamın tek sebebi bu," dedi Akhilleus.

"Ben onlardan değilim," dedi Kat.

Akhilleus'un dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Ben de buna son derece müteşekkirim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Sorun Agamemnon'un adamlarının öldürülüyor olması," dedi Patroklos aniden. "*Yunanlılar* ölüyor."

Akhilleus kuzenine döndü. "Agamemnon, sadakatsiz bir kadını kurtarma bahanesiyle Truva'ya saldırmak için kıyılarımızdan ayrılırken bunun Yunanlılar için nasıl bir bedelinin olacağını fazlasıyla biliyordu. Geçen dokuz yıl içinde *pek çok* kişi öldürüldü."

"Ama biz katıldığımızda savaş koşulları eşitlenmişti."

"Kuzen, seni savaş alanından uzak tutmuyorum. Sen de diğerleri gibi Yunanlıların yanında savaşma özgürlüğüne sahipsin."

"Hayır!" dedi Jacky ayağa kalkıp Patroklos'un elini tutarak. "Akhilleus olmadan savaşamazsın ve Akhilleus'un da savaşmamak için son derece geçerli sebepleri var. Yüce bir kral ve bir lider olması gereken Agamemnon tam bir yalancı ve sahtekâr. Daha yeni, amacına ulaşmak için bir prensesi öldürmeye kalkıştı. Sinsi, kart harem fahişelerine benziyor. Seni kandırmasına izin verme."

Kat, Patroklos'un Jacky'nin yanağını okşayışını izledi ve en yakın arkadaşına gülümserken savaşçının gözlerinde beliren hayranlık onu

duygulandırdı. "Korkma, güzelim. Kuzenim olmadan savaşmaya hiç niyetim yok."

Sevdiğin birine saldırarak savaşa dönmeni sağlayacağını düşünüyorsa, sanırım Agamemnon seni hiç tanımıyor," dedi Kat.

"Agamemnon bir aptal," dedi Akhilleus. "Biliyorum. Aptalları tanırım. Hayatımda onlardan çok oldu. Kral, kılıçların ona ölümsüzlük getireceğini sanarak zafer için savaşıyor." Akhilleus başını iki yana salladı, yirmi dokuz yaşından onlarca yıl daha büyük görünüyordu. "Gerçek ölümsüzlük, evlatlarla elde edilir." Hüzünlü gözlerini Patroklos'a çevirdi. "Bunu hatırlasan iyi olur, kuzen."

"*Biz* bunu hatırlayacağız," dedi Patroklos, yanında duran Jacky'nin omzuna elini koyarak.

Kat, Jacky'nin "Kimse için çocuk doğurmam!" gibi bir yorumla onu haşlamasını bekledi ama Jacky, Patroklos'a gülümsedi. Çok daha genç ve çok mutlu görünüyordu.

"Yani yine de savaşmayacaksın," dedi Kat. "Bana saldırıp öldürmeye kalkışmış olmasına rağmen."

Akhilleus gevşemeye başlamıştı, bu nedenle hızla o çelik sertliğine dönüşünü fark etmemek imkânsızdı. "İntikamını almamı ister misin?"

"Hayır, istemem. Sadece böyle bir niyetin olup olmadığını merak ettim."

"Niyetim değişmedi."

"Hâlâ kaderini değiştirmek mi istiyorsun?" diye sordu Kat.

"Ye... yemeğiniz, Efendim." Aetnia, Kat'in son söylediklerini duymuştu ve Kat'e getirdiği yahni kâsesini neredeyse deviriyordu.

"Kâseyi bırak ve hepimize şarap getir," dedi Akhilleus kükreyerek.

Aetnia ezilip büzülerek Akhilleus'un söylediğini yapmak üzere oradan uzaklaştı.

"Onu bu şekilde korkutmaktan gerçekten vazgeçmelisin," dedi Kat.

"Benim hoşuma gidiyor. Korkut onu, Akhilleus," dedi Jacky.

"Dışarıdan bakıldığında keskin, güçlü ve ölümcül bir kılıç gibisin, güzelim. İçin ise sulu bir şeftali gibi, tam ağzıma layık," dedi Patroklos.

Jacky bu acemice iltifatı Patroklos'un bir tarafına sokmak yerine kıkırdayarak "Ne güzel şeyler söylüyorsun," deyip genç savaşçının öpmesi için yanağını uzatınca Kat'in kaşları şaşkınlıkla yükseliverdi.

Aetnia ve en az onun kadar korkak diğer hizmetçi, şarap kadehlerini dağıtıp içlerini koyu kırmızı şarapla doldururken sessizce yemeğini yedi. Kendini fiziksel olarak çok daha iyi hissetmeye başlamıştı. Halsizliği, geçmek bilmeyen susuzluğu ve bu dünyaya ait olmadığı hissi iyice azalmıştı ki sonuncusu fazlasıyla ironikti. Elbette bu dünyaya ait değildi. Jacky de öyle. Ama burada bu iki adama kapılmış ve kaderlerini tam bir arapsaçına çevirmişlerdi.

"Gerçekten iyi misin?" Jacky'nin yumuşacık ama ısrarlı bir sesle sorduğu soru, Kat'i iç gözleminden çıkardı.

"Kafam karıştı," diye cevapladı. Akhilleus ile Patroklos ekmek, zeytin, peynir ve —Jacky'nin ısrarıyla— Aetnia tekrar başlarına *dikilmeden önce* yeni bir testi şarap getirmek üzere kamp ateşinin yanına giderek iki kadını birkaç dakikalığına yalnız bırakmışlardı.

"Ne konuda?" diye sordu Jacky.

Kat gözlerinin içine baktı. "Akhilleus'a gerçekte kim olduğumuzu söyledim."

"Canını sıkan bu muydu? Ben Patroklos'a çoktan söyledim."

"Ne yaptın?"

"Bak, senin oğlan, seni yarı ölü bir halde kucağında buraya taşıdığında herkese ciddi ciddi patronluk taslamak zorunda kaldım. Kanını akıtmak, sana boğa pisliği ve domuz sümüğü sürmek gibi

saçmalıklar yapmaya kalkıştılar. Ben de iyi bir arkadaşın olarak, hepsine gidip kendilerini becermelerini söyledim."

"Çok kolay olmamıştır."

"Hayır, olmadı. Patroklos'a gerçekten kim olduğumuzu anlatıp hastaları ve yaraları iyileştirme konusunda Yunan ordusuyla ilgilenen o sahtekârlardan çok daha fazlasını bildiğimi söylemek hiç de kolay değildi."

"Nasıl karşıladı?"

Jacky gülümsedi. "Balatalarını biraz yandı tabii. Ona araba resmi çizeceğime de söz verdim."

"Araba mı?"

Jacky omuz silkti. "Oğlanların nasıl olduğunu bilirsin işte. Modern dünyadaki şeylerden bahsediyordum... laf lafı açtı... ve bir de baktım ki araba istiyor."

"Bir nevi *Alacakaranlık Kuşağı*[17] gibi," dedi Kat. "Ona âşık oldun, değil mi?"

"Maalesef öyle. Sen de Akhilleus'a âşıksın, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Başımızı belaya soktuk, değil mi?" dedi Jacky.

"Evet," dedi Kat.

Jacky, ateşin yanında duran Patroklos'u izleyerek, "Savaşın dışında kalmaktan çok mutsuz," dedi. "Eskiden olsa Yunanlıların bir an önce kaybetmelerini isterdim ama işler çok değişti. Ne dileyeceğimi de ne yapacağımı da bilmiyorum."

---

17 *The Twilight Zone*, 1959'da ABD'de yayımlanmaya başlanan bir televizyon dizisi. Drama, psikolojik gerilim, fantastik, bilim kurgu ve korku ögeleri içeren ve beklenmedik şekilde ya da ölümle sonlanan birbirinden bağımsız bölümlerden oluşur. (ed.n.)

"Seni çok iyi anlıyorum. Anlaşmamıza göre onlar kaybedecekti, biz de evimize dönecektik ama şimdi..." Bocaladı.

"Geri dönmek istediğimden bile emin değilim," diyen Jacky, cümleyi onun yerine tamamladı.

"Kesinlikle."

~

Odysseus kendini yaşlı hissetti. Omzu sürekli ağrıyordu. O gün erken saatlerde savaşta yaralanmıştı. Truva'nın lanet olası surlarına akın ederken okçuların menziline girmişti. Şanslıydı. Ok kalçasından aşağı, uyluğunun dışına doğru sıyırmış ve bedenine saplanmamıştı. Yine de canı acıyordu, kıyıya sürüklenmiş kütüğün üzerinde yorgunlukla oturmasına sebep oluyordu. Elini dalgınlıkla, bacağına sardığı, kanlanmış beze götürdü. En azından bu kumsalda yalnız kalıp rahatlayabiliyordu. Odysseus ayla bezenmiş denize bakarak şarap tulumunu dudaklarına götürdü.

"Yorgun görünüyorsun."

Odysseus gözlerini yumdu ve kendini sese bıraktı. Gözlerini tekrar açtığında Tanrıça önünde belirmişti. Alışılmadık renkteki gözleriyle mükemmel bir uyum sağlayan güvercin kanadı renginde giysiler giymişti. Savaş miğferi ile kalkanını getirmemişti ve üzerinde gücünü temsil eden herhangi bir nesne de yoktu. Odysseus onun büyüleyici bir güzelliğe ve gençliğe sahip olduğunu düşündü. Başını eğdi.

"Varlığınız beni canlandırıyor, Tanrıçam."

Athena bu övgüyü geçiştirdi. "İyi uyuyamıyor musun? Sana daha önce de söyledim..." Bacağındaki kanlı bezi görünce küçük bir iniltiyle sustu. Sonra tipik bir Savaş Tanrıçası olarak, yüzüne o ciddi ifadesini kondurdu. "Neden bana yaralandığını söylemedin?"

"Sadece bir ok sıyrığı, bir şey değil," dedi.

"Ben tanrıçanım. Bir şey olup olmadığına ben karar veririm." Bir adım ilerleyerek yanında diz çöktü. "Bir bakayım."

"Athena hayır! Sen asla..." Odysseus, Tanrıça'yı dirseğinden yakalayarak ayağa kaldırmaya çalıştı.

Athena elini onun göğsüne yasladı. "Savaşçımın yarasının ne durumda olduğunu görmek istiyorum."

Dokunuşu Odysseus'un göğsünün sıkışmasına sebep oldu. İçini çekerek onun kolunu bıraktı ve yerine oturdu, yarayı daha iyi görebilmesi için bacağını uzattı. Kanlı sargıyı açarken Athena'nın yumuşak eli onu durdurdu.

"Bunu ben yaparım. Sen kıpırdamadan dur."

Odysseus donakaldı ve öylece otururak Athena'nın eşsiz kokusunu içine çekti. O kadar yakındı ki, bacağının üzerine eğildiğinde altın rengi uzun saçları bedenine sürtünerek onu uyardı ve nefessiz kalmasına sebep oldu. Bir yandan da Athena'nın bunu fark ederek onaylamayacağından korkuyordu. Onu ne kadar çok sevdiğinin farkında mıydı? Elbette, farkındaydı. O, Tanrıçasıydı. Her şeyi bilirdi.

"Bu iltihaplanabilir. Neden temizleyip düzgün bir şekilde sarmadın?" Athena başını kaldırıp ona baktı, kaşlarını çatması alnının da hafifçe kırışmasına sebep olmuştu.

Yarayla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğuna dair bir bahane uydurma niyetiyle konuşmaya başladı ama dudakları aklının planladıklarından çok farklı şeyleri dile getirdi. Tam tersine, yüreğindekiler dile geldi. "Onun için canımı sıkamayacak kadar bezgindim, Tanrıçam. Hatta iltihaplansa ve ölsem, diye bile düşündüm. Belki böylece biraz dinlenebilirdim."

Athena'nın gözleri kısıldı, onu tanımayan biri bunu öfke zannedebilirdi ama Odysseus, Athena'nın her ifadesini ezbere bilirdi ve sözlerinin onu şoke etmiş olduğunu gayet iyi anladı.

"Ölmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum." Tanrıça elini usulca yaranın üzerine koydu. Gözlerini kapadı, gücünü topladığı ortadaydı. Sonra fısıldadı: "Beden, Tanrıça'nın isteğini gerçekleştir. Şimdi, emrimle kanı ve teni birleştir."

Athena'nın eli parlamaya başladı. Odysseus, güç içine işlerken derin bir nefes aldı. Athena'dan gelen ısı kanını tutuşturdu, etinin verilen emre itaat ederek iyileşmeye başladığını hissetti. Athena elini kaldırıp gözlerini açtığında bacağının üzerinde sadece küçük, pembe bir iz kalmıştı.

"Gördünüz mü?" dedi usulca Odysseus, o gri gözlerin içine bakarak. "Size varlığınızın beni yenilediğini söylemiştim."

Athena o nadide tebessümlerinden birini sundu. "İnatçı adam. Bana iltifat etmekten vazgeçmeyecek misin?"

"Size ait olduğum süre boyunca hayır. Tanrıçam."

"Demek sonsuza kadar iltifat göreceğim çünkü sen hep bana ait olacaksın, Odysseus." Athena kendiyle savaşırmış gibi elini yeniden usulca Odysseus'un bacağına koydu. Bu kez dokunuşu iyileştirmek için değildi, sevgi doluydu. Yanında diz çökmeye devam ederek tenini okşadı. "Sana ilk göründüğümden bu yana ne kadar zaman geçti?"

Odysseus hiç tereddüt etmedi. "Tam tamına yirmi iki yıl, Tanrıçam. Bana ilk göründüğünüzde sakalım henüz çıkmıştı."

"Çok hoş bir çocuktun; o küçük, tatlı yüzünde zekâ ve bilgelik vardı." Bunları hatırlayan Tanrıça'nın genellikle ciddi olan ifadesi yumuşadı.

Odysseus bu güzelliğin karşısında bir an kalbinin göğsünden fırlayacağını düşündü. Sakalını sıvazlamak için elini kaldırdığında elinin titrediğini Athena'nın görmemesini umdu. "Şu anın tam tersi, Tanrıçam. Artık o tatlı, küçük çocuk değilim."

Athena'nın kendisiyle hemfikir olup bir kahkaha atarak yine o ulvi maskesine bürünmesini bekledi; öfke ya da tutku gibi en

derin duygularını saklayan her zamanki maskesine. Athena ise elini yanağına uzatarak onu tamamıyla hazırlıksız yakaladı.

"Ben hâlâ o çocuğu görüyorum," dedi son derece kısık bir sesle. Odysseus kalp çarpıntısının arasında bu sesi duymakta zorlandı.

Odysseus, Tanrıçasına baktı; deneyimsiz çocukluk günlerinden bu yana âşık olduğu kadına. Ona pek çok kez görünmüştü. Athena onu savaşçısı olarak seçmişti, bir ölümlü olarak onu seçmiş ve kutsamıştı. Ama ona çok az dokunurdu ve Odysseus'un ona olan gizli arzusunun ortaya çıkmasına asla izin vermemişti.

"Bir şey mi var, Athena? Ne oldu?"

Athena elini yüzünden çekerek ayağa kalktı ve arkasını döndü. "Neden bir şey olmak zorunda? Sana sadece istediğim için dokunamaz mıyım?"

Odysseus da ayağa kalkarak ona yaklaştı. "Bana elbette dokunabilirsiniz, hem de dilediğiniz her sebeple!" Odysseus ona sarılma isteğiyle kollarını uzattı ama durdu. Athena ölümlü bir kadın değildi. Bunu asla unutmaması gerekiyordu.

Athena hâlâ sırtı dönük bir haldeyken konuşmasına devam etti: "Akhilleus'un bile aşkı bulduğunun farkında mısın?"

"Kızı seviyor, değil mi? Bir gün kendine bu izni verip vermeyeceğini hep merak etmiştim."

"Buna şaşırmamış gibisin," dedi Athena yüzünü dönerek.

Odysseus gülümseyerek omuz silkti. "Aşk nadiren önceden tahmin edilebilir."

"Penelope'yi seviyor musun?"

Karısının adı geçince Odysseus'un tebessümü değişti. "O benim karım ve oğlumun annesi. Ona saygı duyuyorum ve hak ettiği onuru veriyorum."

Athena yeniden yüzüne dokundu. "Ama onu seviyor musun?"

Odysseus dayanamadı ve yanağını onun eline bastırdı. "Kendimce."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kalbimi yirmi iki yıl önce bir başkasına vermiştim. Penelope'ye verecek çok az şey kalmıştı."

"Odysseus'um..." diye fısıldadı Athena.

Odysseus fikrini değiştirmeden önce eğilerek dudaklarını Athena'nın dudaklarına bastırdı. Dudakları birleştiği anda hissettiği arzunun şoku tüm bedeninin acı ve hazla parçalanmasına sebep oldu. Athena bunu hissederek inledi, kollarını Odysseus'un boynuna dolayarak dudaklarını araladı ve öpücüğü derinleştirdi.

Bedenleri birbirine yapışmış bir şekilde oldukça uzun bir süre öpüştüler. Athena bir anda dudaklarını çekti. Hızla soluyordu ve dudakları şişmiş, yanakları yüzüne sürtünen sakallardan dolayı pembeleşmişti. Tanrıça içinden çeşitli duyguların geçtiği gri gözlerini iyice açarak ona baktı. Odysseus aralarındaki bu arzu ve kabullenme anının bitmemiş olması için sessizce dua etti.

"Venüs haklıymış," dedi Athena usulca. "Yıllar önce sevgili olmalıymışız." Odysseus'un kollarının arasından ayrılmadan elini kumsala doğru salladı ve altlarında kalın bir örtü belirdi.

Bilinçli adımlarla ondan uzaklaştı ve giysilerini tutan, omzundaki süslü broşu açtı. Gri ipekler bedeninden süzülerek ayaklarının dibine düşerken Odysseus'a bir kez daha güvercin kanatlarını hatırlattı. Kumaşların arasından sıyrılarak zarafetle yere uzandı, krem rengi teni ay ışığıyla uzandığı saten örtünün arasında ışıldıyordu. Athena elini uzattı.

"Gel ve bunca yıldır hissettiğin aşkı bana göster, Odysseus'um." dedi.

Odysseus yanına uzandı ve kendini gerçek aşkının bedeninde kaybetti. Onu sahiplenemeyeceğini biliyordu. Bu, onunla bu mahremiyeti yaşadığı tek an olabilirdi, bunu biliyordu ama bedenini

tıpkı yıllar önce kalbini verdiği gibi hiç tereddüt etmeden, büyük bir coşkuyla Tanrıça'ya sundu.

"Bu kadarı yetmeli..." diye düşündü sonrasında, Athena kollarının arasındayken ve ikisinin gözyaşları birbirine karışırken. *Bir şekilde bu kadarı yetmeli...*

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Hata yapmışım," dedi Venüs, Hera'nın özel odasına son hızla dalarak.

"-şım mı? Ben, doğru zamanının '-yorum' olması gerektiğini düşünüyorum; mesela 'özel odanıza böyle dalmakla hata *yapıyorum*, Kraliçem' gibi."

"Biliyorum, biliyorum. Acil bir durum olduğuna inanmasaydım seni asla rahatsız etmezdim," dedi Venüs kendine bir kadeh *ambrosia* yaratarak.

"Ne oldu? Bana sakın Polyksene'nin bedenindeki o küçük ölümlünün kendini neredeyse yeniden öldürtmek üzere olduğunu anlatma. Zeus'un sakalı aşkına! Bu Truva Savaşı gittikçe daha da can sıkıcı oluyor."

"Hayır, Kat iyi. Sorun Athena."

Hera altın işlemeli, kadife kaplı şezlongda uzanmış, *ambrosia*'ya batırılıp üzeri şekerle kaplanmış üzümlerini yemekle meşguldü ama Venüs'ün bu açıklamasının ardından endişeyle doğruldu. "Nasıl yani? Athena'ya ne oldu?"

"Odysseus'la sevişti."

Hera birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra daha iyi anla mak istermiş gibi başını salladı. "Doğru mu duydum? Athena'nın Odysseus'la sevişmeye başladığını söylemiş olmazsın, değil mi?"

"Aynen öyle sanırdım." Venüs, Hera'nın yanına oturdu ve kraliçe için de bir kadeh ambrosia yarattı. "Yunan kampına göz kulak oluyordum. Yani, emanet ikimiz de Kat'ın başına bir şeyler daha gelmesini istemeyiz."

"Evet, elbette, bu konuda dikkatli olmalısın. Neler gördün?"

"Şeyi, Odysseus ile Athena. Kumsalda." Venüs şarabını yudumlarken kısa cümleler kuruyordu. "Athena onlar için kalın, saten bir battaniye yarattı. Son derece romantikti ama bir o kadar da kaygandı."

"Odysseus kim olduğunu anladıktan sonra da izlemeye devam mı ettin?"

"Elbette hayır." Venüs gözlerini Hera'dan kaçırarak şarabını yudumladı. "Ama gördüğüm kadarıyla Odysseus'un çok, hımm, *he* sexi olduğunu söyleyebilirim."

"Bu Athena için iyi bir şey. Çok uzun zamandır fazlasıyla ciddiydi." Hera sinir kaşlarını kaldırarak Venüs'e baktı. "*Hata* yaptığını söylediğin kısmı bu mu? Çok şaşırdım. Kaç defa Athena'ya gevşemesi için organize ve rahatlamaya falan ihtiyaç duyduğunu söylediğine şahit oldum. Şimdi buna ulaştı ve sen bunun bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun? Açık Tanrıçam, son derece mantıksız şeyler söylüyorsun."

"Bunu biz Truva Savaşı'na Truvalıların yanında girmeye karar vermeden önce yapmasını söylemiştim. Bu gece kumsalda olanlardan sonra Athena'nın, Odysseus ve adamlarının yemilmelerine izin vermeğini mi sanıyorsun?"

"Ah, hayır."

"Ben öyle düşünüyorum. Akhilleus'u devreden çıkarıp savaşı sona erdirecek bütün hazırlıkları tamamladık. Ama şimdi Savaş Tanrıçası,

Odysseus un güçlü arkasını güvenliğiyle ilerleyebiliyorsa başımıza dert olacak. Savaşa bizzat girmeyip sadece kopukları muhafaza etmesi bile Akhilleus'un eksikliğini telafi edecektir."

"Belki de küçük oluşumlarla konuşmalıyım. Akhilleus'u tekrar savaşa sokarsak, Athena nın da yardımıyla savaş daha çabuk bitebilir. Biz de bunu istemiyor muyduk?" dedi Hera içini çekerek. "Gerçi Agamemnon'un zafer kazanacak olması fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Sanırım bunu yapabilirim ama ," dedi Venus.

"Ama, ne?"

"Ama Akhilleus ile Katerina'yı da izliyorum. Onlar da âşık," dedi Venus.

"Bu benim için önemli olmalı mı?"

"Kat onu sevdiği için ölüme göndermek istemeyecektir. Akhilleus'un Truva surlarının önünde Hektor'u öldürdükten sonra öleceğine dair kehaneti unutuyorsun."

"Senin modern ölümlün bu oyunda sadece bir piyon. Yapılmasına gereklilere engel olmasına izin veremem," dedi Hera.

"Hera, senin de modern ölümlülerle ilişkilerin oldu ve zaman zaman Tulsa'ya gidip oğlunu ziyaret ettiğini biliyorum. Saygısızlık etmek istemem ama modern ölümlülerle bütün ilişkilerine rağmen onları anlayabilmiş değilsin. Artık dönemdekiler gibi bizden korkmuyorlar ve asla geri adım atmazlar."

"Bunu yapmalılar!" diye tersledi Hera. Sonra derin bir nefes alarak öfkesini kontrol altına aldı. "Zulmetmekten hoşlanmadığımı bilirsin, o yüzden biraz daha bekleyip neler olacağını görelim. Ama Athena ağırlığını Yunanlıların tarafına koyarsa bazen de tüm gücümüzle onların zaferini desteklemekten başka çaremiz kalmaz. Savaş Tanrıçası yla düşman olmayı hiç istemem."

"Aşkın savaştan daha güçlü olduğuna inanlar da var," dedi Venüs, sesinde alışılmadık bir sertlik vardı.

Hera usulca onun kolunu tuttu. "Athena'nın benim gözümde senden daha değerli olduğunu söylemek istemedim. Ama Aşk, küçük, modern bir ölümlü uğruna tanrıların arasında ihtilaf çıkmasına göz yumar mı?"

"Antik dünyada da zaten bununla suçlanmıyor muyum? Ölümlü bir kadın yüzünden Yunanlılar ile Truvalılar arasında ihtilaf çıkardığım söylenmiyor mu?"

"Peki bu sana nasıl hissettiriyor?" diye sordu Hera kurnazlıkla.

"Savaşın sebebinin benim üstüme atılmış olmasından iğreniyorum," dedi Venüs.

"Yani Olympos Dağı'nda benzer bir soruna neden olmak istemezsin, değil mi?"

"Hayır, istemem." Venüs içini çekti. "O zaman bekleyip neler olacağını görelim."

"Peki ya, Athena, Odysseus'a yardım ederse?"

"O zaman Akhilleus savaşa yeniden katılmak zorunda kalacak," dedi Venüs.

"Güzel. Karar verilmiştir," dedi Hera.

"Maalesef verildi."

Venüs *ambrosia*'sını yudumlayarak Kat'in bilinci kapalı halde yattığı dört gün boyunca Akhilleus'un nasıl da çılgına döndüğünü düşündü. *Neyse, en azından Akhilleus aşkı tadabildi, kısa sürmüş olsa da.*

~

"Tamam, tek isteğim banyo yapmaktı, yani gül kokulu bir kâsedeki suları etrafa sıçratmak yerine suyun içine girmek. Bunun için beni kampın dışına mı çıkardın?" diye sordu Kat alay ederek.

"Sana bütün isteklerini elimden geldiğince gerçekleştireceğimi söylemedim mi?" Akhilleus birbirine sarılı kollarından Kat'e hafifçe dokundu. Kat, Akhilleus'un bunu son günlerde sık sık yaptığının farkındaydı; ona kısa aralıklarla, sevgiyle dokunuyordu. Dokunuşlarını uzun tutmuyordu ve onu öpmüyordu. Kat'e yavaş yavaş alışmaya çalışır gibiydi; azılı savaşçıyı uyandırmayacak küçük adımlarla. Kat, Akhilleus'un bakışlarını üzerinde hissetti ve başını kaldırıp baktığında onun dikkatle kendisini incelediğini gördü. "Çok uzaklaştıysak söyle duralım. Yorulmanı istemem."

Kamptan ayrıldıktan sonra bir süre sahilden yürümüş sonra da kara tarafına dönerek küçük bir keçi yolunu takip etmişlerdi. Kısa bir yürüyüş değildi ama yorucu bir gezintiye de dönüşmemişti. "Jacky'ye de söyledim; yüzyıllarca yetecek kadar uyudum ve çok iyiyim." Kat üzerine basa basa konuştu. Aslında dün akşamki yemek ve tartışmanın onu çok yormasından biraz rahatsız olmuştu. Akhilleus'la yeni bir hipnoz egzersizi yapmayı planlamış ama başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştı. Daha da kötüsü bugün öğleden sonraya kadar deliksiz olarak uyumuştu. Şimdi kendini iyi hissediyordu ama bu kaza onu gerçekten korkutmuştu. Şu ana kadar zaten bir bedenini öldürmüştü. Bunun bir sınırı var mıydı? Bu bedeniyle de işler yolunda gitmezse ne olurdu? Venüs onu kurtarır mıydı? Kurtarırsa bir sonraki bedeni nasıl bir şey olurdu? Bu bedenine bağlanmaya başlamıştı ve bir sonrakinin nasıl bir şey olabileceğini düşünmek dahi...

"Endişeli görünüyorsun." Akhilleus, Kat'in içindeki gevezeyi susturdu.

"Ölümlü olma konusunu düşünüyordum," dedi Kat.

"Ölümlü olmak... Bunu yakın zamana kadar pek de düşünmüyordum," dedi Akhilleus.

"Sahi mi? Genç yaşta ölmeyi seçtikten sonra senin her gün oturup bu konuyu düşündüğünü ve yılları saydığını düşünüyordum

Akhilleus kendini küçümser bir tavırla homurdandı. "Gençken arada bir aklıma gelirdi; ama bunu yeni bir savaş daha yapabilecek miyim ve bir zafer daha kazanacak mıyım, diye düşünürdüm."

"Hey, yirmi dokuz yaş, hiç de yaşlı değil. Sen hâlâ gençsin."

"On yıldan fazla süredir kendimi hiç genç hissetmiyorum."

Kat başını kaldırarak ona baktı, yara izlerinin yüzünü olduğundan yaşlı gösterdiğini biliyordu ve aynı yaralar ruhunda da açılmıştı. "Belki de bir kısmı tersine çevrilebilir," dedi.

Akhilleus, Kat'in nereye baktığının farkındaydı ve dudakları hafifçe büküldü. "Arkadaşın mükemmel bir şifacı ama o bile bunları tersine çeviremez." Akhilleus yüzündeki izleri gösterdi.

Kat sırıttı. "Yoksa sen bir *şaka* mı yaptın? Buna rağmen gök delinmedi ya da seni bir yıldırım çarpmadı, değil mi?"

"Bu üzerimdeki kötü etkinden kaynaklanıyor."

"Seni büyülemiş olduğumdan mı bahsediyorsun? Sakın unutma; Jacky bir cadı, ben de cadıyım, her yer cadı dolu."

"Doğru diyorsun. Beni büyüledin." Sonra onu şaşırtarak kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı. "İşte, geldik." Akhilleus onu omuzlarından tutarak çevirdi.

"Akhilleus! Çok güzel!" Kat bir vahaya bakıyordu. Söğütler krem rengi kireç taşlarının oluşturduğu bir küvetin etrafını çevirmişlerdi. Küvetin içine doğru bir su akıntısı vardı, bir uçtan küveti dolduruyor, diğer uçtan da taşıp boşalıyordu. Küçüktü ama içinde rahatlıkla banyo yapılabilecek kadar da büyüktü. Vahanın üst tarafında bulunan küçük tapınak Kat'e bir kameriyeyi anımsattı, mükemmel mermer kolonları ve çok hoş bir kubbesi vardı. Tapınağın ortasına bir battaniye serilmişti. Üzerinde içi dolu bir sepet vardı. "Bütün bunlar da nesi?" diye sordu Kat, havuzun ve tapınağın etrafında dolanarak.

"Venüs için yapılmış bir mabet. Burayı yıllar önce buldum. Savaş yüzünden terk edilmiş. Buraya genellikle düşünmek, bir şeylerden kaçmak için gelirim."

Kat ona baktı ve mahcup göründüğünü fark ederek şaşırdı. "Bunda yanlış bir şey yok. Herkesin yalnız kalmaya ihtiyacı vardır."

"Ah, ama kızların kâbusu ve savaşın azılı savaşçısı Akhilleus, herkes değildir. Adamlarım Aşk Tanrıçası'na adanmış bir mabette huzur bulduğumu duysalar..." Acı bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Muhtemelen sonunda çıldırdığımı düşünürler."

"Ama şu an için seninle birlikteliğimi kabullenmiş gibi görünüyorlar. Öyle değil mi?"

Akhilleus omuz silkti. "Şu an senin yatağımı ısıtmana bile şaşıramayacak kadar meşguller."

"Savaşmak istiyorlar," dedi Kat, midesi kasıldı.

"Evet."

"Ya sen ne istiyorsun?"

"Sen kalbimden geçeni biliyorsun. Phthia'ya dönüp huzura kavuşmaktan başka bir şey istemiyorum," Akhilleus devam etmeden önce durup Kat'in gözlerinin içine baktı "ve aşka..."

"Aşkı zaten buldun," dedi Kat usulca.

Akhilleus aralarındaki mesafeyi kapatarak onunla Venus'un mabedinin ortasında buluştu. Elini tuttu. "Aşkı buldum mu? Azılı savaşçının yenilip yenilemeyeceğini bilmememize rağmen mi?"

"Evet, buldun ve azılı savaşçıyı yenmek mümkün, bunu biliyorum." Ağır ve kararlı hareketlerle parmak uçlarında yükselirken Akhilleus'u kendine doğru çekti ve dudaklarını yavaşça öptü. Öpüşmeyi uzatmadı ya da derinleştirmedi ama hızla geri kaçarak onu korkutmadı da. Bu öpücük, Akhilleus'a hayalini kurduğu geleceğin gerçekleşeceği sözünü veriyordu. Ama Kat şansını zorlamadı.

Akhilleus'u zorlamadı. Gülümseyerek sepete baktı. "Mabet yıllardır terk edilmiş durumdaysa bu sepet buraya nasıl geldi?"

"Banyo yapmak istediğini söylediğinde burayı hatırladım. Bugün sen uyurken de bunları buraya getirdim. Birlikte kamptan uzaklaşmamızdan hoşlanacağını düşündüm." Bu sözleri her zamanki katı özgüveniyle söylemişti ama Kat gözlerindeki soru işaretini görebiliyordu. Kat herhangi bir korku ya da tereddüt ifadesi gösterirse Akhilleus bir anda çözülecekti.

"Kesinlikle haklısın. Harika bir fikir."

Akhilleus gülümseyerek abartılı bir resmiyetle eğildi. "Banyonuz sizi bekler Prenses, sonra da korkuttuğum Aetnia sepete her ne koyduysa onu yiyeceğiz."

Kat başını iki yana salladı. "Muhtemelen birkaç arsenikli sandviç ve yanına da cam yahnisi koymuştur." Tertemiz sularla dolu havuza baktı ve boğazı kurudu. "Suyun içinde beni yemek üzere bekleyen o kaygan şeylerden olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Bir Deniz Tanrıçası'nın sözleri seni rahatlatır mı?"

Kat ağaçlarla çevrili vahada şaşkınlıkla gözlerini gezdirdi. "Annen burada mı?"

"Bugün erken saatlerde benimle geldi ve senin için her şeyin güvenli olup olmadığını kontrol etti."

"Bu kadar çok uyumaktan hemen vazgeçmeliyim. Her şeyi kaçırmışım." Kat suya yaklaştı. Gerçekten de zararsız ve son derece davetkâr görünüyordu. Baştan ayağa temizlenmek çok iyi olacaktı.

Akhilleus boğazını temizledi. Kat onun gözlerinin içine baktı.

"Sen banyonu yaparken arkamı dönüp burada duracağım. Seslendiğin an yanında olurum."

"Gözünü benden ayırmasan daha iyi olmaz mı? Bir şey beni yakalarsa ve bağırmayı başaramazsam ne olacak?" Kat, Akhilleus'un yüzünde aynı anda beliren farklı duyguları gördü: arzu, korku ve

ihtiyaç. Korkunun ağır basmak üzere olduğunu fark etti ve hemen konuştu: "Neden azılı savaşçı sen Agamemnon'la tartışırken ortaya çıkmıyor? Sonuçta Kral'a da çok kızmıyor musun?"

Akhilleus bu soruya çok şaşırdı, yine de hızla cevapladı. "Elbette kızdırıyor. O aşağılık herifin beni kızdırmadığı gün neredeyse yok."

"Peki, o zamanlarda neden azılı savaşçı seni ele geçirmiyor?" diye tekrar sordu Kat.

Akhilleus omuz silkti. "Ona karşı böyle hissederek yaşamaya alıştığım için olabilir. Kendime onun sadece Agamemnon olduğunu ve bir kralla savaşma iznim olmadığını söylüyorum."

"O zaman neden kendine benim sadece Katrina, yani arzuladığın kadın olduğumu söylemiyorsun? Ben de bu şekilde hissetmeni sağlıyorum ve benimle savaşma iznin de yok."

Bakışlarında bir an umut belirdiğini ve belirdiği hızla kaybolduğunu gördü. Akhilleus başını iki yana salladı. "Hayır. İkisi aynı şey değil."

"İnanırsan olur."

Başını iki yana sallamaya devam etti. "Hayır. Bunu şansa bırakmayacağım."

"Pekâlâ, ben bırakacağım. Beni bir dinle; azılı savaşçı seni ele geçirmeden önce uyarıyor, değil mi?"

"Biraz," dedi isteksizce.

"Tamam. O zaman işimiz çok basit. Burada oturacaksın. Gevşeyeceksin. Sepette şarap var, değil mi?"

"Evet."

"İç ve gevşe. Ben yıkanacağım. Sen de bir şeyler beni sokmaya kalkışıp kendimden geçirmesin diye göz kulak olacaksın." Akhilleus ağzını açınca eliyle onu susturdu. "Evet, biliyorum. Jacky zaten

aklını yitirdiğimi söylüyor." Akhilleus'un dudakları büküldü. "Onu dinlememelisin."

"Şu an onun gözlemleri fazlasıyla mantıklı görünüyor," dedi Akhilleus.

Kat ona yapmacık bir ciddiyetle gülümsedi. "Ne yaparsan yap ama bunu sakın Jacky'ye söyleme. Orada otur bakalım. Ben yıkanacağım. Her şey yolunda gidecek."

"Ya gitmezse?"

"Delirmeye başladığını düşünürsem alarm düğmeme basarım." Hâlâ boynunda asılı olan madalyonu gösterdi.

Akhilleus şüpheli görünüyordu. "Venüs meşgul olabilir."

"Hayır, bana söz verdi. Ayrıca kendisi oldukça meraklı bir tanrıça... Sırf dedikodu malzemesi bulmak için bile buraya mutlaka uğrayacaktır. Kat ona doğru yürüyerek elini usulca koluna koydu. "Mesele şu: Kendini ve beni güvende tutabileceğine en az benim sana inandığım kadar inanmalısın."

"Seni koruyabileceğime mi inanıyorsun?"

Kat onun yara izleriyle yıpranmış yüzüne bakarak gülümsedi. "Elbette inanıyorum. Beni *daha önce de* korudun." Hafifçe yanağını öptükten sonra onu beklemekte olan banyosuna doğru kararlı adımlarla ilerlerken, parmaklarını birbirine geçirerek Venüs'e sessizce bir dua gönderdi, *illa da gözetleyeceksen şu an iyi bir zamanlama olabilir...*

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bunu yaparken ne düşünüyordu? Kat, kıyafetlerini nasıl çıkarması gerektiğini son hızla düşünürken uzun süre tereddütte kalmamaya çabalıyordu. Soyunurken çok kışkırtıcı olmamalıydı ama altına kaçıracak kadar çok korktuğunu göstererek bedenini gizlemek için suya da atlamamalıydı.

Suda gizlenmek mi? Kat gözlerini kısarak pırıl pırıl olan küçük göle baktı. Yosunlar ve suyu bulandıran kirlilik ihtiyaç duyulduğunda nereye gitmişti? *Uzatma Katrina,* diye emir verdi kendine. O iğrenç deniz yaratığının parçaladığı mavi ipeğin yerine giydiği açık yeşil üstlüğünü çıkardı. İç elbisesi yumurta kabuğu renginde kat kat ipektendi. Kat onları da çıkardı ve ayaklarına döktü. İçinde sütyen ya da külot olmadığı gerçeğini şu ana kadar hiç kafasına takmamıştı. *Akhilleus şu an senin yedi kilo vermesi gereken kırk yaşındaki gevşek popona değil, sımsıkı ve diri bir bedene bakıyor,* diye hatırlattı kendine.

Kat çırılçıplak olduğu halde asil görünen bir tavırla göle adımını attı. Kendini buz gibi bir suya hazırlamıştı ama düşündüğü gibi olmadı ve ılık su ona muhteşem bir keyif verdi. Mutlulukla iç

geçirerek doğal küvetin içine daldı. Sonra başını kaldırıp Akhilleus'a baktı. "Hey! Su soğuk değil."

Akhilleus, Kat'in sözünü dinlemiş ve sırtını mermer kolonlardan birine yaslayarak kısmen gevşemiş bir halde battaniyeye oturmuştu. Kucağında, kapağı açılmış olan şarap tulumu duruyordu. Kat onun biraz gergin olduğunu düşündü ama bunun dışında karşısında oturan adam baştan ayağa Akhilleus'tu.

Kat, Akhilleus'un, "Bu mevsimde soğuk olamayacak kadar sığ. Güneş ısıtıyor, söğütler de gerekli gölgeyi sağlıyor. Böylece mükemmel bir sıcaklıkta kalıyor," derken gözlerini gözlerinden ayırmadığını fark etti. suyun gizlemeyi başaramadığı bedenine bakmıyordu. "Burayı keşfettiğimde, tapınağı gölün varlığından dolayı inşa ettiklerini ve sonra burasının Venüs'e adandığını düşünmüştüm." Akhilleus mahcup bir tavırla gülümsedi. "Bir tanrıçanın banyo yapması için mükemmel bir yer."

Kat sırıttı. "İnanmıyorum, Akhilleus sen de gizli romantiklerdensin."

Homurdandı. "Ben hiçbir şekilde romantik değilim."

"Hah! Yastığıma çiçek bıraktın. Bunu romantikliğine ilk kanıt olarak sunarım."

Akhilleus şarabından büyük bir yudum aldı ve "Benim bıraktığımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ah, tabii... Kesin Aetnia ya da Briseis bırakmıştır. İkisi de çadırının etrafında dolanmayı pek seviyor."

Akhilleus yeniden homurdanarak başarısız bir şekilde kahkahasını saklamaya çalıştı.

"Benim için hazırlatmış olduğun bu sepet de ikinci kanıtım."

"Bu sepet mi?" Elini sepete atarak içinden yufkaya sarılmış bir parça peynir çıkardı. Ondan koca bir ısırık aldıktan sonra ağzı doluyken konuştu: "Bu sepet benim için, senin için değil."

"Eminim öyledir," dedi Kat, tabanını bir avuç kumla ovuştururken. "Üçüncü romantizm kanıtı da o battaniye."

"Onun nesi romantik?"

"Çünkü nazik bedenimin kirlenmesini istemiyorsun." Hâlâ kirli olan diğer ayağını kaldırıp ayak parmaklarını oynattı.

Akhilleus'un kahkahası son derece rahattı. Kat, bunun hayatında duyduğu en güzel ses olduğunu düşündü. "Battaniyeyi de kendim için istedim."

"Ah, eminim öyledir. Rahata ve konfora ne kadar düşkün olduğunu çok iyi biliyorum."

Akhilleus abartılı bir şekilde gerinerek kahkaha atma sırasını Kat'e verdi.

"Konfordan bahsetmişken, sana ne zamandır çadırındaki duvar kilimlerini ne kadar çok beğendiğimi söyleyeceğim. Özel bir yere mi aitler yoksa öylesine manzaralar mı?"

"Hepsi Phthia'ya ait. Kendimi evimdeymişim gibi hissetmemi sağlıyorlar."

"Phthia çok güzel olmalı," dedi Kat saçlarını ovalarken, bir yandan da şampuanı ile nemlendiricisinin yanında olmasını diliyordu.

Akhilleus efkârla gülümsedi. "Öyledir, bir gün seni oraya götürmeyi çok isterim."

"Bunu ben de isterim." Duraksadı ve ardından kafasındaki soruyu dile getirmeye karar verdi. "Akhilleus, neden Myrmidonları da alarak hemen buradan ayrılmıyorsun? Savaştan çekildin. Agamemnon'la iplerini kopardın. Neden burada kalmaya devam ediyorsun?"

"Bunu ben de düşündüm. Konu sadece ben olsaydım ya da sadece biz olsaydık bunu yapardım ama adamlarım Yunanlı ve Phthia da Yunanistan'ın bir parçası. Savaş bitmeden geri dönmek hem onların hem de ailelerinin ağırına gider." Başını iki yana salladı. "Savaşsak da savaşmasak da sonuna kadar kalacağız."

"Yunanlılar kaybederse ne yapacaksın?"

"Eve döneceğim."

"Peki ya kazanırlarsa?"

Dudaklarını büktü. "Eve döneceğim."

"Yani kimin kazanıp kaybettiği gerçekten umurunda değil, öyle mi?"

"Umurumda. Yunanlıların ölmesini istemem ama bundan Agamemnon ile Menelaos sorumlu. Ben sadece kendi adamlarımın hayatından sorumluyum ve bir Myrmidon daha kaybetmeyeceğimi umuyorum." Duraksadıktan sonra devam etti. "Truva'ya hiç gelmemeliydim. Bunu yapmamın tek sebebi kaderimin değiştirilemez olduğuna inanmam ve Odysseus'un gelmemi istemesiydi."

"Ama artık kaderinin değiştirilebileceğine inanıyorsun." Bu bir soru değildi ama Akhilleus başıyla onayladı.

"Artık birkaç gün önce inanmadığım pek çok şeye inanıyorum."

Kat ona gülümsedikten sonra başını tümüyle suya daldırdı. Saçlarını iki yana savurarak tekrar yüzeye çıktığında Akhilleus çok daha rahat ve mutlu görünüyordu.

Onu kısa bir süre inceledikten sonra artık sudan çıkmasının ve ilişkilerini bir adım daha ileri taşımasının zamanının geldiğine karar verdi.

"Akhilleus, beni hâlâ arzuluyor musun?"

Akhilleus gözlerini kırpıştırdı, bu soruya şaşırdığı ortadaydı. "Evet. Elbette."

"Buna rağmen orada oturmuş huzur içinde benimle sohbet ediyorsun; hem de ben çıplakken."

Kaşlarını kaldırdı. "Bu doğru."

"Yanlış görmüyorsam ortada azılı savaşçı falan da yok, hatta ortaya çıkma olasılığı da yok."

"Bu yanılması kolay bir konu sayılmaz. Evet, azılı savaşçı burada değil."

"Hatta yakınlarda bile değil?"

"Hayır, değil."

"O zaman bu gölden çıkıp yanına gelebilir miyim?"

Kat onun yutkunduğunu gördü. Akhilleus, "Çıplak olarak mı?" diye sordu.

Kat gülümsedi. "Aslında kuruyana kadar battaniyeyi almak istiyordum."

"Ah, evet, elbette." Utanmıştı, Kat bunun mükemmel bir gelişme olduğunu düşündü; ifadesiz ve duygusuz bir surattan ya da kırmızı gözlü, çıldırmış bir ifadeden çok daha iyiydi.

Akhilleus bir girişimde bulunmayınca Kat devam etti: "Battaniyeyi getirebilir misin?"

Onun sakarlığına neredeyse hiç tanık olmamıştı. Dinlenirken bile bir savaşçının o vahşi asaletine sahipti ama bir anda ayağa sıçrayıp battaniyeyi öylesine beceriksizce toplamaya uğraştı ki, Kat gülmemek için yanağını ısırmak zorunda kaldı.

Kat ayağa kalkarak sudan çıktı. Akhilleus gözlerini onun gözlerinden ayırmadan battaniyeyi açtı, genç kadın çıplak bedeninden sular süzülürken battaniyenin içine ve Akhilleus'un kollarının arasına girdi. Kat, Akhilleus'un kendisini saran kollarından titrediğini hissetti ve bir adım geri çekilerek kendisini her gün çıplak görüyormuş gibi rahatlıkla Akhilleus'a gülümsedi. Akhilleus'un içinde kopan fırtınalar yüzünden belli oluyordu. Azılı savaşçıdan bir iz yoktu ama Akhilleus artık az önceki kadar rahat değildi, rahatlığı azalıp gerginliği artarsa Kat tam anlamıyla tehlikeyle flört etmiş olurdu.

"Bana bir hikâye anlat," dedi Kat.

Akhilleus'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oluştu. "Hikâye mi?"

"Evet." Kat, Akhilleus'un battaniyeyi sarmayan elini tutarak onu sepetin bulunduğu yere doğru çekti. "Yemeğimizi yerken bana çocukluğunla ilgili bir hikâye anlat. Phthia'dan kalma bir anını." Başını ona çevirerek muzipçe güldü. "Övünülecek bir şeyler *olmasın*."

Akhilleus eğlenir gibi homurdandı. "Ya ben mükemmel bir çocuksam ve övünülmeyecek hiçbir şey yapmadıysam?"

"O zaman ben de senin Aetnia'yı korkutarak hazırlattığın yiyecekler yerine sepeti yerim." Kat sepetin yanına oturdu, battaniyeyi bedenine sıkıca sardı ve sepetin içine bakmadan önce ıslak saçlarının suyunu sıktı. "Mmm! Peynir, et, zeytin ve şarap. En sevdiğim besinler: yağ, içki ve tuz." Akhilleus yanına oturdu, yine sırtını kolona yaslayarak rahatlamaya ve Kat'in çıplak omuzlarına bakmamaya çalıştı. Kat ona ekmek ve et uzattı. "Bedenimin bu kadar genç olmasına seviniyorum. Bu peynirin popoma gitme olasılığı oldukça düşük; en azından hemen olmayacağı kesin."

"Senin zamanında genç değil miydin?"

Kat başını yiyeceklerden kaldırarak ona baktı. Akhilleus onun yaşlı olmasına şaşırmamış ya da bundan endişelenmemişti, sadece merak etmişti. Kat gülümsedi. "Benim zamanımda senden on yaş büyüktüm."

İşte şimdi şaşırmıştı. "Buraya gelmek için kocanı ve çocuklarını mı bıraktın?"

"Ah Tanrım, hayır. Hiç evlenmedim, çocuklarım da yok."

"Bir tanrıçaya bekâret yemini mi ettin?"

"Hera ile Athena da bunu anlamakta zorlandılar. Modern ölümlü dünyada kadınlar bu kadar genç yaşta evlenmiyorlar. Yani en azından eğitimli, mantıklı ve eli yüzü düzgün olanlar... Aslında bazılarımız hiç evlenmiyor, hatta çocuk da yapmıyoruz. Yapmak zorunda değiliz."

"Peki, hayatınızı nasıl geçiriyorsunuz?"

Kat'in yavaş yavaş ve uzunca gülümsedi. "Nasıl istersek öyle."

"Erkekler gibisiniz!" dedi Akhilleus, sonunda anlayabildiğini belirtircesine.

"Sanırım senin bakış açına göre bu doğru." Kat tek kaşını kaldırdı. "Eğer merak ediyorsan hemen söyleyeyim, dünya değiştirdim diye bu özelliklerimi değiştirmeye niyetim yok."

Akhilleus düşünceli bir tavırla baktı. "Bu evlenmek ve çocuk yapmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Kat bu soruyla duyduğu heyecanı görmezden geldi. "Tam olarak öyle değil. Bir gün evlenirsem ve çocuk yaparsam, bu, ben istediğim için olacak; benden beklendiği için değil."

"Kabul," dedi Akhilleus.

"Güzel. Şimdi çocukluğunla ilgili bir hikâye duymak istiyorum."

"Övünülmeyecek bir hikâye."

"Kesinlikle, en güzel hikâyeler onlar."

"Pekâlâ." Sütuna iyice yaslandı, bacaklarını üst üste uzattı. Kat piknik sepetinden bir şeyler atıştırırken Akhilleus da ara ara şarabını yudumlayarak anlatmaya başladı. "Küçük bir çocukken boğulabileceğime asla inanmazdım."

"Mantıklı, ne de olsa annen bir deniz tanrıçası."

"Ölümsüz olsaydım daha da mantıklı olacaktı. Ama olmadığım halde öyleymişim gibi davranmakta ısrar ediyordum." O günleri hatırlayarak başını iki yana salladı. "Dadılarımı delirtirdim. Büyüyüp onların elinden kurtulunca eğitmenlerimi delirtmeye başladım. Saçma sapan ve sorumsuzca işler yapardım; denizde çok açılırdım, dip akıntılarına kapılıp güçlükle kurtulurdum. O kadar yaramazdım ki babam neredeyse denize girmemi yasaklayacaktı."

"Annenin bu fikirden hiç hoşlanmadığına kalıbımı basarım."

Akhilleus güldü. "Hayır, hem de hiç. Ama tabii tek oğlunun kendi aptallığı yüzünden bir çocukluk hatasına kurban gitmesi fikrinden

de hoşlanmıyordu. Sonunda ikisi bir araya gelip bana küçük bir ders vermeye karar verdiler."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi Kat, şarap tulumunu kendisine vermesini işaret ederken.

"Değildi. On iki yaşındaydım ve Patroklos da yediydi. Her yapmam gerekeni yapmaya çalışıyordu ve bu da çok canımı sıkıyordu. Ama o gün bana bir koyda terk edilmiş bir tekne bulduğunu ve beni oraya götürmek istediğini söyledi."

"Sen de bir deniz tanrısı olduğuna inandığın için o teknenin sana çok yakışacağını düşündün," dedi Kat.

"Evet, ailemle aynı fikirdesin. Patroklos'a beni hemen *tekneme* götürmesini söyledim. Koya giderken hava, Phthia'da her zaman olduğu gibi birden değişti. Fırtına patladı. Balıkçıların kıyıya dönmeye başladıklarını gördüm. Onlarla 'Ödlekler!' diye dalga geçtim ve Patroklos'la yolumuza devam ettik."

"Patroklos ebeveynlerinin planından haberdar mıydı?"

"Hayır, onu emellerine alet etmişlerdi. Kuzenim benimle geliyordu çünkü beni sonuna kadar takip etmeye hazırdı."

Kat, Patroklos'tan bahsederken Akhilleus'un yüzünün yumuşamasını izledi. "Onu çok seviyorsun, değil mi?"

"O benim hem kardeşim hem de oğlum gibi," dedi Akhilleus. "Fırtınaya doğru yelken açtık. Dalgalar bizi vurduğunda kendimizi fazlasıyla tehlikeye atacak kadar kıyıdan uzaklaşmıştık ve suya düştüm. Patroklos çığlıklar atarak beni yakalamaya çalıştı ama fırtına ve dalgalar alışılmadık derecede amansızdı." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Alışılmadık mı? Yani Deniz Tanrıçası'nın bu işte bir parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tam olarak öyle olduğunu söylüyorum. Düşüncesiz ve korkusuzdum ama aptal değildim ve boğulmakta olduğumu hemen anla-

dım. Annemi çağırmayı akıl ettim ama dalgalar çığlıklarımı bastırdı Yunuslar gelmeden önce ne kadar su yuttuğumu anlatamam ama paniklememe yetti."

"Sen yunus mu dedin?"

Gülerek başıyla onayladı. "Evet, yunuslar. Etrafımı sardılar ve beni hoplatıp zıplatarak suyun yüzeyinde tuttular, beni oyuncak bir topmuşum gibi kıyıya kadar taşıdılar."

"Yani seni kurtardılar?"

"Evet, beni kurtardılar. Beni güvenli bir şekilde balıkçılar, onların karıları ve ailemin bulunduğu Phthia limanına getirdiler. Hatta o sırada Kral ve maiyeti de her nasılsa oradan geçiyordu. Hepsi benim çırılçıplak bir halde yunuslar tarafından popomdan itilerek kıyıya çıktığımı gördüler."

"Çıplak mı?" Kat kıkırdamaya başladı.

"Çıplak." Akhilleus başıyla onayladı. "Beni suya hoplatıp zıplatırken bir şekilde tüm kıyafetlerimi, ayağımdaki sandaletleri bile çıkarmayı başarmışlardı."

"Görülmeye değer bir halde olmalısın," dedi Kat kıkırdamasını kontrol etmeye çalışarak.

"Öyleydim, sanırım yıllarca bundan bahsettiler. Yaşlı bir hizmetkârla karşılaşırsan hâlâ bu konuyu anlatarak kahkahalarla güldüğüne şahit olabilirsin."

"Peki, sende istedikleri etkiyi yarattı mı?"

"Genç ve düşüncesiz aklıma biraz sağduyu sokup sokmadığını soruyorsun sanırım." Omzunu kaldırdı. "Hem evet, hem hayır. Boğulabileceğimi öğrendim ve sanırım o günden sonra biraz daha dikkatli oldum; en azından küstahlığım biraz azaldı diyelim. Bu olaydan Patroklos daha çok etkilendi. O günden sonra tekneler den nefret etti ve denize açılma fikri bile renginin atmasına sebep

oluyor." Akhilleus gülümseyerek şarap tulumunu Kat'ten aldı. "İşte Prensesim, benim hiç de övünülmeyecek çocukluk hikâyem bu."

Kat güldü ve Akhilleus şaraptan kocaman bir yudum alırken onu alkışladı. Akhilleus şarap tulumunu Kat'e geri verirken eğilerek onu dudaklarından usulca öptü. Kat ona doğru uzanarak gözlerini yumdu ama saldırgan değildi, sıcak ve davetkârdı, hızlarını Akhilleus'un belirlemesine alan tanıyordu. Ayrıldıklarında ikisi de soluk soluğaydı ama Kat onun mavi gözlerinde azılı savaşçıdan eser görmüyordu.

"Seni yine hipnotize edebilirim," diye fısıldadı Kat.

"Bunu yapabileceğini biliyorum." Kat'in yüzünü okşadı ve eli çıplak omuzlarına doğru indi. "Bunu yapman gerektiğini düşünüyorsan sana izin veririm."

"Ama?" diye sordu Kat.

"Ama seninle büyü olmadan sevişmek istiyorum. Hepsini deneyimlemek istiyorum, sadece mükemmel bir rüya olmasını istemiyorum. Buna izin verir misin, Katrina?"

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Akhilleus, cevabını beklerken Kat'in manalı kahverengi gözlerini inceledi. Soluğunun ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu ama talim yaparken de yükseliyorlardı ve azılı savaşçı buna rağmen onu ele geçiremiyordu. *Daha önce ona nasıl ihtiyacım olmadıysa şimdi de yok*, diye tekrarlayıp durdu içinden.

"Evet, Akhilleus seviş benimle."

Kat'in bu sözleri Akhilleus'un kalbine bir ok gibi saplandı. "Korkmuyor musun?" diye sordu.

"Hayır, korkmuyorum. Sen burada olduğun sürece güvendeyim."

Kat'i kollarının arasına alarak kendisine iyice yaklaştırdı, tenindeki hafif nemi hissederken ıslak ve temiz saçlarının kokusunu içine çekti. Tüm tanrılar aşkına, Kat'in bu güvenini boşa çıkarmayacaktı! Artık toy bir çocuk değildi. Bu seferki, ilk aşkı gibi son bulmayacaktı

Akhilleus yavaş ve kontrollü olmaya çalışarak onu öptü. Kat dudaklarını araladı ve Akhilleus'un dili onunkiyle buluşarak çok tatlı bir keşif dansına başladı. Kat kollarını Akhilleus'un omuzlarına doladı ve ona yaslanırken bedenini saran battaniye yere düştü

Kat öpüşmenin ortasında donakaldı. Akhilleus onun çıplak bedenini daha iyi görebilmek için ağır ve bilinçli hareketlerle arkasına yaslandı. Kat'i hareket etmeden bir süre seyrettikten sonra boynunu, göğüslerini, belini. kalçasını ve bacağını okşadı. Ardından gözleri yeniden Kat'in gözleriyle buluştu.

Saygı duyarcasına, "Muhteşemsin," dedi.

Kat gülümsedi ve Akhilleus o gözlerde geleceği gördü; kendi geleceğini. Hayalini kurmaktan ve inanmaktan vazgeçtiği bir geleceği... Kat ise bu hayali bir umut olarak ona sunuyordu. Tanrıçaların kendisini bu kadın gibi mucizevi bir hediyeyle kutsamaları için ne yapmış olduğunu bilmiyordu ama kendi kendine bir söz verdi: Eğer bu kadınla bir ömrü ona bağışlarlarsa o, çocukları ve çocuklarının çocukları tanrıçalara her zaman hürmet edeceklerdi.

Akhilleus ellerini, yeniden Kat'in beline doğru kaydırarak onu kollarının arasına alıp öpmeye başladı ve ipeksi sırtından kalçasına indirip avuçlayarak bacaklarının arasında zonklamaya başlayan erkekliğine genç kadını sımsıkı bastırdı. Kat'in kalçası kıpırdanarak tepki verdiği anda Akhilleus ilk tecrübelerini ve onun kaygan sıcaklığının erkekliğine sürtünüşünü hatırladı.

Bir arzu dalgası Akhilleus'u vurdu, bu duygunun yoğunluğuyla boğulmaya başlarken kontrolünü kaybetmemek için savaş verdi. Arzunun alev alev yaktığı teninde azılı savaşçının keskin sıcaklığını hissetmeye başladı.

"Gözlerini aç, Akhilleus. Bana bak."

Kat'in tatlı sesi, içindeki yangını serinletti. Gözlerini açarak onun gözlerinin içine baktı. Azılı savaşçı hâlâ bir tehdit oluşturuyordu. Gözlerinin içine yerleşen, onu ele geçirmeye hazır ve tüm insanlığını elinden alan azılı savaşçının gölgesini Kat'in de gördüğünü biliyordu Kat buna rağmen korkmuş görünmüyordu. Kollarını boynundan

çekmedi ve Tanrıça'nın yardımını istemek için boynundaki madalyonu açmadı.

"Beni bırakmayacaksın," dedi Kat o güzel, sakin sesiyle. "Benimle burada kalacaksın ve beni koruyacaksın."

"Evet," diye mırıldandı Akhilleus onu usulca öperek. "Seni koruyacağım." İçine döndü, ruhunun özünü oluşturan noktaya vardı ve orada kalmaya odaklandı. "Bu tutku, savaşta ihtiyaç duyduğumdan çok farklı." Kat ona cevap verene kadar, bu düşüncesini yüksek sesle dile getirdiğinin farkında bile değildi.

"Evet! Beni sevmek seni yıkmaz."

"Aksine geliştirir," dedi Akhilleus.

Kat'in gözlerinin içine bakarak onu çevirdi ve yere yatırdı. Gözlerinin içine bakmaya devam edebilmek için dirseğinin üzerine yaslanırken diğer eliyle göğsünü avuçladı ve nasırlı parmaklarıyla iyice sertleşmiş olan meme ucunu okşamaya başladı. Kat'in nefesi hızlanırken dolgun dudakları aralandı. Akhilleus'un eli aşağılara, bacaklarının arasındaki kaygan yarığa doğru indiğinde Kat inleyerek kalçasını kaldırdı. Elini Akhilleus'un elinin üzerine koyarak ona kendisini nasıl mutlu edeceğini göstermeye başladı, zirveye ulaşıp sarsılırken bile gözlerini genç adamın gözlerinden ayırmadı.

Kat'in titremeleri son bulmadan önce Akhilleus yükselerek erkekliğini onun dar sıcaklığıyla buluşturdu.

"Benimle kal, Akhilleus. Beni bırakma," diye fısıldadı Kat.

"Seni asla bırakmam," dedi Akhilleus, genizden gelen sert bir sesle, kontrolü kaybetmemek için tüm gücünü harcarken. Kalçasını kaldırdı, kayarak dışarı çıktı ve yeniden, bu defa daha sertçe içine girdi.

"Akhilleus." Kat adını fısıldadı.

Akhilleus yeniden onun içine girdi.

"Akhilleus." Kat inledi.

Bir kez daha girdi.

"Akhilleus..."

Kat her yerini sarmıştı sanki; bedenini, ruhunu... Onu sadece kendine değil, akıl sağlığına ve insanlığa da bağlıyordu. Akhilleus huzura erdiğinde dudaklarında Kat'in adı ve gözlerinde onun gözleri vardı. Kendi ruhuna sahip çıkmıştı.

~

Akhilleus ile Kat güneş batarken Myrmidon kampına döndüler. El ele sohbet ederek kamp ateşinin büyülü ortamına yaklaştılar. Akhilleus boş sepeti Aetnia'nın ayağının dibine bırakıp, "Teşekkür ederim. Çok iyi hazırlanmıştı," dediğinde kızın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Sonra herkes fal taşı gibi açılmış gözlerle onları izlerken Akhilleus Kat'i gürültülü bir şekilde öperek, "Patroklos'la konuşup döneceğim," dedi. Son derece mutlu bir şekilde oradan uzaklaştı.

"Pardon? 'Teşekkür ederim' mi dedi?" Jacky ateşin yanında oturduğu yerden başını uzatarak.

"İyi tavırlar seni niye bu kadar çok şaşırtıyor, bir türlü anlayamıyorum," dedi Kat hemen onun yanına otururak. "Ah, lanet olsun. Bir kadeh..."

"Şarap mı Prensesim?"

Kat başını kaldırarak kıza gülümsedi ve onun sunduğu kadehi aldı. "Aetnia, gerçekten zihin okuyorsun."

"Ben de biraz daha alırım," dedi Jacky. Aetnia tereddütle Kat'e baktı, o başıyla hızla onaylayınca titreyen ellerle Jacky'nin kadehini doldurdu. "Çok teşekkür ederim, Aetnia," dedi Jacky abartılı bir nezaketle.

"Kibar ol," diye fısıldadı Kat.

Jacky, ateşin diğer yanına doğru hızla kaçışan Aetnia'nın arkasından ayaklarını yer vurup "Böö!" diye seslendi.

"Onunla dalga geçmek zorunda mısın?"

"Bilgin olsun, sen ortalıkta olmadığında iğrenç bir cadaloza dönüşüyor. Bütün bu 'aman prensesim, canım prensesim' lafları yalandan ibaret. Sen burada olmadığın zamanlarda ortalıkta dolaşıp kadınlarla dedikodu yapıyor ve sana garip garip bakmalarına sebep oluyor. Bu kızda bir gariplik var. Onun o küçük, beyaz kıçını her an tekmeleyebilirim."

"Of, Jacky. Lütfen unutma, şu an senin de küçük ve beyaz bir kıçın var."

"Evet, ama sürekli olarak yemek yiyorum ve bunu değiştirmeye kararlıyım."

"Sen bilirsin," dedi Kat.

"Büyük popolara," dedi Jacky kadehini kaldırarak.

"Hayır, *senin* gelecekteki büyük popona," dedi Kat kadehini Jacky'ninkiyle tokuştururken.

Jacky içkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra tek kaşını kaldırarak Kat'e baktı. "Pekâlâ, ayrıntıları alayım."

Kat ona iyice yaklaşarak kısık sesle konuştu: "Seks yaptık."

"Aman tanrım, oğlanı yine mi uyuttun?"

"Hayır. Bilinci tamamen yerindeydi ve bütün uzuvlarını mükemmel bir şekilde kendi kontrol etti."

"Bilinçsizce rüya gördüğünü düşünmüyor muydu yani?"

"Kesinlikle hayır."

"Bana geçen seferki yarı bilinçsiz tecavüzün ardından bugün farkında olarak seks yaptığınızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Ona tecavüz etmedim."

"Anlambilimine başlatma! Sadece sorumu cevapla."

"Evet, kesinlikle ne yaptığımızın farkında olarak seks yaptık."

"Suratındaki aptal sırıtışa bakarsak iyi geçmiş olmalı."

"Çok lezizdi," dedi Kat.

"Azılı savaşçıyı kontrol edebildi mi?"

"Daha çok kendini kontrol ederek azılı savaşçının onu ele geçirmesine engel oldu diyebiliriz."

Jacky şarabını yudumlayarak ateşe baktı.

"Pekâlâ. Sorun nedir?" diye sordu Kat.

"Azılı savaşçıyı kontrol altına almamış olması beni biraz endişelendirdi."

"Ne fark eder ki? Onun kendisini ele geçirmesine engel oldu. Amaç da bu değil mi zaten?"

"Az çok. Yine de sen yanındayken azılı savaşçı onu ele geçirirse durum değişir," dedi Jacky.

"Belki de hiç olmam. Savaş bitince evine dönecek; *huzurlu* bir yaşama... Bir daha savaşmazsa azılı savaşçı da onu bir daha ele geçirmeyebilir."

"Yani başka bir deyişle, bu durumu görmezden gelip oluruna bırakacaksın ve sorunun kendiliğinden çözülmesini bekleyeceksin."

"Hayır, tam olarak öyle değil."

Jacky gözlerini devirdi.

Kat suratını astı. "Tamam, olabilir."

"Pekâlâ, umarım bu teorin azılı savaşçı kadar hamilelik konusunda da geçerlidir."

"Akhilleus iyi olacak," dedi Kat kendinden emin bir tavırla.

İkisi de ateşe bakarak şaraplarını yudumladılar.

"Onunla kalacaksın, değil mi?" diye sordu sonunda Jacky.

"Evet." En yakın arkadaşına baktı. "Sen ne yapacaksın?"

Jacky içini çekti. "Üzülerek söylüyorum, sarının hayatımın kalan kısmını beyaz olarak geçireceğim."

Kat gülerek kolunu Jacky'ye doladı. "Seni bronzlaştırmayı deneyebiliriz, bunun bir faydası olur mu?"

"Hayır tabii ki! Cildini güneşte kızartıp duran ve kırkına varmadan kurumuş bifteğe dönen o ahmak beyazlardan olmayacağım. Bunu yapmayacak kadar aklım başımda. O beyaz kıçını güneş ışınlarından uzak tutmanı sana kaç kere söyledim, bir hatırla."

"Sayılamayacak kadar çok."

"Demek ki... bunu yapmayacak kadar akıllıyım," diye tekrarladı Jacky. "Güneşin altında yatan beyaz kızlar bana neyi hatırlatıyor, biliyor musun?"

"Yağmurdan kaçmayı akıl edemeyip de boğulan aptal hindileri," deyiverdi Kat.

"Bunu nereden bildin?"

"Jacky, boğulan bir hindiye benzediğimi o kadar çok söyledin ki..."

"Evet, o beyaz kıçını güneşten uzak tutmalısın."

Kat ona ters ters baktı.

"Ne var?" dedi Jacky.

"Sanki yanakların biraz pembeleşmiş gibi. *Güneşten* olmasın?"

"Hah, saçma! Cildim sağlıklı, ondandır."

"İşte takıntı böyle başlar," dedi Kat bilmiş bir edayla.

İki kadın birbirlerine bakarak kahkahalara boğuldular.

Kahkahalarını kontrol altına almayı başardıklarında Kat yüzünü sildi ve kamp ateşinin etrafında, her zamanki gibi onlara en uzak noktada oturmaya gayret gösteren savaş gelinlerinin olduğu düzlüğe baktı.

"Akhilleus ile Patroklos neden geciktiler acaba?"

"Kalın kafalı Patroklos'a biraz akıl vermeyi başardığını umalım."

"Neler oluyor?"

"Patroklos bu savaşmama durumuna deliriyor. Odysseus bugün tam bir Superman gibiymiş; kimse ona dokunamamış ve adamlarına mükemmel bir şekilde liderlik etmiş. Böyle giderse savaşı kazanabilirlermiş."

"Yunanlılar mı?"

"Evet."

"Hah. Bu iyi, sanırım. Tanrıçaların derdi de savaşın sona ermesiydi. Odysseus'un bir anda yenilmez oluşu bunu hızlandırabilir. Peki, Patroklos'un alıp veremediği ne?"

"Akhilleus ve diğer Myrmidonların savaşa katılmalarını istemesi dışında bir sorunu yok. Katılırlarsa savaşı kazanmaları kesinleşirmiş."

"Ah," dedi Kat usulca.

"Evet ya, ah."

"Sence Akhilleus'un bunu yapmasını sağlamalı mıyım? Yani savaşa girmesini?" Arkadaşının cevabını beklerken Kat'in midesine kramplar girdi.

"Senin oğlan savaşmaya devam ederse ölebilir, değil mi?"

Kat başıyla onayladı. "O aptal *İlyada*'yı tam olarak hatırlayamıyorum ama bu gerçeği unutmak da oldukça güç. Akhilleus Truva Savaşı'nda ölüyor."

"O zaman, hayır," dedi Jacky. "Savaşmasına izin verme. Onu daha yeni buldun ve onunla birlikte olabilmek için bambaşka bir dünyaya gelmen gerekti. Kaybetmen için henüz çok erken. Bu, Patroklos ve benim için de geçerli. O aptalın da savaşmasını istemiyorum."

"Tamam, o zaman ilk plana sadık kalıyoruz ve Akhilleus'u savaştan uzak tutmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Bana uyar."

"Buna içelim o zaman."

"Bak, bu daha çok uyar." Kadehlerini tokuşturdular ve erkeklerini beklemeye devam ettiler.

~

"Satirlerin kıllı testisleri aşkına, haklıymışsın!" Venüs, Hera'nın Olympos Dağı Tapınağı'nın iç odasında bir ileri bir geri gidip duruyordu. Tanrıların Kraliçesi ise Yunanlılara liderlik yapan Odysseus'un görüntülerini göstermeye devam ediyordu. "Athena onu ilahi sıvılarından çok daha fazlasıyla ödüllendirdi. Adam resmen yenilmez olmuş."

"Sana söylemedim mi? Athena kimseyle sevgili olmaz. O yüzden şimdi de bu insan oyuncağına abayı yakmış," dedi Hera küresine bakıp kaşlarını çatarak.

"Bu da uzun zamandır söylediğim şeyin bir kanıtı. Çok baskı altında ve gevşemesi gerekiyor. Athena yıllardan beri kumsalda Odysseus'la sevişiyor olsaydı, bu durum onun için böyle ağır duygusal bir deneyime dönüşmezdi." Venüs dramatik bir tavırla iç geçirdi. "Şu an mantıklı düşünemediği kesinlikle ortada."

"Yani ikimiz de haklıyız. Şimdi ne yapacağız? Bu savaş sona ermeli. Hemen!"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Yunanlılara destek vermemiz gerekiyor. Şu işi halledelim artık," dedi Venüs kaşlarını çatarak.

"O zaman küçük, modern ölümlüne, Akhilleus'u Myrmidonları savaşa sokmaya ikna etmesi gerektiğini söyleyecek misin?"

Venüs tereddüt etti, cevap vermek istemiyordu.

"Venüs! Bir anlaşma yaptık. Akhilleus'un Myrmidonları savaşa sokacağından emin olmalısın."

"Sanırım haklısın," dedi Venüs isteksizce.

"Elbette haklıyım. Bu konuda zaten uzlaşmıştık. Şimdi Zeus bir şeylerden şüphelenmeden *önce* bu işin hızla çözülmesini sağla. O her zaman tarafsız olmalı, bu demektir ki biz de bu işin dışındaymışız gibi görünmeliyiz," dedi Hera.

"Ama hepimiz Zeus'un Truvalılara, özellikle de yaşlı Priamos'a karşı ne kadar hassas olduğunu biliyoruz," dedi Venüs.

"Biliyorum, biliyorum, bu işi yıllar önce Poseidon'a karşı Laomedon'un tarafını tutarak Zeus başlattı. Aslında Deniz Tanrısı'na karşı bir ölümlünün tarafını asla tutmamalıydı. Sırf bu yüzden her konuda tartışır hale geldiler ve Zeus kin tutmada son derece başarılı. Keşke..."

"*Hera! Karım! Neredesin?*" Zeus'un sesi Olympos'ta gürledi.

Hera suçlulukla ayağa fırladı.

Venüs gözlerini devirdi. "Çok zor biri. Seni çağırmak için bütün Olympos'u inletmesi de büyük bir kabalık."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hera koşarak küresindeki Truva görüntülerini bir el hareketiyle yok etti. "*Ben ona* ihtiyaç duyduğumda arasam da bulamıyorum. Ama kendisi en ufak bir ihtiyaç anında bile beni bulmak için o gürleyen sesini kullanmaya hiç çekinmiyor."

"Belki de onunla iki çift laf etmeliyim," dedi Venüs yardım etmek amacıyla. "Biliyorsun Aşk'ın diğer ölümsüzlerin sahip olmadığı ayrıcalıkları var. Olympos Kralı bile bazen evlilik tavsiyesine ihtiyaç duyar."

"Hayır, hayır, teşekkür ederim ama hayır. Evliliğimiz gayet iyi durumda."

Venüs kuşkuyla baktı. "Peki, canım, o zaman ben aşağıdaki işlerimi hallederken onu burada oyala." Elini küreye doğru rastgele salladı.

"*Hera*!" Bu kez Zeus'un sesi çok daha yakından geliyordu.

"Evet, elbette! Sen git, ben burayı idare ederim," dedi Hera.

"Dur, sana yardım edeyim." Venüs parmaklarını Hera'ya doğru şıklatarak Olympos Kraliçesi'ni cildine işleyen bir elmas toz bulutuyla yıkadı.

"Ne..." diye sorgulamaya yeltenen Hera, toz bulutu bedenine çarpınca bir anda nefesini tuttu ve meme uçları birden sertleşti.

"Aşk'tan, Kraliçesine şehvet dolu bir hediye..." Venüs göz kırparak yok oldu.

Bedeni ürperen Hera, odasından fırlayarak heybetli kocasına doğru koştu.

"Zeus! Böyle gizli gizli gelerek ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Gizli gizli gelmek mi? Tanrıların Yüce Hâkimi bir yerlere gizlice gitmez! Hem sen neden suçlu suçlu koşuşturuyorsun?" diye sordu Hera'nın dışarı fırladığı odaya bakarak.

"Koşmuyorum ve suçlu da değilim. Sadece çağrına saygılı bir eşin yapacağı gibi anında cevap vermeye çalışıyorum."

Zeus homurdandı.

"Neden feryat figan adımı bağırarak tüm Olympos'u rahatsız ediyorsun?" diye onun homurtusuna karşılık verdi Hera.

"Seni bulamadım. Taht odasında değildin. Genelde günün bu saatinde gezintiye çıktığın bahçede de yoktun. Ben de sana seslendim. Feryat etmedim," dedi Zeus huysuzlanarak.

"Elbette feryat etmedin," diye onu sakinleşirdi Hera, tavrını değiştirerek gülümsemeye başladı. "Arzun nedir, Kralım?"

"Seni son zamanlarda çok az görebiliyorum antik dünyaya yapacağım ziyarette bana eşlik etmekten hoşlanacağını düşündüm."

Hera, en azından bu aptal savaş sona erene kadar onu daha sık görmesi gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. "Her zamanki gibi yine çok haklısın, aşkım," dedi sevimli bir sesle. "Son dönemlerde ilahî görevlerimle fazla meşguldüm."

Zeus bu kez mutluluk dolu bir homurtu çıkardı. "Güzel. Karar verilmiştir o zaman. Truva gezimde bana eşlik edeceksin. Yunanlıların savaşta ani bir ilerleme kaydettiklerine dair bir şeyler duydum; o kadar ani olmuş ki, Olymposluların savaşa karışmalarını yasakladığım halde ilahî güçlerin müdahalesi olduğunu söyleyenler bile var." Kolunu Hera'ya uzattı. "Gidip Truva'yı bir ziyaret edelim, kimsenin emrime karşı gelmediğinden emin olduktan sonra belki seninle kumsalda baş başa, özel bir yemek yeriz."

Hera, midesindeki korku kasılmalarını hemen bastırdı. Venüs'ün, tenine fışkırttığı şehvet tozuna güvenerek Zeus'un koluna girdi, göğsünü ve sertleşmiş ucunu onun kaslı koluna sürterek cilveli bir tavırla gülümsedi. "Ben de *beni* çağırdığını düşünmüştüm, Kralım."

"Çağırdım," dedi, karısının alışılmadık uysallığından etkilenmemeye çalıştığı ortadaydı. "Truva'ya birlikte giderek bir cephe oluşturmamız gerektiğini düşünmüştüm."

"Ah." Hera dolgun, pembe dudaklarını sarkıtarak ona yan gözle baktı. "Ben de beni seyahat ya da resmî görevler dışında bir nedenle istediğini düşünmüştüm."

"İstiyorum elbette. Söylediğim gibi..." diye başladı ama sözleri yarıda kesildi. Hera, Zeus'un elini kavramış, işaret parmağını pembe dudaklarının arasına alıp diliyle okşayarak emmeye başlamıştı. "Ah, karıcığım." Hera'nın diğer eli Zeus'un bacaklarının arasında duran yıldırım gibi sertliğini bulduğu anda Tanrıların Kralı inledi. "Seni özledim ve beni mutlu etmeyi iyi biliyorsun."

"Seni mutlu etmeye daha yeni başladım, Kralım."

Zeus'un Truva'ya gitme isteği, yerini çok daha acil bir ihtiyaca bıraktı. Karısını kollarının arasına çekti. Bedenlerini ustalıkla ana yatak odalarına ulaştırdı ve Hera onu orada gerçekten de mutlu etti, hem de defalarca...

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Patroklos neden anlamak istemiyorsun?" dedi Akhilleus. Yunan kampından dönen kuzeniyle buluşmuştu ve tartışarak sahile doğru yürüyorlardı. "Kaderimi değiştirebilme şansım var ve bunu denemek istiyorum."

"Anlıyorum." Patroklos durup Akhilleus'un yüzüne baktı. "Ben de kaderinin değişmesini istiyorum ama bu, savaşta adamlarına liderlik yapmaman anlamına gelmiyor. Sadece Hektor'dan uzak durman gerekiyor. Kaderinde onu öldürdükten sonra ölmek var."

Akhilleus başını iki yana salladı. "Savaş bir kaostur. Onca duman, kan ve savaş karmaşasının içinde azılı savaşçının eline geçmemiş olsam bile Truva savaşçılarından birinden uzak durmak oldukça zordur."

"Sana yardım ederim. Tüm Myrmidonlar sana yardım eder. Hektor'un senin yanına yaklaşmasını önleriz."

Akhilleus gülümseyerek Patroklos'a dostça bir tokat attı. "Sen bana dadılık yaparken ben savaşta nasıl lider rolünü üstlenebilirim ki?"

Patroklos ondan uzaklaşarak tersledi. "Dalga geçme."

"Sence konu kaderimken dalga geçer miyim?"

"Hayır." Patroklos içini çekerek elini bıkkınlıkla saçlarının arasından geçirdi. "Ben de kehaneti hafife almıyorum. Hayatta isteyeceğim en son şey senin ölümündür kuzen."

"Ama bu fikre alıştın." Patroklos karşı koymaya hazırlandı ama Akhilleus ona izin vermedi. "Ben de alıştım. Hektor'u öldürdükten sonra, Truva surlarının önünde otuzuncu yazımı görmeden ölecektim ama adım yüzyıllarca anılacaktı. Bu gençken yaptığım bir seçimdi, o zamanlar yalnızca zaferler kazanmayı ve adımı ölümsüzleştirmeyi düşünüyordum. Sonra yaşım ilerledi ve seçimimin bilincine varıp pişman oldum ama kaderimin önüne geçemezdim, kabullenmekten başka çarem yoktu. Sonra *o* geldi ve her şey değişmeye başladı."

"Evet, işte ben de bunu söylüyorum. Her şey değişti. Tanrıçalar Katrina ile Jacqueline'in ruhlarını başka bir dünyadan ve zamandan alıp her şeyi değiştirmeleri için buraya getirdiler. Bunu bile yaptıktan sonra senin ölmene nasıl izin verebilirler?"

"Aptallık edip benim için gönderdiklerini görmezden gelirsem ve pervasızca savaşa girersem izin verebilirler."

"Akhilleus bugün azılı savaşçının seni ele geçirmesine izin vermediğini söyledin. Bu, tanrıçaların bir ödülü olmalı. Bunu savaşta da kullanman gerektiğini anlatmak istemiş olamazlar mı? Kendini azılı savaşçıya kaptırmadan savaşman ve bize liderlik etmen için olamaz mı?"

"Benim ödülüm Katrina. Azılı savaşçıyla başa çıkabilmemi o sağladı ve savaşta benim yanımda olmayacak. Asla." Elini kuzeninin omzuna koydu. "Onu seviyorum. Hayatımın kalanını onunla geçirmek istiyorum ve bunun da uzun bir süre olmasını istiyorum."

Patroklos sıkıntıyla bağırdı: "Ben de Jacqueline'i seviyorum! Ama bu, Yunanistan'ın zaferi için savaşmak istemediğim anlamına gelmiyor."

"Yunanistan'ın zaferi için değil, Agamemnon'un zaferi için savaşacaksın."

"Tarih bu savaşı farklı yazacak," dedi Patroklos.

"Lanet olsun tarihe! İleride hakkımda söylenecek ya da söylenmeyecek şeyler için yeterince ömür tükettim."

"Adamların yardımına ihtiyacı var, Akhilleus. Onların hayatlarını kurtarabilirsin."

"Yeterince hayat kurtardım," dedi Akhilleus sıkılı dişlerinin arasından, ayın yansıdığı denize bakarken. "Agamemnon kendi savaşlarını kazanmak için beni defalarca kullandı. İlk kez, kendi hayatımı kurtarmayı seçiyorum. İlk kez, hayalini kurduğum geleceği yaşama şansını elde ettim ve bu fırsatı kaçırmayacağım; hele ki Agamemnon ve açgözlülüğü uğruna asla."

"Ben öyle bakmıyorum," dedi Patroklos. "Agamemnon için savaşmayacağım; Yunanistan için savaşacağım."

"Eğer yaşamını ve Tanrıça'nın sana ödül olarak verdiği aşkı çöpe atacak kadar aptalsan, git ve savaş! Seni durdurmayacağım." Akhilleus arkasını dönerek kumsalda ilerledi.

"Adamlar benim liderliğimi kabul etmezler!" diye bağırdı Patroklos arkasından. "Onlar sadece seni takip ederler. Ben Akhilleus değilim!"

"Keşke olsaydın!" diye bağırdı Akhilleus arkasına doğru. "O zaman mutlulukla senin uzun, verimli hayatını yaşardım ve böylece sen de boş bir zafer uğruna o kalın kafanı savaşa sokup mağrur ölümüne sürükleyebilirdin!"

Patroklos kuzeninin gidişini izledi sonra dev bir deniz kabuğu alarak onu öfkeli bir haykırış eşliğinde denize fırlattı. "Bana kalın kafalı dedi," diye mırıldandı kendi kendine, kıyıda volta atarken. "O altın miğferi neden taktığını bile anlamıyorum. O lanet olası kafası o kadar kalın ki hiçbir kılıç işlemez." Genç savaşçı öfkeyle ulumak istiyordu. Akhilleus neden laf dinlemiyordu? Yunanlılara son bir

çarpışmada —yani Truva Savaşı'nın son çarpışmasında— liderlik etmek onu öldürmezdi. Tanrıçalar olayları değiştirmişti. Bu çabalarının boşa gitmesine göz yummayacakları da ortadaydı. Patroklos bunun için onlara şükran borçluydu. Sebebi sadece kuzeninin yaşayacak olması değildi, hayallerindeki kadına da sahip olmuştu; savaşmak istemesi Jacqueline'den vazgeçmesi anlamına gelmiyordu. Yalnızca onurunu koruyordu. Hem Jacqueline onu bekleyecekti; savaşın ardından yaralarını saracak ve yumuşacık bedenini de kullanarak onu iyileştirecekti.

Ama bu gidişle o son onurlu çarpışma gerçekleşmeyecekti. Akhilleus Myrmidonlara liderlik etmezse adamlar asla savaşmazdı, Odysseus'un savaş alanındaki son başarıları bile adamları oraya çekmeye yetmezdi. "Keşke sadece bir günlüğüne Akhilleus olabilseydim," dedi Patroklos.

"Canım, bu hiç de fena fikir değil," dedi Venüs parlayan bir toz bulutunun ardından Patroklos'un yanında belirerek.

"Tanrıça!" Patroklos nefesini tutarak bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.

"Ayağa kalk Patroklos, sana bir bakayım."

"Tanrıça?" diye sorguladı bu kez Patroklos, kafası karışmıştı ama yine de kendisine söyleneni yaparak ayağa kalktı.

"Hmm..." Venüs kıpırdamadan duran savaşçının etrafında bir daire çizdi. "Neredeyse onunla aynı boy ve yapıdasın, akraba olduğunuz belli. Onun bedeni seninkinden elbette daha kalın ve sen daha sarışınsın ama zırhın altından bunlar anlaşılmaz. Ayrıca işe biraz büyü de katabilirim. Onun miğferini ve zırhını kullanırsan kimse aradaki farkı göremez, hele ki savaş alanında."

"Tanrıçam, ne demek istediğinizi anlayamadım." Patroklos bu sözleri söylerken Aşk Tanrıçası'nın bir şeyler planladığının farkındaydı ve yüreği beklentiyle, son hızla atmaya başlamıştı.

"Anlamadın mı canım? Truvalılara karşı Yunanlılara liderlik yapabilmek için Akhilleus olmayı diledin. Dileğini gerçekleştirebileceğimi düşünüyorum. Tabii bunu gerçekten istiyorsan. İstiyor musun, genç Patroklos?"

Patroklos zafer çığlığı atmak ve teklifi hemen kabul etmek istiyordu ama bu altın Olymposlular oldukça kaprislilerdi ve gazapları da son derece tehlikeli ve ölümcüldü. "Bana neden yardım etmek istiyorsun Aphrodite?"

Tanrıça kaşlarını çattı ve hava bir anda ısınıverdi, Tanrıça'nın kızgınlığı Patroklos'un tenini sıcakla kamçıladı. "Siz Yunanlılar, Venüs ismimi tercih ettiğimi neden bir türlü aklınıza sokamıyorsunuz?"

Patroklos başını eğdi. "Beni affet, Yüce Tanrıçam. Saygısızlık etmek istemedim."

Venüs derin bir nefes aldı ve sıcak dağıldı, deniz kıyısının hoş serinliği yeniden ortamı doldurdu. "Elbette istemedin canım. Bu kadar hassas olmamalıydım. Son zamanlarda yoğun stres altındayım. Bu savaş, sinirlerimi çok bozuyor ki senin sorunun cevabı ve küçük ziyaretimin sebebi aslında budur. Sana yardım etmek istiyorum çünkü bu savaş gereğinden uzun sürdü ve sona ermesini istiyoruz. Sen de bize yardımcı olabilirsin."

"Biz mi? Yani tanrılar gerçekten de bu işe müdahil mi oluyorlar?"

"İşin doğrusunu merak ediyorsan, tanrıçalar oluyor."

Patroklos'un gözleri irileşti. "Athena, Odysseus'a yardım ediyor."

"Başka şeyler de var," diye mırıldandı Venüs, sonra kıbarca boğazını temizledi. "Ben de sana yardım edeceğim."

"Onur duyarım, Yüce Tanrıça. Ama neden ben? Bugüne kadar size hiç dua etmedim." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "İşin doğrusu, şu son birkaç güne kadar aşk nedir, onu bile bilmezdim."

Venüs yanağına dokununca Patroklos içinin aşk ve mutlulukla dolduğunu hissetti. "Ama aşkı buldun, değil mi?"

Patroklos konuşamayarak başıyla onayladı.

"İşte bu yüzden seni seçtim. Yeni keşfedilmiş aşk son derece güçlü bir duygudur. Çok özel bir sihri vardır. Ölümleri bertaraf ettiğini, ruhları iyileştirdiğini, kaderleri değiştirdiğini gördüm. Yeni keşfettiğin aşkın sihrinden ve kuzenine fiziksel benzerliğinden faydalanacağım. Bunları kutsadığımda, Myrmidonları Yunan ordusuyla birlikte Truvalıların karşısına çıkarabilmene yetecek bir süreliğine Akhilleus gibi görünebileceksin. Truva'nın surları senin komutanda yıkılacak."

Patroklos heyecanla ürperdi, gözleri parladı. "Bunu yapacağım Tanrıça! Bunu Yunanistan ve sizin için yapacağım."

Venüs hafifçe başını eğerek sözünü onayladığını belirtti. "Memnun oldum. Artık yalnızca Akhilleus'un meşhur zırhına ve şafak sökerken seni kutsamama ihtiyacın var."

"Kuzenim zırhını çadırında saklar. Onu nasıl..."

"Bu işi bana bırak. Aşk Akhilleus'u meşgul edecektir," dedi Venüs.

"Peki ya, Myrmidonlar ne olacak? Akhilleus fark etmeden onları nasıl harekete geçireceğim?"

"Akhilleus'un yarın sabah için özel bir talim ayarladığı haberinin çadırdan çadıra iletilmesini sağla. Hepsi burada toplansın." Venüs eliyle Yunanlı ve Myrmidon kamplarının tam ortasındaki yeri gösterdi. "Şafak söker sökmez. Akhilleus'un biraz huzursuzlandığını da çıtlat. Adamlar zaten onun savaştan çekilme kararına şaşırmışlardı. Akhilleus'un eski haline döndüğüne ikna olmaları çok zaman almaz."

Patroklos düşünceli bir halde başını salladı. "Doğru. Eğer Aşk, Akhilleus'u çadırında meşgul ederse adamlarını sözde çağırdığı bu sabah *taliminden* haberi olmayacaktır." Patroklos sırıttı. "Kuzenim kandırıldığını anladığında gerçekten çok öfkelenecek."

Venüs'ün tebessümünün güzelliği kör ediciydi. "O zamana kadar savaş sona ermiş ve Yunanlılar zafere ulaşmış olacak. Akhilleus

sevinçle Phthia'ya dönme planları yaparken sana öfkelenecek zamanı bulamayacaktır."

"Çok zekisiniz, Tanrıçam," dedi Patroklos nezaketle Venüs ün önünde eğilerek.

Tanrıça cilveli bir tavırla uzun kirpikli gözlerini süzdü. "Elbette öyleyim, canım."

"Peki ya Yunanlılar; Akhilleus'un ordunun başında olacağı onlara söylenecek mi?"

Venüs ince kaşını kaldırdı. "Odysseus bu söylentinin yayılmasında bize yardımcı olacaktır."

"O zaman anlaştık."

"Evet. Şafakta seni çadırının arkasında bekleyeceğim." Venüs aklına yeni bir fikir gelince duraksadı. "Jacqueline'in yoluna çıkmasını engellemelisin. O modern bir kadın ve sen Yunanlıların başında savaşa giderken öyle boş boş oturmayacaktır."

Patroklos başıyla onaylayarak küçük bir kahkaha attı. "Jacqueline asla boş oturmaz. Tatlı bir bakirenin bedenine ve cesur bir savaşçının yüreğine sahip. Sıradışı bir kadın."

"Evet, öyle ama modern ölümlüleri yeterince tanımıyorsun. Sabah bize sorun çıkarabilir. Sana gerçekten âşık ve senin..." Venüs gülümsemeye başlayarak sözlerini yarıda kesti.

"Evet?"

"Sana o kadar âşık ki seni mutlu etmeyi çok istiyor. Şafak sökmeden onu uyandır." Tanrıça imalı bir şekilde güldü. "Onu *her açıdan* uyandır ve sonra ona canının cezirle kıyıya vuran istiridyelerden çektiğini söyle."

"Cezir mi?" diye sordu Patroklos anlamadığını belirtircesine

Venus içini çekti. "Cezir, yani suların geri çekilmesi, şafak vaktinde olur. Sen adamlarla talim yaparken senin için istiridye toplamasını söyle. Şafak sökerken çadırdan çıkacaktır."

"Bunu benim için yapacağından emin misin?"

"Önce onu tatmin et. Ona olan aşkını dile getir. O zaman yapacaktır. Modern ölümlüler mantıkla hareket ederler; sen onun için güzel bir şey yaptığında o da karşılığını vermek isteyecektir."

Patroklos gülümsedi. "Gerçekten bu kadar basit mi?"

"Benim ufak çaplı büyülerimden sonra, olacaktır. Şimdi onun yanına git, cesur Patroklos ve yarın zafer kazanmak üzere hazırlan!" Venüs ellerini çırptı ve parlak bir toz bulutunun içinde kayboldu.

Patroklos sırıtarak küçük bir kütüğü tekmeledi, Jacqueline'i çadırına götürmeye ve gecenin geri kalanını aşka taparak geçirmeye kararlıydı.

~

Athena ile Odysseus'u bulmak çok da zor olmadı. Tutku dolu inlitilerini ve soluklarını duymak için ulvi aşk gücünü kullanmaya hiç gerek yoktu. Venüs düşüncesizce, kumsalın yanındaki ince ağaçların toplandığı yerde belirdi. Usulca âşıklara yaklaştı. Athena saten battaniyenin üzerinde sırtüstü uzanmıştı, üzerinde sadece gümüş rengi şeffaf giysisi vardı. Odysseus çırılçıplaktı ve Venüs onun, düşündüğünden çok daha heybetli bedenini beğeniyle izledi. Odysseus, Tanrıça'nın ayağının altını öpmekle meşguldü. Venüs, Athena'nın orman perilerine pedikür yaptırmış olmasını umdu, daha sonra bu tür şeyleri onunla konuşması gerektiğini aklının bir kenarına yazdı.

Venüs boğazını temizledi.

Odysseus hızla, tek harekette kılıcını kaptı ve Athena'yı korumak üzere dönerek onun önüne geçti.

Venüs kaşını kaldırdı. "Ne kadar da tatlı bir korumasın sen öyle, canım."

Athena anında ayağa kalkarak Odysseus ile Venüs'ün arasına girdi. "Beni rahatsız etmeye nasıl cüret edersin! Buna hakkın.. "

"Ah, boş laf." Venüs gözlerini devirdi. "Kabadayılığını ölümlülere sakla. Uzun kalmak gibi bir niyetim yok. Odysseus'a bir mesaj iletip hemen gideceğim."

Athena'nın gözleri kısıldı. "Ondan ne istiyorsun?"

Venüs'ün hafif tebessümü oldukça bilgiçti. "Kıskandın mı? Aman çok eğlenceli. Saçma fakat eğlenceli. Ama âşığını baştan çıkarma gibi bir derdim yok. Odysseus, canım?" Venüs kendisini alev saçan gözlerle izleyen Athena'nın etrafına bakındı. Odysseus, Tanrıçasının yanına geçti ve Venüs'e seyredilmeye değer bir manzara sundu. "Güzel, işte buradasın. Çok iyi göründüğünü söylemeliyim."

"Mesajın neyse söyle!" diye terslendi Athena.

Venüs iç geçirdi. "Ah, pekâlâ. Durum şu: Akhilleus yarın sabah şafak söktükten kısa bir süre sonra Myrmidonları savaşa sokacak."

Odysseus'un yumrukları sıkıldı, bakışlarında vahşi bir ifade belirdi. "Akhilleus'un pes edeceğini biliyordum!" Sonra Athena'ya dönerek diz çöktü. "Tanrıçam, aşkım, Yunanlılar yarın Truvalıları yenerek sana bir zafer sunacaklar."

"Evet, ne kadar ilginç değil mi?" dedi Athena gözlerini Venüs'ten ayırmadan. "Bu nasıl olacak acaba?"

"Eğer son dönemde bu kadar *meşgul* olmasaydın nasıl olacağını bilirdin." Venüs, Athena'ya kendisini birkaç adım öteye takip etmesini işaret etti. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Athena, Aşk Tanrıçası'na kaşlarını çatmaya devam ederek Odysseus'a, "Hemen döneceğim," dedi. Kumsalda Venüs'ü takip etti. "Anlat bakalım," dedi, Odysseus'un onları duyamayacakları bir mesafeye ulaştıklarında.

"Öncelikle, 'Sana söylemiştim.' demem gerekiyor. Onu yıllar önce âşığın yapmalıydın."

"Aşk hayatım tartışmaya açık değil."

"Canım, aşk hayatını tartışmıyorum, sadece bugüne kadar âşık olmayışından bahsediyorum. Neyse durum çok basit. Odysseus'a yardım ediyorsun ve o da Akhilleus'un savaştaki eksikliğini neredeyse telafi ediyor."

Athena derin bir nefes aldı, bir bahane bulmaya çalıştığı her halinden belliydi. Venüs elini kaldırarak onu susturdu. "Ah, boşuna uğraşma. Seni anlıyorum." Odysseus'un Athena'yı beklediği yere doğru baktı. "Hatta *ne mutlu sana* da diyebilirim ama küçük planımızı bozdun."

"Bunun farkındayım," dedi Athena kısaca.

"Biz de Hera'yla planı değiştirdik. Yunanlılar kazansa da olur. Aslında biz kimin kazanacağını umursamıyoruz. Biz sadece bu savaşın sona ermesini istiyoruz."

"Ben umursuyorum," dedi Athena.

"Bunun farkındayım; bu yüzden bu plan senin de işine gelecek. Yunanlılar kazanacak. Âşığın da bir Yunanlı. Bundan sonra her şey çok güzel olacak. Hey, belki durumu manipüle ederek onun bir on yıl daha evine dönmesini de engelleyebilirsin. Böylelikle ilişkiniz daha uzun sürer."

Athena'nın gri gözleri yeniden kısıldı. "Benim aşk hayatımı *tartışmıyoruz*."

"Poseidon'un ıslak kalçaları adına, gerçekten çok sıkıcısın!" Bu sözlerin hemen ardından, Venüs nerede olduklarını hatırlayarak asabi bir tavırla denize doğru baktı. "Özür dilerim canım, bunu sevgiyle söylediğimi biliyorsun."

"Lütfen konumuza geri dönebilir miyiz? Akhilleus ve kaderi ne olacak? Bu, yarın öleceği anlamına mı geliyor?" diye sordu Athena.

"Ah, bu konuda endişelenme. Akhilleus yatağında mışıl mışıl uyuyor olacak. Yunanlılara, biraz da benim sihrimin yardımıyla Patroklos liderlik edecek. Ama bu bilgiyi sakın sevgilinle paylaşma."

"O benim..." diye püskürdü Athena.

"Ah, her neyse. Sadece ona söyleme yeter. Seninle yarın bütün bu saçmalıklar sona erdikten sonra görüşürüz. Tabii meşgul olmazsan..." Venüs, Odysseus'a uzaktan bir öpücük gönderdikten sonra yok oldu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Agamemnon'un dev çadırında kutlamalar yapılıyordu. Bu sefahat düşkünleri elbette ki Agamemnon'un yaşıtlarıydı: savaşa katılamayacak kadar yaşlı ya da asillerdi ama öyle bir kadeh kaldırıyorlardı ki, görenler onların savaşa katılmadıklarını asla anlayamazdı. Kadın sayısı da oldukça fazlaydı. Bunlar, karşılarındakileri mutlu etmeye pek niyetli olmasalar da böyle bir gecenin onlara sağlayacağı avantajlar nedeniyle öyleymiş gibi davranan genç savaş gelinleriydi.

Briseis onlardan nefret ediyordu; yaşlı, buruşuk testisli çürümüş keçilerden. Bu nefretine rağmen en az itici bulduklarına gizlice gülümsemekten de geri kalmıyordu. Agamemnon ondan her an sıkılabilirdi ve ancak bu yarı cesetlerden biri Briseis'i bir savaşçının savaş gelini olmaktan kurtarabilirdi.

Altın Akhilleus gibi yiğit birine ait olmak için her şeyini vermeye hazırdı. Akhilleus'un yara izlerinden hiçbir zaman rahatsız olmamıştı, içindeki azılı savaşçı da onu korkutmaktan çok heyecanlandırmıştı aslında. Ama ona ait olduğu süre boyunca Akhilleus şarap ya da yemek istemek dışında ona göz ucuyla bile bakmamıştı. Agamemnon'un onu almasına izin verdiğinde Briseis, Akhilleus'la bu

şansı varken daha cüretkâr davranmadığı için kendine lanet etmişti. Davet edilmeden yatağına gitmiş olmayı diledi. Onu Polyksene'nin yaptığı gibi büyüleyebilirdi.

"Briseis! Şarap ver!" diye emretti Agamemnon. Oturduğu tahttan aşağı uzanıp Briseis'in memesini avuçladı ve meme ucunu çimdikleyip sertleştirerek generallerin seyrine sundu.

Briseis dudaklarını kıvırıp ona bir engerek gibi tıslamak istedi. Son derece erotik bir şekilde belini bükerek boğuk bir sesle konuştu: "Siz nasıl isterseniz, Efendim." Sonra boş şarap testisini aldı ve testinin düz yüzeyini davetkâr bir şekilde okşarken sertleşmiş diri meme uçlarını sergileyip istedikleri fantezileri kurmalarına müsaade ederek diğer adamların arasından ağır adımlarla ilerledi.

Çadırdan çıkar çıkmaz kışkırtıcı salınmalarına bir son verdi ve çocukken ustalaştığı o kedi gibi sessiz yürüyüşüne başladı. Doğal olarak, şarap fıçılarının etrafına toplanmış uyuşuk savaşçılar onun yaklaştığını fark etmediler. Briseis onun adını duyduğu anda gölgelerin arasında kalakaldı.

"Akhilleus mu? Gerçekten mi? Emin misin?" dedi kısa boylu, kaba görünüşlü bir adam.

"Odysseus'un ağzından duydum. Gerçek olmalı," diye cevap verdi uzun boylu ve cildi bozuk diğer asker.

"Akhilleus ve Myrmidonların liderliğinde zafer yarın bizim olacak kardeşlerim!"

"Yeniden savaşacağını hiç zannetmiyordum. Truva Prensesi'nin onu büyülediğini duymuştum," dedi başka bir adam.

"Sadece burayı büyüleyebilmiş," dedi kısa boylu adam, erkekliğini yakalayıp kalçasını ileri geri hareket ettirerek, "burayı değil," diğer eliyle kılıcını tutup onu başının üzerinde salladı. Adamların hepsi kahkahalara boğuldu.

Briseis gölgelerin arasından çıktı. "Agamemnon şarap istiyor. Testiyi doldurun," diyerek testiyi adamlara donuk bir tavırla uzattı.

Kısa boylu adam testiyi alırken konuştu: "Ben doldururum." Bakışları testi yerine Briseis'i doldurmak istediğini söylüyordu ama Briseis, Agamemnon'un savaş gelini olduğu için adamların hiçbiri bu arzularını yüksek sesle dile getiremiyordu. Agamemnon ona dilediği her şeyi yapabilirdi ama adamları yapamazdı.

Adam testiyi geri verdi, bakışları Briseis'in şeffaf elbisesinin altında kabarmış olan meme uçlarındaydı. "Adın ne?" diye sordu Briseis.

Adam çürük dişlerini göstererek güldü. "Aentoklus, Efendim."

"Aentoklus, bana bu şekilde bakmaya devam edersen Agamemnon'a bana tecavüz etmeye kalkıştığını söylerim ve benim aşkım, senin de kralın ceza olarak o testislerini bana elleriyle sunar." Savaşçının yüzü beyazlarken Briseis gülümseyerek oradan uzaklaştı, şarap giysilerine sıçramasın diye testiyi dikkatle taşıyordu.

Hızla Agamemnon'un yanına döndü, bu kez generallerin bakışları umurunda değildi. Kral'ın kadehini doldurduktan sonra ona doğru eğilerek fısıldadı: "Akhilleus'la ilgili haberlerim var."

Agamemnon'un sinsi bakışları hemen Briseis'inkilerle buluştu ve gördükleri, ellerini çırparak emir vermesine sebep oldu. "Daha çok müzik, daha çok dans!" Müziğin sesi yükseldi, üzerlerinde sadece altın zincirler bulunan ergen kızlar kıvırtarak dans etmeye başladılar ve böylelikle adamların dikkatini krallarından uzaklaştırdılar.

"Ne duydun?" diye sordu Agamemnon usulca.

"Akhilleus ile Myrmidonlar yarınki çatışmaya öncülük edecekler" diye fısıldadı Briseis, Agamemnon'un kulağına burnunu sürterek.

Agamemnon'un bedenindeki şok dalgasını hissetti. "Bundan emin misin?"

"Bunu Odysseus söylemiş."

"Eğer bu doğruysa..." Briseis'i saran kolu sıkılaştı. "Sen nadir bulunan bir cevhersin, hayatım."

"Ben, sizin cevherinizim, Efendim, her zaman sizin." Briseis kendini beğenmiş bir tavırla gülümseyerek ona sokuldu ve yumuşak elini uzatarak Agamemnon'un uyluğunun iç tarafını okşadı. Agamemnon'un kendisinden sıkılmayacağına ikna oldu. Daima, Yunanistan'a döndüklerinde bile Agamemnon'un savaş gelini olarak kalmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

"Kalkhas!" Agamemnon davulların arasından sesini duyurabilmek için bağırdı.

"Buyurun, Efendim." Yaşlı kâhin bir anda önlerinde belirivermişti.

Zehirli bir gaz gibi, diye düşündü Briseis, ama bu iğrenç adama karşı hissettiği tiksintiyi dikkatle saklamayı her zaman başarmıştı. Adam, Agamemnon'un gözdelerindendi ve Briseis onunla düşman olmayacak kadar kurnazdı.

"Bana Aias'ı, getir."

"Aias'ı mı, Efendim?"

Briseis, Agamemnon'un emrini duyan generallerin de aynı şekilde şaşırdıklarını fark etti. Bu çok normaldi çünkü Aias savaş alanında harikalar sergilese de savaş alanı dışında iki kelimeyi bile bir araya getiremezdi. Adam gerçek anlamda bir öküz kadar iri, güçlü ve aptaldı.

"Evet, Aias'ı. Dün gece rüyamda, yarın kazanılacak büyük bir zaferde onun kilit bir rol oynayacağını gördüm. Ona rüyamı anlatmak ve kahramanlıklarından ötürü vermeyi düşündüğüm hediyeyi bildirmek istiyorum."

"Elbette, Efendim." Kalkhas eğildikten sonra hızla çadırdan çıktı.

Bu sözleri duyan generaller, kralların başlarıyla onaylayarak gülümsediler. Rüyalar tanrılar tarafından gönderilirdi ve kralların rüyasına göre hareket etmesini hepsi onaylıyordu.

Briseis, Agamemnon'un yalan söylediğini elbette ki biliyordu. Adamın bir gece önce rüyasında gördüğü tek şey Briseis'in açık bacaklarıydı. Bunu, sabah onu uyandırıp yüzünü bacaklarının arasına sokarken söylemişti.

Yeniden Agamemnon'un kulağına sürtünerek fısıldadı: "Neyin peşindesiniz, Kralım?"

Agamemnon seri bir hareketle onu kucağına çekti, Briseis üzerine binince sertleşmiş erkekliğini onun bacaklarının arasına sürtmeye başladı. Briseis ona doğru eğildi ve saçlarının arkasında kalan Agamemnon konuşmaya başladı: "Akhilleus yarın Truvalılarla savaşırsa bu onun son savaşı olacak ve günün sonunda zafere ulaşacağız. Onun bu lanet kehanetinin gerçekleşmesini on yazdır bekliyorum ve daha fazla beklemeyeceğim."

"Ama Myrmidon kampındakilerden duyduğum kadarıyla Polyksene kehaneti bozmuş. Belki de doğrudur; biliyorsun, Poseidon'un piyonları bile onu öldürmeyi başaramadılar."

Agamemnon onun boynunu ısırarak fısıldadı: "Akhilleus'un yapması gereken tek şey Hektor'u öldürmek ve bunun ardından o da ölecek. Zeus böyle söyledi. Tanrıça koruması altındaki bir kâhin bile bunu değiştiremez. Polyksene onu savaştan ve dolayısıyla Hektor'dan uzak tutuyordu. Belki de Akhilleus, küçük kâhininin onu savaş alanında da koruyacağına inanacak kadar kibirlidir. Ben sadece Akhilleus'un Hektor'a ulaşması için yolunun açık olmasını sağlayacağım ve kader geri kalanı halledecek."

Briseis boğuk bir sesle güldü. "Muhteşemsiniz Kralım!" Sonra inleyerek gözlerini yumdu ve güçlü, genç bir savaşçının üzerine bindiğini hayal ederek Agamemnon'un sertliğine sürtünmeye devam etti.

"Büyü bu kadar basit olamaz," dedi Akhilleus.

"Sana her seferinde söylüyorum; bu büyü değil, kendi kendine hipnoz ve evet, bu kadar basit. Ama bir yandan da o kadar karmaşık. İnsan zihni muhteşemdir. Yalnızca zihin, tek başına kişiyi hasta olduğuna inandırabilir ya da hasta olması gerekirken kendini çok iyi hissetmesini sağlayabilir. Bu işi yapmaya başlayalı on yıldan fazla oldu ve pek çok mucizeye tanık oldum."

"Yani bu, büyü olmayan ama büyüye çok benzeyen *kendi kendine hipnoz*, azılı savaşçıyı uzak tutmamı sağlayacak," dedi Akhilleus, Kat'in saçından kalın bir lüleyi parmağına dolayıp dudaklarına götürürken. "Samur kürkü gibi, dokunmaya doyamıyorum."

"Şanslıyım," dedi Kat, Akhilleus'un daha rahat dokunabilmesi için başını eğerek. "Polyksene'nin gerçekten çok güzel saçları varmış."

Akhilleus gülümsedi. "Bu bedenin eskiden sana ait olmadığını unutuyorum. Saçın daha önce ne renkti?"

"Sarı. Bu kadar uzun değildi ama benimki de güzeldi."

"Her şeklinle benim için çok güzelsin," diyerek Kat'i yavaşça dudaklarından öptü.

"Çok tatlısın ama beni konudan bu kadar kolay uzaklaştıramazsın. Evet, kesinlikle bir büyü *olmayan* kendi kendine hipnoz, bedenini ve duygularını kontrol etmeni, bu sayede etrafında olup bitene rağmen gevşemeni sağlayabilir ve azılı savaşçının seni ele geçirmesini tetikleyen şeyleri engelleyebilir."

"Ah, işte o zaman, oğlumuz Deniz Tanrıçası'nın torunu olduğu için boğulmayacağına inanıp kendini denize attığında yanlışlıkla azılı savaşçıyı tetikleyemez," dedi Akhilleus, Kat'in gözlerinin içine bakarak.

Kat, Akhilleus'un gözlerindeki mavi derinlikten ruhuna ulaştı ve bu harika adamın yanında severek ve sevilerek yaşayacağı geleceği gördü. Akhilleus'un bebeklerini isteyeceğini biliyordu; o bebekleri, torunları ve büyülü antik Yunan âleminde her nasıl yaşanıyorsa geleneksel bir aileyi ve pembe panjurlu evi isteyecekti. Hatta bir

köpek bile istiyordu. Hepsini istiyordu. "Peki ya, oğlumuz yerine kızımız olursa?"

Akhilleus gözlerini kırpıştırdı, bu seçeneği düşünmemiş olduğu belliydi. "Sanırım o zaman bu kendi kendine hipnoz gücümü iki katına çıkarmam gerekecek ya da belki onu hiç kullanmayacağım. Kızımı benden çalmak isteyecek taliplerine azılı savaşçıyı göstermem iyi olabilir."

Kat sırıttı. "Esas olay kontrol. Eğer çocuk *emo* pantolonu giyip gözüne kalem çekiyorsa azılı savaşçıyı salarız üstüne. İyi bir çocuğa benziyorsa sadece kükrer ve onu birazcık korkutursun." Akhilleus'un kafası karıştı ve kaşları çatıldı. Kat bir kahkaha attı. "Peki, şuna ne dersin? Sadece hoşlanmadığımız talipleri yersin."

Akhilleus kaşlarını çatmaya devam etti. "Azılı savaşçı insan yemez."

Kat kaşını kaldırdı.

"Tamam, genellikle yemez," dedi Akhilleus.

Kat, Akhilleus'a "genellikle yemez" sözlerinin ne anlama geldiğini sormak isteyip istemediğini düşünürken tiz bir kadın çığlığı çadırlarına kadar geldi. Akhilleus ayağa fırladığı sırada çığlık kikirdemeye dönüştü. Akhilleus çadırın çıkışına doğru tereddütlü adımlar atarken Kat elini yakalayarak onu yatağa geri çekti.

"Bu ses ne yazık ki Jacqueline'in... ve hayır, yardım istemiyor."

Akhilleus yatakta yanına oturdu. "Her zaman bu kadar gürültücü müdür?"

"Hayır. Bu onun 'ah bebeğim, piyangoyu kazandım çığlığı ve kikirdemeleri.' Yani Patroklos'un sana hâlâ kızgın olmadığına bahse girebilirim. Dışarıda Jacky'ye hayatının gecesini yaşatıyor."

"Hah." Akhilleus homurdandı. "Bu çocuk çok gürültü yapıyor. Jacqueline de o da biraz daha vakur ve sessiz olsalar iyi olacak."

Kat'in kaşları çatıldı. "Akhilleus, sıkıcı bir *kız kurusu* gibisin. Tanrım. ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu acaba? Seni duyan yüz yaşında olduğunu sanır."

"Ben kız kurusu değilim."

"Bir de Hera ile Athena, sadece yaşlı olduğumuz için Jacky ile beni kız kurusu diye yaftalamışlardı... Halbuki siz, Sayın Savaş Kahramanı, daha yaşlanmadan eski kafalı olmuşsunuz." Dışarıdan yeni gülüşmeler geldi. Bu kez peşinden oldukça şehvetli ve ısrarcı bir erkek sesi duyuldu. "Ayrıca o," dedi Kat çenesiyle çadırın dışına doğru işaret ederek, "kesinlikle bir 'çocuk' değil."

"Genç kuzenime göz mü koydun?" diye sordu Akhilleus mavi gözleri parlarken.

"Bu soruyu yarın Jacky'yden bütün ayrıntıları aldıktan sonra cevaplasam olur mu?"

"Benimle dalga geçiyorsun," diyen Akhilleus, keyifle kükredi ve Kat'i yatağa çekti.

"Evet ve sen bir kız kurususun," dedi Kat karşı koyar gibi yaparak.

"Bir kız kurusu bunu yapabilir mi?" Akhilleus eğilerek Kat'in dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Öpüşü vahşi ya da kontrolsüz değildi. Yavaş hareket etmesi gerektiğini unutmamıştı; nefesini kontrol altında tutuyor ve arzunun başını döndürüp azılı savaşçıyı ortaya çıkarmasını engelliyordu ama bu, öpücüğün derin ve tutkulu bir davet olmasını engellemiyordu.

Dudaklarını geri çektiğinde Kat nefessiz kalmıştı. "Bu kız kurusu lafımı geri alırsam beni böyle öpmekten vazgeçecek misin?"

"Asla," diye fısıldadı Akhilleus.

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü durmanı istemiyorum."

"Durmayacağım Katrina'm, Prensesim..."

Akhilleus onunla sevişmeye başladı. Yavaşça, baştan çıkarırcasına, Kat'in bedenine tapınarak ve ikisi de zirveye ulaşana kadar her bir dokunuşuyla onu tatmin etti.

Kat onun kolları arasında uykuya dalarken onu ağır ağır ve özenle seven bu adamın, hayatındaki en erotik deneyim olduğunu düşünüyordu.

~

Venüs âşıklar derin bir uykuya daldıktan sonra loş çadırda belirdi. Bir gölge gibi sessizce hareket ederek yatağın perdelerini kenara çekti ve Akhilleus ile Katrina'ya gülümsedi. *Gerçek aşk*, diye düşündü mutlulukla. *Bu kadını ilk gördüğüm anda özel biri olduğunu düşünmüştüm ve Aşk asla yanılmaz.* Sonra ellerini çifte doğru uzatarak sihrini dile getirdi:

"Kahraman savaşçı Akhilleus, şimdi uykuya dal,
Sabaha kadar sessiz, derin bir uykuda kal.
Ancak güneş tepeye çıkınca açılsın gözlerin.
Bu Aşk'ın emridir, reddedemeyeceğin."

Ellerinden Akhilleus'un üzerine elmas tozu yağdı. Savaşçı uykusunda kıpırdanarak gülümsedi ve kendini Aşk'ın sihirli kollarına bıraktı.

Venüs tatminle iç çekerek yatağın yanından ayrıldı ve Akhilleus'un zırhını çadırın bir köşesinde kolayca buldu. Küçük bir bilek hareketinin ardından zırhla birlikte ortalıktan kayboldu. Venüs'ün bir durağı daha vardı; inatçı Jacky'ye de uysallaştırıcı bir sihir yapması gerekliydi. Sonrasında tek işi, şafağın sökmesini beklemek ve Patroklos'a Akhilleus'tan ödünç aldığı zırhı giydirip ona da gücüyle dokunmaktı. Savaş sorunu böylelikle hallolacaktı. Venüs yeniden iç geçirdi... Çalış, çalış, çalış... Bu iş sona erdiğinde kesinlikle hak ettiği o tatile çıkacaktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Jacky usulca uyandı. Hayatının en keyifli erotik rüyasını görüyordu. Spike (*Buffy*'nin altıncı sezonunda, hâlâ Baş Kötü halinde) o muhteşem elmacık kemiklerini Jacky'nin sütlü kahve rengindeki bacaklarının arasına sokmuş, o güzel ağzını mükemmel bir şekilde oynatıyordu. Jacky bu ağzın her zaman onu bambaşka dünyalara...

Sarsılarak uyandı.

Bacaklarının arasında gerçekten de güzel, sarışın bir adamın yüzü vardı ama uylukları çok daha genç, kahredici bir incelikte ve çok, hem de çok beyazdı. Gerçi bu önemsiz gerçek şu an pek umurunda değildi.

"Patroklos..." diye mırıldandı. Patroklos başını kaldırıp baktı ve işine kısa bir süre ara verdi.

"Evet, güzelim. Uyandın mı?"

"Neredeyse," dedi Jacky uykulu bir sesle ve bacaklarını Patroklos'un daha rahat sığabilmesi için hafifçe araladı. "Bakalım beni tam olarak *uyandırabilecek* misin?" Patroklos yarıda bıraktığı işine geri dönerken Jacky, Aşk Tanrıçası tarafından kutsandığını düşündü, aslında bu gerçekten de mümkündü. Venüs'e teşekkür etmesi gerektiğini

aklının bir köşesine not etti. Jacky bir süre sonra düşünmekte zorlanmaya başladı...

~

"Şişt! Kat! Uyansana!"

Kat gözlerini kırpıştırdı. Tanrım, kötü bir rüya mı görüyordu? Jacky'nin üzerine eğilmiş olduğuna yemin edebilirdi; bir eliyle onu sarsıyor, diğer elinde de ahşap bir kova (Kova mı?) tutuyordu.

"Git buradan," diye söylendi bunun bir rüya olmasını umarak. "Hastayım, bugün kendime izin veriyorum. Lanet olasıca deliler bugün kendi kendilerine seans yapsınlar."

"Kalksana aptal, rüya görmüyorsun. Yapmam gereken bir iş var ve sen de benimle birlikte geliyorsun." Jacky çarşafları çekerek Kat'in çıplak bedenini ortaya çıkardı. "Çok gençmişsin yahu," dedi arkadaşını inceleyerek.

Kat yataktan çıktı ve iç elbisesini kaptı. "Müsaade eder misin lütfen? Her şeyimi görmek zorunda değilsin."

"Ah, yapma, her şeyini zaten *biliyorum*. Bu arada uyluklarını eskisinden çok daha ince."

"Jacqueline, senin de kıçın küçük."

Jacky derin bir nefes alıp karşı saldırıya geçmek üzereyken bir horlama sesi ikisinin de taşlaşmasına sebep oldu. Kat yavaşça başını çevirerek çarşaf yığınına ve yataktaki çıplak adama baktı. Jacky parmak uçlarında yükselerek Kat'in omzunun üzerinden öteki tarafa bir bakış attı.

Akhilleus yan yatıyordu, izlerle dolu ama son derece kaslı olan bedeni ve bir bacağı çarşafın dışındaydı. Kat, Jacky'ye dönerek parmağını dudaklarının üzerine koydu ve "Şşş!" diye Jacky'yi uyardı. Geri kalan giysilerini toparlayarak Jacky'nin elini yakaladı ve onu çadırdan dışarı çekti. Kat dışarı çıkınca gökyüzüne baktı ve şafağın

o muhteşem pembeliğini izledi. "Ne halt etmeye bu saatte uyanıp bir de beni uyandırdın?"

Jacky önce gökyüzüne sonra da en yakın dostuna baktı. Sonra huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

"Ah, hayır, olamaz. Beni gerçekten de *çok* aptal bir sebeple uyandırdın, değil mi?" diye sordu Kat.

"Olabilir," dedi Jacky.

"Neden elinde bir kova var?"

"Bir şey toplayacağız."

"Bir şey mi?"

"Evet, Patroklos için bir şey," diye mırıldandı Jacky.

"*Pardon?*"

Jacky boğazını temizledi. "Patroklos için bir şey," diye tekrarladı. bu kez Kat onu duymayı başardı.

"*Sarı Ayı* için bir şey mi toplamak istiyorsun? Peki, o zaman beni niye uyandırdın?"

"Ona Sarı Ayı deme. Ona sadece o olduğu için bayıldığıma karar verdim; bunun Spike'a benzemesiyle bir ilgisi yok. Sen de benimle gelmek zorundasın çünkü en iyi dostumsun ve beni seviyorsun."

"Ah, bu kadar utanç verici bir şey mi?"

"Kesinlikle."

"Bu saatte içki içebilir miyiz?"

"Profesyonel bir hemşire olarak fikrimi sorarsan bu antik dünyada şarap içmek, su içmekten çok daha sağlıklı."

"Bu evet anlamına mı geliyor?"

"Aynen. Kamptan çıkarken şarap tulumunu da yanıma alırım." dedi Jacky.

"Kızarmış domuz etli sandviçler de hazır mı?"

"Onu da düşündüm." Kovanın içinde beze sarılı paketi gösterdi.

"Pekâlâ. Seninle geliyorum, seni küçük sersem." Kat tereddütle Akhilleus'un çadırına baktı. "Ama orada ne kadar süreyle..."

"Ah, lütfen. Erkeğin huzur evindeki uyuşturulmuş yaşlı bir kadın gibi uyuyor. Saatlerce yatar öyle."

"Pekâlâ, tamam. Geliyorum." Kat kamp ateşinin yanındaki masanın üzerinden şarap tulumunu alarak Jacky'yi takip etti. Uyuklayan bir hizmetçi dışında ortalıkta kimsecikler yoktu ve kadın onlar kamptan çıkana kadar yerinden bile kıpırdamadı. "Benzetmen hiç de doğru değil bir kere. O uyuşturulmuş yaşlı bir kadın gibi değil, bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyordu."

"Kat hastanelerde daha fazla vakit geçirmelisin. Küçük bebeklerin uykusu çok boktandır. Uyuşturulmuş yaşlı kadınlar ise günlerce uyuyabilirler. Anlatabildim mi?"

"Bir de ukalalık mı yapıyorsun? Belki ben geri dönmeli ve..." diye başlayan Kat'in elini yakaladı Jacky.

"Özür dilerim. Beni görmezden gel. Beyaz olduğumdan beri hiç kahve içmediğim için biraz aksileştim."

"Jacqueline, nereye gidiyoruz?"

"İstiridye kazıp çıkarmaya."

"Efendim? Kazmakla ilgili bir şey mi söyledin?"

"Evet, söyledim. Buharda pişmiş istiridye sence de hoş olmaz mı? Hem de bol tereyağlı..."

Kat, Jacky'ye bakarken neredeyse bir yosun öbeğine takılıp düşecekti. "Dur bir dakika. Bana Patroklos için istiridye toplayacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Yemesi için."

"*Biz* Patroklos'un yemesi için istiridye toplayacağız."

Kat'in kıkırdaması kahkahalara dönüştü, Jacky'ye her bakışında biraz daha büyüyordu. Sonunda Jacky ona alev saçan gözleriyle bakınca Kat yüzünü silerek bir nefes aldı ve toparlanmaya çalıştı.

"Ne var ya!" diye bağırdı Jacky.

"Sen... bir erkek için... yemek... pişireceksin," dedi Kat yeni kahkaha krizinin arasında.

"Pişirmeyeceğim. Bu, başkaları erkeğime yemek pişirsin diye alışverişe gitmek gibi bir şey. Sonra onunla birlikte bu yemeğin tadını çıkaracağız."

"Ah zavallı kızcağızım, seni kandırmışlar," dedi Kat kahkahalarını bastırmaya çalışarak. "Bırak da Doktor Kat sana yardımcı olsun. Tatlım," dedi usulca, bir ilkokul öğrencisiyle konuşur gibi, "şu an ava çıkıyorsun ve bir şeyler topluyorsun. Yani tam bir ev kadınına dönüşüyorsun."

"Seni çıplak gördüğümü sakın unutma. Çok cılızsın, seni pataklayabileceğime eminim."

Kat yine kahkahalara boğuldu.

"Ayrıca," diye ekledi Jacky, "iyi bir bikini bölgesi ağdasına ihtiyacın var."

"Sahi mi?" diye sordu Kat masumca. "Emin misin? Benim için daha yakından bakar mısın?" derken elbisesini kaldırmaya yeltendi "Bu beden çok yeni ve nerede ne var tam olarak bilemiyorum."

"Ah, Tanrım, lütfen eteğini kaldırmaya kalkışma!"

"Ama hemşire, gerçeği söylüyorum. Garip bir şeyler hissediyorum, sanki yanıyorum. Lütfen sorunun ne olduğuna bir bakar mısın?"

"Sen tanıdığım en iğrenç yaratıksın," dedi Jacky gülmemeye çalışarak.

"Sen de beni bu yüzden çok, ama çok, pek çok *seviyorsun!*" dedi Kat eteklerini toplayıp kankan dansçıları gibi zıplamaya başlayarak

"Oyalanmayı keser misin? Erkeğim buharda pişmiş istiridye istedi. Ben de ona hem istiridyeleri hem de gencecik aşk hayatında yaşayacağı en iyi seksi sunacağım."

"Hey, Bayan Zeki, sen istiridye çıkarmayı biliyor musun?"

"Bana bu soruyu nasıl sorarsın? Benim halkım su kenarında yetişti."

"Ama sen Tulsa'da, benimle birlikte memleketin merkezinde büyüdün. Hatırlarsan, orada okyanus yok."

Jacky kısa boyuna rağmen olduğu yerde toparlanarak dikleşti. Kat, Jacky'nin esas bedeninin tam zıddı bir bedene sokulduğu halde tabiatındaki mimikleri, vücut dilini ve fiziksel inatçılığını korumasının çok komik olduğunu düşündü.

"Gittiğimiz son gezi öncesinde istiridye çıkarmayı *Google'la-mıştım*. Hatırladın mı, hani ölmeden önce gittiğimiz?"

"Evet, hayal meyal." Kaşlarını çattı. "Ama yine de Cayman Adaları'nda, mesela, kendi yemeğimizi yapmak için istiridye çıkardığımızı hatırlamıyorum. Hatta içkilerimizi almak için bile yerimizden kalkmamız gerekmemişti."

"Yine de ben biraz araştırma yapmıştım. Beni izlersen sorun çıkmaz."

"Peki, Patroklos şu an ne yapıyor?" diye sordu Kat.

"Uyuyor." Jacky'nin hafif tebessümü gerçekten de çok edepsiz bir ifade taşıyordu. "Bu adamın ağzında keşfedebileceğim yepyeni bir dünya varmış meğer."

"Anlat hemen!"

"Bu sabah beni, yüzünü bacaklarımın arasına sokarak uyandırdı. Yeniden öldüğümü sandım ama bu kez cennete gittiğime hiç şüphem yoktu."

"Güzel sabahımı mahvetmeseydin belki ben de aynı şekilde uyandırılabilirdim," diye sitem etti Kat.

"Rahatla biraz. Senin oğlan bu sabah hiç de beden eğitimi egzersizi yapacak gibi durmuyordu. Bırak biraz toparlansın. seni küçük şıllık. Zaten bu iş uzun sürmeyecek. Geri döndüğümüzde sessizce yatağa süzülüp şansının yaver gitmesini bekleyebilirsin. Bu arada Akhilleus'un uzun ve kalın uylukları gözümden kaçmadı."

Kat kaşlarını kaldırdı. "Sahip olduğu tek uzun ve kalın şey uylukları değil."

Jacky güldü ve Kat'in gözlerinin içine baktı. "Onlara sırılsıklam âşık olduk, değil mi?"

"Hem de nasıl," dedi Kat.

"Çok garip," dedi Jacky.

"Evet," dedi Kat. "Sanırım sıcak şebeke suyu kadar şampanyayı da özleyeceğim."

"Bir dilek hakkını ömür boyu yetecek şampanyayla harcayabilirsin," dedi Jacky.

"Dileğim mi?"

"Savaş biter bitmez tanrıçalar birer dileğimizi yerine getirecekler ya..."

Kat gözlerini kırpıştırdı. "Ah, lanet olsun! Ben onu unutmuştum." Tek kaşını kaldırarak arkadaşına baktı. "Kendi dileğini harcamak zorunda kalmadan içebilmek için benim şampanya dilememi istiyor olamazsın, değil mi?"

"O kadar sığ mıyım ben?"

"Haklıyım, değil mi?"

"Evet, kesinlikle." Suyun geri çekilmiş olduğu sahil şeridine ulaştılar, Jacky eteklerini yukarı toplayarak bağlarken Kat'e de aynı şeyi yapmasını işaret etti. "Bak, çok kolay. Dalgaların çekilmiş ol-

duğu kısımlarda ayaklarımızla kumu karıştırıp istiridye arayacağız. Sonra onları çıkarıp kovaya dolduracağız ve pişirmesi için hizmetçiye götüreceğiz."

"Pekâlâ, ama bir şeyler beni yemeye kalkışırsa..."

"Evet, evet, biliyorum. Alarm düğmene basacağım ya da Akhilleus'u çağıracağım ama endişelenmene gerek yok. Annesi denizden sana bir saldırı daha gelmeyeceğini garantilediğini söyledi. Hey, baksana, kaynananın bir deniz tanrıçası olması çok havalı değil mi?"

"Haklısın. Ne yazık ki Patroklos'un annesi bir Harpya'ymış[18]."

"Saçmalama lütfen! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kat sırıtarak ıslak kumları eşelemeye başladı. "Hiç öyle şey yapar mıyım?"

~

Jacky doğru söylemişti. İstiridyeler son hızla kovayı dolduruyordu. Kat, Akhilleus'un Deniz Tanrıçası olan annesinin onlara görünmez bir elle yardım ettiğini düşünmeye başladı. Şafak söktükten sonra birkaç saat içinde istiridyelerini toplamış, sandviçlerini yemiş ve şaraplarını bitirmiş bir halde ağır ağır kampa yürüyorlardı.

Sonra günün koşuşturması başladı.

"Derdi nedir, merak ettim," dedi Kat sahile doğru hızla koşan savaşçıyı işaret ederek.

Jacky daha iyi görebilmek için elini siper yaparak gözlerini kıstı. Omuz silkti. "Patroklos adamların bu sabah erken saatlerde talim yapacaklarını söylemişti. Belki de sahilde hızlı koşu talimi yapıyorlardı."

"Erken talim mi? Sahi mi? Garip, Akhilleus bu konuda hiçbir şey söylemedi."

---

18 "Kapıp kaçan" olarak da bilinen, kadın suratlı, geniş kanatlı, sivri pençeli, mitolojik yırtıcı kuş. (ed.n.)

"Belki de ağzı dün gece başka işlerle çok meşguldü," dedi Jacky.

Kat, onu onaylamak ve hatta biraz da şehveni detaylar eklemek için dudaklarını araladığı sırada koşucu onları gördü ve yönünü değiştirerek üzerlerine doğru gelmeye başladı.

"Durum pek de iyi görünmüyor," dedi Jacky.

"Evet, lanet olsun," dedi Kat onu onaylayarak.

Savaşçı yanlarına ulaştı. Kat onun Aetnia'nın adamı Diomedes olduğunu gördü. Adam nefes almakta zorlanıyordu ama ne dediği anlaşılıyordu. "Prenses, Melia, benimle gelmelisiniz. Patroklos... ölüyor."

Jacky, Kat'in elini yakaladı ve "Beni ona götür. Hemen!" dedi.

Savaşçı hemen geri döndü, iki kadınla arasını fazla açmamak için adımlarını yavaşlattı. Kat neler olduğunu sormak istiyordu ama sözlere harcayacak nefesi yoktu. Yanında ses çıkarmadan taş gibi bir yüzle yürümekte olan kadının da aynı durumda olduğu aşikârdı. Yol hiç bitmeyecekmiş gibiydi ama sonunda Myrmidon kampına ve Patroklos'un çadırına ulaşmayı başardılar. Kat çadırın etrafındaki kanlarla kaplı, hüzünlü adamlara baktı ve yüreği bir anda burkuldu.

Jacky ile Kat çadıra girdiklerinde Patroklos'u kendi kanına bulanmış bir şekilde büyük yatakta yatarken buldular. Kalkhas, akbaba gibi tepesinde dikilmişti.

"Hemen uzaklaş ondan," diye bağırdı Jacky; zayıf, yaşlı adamı kenara iterek. "Aman Tanrım, olamaz!" Kat, Jacky'nin sadece bu sözleri söylediğini duydu ve arkadaşı hemen işe koyuldu. Yatağın yanında duran iki savaşçıya baktı. "Zırhını çıkarmama yardım edin." Adamlar hemen onun sözünü dinleyerek altın renginden ıslak bir kırmızıya dönüşmüş olan zırhı çıkardılar.

Kat, Patroklos'un boynundaki yarayı görür görmez midesinin bulandığını hissetti. Vücudunun başka bölgelerinde de kesikler vardı ama en kötüsü boynundakiydi. Jacky, Patroklos'un üzerine eğildi

ve yaraları incelemeye başladı. Başını kaldırmadan Kat'le konuştu. "Bana ince, pipet gibi bir şey bulmalısın. Acele et, Kat."

"Bir şeyler bulacağım." Kat arkadaşının kolunu sevgiyle sıktı ve hızla çadırdan dışarı çıktı.

Yaklaşmakta olan Odysseus'u görünce bir nebze rahatlayarak neredeyse çığlık atacaktı.

"Patroklos öldü mü?"

"Henüz değil ama bana yardımcı olmazsan korkarım ölecek," dedi Kat.

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Uzun, içi boş bir sapa ihtiyacım var." Kat boyutları ona elleriyle gösterdi. "Çok ince ve sert olmalı, bükülmemeli. Anladın mı?"

"Evet. Bu tarafta bulabiliriz." Arkasını dönerek ilerlemeye başladı, Kat kum tepeciklerine doğru tırmanarak onu takip etti. "Yaz ortasında olduğumuz için şanslıyız. Baharda çok zayıf oluyorlar, kışın da çok gevrekleşiyorlar ama bu mevsimde işe yarayabilirler." Odysseus otlara bakınırken daha çok kendi kendine konuşuyordu. "O olduğunu sanıyorduk, biliyor musunuz?"

"O mu?" Kat onu pek dinlemiyordu. Pipete benzer şeyin ne olduğunu bilse, aramasına yardım edecekti.

"Akhilleus. Patroklos'un Akhilleus olduğunu sandık, hatta buna inandık. Athena bana o olacağını söylemişti."

Kat dikkat kesilerek Odysseus'un yüzüne baktı. Odysseus hiç alışılmadık derecede öfkeliydi; sanki tanrıçasına çok kızmış gibiydi. Kat onun koluna dokununca Odysseus dikkatini araştırmakta olduğu otlardan ayırıp Kat'e verdi. "Bu dalavereden haberiniz yoktu, değil mi?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Kat.

"Akhilleus nerede?"

Bu soru Kat'i şaşırttı. "Seninle ya da en azından adamlarıyla birlikte sanıyordum. Bu sabah ondan önce kalktım ama onun Myrmidonlarla birlikte olacağını düşünmüştüm."

Odysseus ona uzun bir süre baktıktan sonra konuştu: "Doğruyu söylüyorsunuz. Gerçekten de olanlarla hiçbir ilginiz yok. Patroklos'un ne yaptığını bilmiyorsunuz."

"Odysseus! Bu kadar gizem yeter! Neler oldu?"

Ünlü savaşçı ona döndü ve zeki gözlerini gözlerine kenetledi. "Patroklos bu sabah Akhilleus'un zırhını kuşandı. Bu işte tanrıçaların parmağı olmalı çünkü adam *resmen* Akhilleus'tu. Biz de savaş alanına doğru peşine düştük, hem de hepimiz."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Hayır!" diye inledi Kat. Patroklos ne işler karıştırmıştı? Akhilleus olmadan savaşmamalıydı.

"Patroklos beklemekten sıkılmıştı."

"Bu yüzden Akhilleus'un zırhını giyip onun kılığına mı girdi?"

"Çok daha fazlasını yapmış olmalı... Patroklos, Akhilleus olmuştu. Ona benziyordu; onun gibi hareket ediyordu ve onun gibi savaşıyordu. Sesi onun gibi çıkıyordu. Devrildikten sonra bile Akhilleus olduğunu sanmaya devam ettim."

Kat'in bedeni uyuşmuştu ve bir yandan da yanıyordu. "Patroklos bunların hepsini tek başına mı yaptı? Kuzen olmalarına rağmen birbirlerine benzemiyorlar. Tanrıçalar bizi kandırdı."

"Athena bana yalan söyledi."

Odysseus'un sesindeki derin ihanete uğramışlık ifadesi Kat'i şaşırttı. "Bence bu oyunda birden fazla tanrıçanın parmağı var." Hemen ardından aklına daha korkunç bir düşünce geldi. "Odysseus, Patroklos'u kim düşürdü?"

Odysseus söylemese de Kat cevabı biliyordu.

"Ağabeyiniz Hektor."

Kat'in dizlerinin bağı çözüldü ve kum tepeciğinin üzerine çöküverdi. "Aman Tanrım!"

"Hektor hâlâ hayatta, Prenses," dedi Odysseus nezaketle.

"Bu nasıl olabilir?" dedi Kat yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Aias yüzünden... Bir şeyler onu ele geçirmiş gibiydi. Hektor'a Akhilleus'un onun için geldiğini söyleyerek meydan okudu, sonra da iki savaşçının arasındaki yolu temizledi. Hektor da daha Patroklos'la savaşmadan onu öldürdü."

"Bu çok mantıksız. Akhilleus, Hektor'la savaşmayacaktı, hatta kimseyle savaşmayacaktı."

"Artık Hektor'la savaşacak," dedi Odysseus vahşi bir tavırla.

"Ne?"

"Patroklos ölürse Akhilleus onun intikamını kesinlikle alacaktır."

Kat lafını anlamayarak Odysseus'a baktı, sonra bütün vücudu titremeye başladı. "Patroklos ölemez. Kamışı bul ve onu hemen Jacky'ye götür."

"Jacky mi?"

Kat lafını düzeltmek istermiş gibi başını iki yana salladı. "Melia... Melia demek istedim. Kamışı ona götür." Bacaklarını zorlayarak ayağa kalktı. "Ben gidip Akhilleus'u bulacağım."

Odysseus onun koluna dokundu. "Dikkatli olun, Prenses. Akhilleus, azılı savaşçının kendisi değil ve azılı savaşçı da bir insan değil. Sizi rahatlıkla öldürebilir; bundan hiç kuşkunuz olmasın."

Kat başıyla onaylayarak tam arkasını dönecekti ki Odysseus'un sözleri onu durdurdu.

"Melia ile sizin göründüğünüz gibi olmadığınızı biliyorum ama ölümsüz olmadığınız sürece azılı savaşçıyı yenebileceğinizi aklınıza bile getirmeyin."

Kat oradan ayrılmadan önce bir kez daha Odysseus'un gözlerinin içine baktı. Zihni tek bir şeye odaklanmıştı; Akhilleus'a. Onun nerede olduğunu biliyordu. Jacky kendisini uyandırırken Akhilleus'un neden garip bir şekilde uyumaya devam ettiğini şimdi anlamıştı.

Kat çadıra daldı. İçerisi serin ve loştu. Kat, Jacky'yle birlikte çadırdan ayrıldığından bu yana Akhilleus yerinden kıpırdamamıştı. Uyuyan yüzüne tereddütle baktı. Huzur içindeydi, fazlasıyla gevşemiş ve yatağa yayılmıştı. Altın renkli saçları yüzüne düşmüş ve yaralarının bir kısmını kapatarak onu o kadar gençleştirmişti ki Kat'in nutku tutuldu. Onu uyandırdıktan sonra her şeyin değişeceğini biliyordu ve bir şeylerin kırılmasını istemiyordu; onu kırmak istemiyordu. Kat, Akhilleus'un yüzüne düşen saçları düzeltti, ama genç savaşçı kıpırdamadı. Usulca yanağından öpünce dudakları hafifçe kıvrıldı. Kat daha sonra omzunu sarstı.

"Akhilleus, uyanman gerekiyor."

Akhillêus'un dönüp uykulu gözlerini kırpıştırarak ona bakmasını sağlamak için onu bir kez daha sarsmak zorunda kaldı.

Gülümsedi. "Katrina, rüyamda seni görüyordum."

Akhilleus'un yüzündeki tatlı ifade Kat'in midesinin kasılmasına sebep oldu. Kendini tuttu, sesinin sakin ve düzgün çıkmasına özen gösterdi. "Benimle gelmelisin. Bir kaza oldu ve Patroklos yaralandı."

Akhilleus'un öğlene kadar uyumasına neden olan her neyse ondan kurtulmaya çalışmasını seyretti.

"Durumu ne kadar kötü?" diye sordu giysilerini üzerine geçirip çıkışa doğru ilerlerken.

"Akhilleus." Kat onun kolunu yakalayarak kendisine bakması için durdurdu. "Durumu kötü. Kendini hazırlamalısın. Patroklos'un sana ihtiyacı var, azılı savaşçıya değil. Ortada çarpışman gereken bir savaş yok," dedi özenle ve ağır ağır.

"Evet, evet, anladım," dedi Akhilleus biraz sabırsızca. "Nerede o?"

"Kendi çadırında. Unutma ki," diye ekledi kısık sesle, onunla birlikte hızla çadırdan çıkarken, "Jacky bir hemşire; oldukça yeteneklı bir şifacı. Yani Patroklos'un durumu kötü görünüyor ama..."

Sesi kısıldı, yalan söyleyemeyecekti. Akhilleus'a Jacky'nin Patroklos'u kurtaracağına emin olduğunu söyleyemedi. Sonra ne söyleyip söylemediği konusunda endişelenmemesi gerektiğini fark etti çünkü Akhilleus onu duymuyordu. Son hızla Patroklos'un çadırına doğru ilerliyordu ve Kat ona yetişmek için koşmak zorunda kalmıştı. Akhilleus çadırın etrafında, üzerinde zırhları ve kan lekeleriyle sessiz, hüzünlü Myrmidonları gördüğünde Kat, onun yaşadığı şoku hissetti. Akhilleus içeri girmeden önce başını öne eğip uzun ve derin nefesler aldı. Kat koluna dokununca gözleri buluştu.

"Burada çarpışmamı gerektiren bir savaş yok," dedi Akhilleus usulca.

"Burada çarpışmanı gerektiren bir savaş yok," diye tekrarladı Kat, sözlerin özel bir gücü varmış gibi.

Çadıra girdiler. Akhilleus yatağa doğru iki adım attı. İçerideki korkunç, sulu, hırıltılı solukları ikisi de duydular ve Akhilleus görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu.

Jacky başını kaldırıp baktı. Gözleri Akhilleus'tan Kat'e döndü. "Getirdin mi?"

"Kamışı Odysseus getiriyor," dedi Kat. "Her an gelebilir."

"Çok gecikti."

"Bu bir kılıç yarası. O... onlar savaşmış," dedi Akhilleus, yalpalayarak yatağın yanına giderken yerdeki kanlı zırha yanlışlıkla çarptı. Yere baktı. Kat onun yüzünde beliren soruları gördü, sonra gözleri irileşti. "Benim zırhımı giymiş."

Kat, Akhilleus'u neredeyse duyamamıştı ama sesi Patroklos'a ulaşmıştı. Gözlerini açtı ve bakışlarını doğruca Akhilleus'a kaydırdı.

"Tanrılar aşkına, sen ne yaptın?" dedi Akhilleus kuzeninin eline uzanarak.

Patroklos konuşamadı. Yalnızca nefes almaya çabalayabiliyordu. Kanlı dudakları *"Beni affet"* demeye çalıştı, sonra gözlerinin akı ortaya çıktı ve göz kapakları kapandı.

"Benim zırhımı giymiş ve onları savaşa sokmuş," dedi Akhilleus kısık sesle, nefes almaya çalışan Patroklos'a bakarken.

"Siz olduğunuzu sandık, Efendim," dedi Diomedes çadırın karanlık köşesinden.

Kat, Akhilleus'un savaşçıya ateş püskürerek baktığını gördü, Diomedes huzursuzlukla omuzlarını oynattı. "Herkes siz olduğunuzu düşündü. Hektor bile miğferi düşürene kadar sizinle savaştığını sanıyordu. Sonra durdu ve..."

"Hektor!"

Kat ömründe Akhilleus'unki kadar soğuk bir ses duymamıştı. Bu ses ruhunu dondurmuştu.

"Evet, Efendim. Hektor," dedi Diomedes.

"Yani onu Hektor öldürdü," dedi Akhilleus aynı duygusuz, buz gibi sesle.

"Hayır, henüz öldürmedi," diye tersledi onu Jacky. "Böyle söyleme. Seni duyabilir." Akhilleus'a bakma zahmetine bile girmedi ama Kat'e baktı. "O kamışa ihtiyacım var. Hemen! Eğer Odysseus'taysa gidip onu almalısın."

Kat başıyla onaylayarak çadırın çıkışına döndü. Akhilleus'u bırakmak istemiyordu ama Odysseus ve kamışı getirmezse olacaklardan da korkuyordu.

"Git ve bul Odysseus'u," dedi Akhilleus garip, buz gibi sesiyle "Git ve neye ihtiyacı varsa getir."

Tam o sırada Odysseus çadıra girdi. Hızla soluyarak Jacky'ye farklı boyutlarda, içi delikli, saman çöpüne benzer kamışları uzattı.

"Bunlar işini görür mü?"

"Görmek zorundalar," dedi Jacky.

Patroklos'un nefesi birden kesildi.

Akhilleus, "Patroklos! Kuzen!" diye bağırdı ve Kat'in birkaç dakika önce onu uyandırmak için yaptığı gibi, kuzeninin omuzlarını tutarak sarsmaya başladı.

"Yeter!" diye emretti Jacky. "Odysseus, Akhilleus'u buradan çıkar."

"Çıkmayacağım..." Akhilleus kükremeye başladı.

Kat yanına giderek koluna dokundu. "Böyle yaparak ona yardımcı olmuyorsun."

Akhilleus vahşi gözlerle ona baktı.

Kat sükûnetle konuştu. "Burada çarpışman gereken bir savaş yok, Akhilleus." Odysseus'a baktı. "Onu buradan götür."

Odysseus başıyla onayladı ve dikkatle Akhilleus'a yaklaştı. "Dostum, bunu yapmalısın..."

"Burayı hemen boşaltın!" Jacky'nin *daha fazla saçmalığa tahammülüm yok,* diyen sesi araya girdi. "Prenses dışında herkes çıksın."

Kat, Akhilleus'un karşı koymaya hazırlandığını gördü ve yatakla onun arasına girdi. "Buna zaman yok ve burada azılı savaşçıyla baş edebilmemiz de imkânsız. Onu kurtarmak için bir şansımız varsa bunu kullanmalıyız ve sen de dışarı çıkarak kendini kontrol altına almalısın."

Kat, Akhilleus'un kasılan çenesini ve öfkeyle kararan gözlerini seyrederken nefesini tuttu, Akhilleus başıyla sert bir onay verdikten sonra peşinde Odysseus ve Diomedes'le birlikte çadırı terk etti.

Kat tam zamanında yatağın yanına dönerek Jacky'nin ona fırlattığı temiz bezleri yakalayabildi.

"Yatağa, onun yanına tırman. Kanı mümkün olduğunca benden uzak tut," dedi Jacky telaşla, Odysseus'un ona verdiği kamışları incelerken. Bir tanesini seçerek Patroklos'un üzerine eğildi ve küçük, keskin bir bıçakla gırtlağına bir delik açtı.

Kat, Jacky'nin trakeotomi[19] yapmasına yardım ederken mide bulantısına engel olmak için dişlerini sıktı. Patroklos'un göğsünün yükselip alçalmaya başlamasına kadar çok uzun bir süre geçmiş gibi gelse de Kat'in mantığı ona bunun sadece birkaç dakikada gerçekleştiğini söylüyordu. Kat derin bir nefes aldıktan sonra Jacky'nin hâlâ bembeyaz ve asık olan suratına baktı.

"Artık nefes alabiliyor. İyileşmeyecek mi?"

"Bu geçici... Boynunda çok fazla hasar var. Bu barajın önüne çalı çırpı yığmak gibi bir şey... Uzun süreli faydası olmaz."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Onu hastaneye götürmeliyiz; hani gerçek doktorları, gerçek ilaçları ve gerçek bir ameliyathanesi olan hastanelerden birine." Jacky terli alnını koluyla sildi. Kat onun ellerinin titrediğini gördü. "Ölecek, Kat. Buna engel olmam imkânsız. Burada ve şimdi yapamam." Hıçkırığını gizlemek için elinin tersiyle ağzını örttü.

"Hayır, hayır, olamaz! Ölmeyecek, ortalığı karıştıran saçma sapan tanrıçalar yüzünden bunun olmasına izin vermeyeceğim." Kat boynundan sarkan kalp şeklindeki madalyonu açarak içine bağırdı. "Venüs! Acil durum. Sana hemen ihtiyacım var!" Kat nefesini tutarak içinden dua etti. *Lütfen, ah, lütfen ortaya çık.*

Odanın tam ortasında bir elmas bulutu belirdi ve Venüs solan parıltıların arasından çıktı. "Canım, ne oldu? Thetis denizden herhangi bir tehlikenin gelmeyeceğini söylemişti." Tanrıça'nın bakışları Kat'ın

---

19 Soluk borusunu açma ameliyatı (ed.n.)

hasarsız bedeninde gezindi. "Ama sen oldukça sağlıklı görünüyorsun. Katrina sana hayranım ama vaktimi boş yere..."

"Ben iyiyim ama Patroklos," diye araya girdi Kat, Venüs'e arkasındaki yatağı göstererek.

Tanrıça arkasına döndü ve nefesi kesildi. "Hayır! Böyle olmaması gerekiyordu."

Kat onun yanına gitti. "Akhilleus'un yerini alacağını biliyordun," dedi.

Venüs'ün güzel gözleri yaşlarla doldu. "İyi bir fikir gibi gelmişti. Patroklos, Akhilleus gibi davranarak Yunanlıları zafere ulaştıracaktı. Savaş sona erecekti ve Akhilleus da yaşayacaktı." Tanrıça hüzünle Jacky'ye bakarak başını iki yana salladı. "Onun incinmesini istememiştim."

"Kurtar onu," dedi Jacky kısık, gergin bir sesle.

"Lütfen," dedi Kat, "eğer incinmesini istemediysen onu kurtarmalısın."

Venüs, Patroklos'un hırpalanmış bedenine yaklaştı. Elini alnına koyarak gözlerini kapadı. Bedenini bir ürperti sardı ve küçük, acı dolu bir ses çıkardı. "Ölecek... Bu iyileştirme gücümü aşıyor... Bu, kader..."

"Hayır!" diye haykırdı Jacky. "Kaderi daha önce değiştirdin. Kat ve ben öldük ama sen ruhlarımızı aldın ve bizim kaderimizi değiştirdin. Bunu tekrar yapmalısın."

"Yapamam. Aşk'ın bile gücünü aşan şeyler vardır."

"Hayır, yoktur," dedi Kat sertçe. "Aşk her şeyden güçlüdür; olmak zorundadır. Onu kurtarabilirsin, Venüs. Yalnızca modern dünya ile sihrini karıştırman gerekiyor ve bunu daha önce kesinlikle yaptın."

"Aklından neler geçiyor Katrina?" diye sordu Venüs merakla.

"Ona biraz Tanrıça sihrinden ver. Kaderini değiştirecek kadar değil ama ona yeterli gücü sağlayacak kadar ver ve sonra onu

Tulsa'ya gönder. Bırak, onun kaderini modern tıp değiştirsin. Bunu hep yapıyorlar."

"Benim sihrim ve modern dünya... Haklı olabilirsin."

"Saint John Hastanesi'nin acil servisi en iyisidir. Tulsa'yı biliyorsun. Bunu yapabilirsin," dedi Kat.

"İşe yarayabilir," dedi Venüs.

"Acele etmezsen hiçbir şey işe yaramayacak," dedi Jacky, Patroklos'un gevşemiş ve sarkan bileğini kaldırarak.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Venüs birdenbire.

Jacky onun gözlerinin içine baktı. "Evet."

"O zaman size yardım etmeliyim." Venüs gülümsedi, kendi avucunun içini öperek Patroklos'a doğru üfledi ve Patroklos bir anda parlamaya başladı. "Şimdi onunla birlikte git ve uyandığında ilk göreceği kişi sen ol." Tanrıça ellerini çırptı ve Patroklos ile Jacky parlak bir bulutun içinde yok oldular.

~

Kat de, Tanrıça da o sırada çadırdan gerileyerek çıkan Agamemnon'u görmediler. Yunan Kralının Akhilleus'un sandığı ölüm için sahte taziyelerini bildirmek üzere sessizce çadıra girişini de fark etmemişlerdi. Hektor'un "Akhilleus'u" öldürdüğünü öğrenir öğrenmez Myrmidon kampına gelen Agamemnon'u Kalkhas yolda karşılayıp kılık değiştirme gösterisinin haberini vermişti. O ana kadar pek çok savaşçı Agamemnon'u görmüştü. Bu yüzden geri dönerse Patroklos'un ölümüne sebep olan bu oyundan sorumlu tutulabilirdi.

Tanrıça ile Polyksene ve onun hizmetçisi taklidi yapan iki kadının sergilediği sahneyi gördüğü anda bütün huzursuzluğu ve bıkkınlığı sona ermişti. Demek, tanrılar gerçekten de savaşı yönetiyorlardı. Bunu biliyordu zaten! Acele edip Myrmidon kampına gitmesini de kulağına muhtemelen Hera fısıldamıştı. Evet, Tanrıça'nın o yumuşacık sesini

duyduğundan emindi. Şimdi ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sessizce çadırdan çıktı ve dışarıda bekleyen Myrmidonlara baktı.

"Patroklos gitti," dedi ağırbaşlılıkla, sözlerinin aslında tam anlamıyla doğru oluşu işi daha da eğlenceli bir hale getiriyordu. "Akhilleus nerede? Ona haber vermeliyiz."

Diomedes bir adım öne çıktı. "Odysseus'la sahile gitti. Oraya haber gönderebilirsiniz."

"Ah," dedi Agamemnon. "Patroklos'un kendisine ihtiyacı olur diye azılı savaşçıyı uzak tutmaya çalışıyor demek ki... Artık bunun bir önemi yok. Efendinize bu haber iletilmeli." Diomedes, Kral'ın omzunun üzerinden çadıra baktı. "Kadınlar Patroklos'un bedenini cenazeye hazırlıyorlar. Orası artık bir ölü evi, içerde savaşçılara yer yok."

"Ama Akhilleus'a kim söyleyecek?"

"Ben onun kralıyım. Kendim söylerim."

Diomedes tereddüt etti. "Ama Efendim, belki de .."

"Belki de," diye araya girdi Agamemnon, "sen adamlarını savaş meydanının kenarına toplamalısın. Akhilleus kuzeninin ölümünü öğrendiğinde ne yapacak sanıyorsun?"

"Majesteleri..." Bu kez konuşan Automedon'du. "Patroklos'un cenazesine hazırlanmamız gerekmez mi? Cesaretinden dolayı onurlandırılmayacak mı?"

Agamemnon çok şaşırmış gibi gözlerini açtı. "*Bana* kalsa tabii ki onurlandırılması gerekir ama sizce Akhilleus ne düşünür? Daha doğrusu *azılı savaşçı* ne düşünür?"

Adamlar mırıldanmaya başlayınca Agamemnon için için sırıttı.

"Adamlarımızı toplayıp çatışmaya dönmek için hazırlanacağız," dedi Automedon. Diomedes de başıyla onayladı.

"Ben de Akhilleus'a acı haberi vereceğim," dedi Agamemnon.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Patroklos ile Jacky'nin yok oluşlarının ardından içini çekerek, "Bunun gerçekten de iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm," dedi Venüs. "Yani, Hektor'un üzerine gideceğini nereden bilebilirdim? Bütün bir savaş boyunca Hektor ile Akhilleus birbirlerinden hep kaçtılar. Bu çok anlamsız."

"Eğer ilahi müdahalemizi göz önünde bulundurursak aslında anlamlı," dedi Kat.

"Nasıl yani? Benden mi bahsediyorsun? Ben Hektor'a hiçbir şey yapmadım. Aslında Patroklos'a da sadece halihazırda düşündüğü bir şey konusunda biraz destek verdim ve ona ufak parıltılar saçtım, o kadar."

"Senden bahsetmiyorum. Hepimiz bu küçük oyunda birbirimizin tanrıçanın parmağı olduğunu biliyoruz."

"Tanrıların da," dedi Venüs düşünceli bir sesle. "Hera bir Zeus'u meşgul etmek zorunda kaldı. Zeus, Truva'ya fazla ilgi gösteriyordu ve Hera onu, Olymposlulann bu savaşa karıştıklarını duyduğunu söylerken duymuş."

"Hadi ya!"

Venüs kaşlarını çattı. "Hera, Athena ve benden bahsetmiyorum. Ya da en azından Hera'dan ve kendimden... Athena biraz kendini kaybetti ama böyle şeyler arada bir olur. Apollon aşkına, kadın büyük stres altında! Neyse üçümüzün yaptıkları aslında incir çekirdeğini bile doldurmaz. Zeus'un dikkatini çekmiş olamayız."

"Bence üçünüzün ölümlüler üzerindeki etkilerini hafife alıyorsunuz, ama her neyse. Önemli olan tek şey, bu savaşın başka kimse ölmeden bir an önce sona ermesi."

"Sana kesinlikle katılıyorum, canım."

"Güzel. Haydi, işe koyulalım o zaman." Kat asabi bir tavırla çadırın çıkışına baktı. "Öncelikle, onlara Patroklos ve Jacky'nin hangi cehennemde olduklarını söyleyeceğim."

"Myrmidonlara yalnızca, tanrılar tarafından şifacılıkla kutsanmış başhizmetçinin Patroklos'u iyileştirebilmek için yalnız kalarak dua etmesi ve oruç tutması gerektiğini söyle. Bunun ilahî bir müdahale olduğunu düşüneceklerdir ama Patroklos sağlıklı bir şekilde ortaya çıkana kadar hepsi sessizliğini koruyacaktır."

"Ama Akhilleus'a doğruyu söyleyeceğim."

"Eğer mecbursan... Ama biliyorsun ki Aşk bile bazı şeyleri kendine saklar."

"Akhilleus biliyor."

"Pardon, ne dedin canım?"

"Akhilleus'a gerçeği söyledim. Patroklos da biliyor."

"Ah, elbette biliyorlar."

"Hiç de şaşırmış görünmüyorsun," dedi Kat.

"Canım, hoş arkadaşının ve senin harika bir sürü özelliğiniz var ama alçakgönüllülük bunlardan biri değil."

"Pekâlâ, güzel. Bildiğine göre sorun yok. Şimdi, bu savaşı durdurmak için ne yapacağız?"

"Hatırlarsan sizi, özellikle de seni bu karmaşanın içine bu yüzden sokmuştum," dedi Venüs. "Savaşı bitirmenin daha kısa bir yolu olsaydı zaten onu tercih ederdik ama Olympos'ta savaş, *yeni* bir savaş daha başlatmayı hiçbirimiz istemediğinden sizi tercih ettik."

"At bir türlü aklımdan çıkmıyor."

"Canım, ne atından bahsediyorsun?"

"Truva atı. Aptal *İlyada*'da anlatılan at," dedi Kat.

"İçinde Yunan ordusunu taşıyarak Truva surlarının içine girmeyi başaran o devasa attan mı bahsediyorsun? Hani Akhilleus'un ayak bileğinden vurulunca öleceği hikâyesine benzeyen mi? O at mı?"

"Evet. Tamam, bunun şimdi adını hatırlayamadığım birine ait kurgusal bir edebiyat eseri olduğu her halinden belli ama belki de bir gerçeklik payı vardır. Bazı savaş gelinlerinin boyunlarında at kafasına benzer madalyonlar gördüm."

"Bazıları da erekte olmuş erkeklik organı şeklinde madalyonlar takıyorlar ama bu, dev bir penis inşa edip içine savaşçıları koyarak Truva surlarına sokacağımız anlamına gelmez. İşe yarayacak bir fikir olsa yıllar önce yapıp sorunu hallederdik. Ben oldukça iyi bir penis uzmanıyım biliyorsun."

Kat başını ovdu. Kendini çok kötü hissediyordu; sıcak, kum, tuz ve kan bir aradaydı. Venüs de başını ağrıtıyordu. Ayrıca bir an önce Akhilleus'a Patroklos'un iyi olacağını bildirmek istiyordu. En azından öyle olacağını umuyordu. "Gidip Akhilleus'la konuşmalıyım," dedi Venüs'e. "Patroklos gerçekten de Tulsa'da, değil mi?"

"Kesinlikle."

Kat'in midesinde bir hareketlenme oldu. "Venüs, onları geri getireceksin, değil mi? Yani Jacky'yi ve Patroklos'u... Jacky yanlış bir bedenin içindeyken onları orada bırakamazsın." *Ve benimkinden farklı bir dünyada,* diye ekledi panikleyen iç sesi.

"Elbette ikisi de geri dönecek. Tabii Patroklos yaşarsa... Yaşamazsa Jacky'nin dönmek isteyeceğini hiç..." Tanrıça, Kat'in irileşen gözlerini fark ederek durdu ve başını iki yana salladı. "Hayır, elbette ki yaşayacaktır ve evet, onları geri getireceğim. Bu arada burada olmadıklarına dair dedikodular yayılmadan önce uğramam gereken bir iki yer var. Aslında, " Venüs elini kaldırdı, "senin de gitmen lazım, canım. Ben çadırı mühürleyeceğim."

"Ya biri fark eder ya da içeri girmeye çalışırsa ne olacak?"

Venüs gülümsedi. "Burası antik dünya, Katrina. Çadırı açamazlarsa onun lanetlenmiş ya da kutsanmış olduğunu düşünürler. Bu sadece bakış açısına bağlıdır." Tanrıça parmaklarını Kat'e doğru salladı. "Haydi git."

"Tamam, ben Akhilleus'a bakacağım. Sen savaşı sonlandırmak için bir yol bul," dedi Kat.

"Evet, evet, elbette. İhtiyacın olursa beni çağır," dedi Venüs.

"Çağıracağıma emin olabilirsin," diye mırıldanan Kat, çadırdan çıktı ve arkasından perde kapanırken bir kapı çarpma ve kilit sesi duydu.

Gözlerini sabahın parlak güneş ışıklarına alışabilmesi için kırpıştırdı. Henüz öğlen bile olmadığına inanamadı. Yıllar geçmiş gibi geliyordu. Herkes hangi cehenneme kaybolmuştu? Ortalıkta tek bir savaşçı bile yoktu. "Akhilleus!" diye seslendi çadırın etrafında dolanarak. "Odysseus!"

Hiç kimse yoktu. Ne bir savaşçı ne de bir savaş gelini... "İçimde kötü bir his var," dedi kendi kendine, hızla Akhilleus'un çadırına doğru ilerlerken.

Gördüğü ilk şey, kamp ateşinin yanındaki bankta omuzları çökük bir şekilde oturan Aetnia oldu. Genç kadın başını kaldırıp Kat'e baktı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Aetnia, iyi misin?"

"Ah, Efendim! Çok korkunç! Prens Hektor'u öldürecek; biliyorum, bunu yapacak!"

"Neden bahsediyorsun? Dur, yavaş ol biraz. Kim Hektor'u öldürecek?"

"Akhilleus, elbette! O korkunç barbar! Agamemnon ona Patroklos'un haberini götürüyor. Azılı savaşçı onu ele geçirecek ve zavallı Prensimizin laneti olacak." Hizmetçi, hızla Kat'in ellerini kavradı. "Belki siz Hektor'u uyarabilirsiniz, Prensesim! Hemen yola koyulabiliriz. Agamemnon daha Akhilleus'un yanına varmamıştır. Henüz çok erken. Hektor hâlâ savaş alanında olabilir. Sizi hemen Truva surlarının içine sokabiliriz." Kat'i ellerinden çekiştirmeye başladı, onu bir an önce Truva'ya götürmeye çalışır gibiydi.

"Kes şunu, Aetnia. Bunun için zamanım yok." Kız onun ellerini bıraktı, kafası karışmıştı ve çok şaşırmıştı. "Bana Akhilleus'u nerede bulacağımı söyle."

Aetnia ağır ağır, ileri geri sallanmaya başladı. "Size ne oldu Prenses? Melia gerçekten de sizi büyüledi mi?"

"Aetnia, bu büyü meselesi tamamen saçmalık! Neden sen ve diğer kadınlar, bir kadın alışılmışın dışında davranınca onun büyülendiğini, delirdiğini ya da başka vahim bir sorunu olduğunu düşünüyorsunuz? Akhilleus'la ve bu savaşla ilgili kendi kendime bir karar almış olamaz mıyım? Bu da..." Duraksadı, neredeyse "hükümet" diyecekti ama bunu hemen Aetnia'nın anlayacağı şekilde düzeltti. "Buradaki yöneticilerin düşünmemizi istemediği bir şey olamaz mı?"

Aetnia'nın ağzı açıldı ve kapandı. Kat bu haliyle onu sazan balığına benzetti.

"Akhilleus'u ve birkaç adamını yakından tanıdım. Sen Diomedes'le ne zamandır berabersin? İki yıl mı? Belki de bu savaş iki taraf için de yanlıştır ve bir an önce sona ermelidir. Ah, bu arada Akhilleus bir canavar değil," diye de ekledi. "Şimdi, söyle bakalım, nerede o"

Aetnia. Kat'in arkasındaki denizi işaret etti. "Odysseus'la sahile gittiler. Agamemnon peşlerinden gideli çok olmadı."

"Teşekkürler," dedi Kat hızla ve yola koyuldu. Sonra başını çevirerek seslendi: "Sen de kendi adına kararlar almaya başlasan iyi edersin."

~

Agamemnon azılı savaşçıyı daha önce de görmüştü, hem de pek çok kez. Tabii bunlar, Akhilleus şu ya da bu kavmin liderini yenip Yunan ordusunu kanlı bir savaştan kurtarırken uzaktan yapılan seyirlerdi. Bunlar olurken Kral, savaşçıyı ele geçiren bu yaratıktan hiç korkmamıştı. Ancak bu seferki öyle değildi. Agamemnon'un gördükleri kanını dondurdu.

Akhilleus ile Odysseus'u kıyıda gördü, bedeni yara izleriyle dolu savaşçı, dalgaların kenarında ileri geri yürüyordu, içini altüst eden duygularını kontrol altına almaya çalıştığı ortadaydı. Odysseus arkadaşıyla kısık ve sakinleştirici bir tonda konuşurken Agamemnon'un geldiğini fark etti, Kral yanlarına vardığında iki adam da susup öylece durdular.

"Söyle," dedi Akhilleus.

"Gitti. Patroklos artık bu dünyada değil," dedi Agamemnon dürüstçe. "Bunu sana kendim söyleyerek anısını onurlandırıyorum."

"Onur mu?" diye hırladı Akhilleus. "Bu dünyada onur, adalet ya da umut diye bir şey yok. Kuzenim benim kılığımdayken öldü; bu hiç *onurlu* değil."

"Aynı fikirde değilim, Akhilleus," dedi Agamemnon, bir akropolisin destek sütununun yıkılması gibi, Akhilleus'un katı kontrolünü yitirmesinin kendisine verdiği mutluluğu gizlemeye çalışarak. "Onun bunu yapma nedeni Yunan onuruydu. Hektor'u yoluna çıkaransa Kader'di."

"Kader! Kader'e ve Olympos'taki bütün yardakçılarına lanet olsun! Bu dünyada onur, adalet ya da umut yok, sadece *intikam* var." Bu sözcük bir kükreme olarak çıkmıştı.

"Akhilleus, dostum. Haydi, kampa dönelim ve kuzeninin cenazesini düzenleyelim," dedi Odysseus, Kral ile savaşçının arasına girerek.

"Odysseus'u dinle, Akhilleus. Ben bile onu onurlandırmak için on gün süreyle hiçbir Yunanlının savaşa katılmamasına izin verebilirim," dedi Agamemnon abartılı bir ilgiyle. "Tabii bugünkü savaşın sona ermesini beklemek zorundayız. Myrmidonların çoğu hâlâ Hektor'la savaş halinde. Patroklos'u devirdiğinden beri bir güç onu ele geçirmişçesine son hızla savaşmaya devam ediyor," diye bitirdi sözlerini Agamemnon, "ele geçirilmiş" ifadesindeki iğnelemeden çok hoşlanmıştı.

Odysseus, Kral'ın kolunu yakaladı. "Yeter, Agamemnon. Myrmidonların kimi takip ettiğini biliyorsun..."

Agamemnon kolunu Odysseus'tan kurtardı. "Çok cüretkârsın, İthakalı!" Bunun ardından Kral'ın gözleri irileşti ve geriye doğru birkaç adım atarak tökezledi.

Odysseus bağırarak hızla arkasına döndü. "Akhilleus, hayır!"

Artık çok geçti. Akhilleus çoktan o kan kırmızı renginde parlamaya başlamıştı. "Prenses'e rüyanın sona erdiğini söyle. Evine dönmeli. Ona beni affetmesini söyle." Sesi de gırtlaktan gelen ve hiç de insani olmayan bir hırıltıya dönüşmeye başlamıştı. Kollarını göğe açarak kulakları sağır eder şekilde kükredi ve ani bir öfke tüm bedenini ele geçirdi.

Agamemnon bir zamanlar Akhilleus olan o şeyden adım adım gerileyerek kaçmaya devam etti. Bu seferki ele geçirilişi farklıydı. Bedeni gittikçe irileşti ve inanılmaz, abartılı kaslara sahip oldu. Her zaman grotesk görünen yara izleri teninin tamamını kaplamıştı ve sanki bedeni o izlerle bir araya getirmişti, acıyla bütünleşmişti. Yüzü

insan formunu koruyordu ama hiç de insani olmayan, öfke, acı ve kana susamışlık dışında bir şey bilmeyen bir canavarın ifadesine sahipti. Agamemnon olup bitenin farkına vardı ve tüm korkusuna rağmen içinden gelen zafer çığlığını bastırmaya çalıştı. Akhilleus'un o güne kadar baskıladığı azılı savaşçı buydu. Hep insanlığını bir nebze korumaya çalışmış, böylece kendine dönmeyi başarmıştı.

Akhilleus'un bu kez geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Agamemnon, bir adamın yok oluşuna, ruhunun parçalanışına tanık oluyordu. Akhilleus hâlâ o şekilsiz kabuğun içinde bir yerlerde olabilirdi ama sonunda pes etmiş ve kaderini kabullenmişti.

Yeni bir kükremeyle, bir zamanlar Akhilleus olan o şey Truva surlarına doğru koşmaya başladı.

Agamemnon huzur dolu bir nefes aldı. Sonra Odysseus'un bakışlarını üzerinde hissetti. İthaka Kralı'na yavan gözlerle baktı. "Ona iyilik yaptım. Artık içindeki canavarla mücadele etmeyi bıraktı; hiç şüphesiz, ismi onun da istediği gibi çağlar boyu anılacak." *Bulmacanın bu parçası biraz can sıkıcı ama kaçınılmaz,* diye de içinden ekledi.

"Onu bilerek sinirlendirdin."

"O, zaferi çok uzun zaman önce seçmişti. Ben sadece dileğini gerçekleştirmesini sağladım."

Odysseus yaşlı kralı delici bakışlarla inceledi. "Yalan söyledin."

Agamemnon altınlarla bezeli omzunu kaldırdı. "Hayır, söylemedim. Patroklos artık bu dünyada değil ve Myrmidonlar da savaş alanında... Hektor'un da orada olduğundan eminim."

Odysseus, Yunan Kralı'na saf nefretle bakıp başını iki yana sallarken, Kat bir kum tepeciğinin üzerinde tökezledikten sonra onlara doğru koşmaya devam etti.

"Akhilleus!" İnleyerek nefes almaya çalıştı. "Nerede o?"

"Senin yerine Kader'i kucaklıyor, *Prenses*," dedi Agamemnon alayla gülümseyerek.

"Ona ne yaptın, seni yaşlı dangalak?" dedi Kat.

"Sakın ha, benimle bu şekilde konuşma kadın!"

"Bas git!" Kat, Agamemnon'un üzerine yürüyerek suratına bağırınca Kral şaşırdı ve bir adım geriledi. Kat küçümser bakışlarla onu süzdükten sonra arkasını dönerek Odysseus'la konuşmaya başladı. "Neler oldu?"

"Akhilleus, Patroklos'un öldüğünü biliyor. Azılı savaşçı onu inanılmaz bir şekilde ele geçirdi ve Hektor'u öldürmeye gitti," dedi Odysseus.

Kat dünyanın yerinden oynadığını hissetti. Kulaklarındaki uğultuya rağmen konuşmaya çalıştı. "Hayır... Hayır, ölmedi."

"Ama ölmesi yakındır. Bunu durdurmanın bir yolu yok. Canavar çoktan içindeki adamı yendi," dedi Odysseus.

"Akhilleus değil, Patroklos," dedi Kat umutsuzlukla hıçkırmamaya çalışarak.

Odysseus, Agamemnon'a döndü. "Patroklos'un öldüğünü söyledin."

"Bu dünyayı terk ettiğini söyledim ve etti de."

Kat, Agamemnon'un kendini beğenmiş gözlerinde gerçeği okuyarak nefesini tuttu. "Patroklos'un ölmediğini biliyorsun. Onları yok olurken gördün."

"Gördüklerim, Truva Prensesi olmadığının kanıtıdır."

Kat dudaklarını büktü. "Sonunda bir konuda haklısın. Hayır, ben kabadayılık taslayabileceğin bir antik dünya kadını değilim."

"Sahi mi? Bana çok yumuşak ve zayıf görünüyorsun." Agamemnon tehdit edercesine Kat'in üzerine yürüdü ama Odysseus aralarına girdi

"Ona dokunmayacaksın," dedi.

Agamemnon tereddüt etti ve hemen arkasından dalga geçercesine kıkırdadı. "Sanırım arkadaşının onunla işi bittiğine göre onu sahiplenmek hakkındır. Ama sana da bunca zamandır yalan söylediğini

bilmelisin. O, Athena'nın kâhini değil. Aşk Tanrıçası'nın iş birlikçisi. Onları birlikte gördüm."

"Belki de kampınıza dönseniz iyi olacak, Yüce Kral." Odysseus'un sesi çok sert çıkmıştı. "Savaşınız sizin onurunuza kazanılmak üzere. Zaferi kutlamak için orada olmalısınız."

Agamemnon gözlerini kısarak Odysseus'a baktı. "O sadece bir kadın. Onun uğruna kralına karşı mı geleceksin?"

"Tanrım, sen gerçekten de adinin tekisin!" Kat, Odysseus konuşamadan patladı. "Benim sadece bu gördüğünden ibaret olduğumu mu düşünüyorsun?" Bedenini gösterdi. "Bu sadece bir kabuk; geçici bir şey. Esas kalıcı ve önemli olan, bunun içindeki ruhtur."

"Ah, sana inanıyorum, *Prenses*," dedi Agamemnon alaycı bir sesle. "Bu da Akhilleus'un başına geleni daha da trajik kılıyor. İçindeki şey artık yok; ama sakın üzülme. Adı sonsuza kadar anılacak."

Kat içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti. Bilinçli hareketlerle elini Venüs'ün ona verdiği madalyona götürürken diğer elini adama doğru uzattı. "Bugün şanslı günün; iki kez haklı çıktın. Ben antikçağ prensesi değilim ve Aşk Tanrıçası'yla iş birliğindeyim. Venüs'ün bana verdiği güçle, benim aşkıma ihanet ettiğin gibi, aşkının da sana ihanet edeceğini söylüyorum. Aşk senin lanetin ve ölümün olacak."

Agamemnon ürperdi ama kendini hemen topladı. "Beni lanetleyemezsin, büyülü yaratık. Ben Tanrıların Kraliçesi'nin koruması altındayım."

Kat'in kahkahasında eğlenceden eser yoktu. "Sahi mi? Hera'yla en son konuştuğumda senin kibirli bir aptal olduğunu söylüyordu."

"Yalan söylüyorsun!"

"Yalan söylüyorsam, Hera'nın kurtulmama yardım ettiği deniz canavarlarını üzerime sal ve gelip beni yakalasınlar." Kat denize doğru emin adımlarla yürüdü. Dalgalar ayaklarını ıslatırken suya

bakarak beklemeye devam etti, hiçbir hareket olmayınca bakışlarını Agamemnon'a çevirdi. "Bittin sen."

Agamemnon ona baktı, Kat'in gözlerinde gördükleri, renginin atmasına sebep oldu. "Benden uzak dur, cadı!" diye bağırdı. Kral kumsaldan Yunan kampına doğru son hızla kaçmaya başladı. Dalgalanan altın cübbesi irice, altın rengi bir martı gibi görünmesine neden olmuştu.

Kat onun arkasından bakarken lanetlerin bu dünyada gerçekten işe yarıyor olması için dua etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

"Beni Akhilleus'a götürmek zorundasın," dedi Kat.

"Bu sadece ölmene ya da daha kötüsüne sebep olur. Akhilleus'la çok yakındınız. Azılı savaşçı seni hedef alacaktır. Bu olduğunda seni öldürmesi başına gelebilecek en iyi şey olur."

"Saçmalama! Başıma gelebilecek en iyi şey Akhilleus'u geri getirmek... Şimdi beni ona götür."

"Savaş alanı bu tarafta." Odysseus kum tepeciklerinin ardında bir buğday tarlasına, zeytin ağaçları korusuna, bir zaman sık ziyaret edilen tapınaklara ve oradan da Truva'nın devasa surlarına giden yolu gösterdi. Hızla büyük kente doğru ilerlemeye başladıklarında Kat, Jacky'yle birlikte bu dünyaya yollandıklarında vardıkları Hera'nın tapınağını fark etti.

"Seni mümkün olduğu kadar yakına götüreceğim ama savaş alanından uzak durmalısın. Orası kadınlara göre bir yer değil," dedi Odysseus.

"Odysseus sana yalan söylemeyeceğim. Savaş alanından uzak durmaya niyetim yok. Akhilleus neredeyse oraya gideceğim, o kadar

"Sen Athena'nın kâhini değilsin, değil mi?"

Kat, koşuştururken eteklerine basmamaya özen gösterirken birden dikkati Odysseus'a kaydı. "Hayır," dedi. "Athena'nın kâhini değilim."

"Ölümsüz müsün?"

"Keşke... Yani maalesef hayır. Basit bir kadınım."

"Athena'nın rahibelerinden biri bile değil misin?"

Odysseus'un ses tonu Kat'in başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu ve gözlerdeki derin hüznü görerek Athena'ya nasıl baktığını hatırladı, sonra da Tanrıça'nın ona yalan söylediğini fark ettiği anki ifadesini. Athena ona ne yapmıştı? *Athena'yı seviyor*, dedi Kat içinden. "Hayır, tam olarak değilim. Üç tanrıça için çalışıyorum. En çok Venüs'le görüştüğümü söyleyebilirim." Aslında öyle ilahî görünmek gibi bir derdi yoktu ama durumu açıklamak da çok zordu. "Bak, olup biten çok fazla şey var ve kafa karıştırıcı olabilir."

"Tanrıça bana güvenmedi. Oysa beni..." Uzaklara baktı, konuşmak onu daha da incitecekti.

Kat onun için çok üzüldü. Odysseus ya da Athena hakkında fazla bilgiye sahip değildi ama kalp ağrısını ve ihaneti çok iyi bilirdi. Dürüst bir adamı gördüğü anda tanırdı ve Odysseus onlardan biriydi.

"Patroklos'un Akhilleus kılığına girmesini sağlayan tanrıça Venüs'tü. Athena'nın bu konuyla bir ilgisi yok. Muhtemelen bundan haberi bile yok."

"Umarım bu doğrudur ve beni kullanmıyordur," dedi Odysseus duraksayarak. Kırılganlığını göstermesinin ne kadar zor olduğu belliydi. Kat bunu daha önce muayenehanesinde pek çok kez görmüştü ve bunlar genellikle gerçekten âşık olduğunu fark eden adamlardı. Kat, Athena'nın onu hak ediyor olmasını umdu.

Odysseus'a bildiği gerçekleri anlatmaya karar verdi. "Sizi birlikte gördüm ve sana aranızda bir bağ olduğunu kesinlikle söyleyebilirim; Athena'nın hiç de hafife almadığı bir bağ."

Odysseus uzun bir süre onu süzdü. "Bir tanrıçayı sevmek çok zor... Bir karım var, biliyorsun. Yaklaşık on yıldır krallığımıza dönmemi bekliyor."

"Peki, onu seviyor musun?"

"Bu soruyu geçenlerde Athena da sordu. Cevabım hâlâ değişmedi. Penelope'ye oğlumun annesi olarak saygı duyuyorum ve karım olarak da hak ettiği onuru ona sunuyorum. Ama aşkım," başını iki yana salladı, "gençlik yıllarımdan beri bana ait değil ki Penelope'ye vereyim."

"Gençliğinde ne oldu?" Kat soruyu sordu ama cevabı bildiğinden emindi.

"Athena'yla karşılaştım, hayatımı ve aşkımı ona hizmet etmeye adadım."

"O zaman ne kadar ciddi bir seçim yaptığının farkında mıydın?" diye sordu Kat.

"Ah, farkına vardım ve bunu kabullendim. Athena'yı ilk gördüğüm andan itibaren ona aittim. Ona olan aşkımdan asla pişmanlık duymadım, pek çok erkeğin arasındaki sayısız favorisinden biri olduğumu bildiğim halde bunu yapmadım. Piyon olarak kullanılmayı da umursamadım; onun piyonuydum ve bu yeterliydi. Şimdiye kadar... Bugün kendimi ilk kez, keşke Tanrıça'yı sevmeseydim, diye düşünürken buldum."

Sesi, son derece kahrolduğunu belli ediyordu ve Kat; Akhilleus, Patroklos ve Jacky karmaşasına rağmen ona yardımcı olmak istiyordu. "Sen ve Athena sevgili oldunuz."

Odysseus başıyla onayladı ve kendiyle alay eden bir kahkaha attı. "Evet, bunun ne kadar aptalca olduğunu bile bile kendimi mut-

lulukla, isteyerek onun kollarına attım. Şunu sakın unutma Prenses ya da her kimsen, ölümlüler tanrıları sevdiklerinde daima ödenmesi gereken bir bedel olur ve bunu genellikle ölümlü öder. Akhilleus da böyle bir aşkın meyvesi ve onu tanıdığımdan beri ölümlülüğünün, insanlığının sonucu ona yaşattığı acılara şahidim."

"Peki, unutmam ama söylediklerinden Akhilleus'un da bir kurban olduğu sonucu çıkıyor."

"O artık Akhilleus değil. Çok yakında göreceksin."

Söylenecek başka söz kalmamış gibiydi. Kat, Odysseus'un adımlarına yetişmeye çalıştı ve Akhilleus'u bulduğunda ne yapacağını düşünmeye başladı. Savaşın ortasında, azılı savaşçı bütün azametiyle ortadayken... Jacky'nin ona "Tam bir aptalsın," dediğini duyabiliyordu.

Sonra zihnini işgal eden sesin Jacky'ye ait olmadığını fark etti; bu bir sürü adamın, atın, kılıcın ve acının sesiydi. Bir yanı zeytin ağaçlarıyla kaplı olan bayırda savaşıyorlardı. Odysseus ona yardım etmek için dirseğini tuttu, Kat tökezledi ve şaşkınlıkla durdu.

"Ah, lanet olsun!" diye püskürdü.

Truva surları tam karşısındaydı; kalın, yüksek, aşılmaz ve büyüleyici. Krem rengi kireç taşından yapılmıştı ve öğlen güneşinde sapsarı parlıyordu. Surların içinde kalan şehrin bir kısmını görebiliyordu; merkezinde son derece endamlı, sütunlarla süslenmiş saray, surlarla çevrili şehrin içinde, soldaki şehir kapısına kadar uzanıyordu. Kemerli pencereleri sarmaşıklarla sarılı, çiçeklerle dolu balkonlara açılıyordu ve bir zamanlar zengin tüccarların, çiftçilerin ve Truva halkının sakin yaşantısını izleyen mükemmel bir manzaraya sahipti. Şimdiyse, boş olan bu balkonlar sadece bir karmaşaya tanık oluyordu.

"Çok fazla adam var," dedi Kat çığlıklar atan, çarpışan ve surların önünde ölen savaşçılara bakarak. *Onu nasıl bulacağım?* Bu soruyu dile getirmesine fırsat kalmadan, savaş meydanının ortasından kor-

kunç bir kükreme yükseldi; öyle güçlüydü ki iki ordunun sesini de bastırıyordu. "Akhilleus," dedi usulca.

"Akhilleus değil," dedi Odysseus. "Karşındaki artık bir adam değil, bir canavar."

"Adam hâlâ canavarın içinde," dedi Kat inatla.

"Olabilir ama gördüğüm kadarıyla, kendini canavara teslim ederken içerideki adamı korumak gibi bir kaygısı kalmamıştı." Odysseus durdu ve elini Kat'in omzuna koydu. Kat meraklı gözlerle ona baktı. "Azılı savaşçı onu ele geçirirken Akhilleus sana bir mesaj iletmemi istedi. Rüyanın sona erdiğini ve evine dönmen gerektiğini söyledi. Son arzusu da onu affetmendi. Tekrar düşün, Prenses. Sevdiği bir kadını yeniden mahvetmenin ona kendini nasıl hissettireceğini bir düşün."

Kat'in boğazı, dökemediği gözyaşlarıyla yanmaya başladı. Akhilleus'un, Odysseus'un da kuzeni olan genç nişanlısına tecavüz ederek öldürdüğünü hatırladı.

"Ne demek istediğinin farkındayım," dedi Kat. "Tavrımın fazla dikkatsiz ve inatçı göründüğünün de farkındayım ama sana gerçeği söyleyeceğim, Odysseus. Senin zamanından değilim. Senin dünyandan bile değilim. Senin burada tanıdığın kadınlardan çok farklıyım ve aradan geçen yüzyılların bağımsız düşünürlerinin, eğitimli annelerinin, kardeşlerinin, kızlarının ve kız arkadaşlarının gücüne sahibim. Kendime ve bir kadının yapabileceklerine inanırım. Bu da bana, Venüs, Hera ve Athena'nın bu noktada gerekebileceğini düşündükleri farklı bir güç veriyor. Olanları değiştirebilirim. Yapmam gereken tek şey kendime güvenmek ve Akhilleus'un de bana güvenmesini sağlamak."

Odysseus onu dikkatle dinledi ve konuşurken yüzünü inceledi. "Umarım haklısındır, Prenses," dedi sonunda.

"Gerçek adım Katrina. Dostlarım bana 'Kat' der."

Odysseus gülümsedi. "Pekâlâ, Kat, seni kaosun içine sokayım mı?"

Kat bir reverans yaptı. "Oraya birlikte gitmek isteyeceğim çok az erkek var, bayım."

Savaş alanı Kat'in hayal dahi edemeyeceği bir yerdi. Kokusu çok ağırdı; görüntü ve seslerse inanılmaz derecede ürkütücüydü. Çatışmaya yaklaştıkları anda Odysseus, Yunanlı bir haberci göndererek bulabildiği kadar çok savaşçı Myrmidon'u bir araya toplamasını istedi. Kat savaş hattının dışında sabırsızlıkla beklerken, azılı savaşçının, görüş alanındaki savaşçıların çarpışıp ölmelerini sıradanlaştıran canavarımsı kükremeleri defalarca dinledi ve modern iletişim ve ulaşım yöntemlerinin burada da olmasını çok istedi.

Myrmidonlar, Odysseus'un çağrısına Kat'in beklediğinden çok daha hızlı cevap verdiler ve Kat çok kısa sürede, ona saygıyla selam veren adamların şaşkın ve kanla lekelenmiş yüzlerine bakıyordu.

"Onu Akhilleus'a götüreceğiz," diye bildirdi Odysseus.

Myrmidonlar buna çok şaşırdı.

"Ama o artık Akhilleus değil," dedi Automedon.

Savaş alanından, savaşçının sözlerini vurgulayan yeni bir kükreme geldi ve Akhilleus'un kendi adamları bile ürperdi.

"Azılı savaşçının farkındayım ama yine de Akhilleus'a ulaşabileceğimi düşünüyorum," dedi Kat, adamların yüzlerine teker teker bakarak. "Patroklos ölmedi. Yapmam gereken tek şey Akhilleus'a ulaşıp bunu anlamasını sağlamak."

"Patroklos yaşıyor!" dedi Automedon ve bu söz ağızdan ağza bütün gruba yayıldı. Savaşçı gülümseyerek Kat'e döndü. "Prenses, Patroklos'u savaş alanına getirin. Akhilleus azılı savaşçı tarafından ele geçirilmiş olsa bile kuzenini tanıyacaktır. Yaşadığını gördüğü anda eski haline döner."

"Evet!" dedi Kat'in adını hatırlayamadığı diğer bir savaşçı. "Böylece, Hektor kehanetteki gibi Akhilleus'u öldürmeden önce ona ulaşabiliriz."

Herkes büyük bir beklentiyle Kat'e bakıyordu, Odysseus bile. Kat yürüyen, konuşan, kanlı canlı bir Patroklos üretebilmeyi çok isterdi ama bu mümkün değildi. Savaşçı şu an yaşıyorsa bile ameliyatta olmalıydı. Onu modern dünyadan şimdi çekip almak, Hektor'un kılıcının yaptığıyla eşdeğer sayılırdı.

"Patroklos'u şu anda savaş alanına getiremeyiz, bu onun sonu olur. Yaşıyor ama yarası ağır. Üzgünüm ama elinizde bir tek ben varım. Beni Akhilleus'a götürmek zorundasınız."

"Akhilleus sizi fark etmeyecektir, Prensesim," dedi Automedon hüzünle. "Orada sadece azılı savaşçı var ve sana zarar vermeye niyetlenirse sizi koruyamayız."

"Bunu biliyorum. Beni korumak zorunda değilsiniz. Ben kendimi korurum."

Bu sözlerin ardından, sanki Kat üzerine kırmızı bir pelerin geçirip kurşundan daha hızlı uçabileceğini söylemişçesine adamlar şaşırdılar.

"Sadece beni ona götürün," dedi Kat içini çekerek. "Gerisini ben halledeceğim. İşler yolunda gitmezse de ölümümden sizi sorumlu tutmayacağım. Beni ona götürün ve sonra hepiniz geri çekilin. Hiçbirinizin incinmesini istemiyorum."

Adamların inanamayan bakışlarını gördü ve "O mu *bizim* incinmemizi istemiyormuş?" diyen mırıltılarını duydu ama bunlara aldırış etmedi. Kendine olan güvenine hiç de destek olmuyorlardı.

"Pekâlâ. Haydi, onu Akhilleus'a götürelim," dedi Odysseus.

Adamlar hemen ne kadar tecrübeli ve disiplinli savaşçılar olduklarını gösterdiler. Hemen bir birlik oluşturarak Kat'i ortalarına aldılar. Sonra tek bir vücut halinde savaşarak, eskiden Akhilleus

olan şimdi ise garip çığlıklar atan canavarın yanına doğru ağır ağır ilerlemeye başladılar.

Kat savaş meydanındaki bu kâbus gibi yürüyüşün çok uzun mu yoksa kısa mı sürdüğüne karar vermekte zorlandı. Zamanın hiçbir şey ifade etmediği bir yerdeydi; kan, ölüm ve vahşetin hüküm sürdüğü bir *Alacakaranlık Kuşağı* ortamındaydı ama ruhu bunları şimdilik reddediyordu. Daha sonra bunları siyah beyaz dehşet anları olarak anımsayacaktı ama şu anda insan beyninin hayatta kalabilmek uğruna inkâr etme yeteneğine hayrandı.

Grubun adımları hızlandı ve ardından durdular. Odysseus yanındaydı ve zar zor nefes alıyordu. "Azılı savaşçıyla aramızda sadece bir grup kaldı. Onu da kolaylıkla aşarız."

"Tamam, güzel. Beni ona yaklaştırın."

"Sana saldırmasından önce çok az zamanın olabilir," dedi Odysseus.

"Bırak da o kısmını ben düşüneyim."

Odysseus başıyla onayladı ve etrafındaki adamlarına seslenerek emrini verdi. "Öndeki hattı zorlayın ve aranızda Prenses'in ilerleyebileceği bir koridor oluşturun!"

Kat'in midesi bulanıyordu ve korkuyordu. Adamlarla birlikte ilerlerken kusacağını hissederek dişlerini sıktı. Önündeki siyah kalkanlar açılarak ona gün ışığını ve etrafındaki çılgınlığı gösterdi.

Tam karşısında, ölü adamlarla dolu bir açıklığın ortasında duruyordu. Kan, toprağı pas rengi bir kile dönüştürmüştü. Azılı savaşçının sırtı ona dönüktü ve bu, Kat'e garip ama huzur dolu bir inceleme süresi kazandırdı. Odysseus ve diğerleri haklıydı; bu yaratık Akhilleus değildi. Bedeni öylesine irileşmiş ve şekilsiz bir hal almıştı ki onu son görüşünde üzerinde olan tuniği parçalanmış, sadece beline sarılı bir bez parçası kalmıştı. Kat istemeden de olsa bir ses çıkarmış olmalıydı çünkü Akhilleus hızla ona döndü. Kat adamların

gerildiğini hissetti. Odysseus'a baktı ve adamların korumasından çıkarken "Gidin!" dedi.

Yaratık hırladı. Kat diğer adamlarla arasındaki mesafeyi açmak için birkaç adım daha ilerledi ve sonra durarak onun kırmızı bakışlarıyla buluştu. Yara izleriyle dolu bedenini kan ve pıhtılar kaplamıştı. Keçeleşmiş saçlarının arasından kirli derecikler halinde akıyordu. Yüzü ona ait değildi; bedeni gibi o da şeklini yitirmişti, teninin altındaki bir şey onu yırtarak dışarı çıkmaya çalışır gibiydi.

"Akhilleus, benim Katrina." Kat, Akhilleus intihar düşüncesinden bahseden bir hastasıymışçasına sesinin olabildiğince sakin ve düzgün çıkmasına çabaladı. Akhilleus'un yaptığı da bu değil miydi zaten? Kuzeninin öldüğüne inanıyordu ve şimdi kendi hayatını ortaya koyarak bunun bedelini ödemeye kalkışıyordu. "Akhilleus," diye tekrarladı adını. "Patroklos ölmedi."

Akhilleus dudaklarını sarkıtarak dişlerini gösterdi. Kat'e doğru ilerlemeye başladı; ağır ama öldürücü ve neredeyse baştan çıkarıcı bir asaletle. Kat onun devasa bir zehirli yılana benzediğini düşündü. Kat dönüp tüm gücüyle arkasında kalan savaşçı denizine doğru kaçmak istedi. Ama tam tersine, derin bir nefes alıp Venüs'ten yardım dileyerek olduğu yerde kaldı.

"Akhilleus," dedi büyük bir ciddiyetle. "Beni dinlemek zorundasın. Patroklos ölmedi. Yaşıyor ve iyi olacak."

Yaratık etrafında dönüp içini ürperten bir gürültü çıkardı; Kat onun güldüğünü fark etti.

"Akhilleus," dedi Kat, gözlerinin içine bakmayı sürdürebilmek için bedenini iyice çevirerek. "Oralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Beni duyabildiğini hissediyorum. Patroklos ölmedi."

"Senin tadına bakacağım." Sesi çok korkunçtu. insani *değildi* ve kesinlikle Akhilleus'a ait *değildi*. Kat, ellerinin titrediği anlaşılmasın diye onları yumruk yaptı.

"Hayır, bakacağını hiç sanmıyorum." Kat tüm hareketlerinin ve sesinin mümkün olduğunca doğal ve sakin olmasına özen gösterdi. "Akhilleus, beni seviyor ve beni incitmene izin vermez."

Kahkahası, daha korkunç, daha alaycı ve daha canavarcaydı. "Aptal kadın, ben Akhilleus değilim." Dokunma mesafesine gelince etrafında dönmeyi bıraktı. Kat kokusunu alabiliyordu; kanlı, terli, ölümcül ve erkeksi.

Kat, "Belli oluyor," derken çenesini havaya dikti ve klinik tecrübeleriyle öğrendiklerini uygulamaya başladı; ondan etkilenmemiş gibi yaparak sükûnetini korudu. "Akhilleus..." diye başladı ama canavar sözünü kesti.

"Hayır! Artık Akhilleus yok!"

Üzerine atılınca Kat arkaya doğru sendeledi ve dengesini kaybetti. "Akhilleus!" diye haykırdı. "Bana geri dönmek zorundasın!"

O kızıl gözlerde tanıdık bir ifade gördü; canavarın gözlerindeki kızıllığı yok eden ve bir an duraksamasına neden olan. "Evet! Akhilleus!" Kat huzurla sersemleyerek gülümsedi ama başka bir şey söyleyemeden kollarından tutularak geriye doğru çekildi, ardından kendini açık alanın dışında, havada buldu.

Şefkat dolu gözlerle ona bakan yakışıklı adam "Ah, tanrılar aşkına, öldüğünü sanmıştık!" derken onu siyah aygırına çekip kollarının arasına aldı. "Polyksene, kardeşim!"

Kat, Hektor'un gözlerinin içine bakarken azılı savaşçı meydan okurcasına kükredi ve saldırıya geçti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Hektor bir koluyla Kat'i tutarken diziyle de atını idare ederek yana doğru kaçmasını sağladı ve Akhilleus'un saldırısından kıl payı kurtuldu. At seri hareketlerle dönerken Hektor eyerinden çekip aldığı mızrağını Akhilleus'a fırlattı. Kat çığlık attı ama azılı savaşçı, insanüstü refleksleri sayesinde mızrağı bir kürdanmış gibi yana savurdu.

"Hektor! Hayır!" Son hızla düşünerek bu yabancı adamı kolundan çekiştirdi. "Boşver onu. Haydi, surların içine gidelim."

Hektor bir yandan yaratığın yeni saldırısından kaçmaya uğraşırken bir yandan da ona baktı.

"Onu benden alamazsın!" diye hırladı canavar.

"Tanrılar aşkına! Senin peşinde..." dedi Hektor, Kat'i korurcasına sıktı.

"Beni buradan götür, Hektor!" diye bağırdı Kat, savaş gürültüsünün arasında sesini duyurabilmek için.

"Truvalılar! Bu tarafa gelin! Prensesinizi koruyun!"

Kat bir an için bunun işe yarayacağını ve Akhilleus'u aşılmaz Truva surlarının diğer yanında, kendi kendine kükrerken bırakabi

leceklerini düşündü. Böylelikle Kat'in bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini düşünmeye vakti olacaktı. Hektor atını gerileterek onlara doğru koşan Truvalılara doğru ilerlemeye başladı. Sonra, bir zamanlar Kat'in sevgilisi olan yaratık, korkunç bir çığlık atarak kendini Hektor'un aygırının önüne fırlattı. Onların yanından uçarcasına geçerken kanlı kılıcı atın böğrünü parçaladı. Aygır kişneyerek tökezledi, arka ayakları kanlı kilin içinde kayarak büküldü. Kat kendini öne doğru çekti ve aygırın boynuna sarıldı. Hektor onu tuttu ama azılı savaşçı Hektor'u omzundan yakalayarak atın üzerinden çekince Kat'i bırakmak zorunda kaldı.

Ardından her şey çok hızlı gelişti.

Hektor ayağa kalktı. Aygırına koşarak kılıcı ile kalkanını aldı. Gözleri Kat'inkilerle buluştu. Kat, Hektor'un Polyksene'yi ne kadar sevdiğini gördü ve kardeşini korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını anladı.

"Surların içine gir. Onu elimden geldiğince oyalamaya çalışacağım." Hektor elini kaldırdı ve atın arkasına vurarak Truva hatlarına doğru dörtnala koşturdu.

Akhilleus öfkeyle kükreyerek atı izledi. Hektor koşarak azılı savaşçının yoluna doğru sıçradı ve Katrina'ya ulaşmasına engel oldu. Truva savaşçıları Kat ile yaralı aygırı çevrelediler ama Kat'in menzili açıktı, bütün savaş meydanını çok iyi görebiliyordu. Truvalılar Odysseus'un yönetimindeki Myrmidonlarla çarpışarak onu şehir surlarına ulaştırmaya çabalıyorlardı. Kat'in bakışları Hektor ile Akhilleus'a kenetlendi ve her şeyi ağır çekimde izledi. Hektor cesurca savaşıyordu ama karşısındaki insan değildi. Yaratık kontrol edilemez durumdaydı, ama Hektor ona karşı durdu, ta ki Akhilleus onun uyluklarındaki kasları kesene kadar... Ondan sonra bile dizlerinin üzerinde var gücüyle savaştı. Tüm derdi şehrin dev kapıları Kat'in, atının ve korumalarının girebilmesi için açılana kadar yara-

tığı oyalamaktı. Kapılar kapanırken Kat Truva surlarının üzerinden hüzünlü bir ağıt duydu ve Truva Prensi Hektor'un öldüğünü anladı

~

Askerler Kat'i doğruca Kral'a götürdüler. Priamos'un kolları Kat'i sarmaladı ve Kat kollarının arasında onunla birlikte ağlamaya başladı.

"Tanrıların mucizesi... Tanrıların mucizesi..." Priamos sürekli olarak bunu tekrarlıyordu. Sonunda kendini toparladı ve ikisi için de şarap istedi. Kat ancak o zaman onu inceleyebildi ve yüreği ezildi. Hektor'un yaşlı ve kısa boylu haliydi; şefkatli kahverengi gözleri olan, gür ve kır saçlı, yakışıklı bir adamdı. Kat şaşkınlıkla bu gözlere, sadece onları Hektor'da gördüğü için aşina olmadığını fark etti, antik dünyaya getirilip bu bedenin içerisine sokulduğu günden beri kendisi de aynı, anlamlı kahverengi gözlere sahipti.

Priamos üzerine şaha kalkmış aygır desenlerinin oyulduğu yüksek arkalıklı ahşap koltuğa yığıldı. Ona sunulan şarabı içerken elleri titriyordu. Başının döndüğünü hisseden Kat şarabını yudumladı ve kadehi, yanında sessizce ağlayan hizmetçiye geri verdi. Boğuk bir ses duydu ve bir anda bedenine başka kollar sarıldı. Oldukça zayıf ve hoş, yaşlıca bir kadın ile yirmili yaşlarda güzel bir kız ona sarılmış ağlıyorlardı. Sersemleyen Kat öylece dururken her şeyin çok daha farklı olmasını; işleri yoluna koyabilmiş olmayı diledi.

"Doğruymuş. Hektor ölmüş. Akhilleus onu öldürmüş."

Kat kendisine sarılmış olan kadınlarla birlikte, konuşanın kim olduğunu görebilmek için başını kaldırdı. Büyük locanın kemerli girişinde ince yapılı bir adam duruyordu. Polyksene'yle aynı yaşlarda görünüyordu, onun da aynı şefkatli ve anlamlı kahverengi gözleri vardı. Adamın yanında, eşiğin gölgesinde duran sarışın bir de kadın vardı, gözlerinden süzülen yaşlar güzelliğini eksiltmiyordu. Konuşmakta olan genç adama hayranlıkla bakıyordu. Kat bugüne kadar

bovlesine muhteşem bir güzellik görmemişti; Venüs'ün güzelliğiyle bile yarışırdı. *Paris ve Helen olmalılar.*

Odadakiler, Paris'in acı dolu sözlerini algılayabildiklerinde Priamos'un karısı, Hektor, Paris ve Polyksene'nin annesi kendini Kral'ın ayaklarının dibine atıp saçını başını yolarak feryat etmeye başladı. Kat'e sarılmakta olan diğer kadınsa hiç sesini çıkaramadan bayılarak yere yığıldı.

"Astyanaks'ı buraya getirin. Hektor'un oğlunu kucaklamak bu olayı atlatmasına yardımcı olacaktır," diye emretti genç adam, odaya girerken.

"Evet, Efendi Paris." Ağlamakta olan hizmetçi görevini yerine getirmek üzere hemen harekete geçti.

Paris, göz kapakları hafifçe oynamaya başlayan baygın kadının yanına gitti. Onu kucaklayarak Priamos'un tahtının yakınındaki şezlonga taşıdı. Ardından Kat kendini genç adamın kollarının arasında buldu. Kat de ona sarıldı, adamın bedeninin sarsıldığını hissediyordu. "Yaşıyorsun... Yaşıyorsun," diye fısıldadı sürekli olarak, gözyaşlarına karışan sıcak nefesi Kat'in saçlarını nemlendirdi.

Kat başıyla onaylamaktan başka bir şey yapamadı. Zihni karmakarışık olmuştu. Yüreği ise durmaksızın parçalanıyordu.

Arkalarından bir hıçkırık duyuldu, Paris isteksizce kız kardeşini bırakarak yeniden şezlonga doğru gitti. "Andromakhe, oğlunu getirtiyorum," dedi yumuşacık bir sesle, ayılmakta olan kadına. "Astyanaks'ı sana getiriyorlar." Kadının yanağını okşadı, sonra ağır ağır kalkarak neredeyse acıyla babasına döndü.

Kral, karısının başını okşuyordu. Kadın yüzünü onun dizlerine gömmüştü ve feryatları kesik hıçkırıklara dönüşmüştü. Priamos'un yüzü ifadesizdi.

"Baba," dedi Paris kırık dökük bir sesle, koluyla yüzünü silerek. Hektor öldü, baba."

Yaşlı hükümdarın gözleri en küçük oğluna kenetlendi. Yüzü hâlâ ifadesizdi ama bakışları geçmişi düşünür gibi Paris'in omzuna odaklanmıştı.

"Kız kardeşini odasına götürmelisin. Oğlumun yasını tutarken seni göremem." Priamos'un sesinde zalimlik yoktu ama yüzü gibi sözleri de duygusuzdu ve bu, durumu daha da kötü yapıyordu.

Paris iyice ezilip büzüldü. "Baba, ben de senin oğlunum."

"Evet, bu, tanrıların unutmama asla izin vermedikleri bir şey," dedi Priamos. "Şimdi git. Seni çağırmadan huzuruma çıkma." Durdu ve ekledi: "Kadınını da yanında götür."

"Gel, kardeşim." Paris elini kardeşine uzattı ve Kat, başka ne yapabileceğini bilmediğinden bu eli tutarak Paris'in onu taht odasından çıkarmasına izin verdi. Helen'in yanına vardıklarında güzel kadın Paris'in diğer yanına geçerek onlarla birlikte yürümeye başladı. Kat onun başını eğik tuttuğunu fark etti, sanki yüzünü ışıltılı saçlarının arasına saklamaya çalışıyordu.

Mermer döşeli koridorda sessizlik içinde ilerlediler, oldukça hoş ve havadar birkaç odanın önünden geçtiler. Keder de onlarla birlikte ilerliyordu. Ağlayan kadınların hıçkırıkları sarayda yankılanarak etraflarını sarıyordu. Sonunda gümüş kakmaları olan bir kapının önüne vardılar ve Paris durdu.

"Seninle ilgilenmeleri için hizmetçileri göndereceğim," dedi Paris. Yanakları hâlâ ıslaktı ve sesi de duygusallıkla boğuk çıkıyordu. "Seni öldürmemiş olmalarına çok sevindim küçük Polyksene."

Hektor'la geçirdiği kısa sürede çıkardığı sonuç, Paris için de geçerliydi; o da Polyksene'yi çok seviyordu. İçgüdüsel bir şekilde Paris'e sarıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Kat.

Paris onu sımsıkı tuttu. "Benim hatamdı," dedi üzgün bir sesle. "Onun ölümüne ben sebep oldum. Hepsinin ölümüne ben sebep oldum."

Kat ona acıdı. Helen'i Yunanlılardan aldığında on üç on dört yaşlarında bir ergen olmalıydı. Neredeyse on yıl süren bu savaşı iki çocuk mu başlatmıştı yani? Agamemnon ve kafadarlarını tanıyan Kat, bunun büyük bir saçmalık olduğunu çok iyi biliyordu. Başını iki yana sallayarak konuştu. "Hayır, Paris, bu senin hatan olmaktan çıkalı çok zaman oldu."

"Gel aşkım. Polyksene'nin dinlenmeye ihtiyacı var. Benimle gel, tatlım," dedi Helen son derece tatlı bir sesle.

Paris hıçkırmaya devam ederken başıyla onayladı ve Helen kolunu onun beline sararak destek olduğu halde sendeleyerek ilerledi.

Kat odanın ihtişamından etkilenmeyerek içeri girdi ve hissiz bir şekilde durarak hizmetçilerin gelmesini bekledi. Birkaç dakika sonra üzgün suratlı kadınlar gelerek, arada hıçkırıklarına hâkim olmakta zorlanmalarına rağmen ona saygıyla hizmet ettiler. Kat onların kendisine banyo yaptırmalarına, mesh etmelerine ve sade bir ipek elbise giydirmelerine itiraz etmedi. Ona şarap ve yemek bırakarak odadan ayrıldılar; fısıltılar ve hıçkırıklar böylelikle son buldu.

Kat kendini kopuk ve odaksız hissederek odadaki dev kemerli pencereye gitti. Altın renkli tül perdeler batmakta olan güneşin ışınlarını yakalıyor ve kızıl ve turuncu renklerde ışıldıyorlardı. Ilık rüzgâr savaş seslerini oraya kadar sürüklüyordu. Kat, Truva'nın ön surlarına bakan balkona çıktı. Savaş meydanının inanılmaz manzarası ayaklarının altındaydı. Yine de gözlerinin oraya bakmasına izin vermedi, tıpkı kulaklarına bütün çığlıkların ve çatışma seslerinin arasında ayırt edebildiği tek sesi, Akhilleus'u ele geçirmiş olan canavarın sesini duyma izni vermediği gibi... Uzaklara, ufka ve denizin içinde kaybolmakta olan güneşe baktı. Gözyaşları görüşünü bulandırıp yanaklarından aşağı akana kadar bakmaya devam etti.

Ardından, hüznünün, onca gürültünün ve karmaşanın arasında başka bir ses duydu. Zihni nehir kayalarından süzülerek gelen tertemiz, serin bir suyla yıkanmışçasına açıldı. Bu ses bir şekilde onu

rahatlattı ve düşüncelere dalmış olan zihni henüz algılayamasa da aradığı cevabı bilinçaltına sundu.

Önce bir şıngırtı duyuldu, bunu *tık-tık-tık* sesleri izledi. Ardından da Hektor'un yaralı aygırıyla açık Truva kapılarından içeri girmeden önce hayatında ilk kez işittiği gıcırtıyı yine duydu.

Kat balkonun kenarına doğru ilerledi. Tıkırtıları takip ederek başını aşağı, hemen soluna çevirdi. Kalın surun içine bir girinti oyulmuştu, içine bir insan rahatlıkla sığabilirdi. Tek bir okçunun girmesi için açılan yarık, savaş alanını olduğu gibi görüyordu. İçinde duran adamın yanında, bağlantı halkaları adamın neredeyse yarısı kadar olan dev bir zincir vardı. Kat bu zincir yığınının, adamın ayağının dibinde bulunan delikten demir bir şelale gibi akışını izledi. Adamın hemen önündeyse bu zincirlere bağlı demir kollardan oluşan bir sistem vardı. Adamın elleri, hepsi aşağı doğru itilmiş olan kolların üzerindeydi.

"Kapıları kapatın!" Yarığın dışında bir platformun üzerinde duran başka bir savaşçı, bu ani komutu verirken başının üzerinde tuttuğu kırmızı bayrağı aşağı indirdi. Yarığın içinde bekleyen adam tüm kolları birer birer yukarı kaldırdı. Zincirlerin hareketi durdu.

Truva surlarına doğru balkondan biraz daha sarkan Kat, iki düzineden fazla savaşçının kapıları kapatmak için aceleyle koşuşturmalarını ve okçuların, üstü başı çamur içinde kalmış olan Yunan ordusunu uzak tutmasını izledi. Kapılar, bütün Truva savaşçılarının geri çekilerek şehre girebilmeleri için açılmıştı: bu nedenle kapanmaları da biraz zaman aldı ama sonunda yine o garip gıcırtıyla şehir mühürlendi.

Kat'in bakışları tekrar yarıktaki adama kaydı. O ve elinde bayrak tutan asker birbirlerini selamladılar ve gevşeyerek dinlenmeye çekildiler.

Yani kapıları kapatmak için bir düzine adam gerekiyordu ama açmak için sadece bir adam yeterliydi, öyle mi?

Kat'in bedenini önce bir ateş sardı, ardından hemen buz kesti. Her şey bir anda yerli yerine oturdu. Jacky'yle birlikte konunun ana fikrini gözden kaçırmışlardı; efsane, koskoca Yunan ordusunun saçmasapan bir atın içine sığdırılması, ardından da Truvalıları ezip geçmelerini anlatmıyordu. Esas konusu, Truva'nın ilahî güçlerle yaratılmış, aşılamaz surlarının içine sızabilmek ve kapıları açmaktı.

Kat kollara ve onları korumakta olan iki adama baktı. Kimsenin oraya yaklaşıp da kapıyı açmasına izin vermeyecekleri ortadaydı ama Truva Prensesi, herhangi biri değildi.

"Truva atı benim," diye fısıldadı ve bu sözcüklerle tüm bedeni ürperdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kat elini hâlâ boynunda asılı olan kalp şeklindeki madalyona götürdü ama gözü surların hemen dışındaki harekete kaydı. Altınla karışık kızıl bir parıltı gözlerini aldı. Yunan ordusu çoktan geri çekilmişti ve zeytinliğin arkasında kayboluyordu. Geride sadece bir savaşçı kalmıştı.

"Akhilleus! Ah Tanrım, hayır" Kat dehşet içinde başını sağa sola salladı. Azılı savaşçı iki tekerlekli bir savaş arabasına binmişti. atları delicesine kırbaçlıyordu ve Hektor'un vahşice katledilmiş bedenini arabanın arkasına bağlamış, sürükleyerek Truva kapılarının önünden geçiriyordu.

Bu korkunç sahne karar vermesini sağladı. Kat bunun sona ermesi için ne gerekiyorsa yapacaktı. Kararlı adımlarla odasına girdi. madalyonu açtı ve Venüs'ü çağırdı.

"Venüs, bana gel."

Tanrıça'nın parıltılı toz bulutu, bu kez o belirir belirmez yok oldu.

"Biliyorum," dedi Venüs. "Hektor öldü. Andromakhe'nin ağıtlarını duydum. Birbirlerine çok âşıklardı."

"Bundan haberin var mı peki?" Kat balkonu gösterdi. Tanrıça dışarıyı görebilecek kadar balkona yaklaştı. Kat, dışarıdaki sahneye şahit olduğu anda Tanrıça'nın bedenini saran şoku gördü.

"Akhilleus, Hektor'un naaşına saygısızlık ediyor."

"O Akhilleus değil."

"Bu kabul edilemez."

"O Akhilleus *değil*!" Kat kendini toparlayabilmek için derin bir nefes aldı. "Hera'yı ve Athena'yı buraya getirmelisin. Ah, bir de Thetis'i... Bunu nasıl sonlandırabileceğimizi buldum ama hepinizin yardımı gerekiyor."

"Hera gelebilir mi, bilemiyorum. Zeus'u oyalıyor." Devam etmeden önce Venüs'ün bakışları yeniden balkon tarafına kaydı. "Oyalamaya da devam etmeli. Zeus neler olduğunu fark ederse Akhilleus'unu asla kurtaramazsın."

"Ama azılı savaşçının şu an burada olmasından esas sorumlu Zeus! Bu onun laneti," dedi Kat öfkeyle.

"Canım," dedi Venüs usulca, "bu Akhilleus'un seçimiydi; yani Akhilleus'un sorumluluğu. Durumun onun için bu kadar korkunç olmasının nedeni de bu. Bu kaderi kendi seçti."

"Ben değiştiriyorum; Aşk değiştiriyor."

"Ben mi?"

"Biz... Akhilleus'un kaderini değiştirerek savaşa da son veriyorum."

"Bir çözüm bulabildin mi?" diye sordu Venüs.

"Ben Truva atı olacağım," dedi Kat.

"Anlayamadım canım?"

"Güven bana."

"Güveniyorum. Neye ihtiyacın var?"

"Bir deniz tanrıçası olarak Thetis'in yoğun bir sis oluşturabileceğini düşünüyorum, yapabilir mi?"

"Elbette canım."

"Güzel. Şafak sökmeden önce Thetis denizden gelen bir sis oluştursun. Çok yoğun olmalı; Myrmidonları gizleyebilecek kadar. Athena'ya söyle Odysseus, Akhilleus'un adamlarını kapıların önüne yığsın. Hepsini... Ben kapıları açacağım."

"Sen mi?"

"Truva atıyım ya..."

Venüs yavaşça başıyla onayladı. "Gerçekten de öylesin."

"Öyleyim." *Yehuda daha doğru bir benzetme olabilir*, diye düşündü Kat, sonra bu fikirleri zihninden attı. Bu düşüncelerin Akhilleus'a bir yardımı olmazdı. "Athena, Odysseus'un Yunan ordularını da görüş alanının dışında bir yerlerde hazır bekletmesini sağlasın: tüm Yunan ordularının. Bu onların tek şansı olacak."

"Oldu bil. Akhilleus konusunu ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. O benim yanıltmaca unsurum olacak." Kat klinikteki kimliğine büründü; sakin ve tarafsızdı, ayrıca suçluluk, keder ve korku gibi engelleyici duygulardan tamamen arınmıştı. "Truva'dan bakanlar sadece onu görecek. Gerisini sis halledecek. Bu da Yunanlıların suru aşmalarını sağlayacak ve böylece bu savaşı sona erdirebilecekler, değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Venüs. "Ya sen ne yapacaksın?"

"Akhilleus'u geri getireceğim."

Venüs konuşmaya başlamadan önce bir an tereddüt etti. "Seni ona ulaşma konusunda uyarmam gerekiyor. Bunu bugün başaramadın. Muhtemelen yarın da başaramayacaksın."

Kat, "Ama..." diye Venüs'ü devam etmeye teşvik etti.

"Ama aşkın gücüne inanırım," dedi Venüs kısaca.

"Ben de aşkın gücünü yeni yeni takdir ediyorum," dedi Kat.

Venüs gülümsedi. "Senin doğru seçim olduğunu biliyordum."

"Öyle olduğumu umalım. Bir de etkisini hemen gösterecek bir uyku iksirine ihtiyacım var. Gerçekten çok güçlü olmalı."

Venüs hiç düşünmeden elini uzattı ve parmaklarını oynattı. İçi şeffaf bir sıvıyla dolu kristal bir şişe, parıltılı tozların arasından beliriverdi.

"Dikkatli olmalısın. Bu, tanrıların kendilerini uyuşturma ihtiyacı hissettiklerinde kullandıkları bir iksirdir. Zevkine Düşkünler Adası'ndaki orman perileri tarafından yapıldı. Ölümlü teniyle fazla temas ederse etkilerini hissedersin."

Kat şişeyi dikkatle alarak cilalı tezgâhın üzerine koydu. "Teşekkürler, bu tam aradığım şey."

Rüzgâr aniden artarak balkon kemerini örten tül perdeleri odaya doğru uçururken azılı savaşçının insanlık dışı kükremelerini de içeri doldurdu. Venüs, Kat'e yaklaşarak yüzünü avucunun içine aldı.

"Katrina, seni Aşk'ın kutsamasıyla baş başa bırakıyorum," dedikten sonra Kat'i alnından usulca öptü ve Kat tüm bedenine şefkat dolu bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Tanrıça elini kaldırdığında Kat birden hatırlayarak, "Venüs, Patroklos yaşıyor mu?" diye sordu.

Tanrıça gülümsedi. "Yaşıyor, ameliyattan çıktı ve Jacqueline'in bakımında."

"Ben buradaki karmaşayı çözmeden onları sakın geri getirme," dedi Kat, Jacky'nin bambaşka bir dünyada olması canını her ne kadar yaksa da.

Venüs onu başıyla onayladı.

"Eğer... eğer bir terslik olur da bu işi başaramazsam Jacky'ye göz kulak olacağına söz verir misin?"

"Söz veririm," dedi Venüs. Sonra incecik kaşını kaldırdı. "Başka bir isteğin var mı benim tatlı, talepkâr ölümlüm?"

Kat yanağının içini ısırarak düşündü ve bir şey daha isteyebileceğine karar verdi. "Evet... Eğer ölürsem, yani bu sefer gerçekten ölürsem ruhumu Akhilleus'un ruhunun gittiği yere gönderir misin? Ben olmazsam kendini yalnız hisseder."

"Sana bu konuda ant içerim Katrina. Yarın ölürsen, ruhuna Elysia Bahçeleri'ne kadar ben eşlik edeceğim," diye temin etti Venüs.

"Tamam, bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı."

"Yarın ölmeyeceksin, canım."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Kat umutla. "Tanrıça'nın küresi geleceğimi falan mı gösterdi?"

"Sadece Aşk'ın içine doğdu, diyelim. Sonsuza dek mutlu olacağını düşünüyorum." Venüs yeniden kolunu kaldırdı, bileğini oynattı ve parıltılı bir dumanın içinde yok oldu.

Kat içini çekti. "Harika, artık 'Aşkın gözü kördür' sözünün nereden çıktığını biliyorum."

~

Odysseus son derece umutsuzdu. Adının Katrina olduğunu söyleyen Prenses'i, Myrmidonları, kendi adamlarını ve Akhilleus'u yüzüstü bırakmıştı. Bütün orduyu bir sessizlik sarmıştı. Kimse, tek bir adam bile Akhilleus'un Hektor'un ölü bedenine yaptıklarını onaylamıyordu. Bir ölünün bedenine yapılan saygısızlık tanrıları kızdırırdı; onurlu bir savaşçının, soylu bir prensin ölü bedenine yapılan saygısızlık ise Olympos Dağı'ndan intikam yağmasına sebep olacaktı.

Bunlar yeterince kötüydü ama Odysseus tanrıları daha önce de kızdırmış olmasına rağmen hiç o geceki gibi hissetmemişti. Sebebini de biliyordu. Sırtından bıçaklanmış gibi hissetmesinin nedeni Athena'nın ihanetiydi. Katrina'nın ne söylediği önemli değildi. İyi niyetli sözleriyle onu sakinleştirmeye çalışmıştı, ama Odysseus işin

aslını biliyordu. Athena elbette ki Patroklos'un küçük oyunundan haberdardı. O, Savaş Tanrıçası'ydı. Nasıl bilemezdi?

Odysseus az eşyalı çadırında sade bir iskemleye yığılmış, oturuyordu. İçmek üzere doldurduğu şarap kadehine bakarak kan rengindeki içkinin ona ilahî cevaplar vermesini bekliyordu.

Bu esnada çadırın havası değişti; ısındı, güzelleşti ve o belirdi. Odysseus'un ona bakmadan önce kendini hazırlamış olması bir işe yaramadı. Onu gençliğinde gördüğü ilk an verdiğinden farklı bir tepki veremedi. Athena'nın etraftaki havayı ısıtıp tatlandırdığı gibi, onu özlemek de Odysseus'un kanını ısıtmıştı.

"Odysseus'um," dedi Athena.

Ona doğru gelerek elini uzattı. Odysseus o eli avuçlarının arasına aldı. Tanrıçasının önünde diz çökerek gözlerini kapadı, kokusunu içine çekerek dudaklarını eline yumuşakça değdirdi.

"Tanrıçam," dedi. Gözlerini açtı ve Athena'nın elini bırakarak ayağa kalktı. "Ziyaretiniz beni onurlandırdı." Sesi de yüreğindeki boşluk gibi ifadesizdi.

Odysseus, tanrıçasının onu çok iyi tanıdığını unutmuştu. Athena'nın gri gözleri kısılarak onu inceledi.

"Bugünkü çarpışmanın ardından yıkanmamışsın ve giysilerini değiştirmemişsin. Korkunç görünüyorsun. Ne oldu?"

Odysseus, Athena'nın bakışlarına karşılık vermemek için kadehini doldurmakla oyalandı. "Bugün neler olduğunu bildiğinizi düşünüyorum, Yüce Tanrıça. Akhilleus, Patroklos'un öldüğüne inanıyor. Azılı savaşçıya tamamen teslim oldu. Gerçek adının Katrina olduğunu söyleyen Prenses, Akhilleus'a sesini duyurmaya çalıştı ve *kurtarıldı,*" bu kelimeyi son derece imalı bir tonlamayla söylemişti, "Hektor ve Truvalılar tarafından. Sonra Akhilleus, Hektor'u öldürdü. Şimdi de Prens'in ölü bedenini kirletmekle meşgul."

Athena durgunlaşmıştı. "Bana kızgınsın."

Odysseus ancak o zaman ona bakabildi. "Beni sevdiğinizi sanıyordum."

Odysseus sözlerinin Tanrıça üzerinde yarattığı şoku hissetti ve Athena hemen cevap verdi. "Seni tabii ki seviyorum!"

"Beni sevseydiniz bana yalan söylemezdiniz."

Athena konuşmadı ama Odysseus onun gözlerinde gerçeği gördü. Haklıydı. Athena olan bitenden haberdardı.

"Akhilleus'a yaptığınız bu oyunda bütün tanrıçaların parmağı var mı yoksa sadece Venüs ile siz mi biliyordunuz?"

"Oyun değildi," dedi Athena gri gözleri öfkeyle parlarken. "Bunun işe yarayacağını, savaşı sonlandıracağını düşünmüştük."

"Bana söyleseydiniz işe yarayabilirdi! Bilseydim, onu korurdum!" diye bağırdı Odysseus, içine attığı tüm duygular sonunda patlamıştı. "Bana güvenemeyeceğiniz kadar değersiz miyim?"

"Değersiz mi?" diye başladı Athena; bu çığlığı zeminin ve çadırın tehlikeli bir şekilde sallanmasına yol açınca derin, sakinleştirici bir nefes alarak yeniden konuşmaya başladı. "Bugüne kadar sevdiğim yegâne ölümlüsün. Senin ölümlü olmandan dolayı her gün korkuyla yaşıyorum çünkü sonunda Kader'e teslim olarak seni kaybetmek zorunda kalacağımı biliyorum."

"Peki, sizin gözünüzde gerçek bir erkek miyim; kalbine, ruhuna, aklına saygı duyduğunuz biri miyim yoksa sadece en sevdiğiniz oyuncağınız mıyım?" diye sordu Odysseus acı bir sesle.

Athena'nın beyaz yüzü kıpkırmızı oldu. "Birlikte yaşadıklarımızdan sonra bunu nasıl sorabilirsin?"

"Sorarım çünkü tüm ölümlüler tanrıçaların ne kadar kaprisli olduğunu çok iyi bilir."

"Ben öyle değilim. Ben heves uğruna ölümlü sevgililer edinmem. Bir heves uğruna hiçbir sevgili edinmem. Bunu bildiğini sanıyordum, beni daha iyi tanıdığını düşünüyordum."

"Ben de öyle olduğunu sanıyordum." Sesi oldukça yenik çıkmış, omuzları düşmüştü. "Ama siz bana güvenmediniz."

İşte bunun ardından Savaş ve Bilgelik Tanrıçası Athena, Odysseus'u çok şaşırttı. Gözlerinin içine bakarak konuştu: "Yanlış yaptım. Beni affet. Sana yalan söylememeliydim."

"Athena, ben..." Durdu, gırtlağını tıkayarak konuşmasına engel olan mutlulukla kendinden geçti.

Gri gözlü tanrıça ona doğru ilerledi ve başını omzuna koydu. "Odysseus'um," diye mırıldandı.

Odysseus, tanrıçasına sarılarak onu affetti. Daha sonra yan yana yatarlarken Athena Katrina, Akhilleus, Venüs ve Hera hakkındaki her şeyi ona anlattı ve keyfi emirler vermek yerine Savaş Tanrıçası ilk defa savaş planlarını bir ölümlüyle *paylaştı*.

Odysseus'un kalbi yerinden fırlayacaktı.

~

Kat o kadar heyecanlıydı ki bacakları titriyordu. Gecenin karanlığı yerini hafif bir griliğe bırakmaya başladığında uyku iksirini yarıya kadar kırmızı şarapla dolu bir kil testiye döktü ve eline iki kadeh aldıktan sonra odasından ayrıldı.

Saray yastaydı; boğuk gözyaşlarına ve melankolik bir sessizliğe bürünmüştü. Koridorlar boştu, sadece duvarlardaki küçük şamdanlar yanıyordu. Kat, önüne çıkan bir engel olmaksızın, doğru olduğunu düşündüğü yönde ilerlemeye başladı. Yön bulma duygusuyla her zaman övünürdü ama bu kez duvardaki o yarığı bulamayacağını düşünmeye başlamıştı ki bir köşeyi döndüğünde yandaki odadan çıkan orta yaşlı bir kadınla karşılaştı.

"Prensesim, iyi misiniz? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu endişeli görünen ve hızla bir reverans yapan hizmetçi.

Kat, "Kayboldum," deyiverdi. O gece başına gelebilecek aksilikler karşısında nasıl davranması gerektiğini kafasında defalarca prova etmiş ve mümkün olduğunca gerçeklere sadık kalmaya karar vermişti; fazla gevezelik etmezse hata yapma olasılığı da azalırdı. "Aptalca olduğunu biliyorum ama kafam karıştı. Sanırım... sanırım bu şeyden beri doğru dürüst uyku uyumadığım için yani..." Kat sesini iyice alçaltarak kolaylıkla endişeli, korkmuş ve kafası karışmış bir tavır takındı.

"Ah, Prensesim! Elbette, kendinizde değilsiniz. İzin verin, sizi odanıza götüreyim."

"Beni odama değil de kapıları bekleyen savaşçıların yanına götürür müsün?"

"Kapı bekçilerinin yanına mı? Anlayamadım, Prenses."

"Kapıları açan kolları idare eden iki savaşçının," Kat zihninde parmaklarını çaprazlayarak çok yanlış bir şey söylemiyor olduğunu umdu, "kurtarılışımda önemli rol oynadıklarını duydum." Hizmetçinin yüzünde hâlâ soru işaretleri vardı ve Kat en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı; gözyaşlarına boğuldu. "Onlara teşekkür etmeliyim! Hektor bunu yapmamı isterdi. Her şey öylesine korkunç ki..." Kat hıçkırdı.

"Ah, Prenses! Lütfen ağlamayın. Artık evinizdesiniz. Her şey yoluna girecek." Hizmetçi, Kat'i kollarının arasına almak istermiş gibi tereddütle öne atıldı ama cüret edemedi.

"Beni kapıdaki bekçilere götürür müsün lütfen?"

"Elbette, Prenses. Yorgunsunuz, çok hırpalandınız ve haliyle altüst oldunuz. Kapı buradan çok uzak değil. Zaten oraya varmak üzeresiniz."

Kadın sakinleştirici bir sesle konuşmaya devam ederek Kat'i koridordaki dönemece yönlendirdi, bir çataldan sağa döndüler ve ardından dar bir kemerli geçişin önünde durdular. Buradaki kapı ahşap bir platform üzerine oturtulmuş taş bir geçitle Truva sur-

larının içine oyulu yarığa açılıyordu. Balkonundan gördüğü gibi, bir savaşçı platformun üzerindeydi, diğeri de zincir ile kumanda kollarının arasında duruyordu.

Kat burnunu çekerek gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Odanıza dönerken yolu şaşırmamanız için burada beklememi ister misiniz leydim?"

"Hayır. Teşekkür ederim ama gerek yok. Haklısın, çok üzgündüm ve sadece kafam karışmıştı. Artık nerede olduğumu biliyorum."

"Çok iyi, Prenses." Kadın tekrar reverans yaptı, endişeli gözlerle onu bir kez daha süzdükten sonra geldikleri yoldan geri dönerek koridorun diğer ucunda gözden kayboldu.

Kat koluyla gözlerini sildi, yüzüne "başı dertte olan genç kadın" ifadesini yerleştirdi ve geçitte ilerlemeye başladı.

İki savaşçı da hemen dikkat kesildi ama konuşmadılar. Kat boğazını temizledi ve sesini mümkün olduğu kadar gençleştirdi.

"Merhaba, ikinize teşekkür etmeye geldim."

İki adamın gözünde de aynı şaşkınlık dolu parıltıları gördü.

"Beni kurtardığınız için, o..." Konuşamadı, hıçkırmaya başladı.

Adamların şaşkınlığı paniğe dönüştü.

"Prenses Polyksene, buna hiç gerek yok. Biz hiç de..."

"Ah, kesinlikle var. Beni kurtardınız! Orada hâlâ Yunanlılarla birlikte olabilirdim, o korkunç kampta onlarla..." Kat anlaşılmaz kelimeler mırıldanmaya başladı.

Adamların ikisi de çaresizlik içindeydi, yüzleri iyice soldu.

"Prenses," dedi önce yarıkta bekleyen ama şimdi platformda duran arkadaşının yanına gelmiş olan savaşçı, "artık güvendesiniz. Kutsal surlarımız sizi her zaman Yunanlılardan koruyacaktır; size bu konuda ant içeriz."

Kat kendini yeryüzündeki en büyük şarlatanmış gibi hissederek gözyaşlarının arasından adamlara büyük bir masumiyetle gülümsedi "Teşekkür ederim, canlarım," dedi Venüs gibi konuşarak ve son darbeyi vurmaya hazırlandı, "size kendi odamdan şarap getirdim." Kat adamlara kadehlerini verdikten sonra ikisine de hızlıca şarap doldurdu. "Truvalı savaşçılara!" diye bağırdı, gözlerinde yaşlarla yumruğunu havaya kaldırarak.

Adamlar birbirlerine baktılar. Kat onların duygusal açıdan dağıldıklarını görebiliyordu. Onlar da "Truvalı savaşçılara!" diye tekrarlayıp kadehlerini başlarına diktiler.

"Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye gevezelik yaptı Kat. "Biraz daha alın." Testiyi ilk adamın kadehini doldurmak üzere kaldırdığı sırada adamın gözleri şaşkınlıkla irileşti. Kat diğer adama baktı. Alnı kırıştı, bir soru soracakmış da unutmuş gibi bir hali vardı. Sonra iki adam da oldukları yerde sallanarak dev bir el onlara tokat atmışçasına ve ilginçtir, çok az bir gürültüyle sırtüstü yere yapıştılar. Kat üzerlerine hafifçe eğildi ve huzur içinde horlamaya başladıklarını gördü. Platformda, aralarında duran kılıçlardan birini aldı. Kılıcın kabzasını tuttuğu anda ne kadar ağır olduğunu fark ederek şaşırdı, elinde böyle bir ağırlık olmasına sevindi. Belki de titremesini bu şekilde kontrol altına alabilirdi. Kumanda kollarının önüne giderek duvardaki gözetleme yarığından savaş meydanına baktı.

Gece, kömür karasından arduaz mavisine dönüşüyordu ve Thetis'in sisi de yoldaydı. Savaş meydanının öteki ucunda dalga dalga süzülüyordu, zeytinliğin üzerini örttü ve engellenemez bir şekilde Truva surlarının önünü çevreleyen kanlı topraklara vardı. Bir düş kadar güzeldi ama bu düş biraz sonra o güne kadar görülmemiş bir kâbusa dönüşecekti.

Kat sisin içinde kıpırdayan birtakım şekiller gördü; karanlığın içindeki karanlık, sis, insan ya da çılgınlığın ta kendisi olabilecek

hayali şekiller... Onların önünde de bir zamanlar Akhilleus, şimdiyse kâbusun vücut bulmuş hali olan yaratık vardı.

Akhilleus savaş meydanından ayrılmamıştı. Gece boyunca Prens'in ölü bedenini atlarının arkasında çekerek Truva surlarının önünde sürüklemiş ancak atlar devam edemeyecek hale geldiğinde durmuştu. Sonra yeni atlar istemişti. Automedon ona yeni atlar getirmiş ve Akhilleus tüyler ürpertici, monoton sürüşüne devam etmişti. Kat bunu çok iyi biliyordu çünkü gece boyunca pencereden onu izlemişti. Öyle yapması gerektiğini hissetmişti. Akhilleus'u umursayan, ona inanan biri olarak ona göz kulak olmak zorundaydı.

Kat ellerini kumanda kollarının üzerine koydu, gözlerini kapadı ve onları aşağı indirdi.

Kalın zincirlerin canlanışı suçluluk hissiyle dolu karanlığın içinde oldukça büyük bir gürültü çıkardı. Gözlerini sisin içinde ilerleyen, hayalete benzeyen şekillere dikti ve sonunda farklı bir görüntüsü olan Odysseus'un onları yavaşça açılan kapılara yaklaştırdığını görmeyi başardı. Büyülü sisin içinde gizlenmiş olsa bile etrafı bir ışıkla çevriliydi; Athena'nın ona verdiği bir ödüldü olmalıydı bu. Kat, Odysseus'a bakarken Tanrıça'ya sessiz bir dua gönderdi. *O iyi bir adam ve seni çok seviyor. Onu koru, Athena.*

Bunun hemen ardından Kat'in bulunduğu yerin altından bir bağırtı geldi. Sokaktaki bir adam, dev kapıların açıldığını görmüştü ama ortalıkta savaş meydanına çıkmaya hazır bir Truva ordusu yoktu.

Kat telaşla koşarak, geçide açılan kapıyı kapadı ve arkasındaki kalası indirerek dışarıdan açılmasına engel oldu. Uyuyan savaşçıları yarığın içine çektikten sonra duvarın iç kısmına yaslandı, göze çarpmamaya çalışıyordu ama kapılar Sisyphos[20] gibi kendi kendine

---

20 Yunan mitolojisinde, tanrılarla boy ölçüşmeye kalktığı için sonsuza dek, büyük bir kaya parçasını iterek tekrar tekrar bir tepeye çıkarmakla cezalandırılan Korinthos kralı. (ed.n.)

açılmaya devam ettikçe bağırtı daha da yükseldi. Kat üç adamın kapıdan yan yana içeri girmeyi başardığını gördü.

Güçlü bir ses, "Kapat kapıları, aptal herif! Kapıların öğlenden önce açılacağına dair bir emir yok!" diye Kat'e emir verdi.

Kat zihnini olan bitene kapatarak içinden ona kadar saydı: "Bir... İki... Üç... Dört..." Ona vardığında adamlar geçitteki kapıyı yumruklamaya başlamışlardı.

Kat aşağıdaki kapılara baktı. Işıltılar saçan Odysseus'un öncülüğündeki Myrmidonlar şehre doğru ilerliyorlardı. Kat mutlulukla elindeki kılıcı iki eliyle kavrayarak başının üzerine kaldırdı ve sonra tüm gücüyle birkaç yüzyıldır şehri başarıyla korumuş olan zincir ve çark sisteminin üzerine indirdi. Zincirler kadın çığlığına benzer bir gürültüyle yerine oturdu ve ardına kadar açılmış olan kapılar gıcırdayarak öylece durdu.

Artık tek eksik Akhilleus ve onun ruhu için yapılacak olan son savaştı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Geçidin kapısı hızla açıldı. Kat kendini yerde uyumakta olan iki savaşçının ortasında kalacak şekilde konumlandırdı. Kapıdan çıkan adamları gördüğü anda derin bir nefes aldı ve genç bir kızın tiz çığlığıyla ortalığı inletti. Sonra gözlerini devirerek Scarlett O'Hara'ya yaraşır bir şekilde bayıldı.

Bir savaşçı onu kaldırıp adamların olan biten hakkında varsayımda bulunduğu geçitten çıkarırken bayılmış numarası yapmaya devam etti. Genel kanı, ulvi bir gücün bir şeyler çeviriyor olduğu yönündeydi. Kat gözlerini araladı ve kendini taşıyan savaşçının omzunun üzerinden, kırık çarkların etrafında ne yapacaklarını bilmeksizin dolanıp duran diğer adamlara baktı.

Odasına giden yolun yarısını geçtiklerinde Kat gözlerini açtı. "Ne oldu?" dedi baygın bir sesle. Sonra inleyerek mücadele etmeye başladı. "Beni yere indir! Beni nereye götürüyorsun?"

Savaşçı elinde ateş topu tutuyormuş gibi onu hızla yere bıraktı. "Prenses sizi kapı kontrol odasında bulduk. Savaşçılarla birlikte bayılmıştınız."

"Kapı kontrol odası mı?" Kat histerik bir tavırla etrafına bakındı ve gözyaşlarını salıverdi. "Sen neden bahsediyorsun?" Şehrin içinden gelen savaş sesleri onlara kadar ulaştı. Kat yeniden bayılacakmış gibi boynunu tuttu. "Bu ses de ne?"

"Prenses, kapılar açıldı. Yunanlılar şehre girdiler."

Kat feryat ederek dramatik bir şekilde sallanmaya başladı.

"Prenses bırakın sizi odanıza..."

"Hayır! Gidip Yunanlıların saraya girmemeleri için adamlara yardım etmelisin! Git! Ben babamı bulacağım." Adam tereddüt edince hemen "Çabuk ol!" diye ekledi ve arkasını dönerek koridora koştu. Neyse ki adam peşinden gelmedi.

Histerik prensesi oynayarak sarayda ilerleyen Kat'in içi acıyordu. Bu iş hayal ettiğinden çok daha kolay olmuştu. Ortama kaos hâkimdi. Kitleler panik halindeydi. Kadınlar histerik çığlıklar atarak kendilerini sokağa atıyor, Yunanlı savaşçılarla karşılaştıklarında gerisin geri içeri kaçıyorlardı. Oysa kadınların şu an için endişelenmelerine gerek yoktu. Yunanlılar çaresiz Truvalılarla çarpışmakla meşgullerdi, yağma ve tecavüzün henüz yağmalama kısmıyla uğraşıyorlardı. Şehrin sokakları kanla kayganlaşmıştı. Alevler şafağı sararak dünyayı kızıla boyamıştı.

Şehrin dev kapıları ardına kadar açıktı ve Yunanlı savaşçılar içeri akın ediyordu. Kat, sırtını şehrin surlarına yapıştırarak umutsuzca tanıdık bir yüz aradı. Sonunda yakınında bir noktada savaşan bir grup savaşçı Myrmidon'u gördü ve kendini savaşçıların ortasına doğru fırlattı, kanlı kılıçlardan ve parçalanan bedenlerden kaçınarak ilerlerken korkuyla yutkundu.

"Myrmidonlar! Bana yardım edin!" diye bağırdı onlara yaklaşmaya çabalarken.

Önce miğferli başların biri ona döndü, sonra da diğeri. Onu tanıyan gözlerin irileştiğini gördü.

"Akhilleus'un prensesi!" diye bağırdı Diomedes. Myrmidonlar yekvücut halinde ona doğru ilerleyerek etrafını çevirdiler.

"Beni Akhilleus'a götürün. Ona yeniden ulaşmaya çalışacağım."

Diomedes ve adamlar duyduklarına inanamayarak ona baktılar. "Prenses, Akhilleus gitti. Ona artık kimse ulaşamaz."

"Ben ulaşırım," dedi kendinden emin bir sesle. Kat genç savaşçının kanlı kolunu yakaladı. "Denememe izin vermelisin. Acele etmeliyiz."

"Prenses, bırakın sizi güvenle buradan çıkaralım. Bizimle birlikte Phthia'ya dönersiniz ve orada Efendimizin size duyduğu aşktan dolayı onurlandırılırsınız."

"Diomedes! Ondan vazgeçme!"

"Onu Akhilleus'a götür," dedi Kat'in adını hatırlayamadığı savaşçılardan biri.

Automedon bir adım öne çıkarak başıyla Kat'e işaret etti. "Bence de onu Akhilleus'a götürmelisin."

"Evet," dedi bir başkası.

"Evet," dedi koro halinde birkaçı daha.

"Pekâlâ," dedi Diomedes. "Onu Akhilleus'a götürelim. Hizaya girin!"

Adamların oluşturduğu birliğin ortasında ilerlemek Kat'e ürkütücü derecede tanıdık geldi. Kat etrafını saran Myrmidonlarla birlikte kolayca şehir kapılarından çıktı, etraftaki cehennemi görmesini engelleyen geniş omuzlara ve adamların ellerindeki kalkanlara şükrediyordu. *"Benim sebep olduğum cehennem,"* diye kızdı içindeki ses. *"Ama savaşı sonlandırıyorum!"* diye bağırarak karşılık verdi zihni. *"Ne uğruna?"* diye sordu suçluluk duygusuyla.

Azılı savaşçının kükremesi, Kat'in iç savaşını sonlandırdı.

Kat, Automedon'un omzuna dokundu. "Bırakın geçeyim. Bırakın onu göreyim."

Adamlar, Hektor'un paramparça olmuş bedenini hâlâ arabasının arkasında sürüklemekte olan Akhilleus'u görebilmesi için iki yana açıldılar. Akhilleus bir yandan da şehrin kapılarının önünden geçerken karşısına çıkan şanssız Truvalı savaşçıları da kesip biçiyordu.

"Onu savaş arabasından indirmelisiniz."

"Nasıl?.." diye başladı Automedon.

"Arabanın etrafını çevirin. Sonrasını Prenses ve ben hallederiz." Kat başını kaldırarak Myrmidonların arasına katılan Odysseus'u gördü. "Şimdi... etrafına dağılın. Siz yerlerinizi alırken ben Prenses'i koruyacağım."

Myrmidonlar, Odysseus'un sözünü dinlediler ve Kat'i onunla yalnız bıraktılar.

"Ona nasıl ulaşacağını biliyorum," dedi Odysseus.

"Söyle bana," dedi Kat.

"Aşkla yapabilirsin. Onu sakinleştirmeyi aklından bile geçirme: o bu noktayı çoktan geçti. Mantıklı bir şekilde Patroklos'tan bahsetmeyi de düşünme, seni dinlemeyecektir. Ona hayatlarınızda ne olursa olsun senin aşkına güvenebileceğini anlat. Ona her şeyden daha çok değer verdiğine inanmalı. Akhilleus'a ulaşabilmenin tek yolu, senin aşkına layık olduğunu ona göstermen."

Kat ünlü savaşçının yüzüne baktı, kalbi, ruhu ve tecrübesiyle konuştuğunu anladı. Gülümsedi. "Athena seni seviyor."

Onca karmaşanın ortasında Odysseus'un gözleri dertsiz bir çocukmuşçasına parlayıverdi. "Gerçekten de seviyor."

"Prenses!" diye seslendi Diomedes.

Kat ve Odysseus başlarını kaldırıp baktılar. Myrmidonlar Akhilleus'un etrafını sarmıştı. Akhilleus atları deli gibi sürmekten vazgeçmişti. Arabada durmuş adamlarına hırlıyordu.

Odysseus, Kat'e elini uzattı. "Hazır mısın?"

"Hiç olmadığım kadar." Kat onun elini tuttu ve Odysseus'un gücünün kendi bedenine geçmesini istercesine iyice sıktı.

Odysseus onu savaşçıların oluşturduğu çembere doğru yürüttü. Hattın içine girer girmez durdu.

"Akhilleus!" diye seslendi. "Burada sana ait olan bir şey var!"

Akhilleus hırlayarak hızla onlara döndü. Katrina'yı gördüğü anda parlak kırmızı gözleri kısıldı. Korkutucu bir hızla öne atıldı.

Kat kendine düşünecek, tereddüt edecek ya da kararını tekrar gözden geçirecek zaman tanımadı. Odysseus'un elini sıkıp bıraktı ve canavarına doğru ilerlemeye başladı. O kan rengi gözlerde bir şaşkınlık parıltısı gördü, bu şaşkınlık yerini tatmine bıraktı. Hızla yanına gitti ve Kat'i omuzlarından yakaladı.

"Şimdi senin tadına bakacağım, kadın."

Kat onun harap olmuş yüzüne baktı. Son yirmi dört saatte daha da kötüleşmişti. Azılı savaşçının hâkimiyeti, fiziksel olarak daha fazla belli oluyordu. Cildi iyice gerilmişti, dudakları daha da yukarı kıvrılmış ve insandan çok bir köpeğinkine benzeyen dişlerini olduğu gibi açıkta bırakmıştı. Kafası soğana benzer bir hal almıştı, tam anlamıyla şekil değiştirmeye çalışıyor gibiydi. Bu kâbus görüntüyü kan pıhtıları, pislik ve ölüm kokusu tamamlıyordu.

Kat onun kollarının arasına doğru ilerleyerek, ellerini azılı savaşçının şeklini neredeyse tamamen yitirmiş olan omuzlarına koydu. "Bu öfkeye hiç gerek yok, Akhilleus. Bizim aramızda bir savaş yok." Canavar tereddüt etti. Kat, onun bedenini saran titremeyi hissetti. Bu hırpalanmış bedenin içinde kısılıp kalmış olan o karmaşık ruha ulaşabilmek için aşkına ve arzusuna odaklandı; Akhilleus'a, hayatı boyunca hiçbir şey için yeterince iyi olmadığına inanan adama, kendini sadece *az çok* lider... *az çok* koca... *az çok* bir kahraman... ve sevilmeye bile layık olmayan biri olarak gören o adama. Gülümsedi. "Seni seviyorum, Akhilleus. Bu bir rüya değil. Bana geri dön." Sonra

onun hırpalanmış yüzünü kendine doğru çekti ve Akhilleus'u dudaklarından öptü.

~

Agamemnon'un, Patroklos'un ölümünü bildirerek kaderini mühürlemesi, Akhilleus için o ana kadar sinir bozucu bir ironi gibi gelmişti. Kaderinden kaçamayacağını biliyordu. Evet, Katrina uğruna bir rüyaya inanmıştı ama bu, yalnızca kısa bir süreliğine yaşamasına izin verilen bir rüyaydı. Tüm rüyalar gibi bu da artık sona ermeliydi.

Katrina'yı kaybedecek olmanın çaresizliği, kuzeninin ölümünün acısıyla birleşmiş, içindeki öfke büyümüş ve Akhilleus sonunda bu öfkeye teslim olmuştu. Hayatında ilk kez insanlığını korumaya uğraşmamıştı. Aksine, azılı savaşçının parıltılı kızıllığını mutlulukla karşılamış ve yaratığın içini doldurarak acılarına bir son vermesini dilemişti. Akhilleus öfkenin kendisi haline gelmiş ve on yıldan uzun bir süredir peşini bırakmayan kaderini kucaklamıştı. İçindeki insan, kaçınılmaz ölümünün onu özgürleştirmesini beklemek üzere ruhunun derinliklerine çekilmişti.

Bilincinin ışığı bir kez onu dürtmüş ve içindeki adam şöyle bir kıpırdanmıştı ama hemen ardından öfke patlamış ve tüm insanlığını bastırarak onu bir kez daha körleştirmişti.

Işık, bu kez sadece azılı savaşçının kızıl öfkesinin karanlığında parlayan bir ışık olarak geri dönmemişti. Bu defa azılı savaşçının ateşli öfkesinin üzerinde soğuk su etkisi yaratan, Kat'in sesiydi; Akhilleus'un bedeninden içindeki adamın ruhuna ulaşan bir sevgi yolu açmıştı.

Akhilleus'un görüşü inanılmaz bir çabuklukla eski haline döndü. Katrina hâlâ kollarının arasındaydı.

Şaşkına dönmüş olan Akhilleus bedenindeki garipliklerin ve azılı savaşçının yarattığı korkunç değişimlerin farkındaydı. Katrina'yı

kendinden uzaklaştırmak, denizlerin derinliklerine dalıp sonsuza kadar orada saklanmak istiyordu.

Ardından Katrina ona gülümsedi. "Seni seviyorum, Akhilleus. Bu bir rüya değil. Bana geri dön."

Katrina onu kendine doğru çekip öptüğü anda, onu ele geçirmiş olan öfkenin son kırıntıları da yok olarak Akhilleus'u insanlığıyla ve hayat desteği olan kadınla baş başa bıraktı. Kollarını Kat'e dolayarak öpücüğe karşılık verdi.

Katrina, gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. Akhilleus onun ne göreceğini biliyordu. Bilinci geri dönmüştü ama öfke onu tamamen ele geçirdiği için bedenindeki hasar kalıcıydı. Kendini Katrina'nın reddine hazırladı ve onu güvenli bir yere ulaştırana kadar azılı savaşçının ortaya çıkmasına izin vermeyeceğine dair kendi kendine yemin etti.

Katrina yeniden gülümsedi, bu kez tebessümünü mutluluk dolu bir kahkaha izledi. "Bana geri döneceğini biliyordum!" Kat kendini yeniden Akhilleus'un kollarının arasına atarak ona sımsıkı sarıldı. "Akhilleus, Patroklos ölmedi. Sana yemin ederim ki hayatta, iyi ve Jacky'yle birlikte."

Akhilleus mutluluktan coşarak ona delice sarıldı, Patroklos yaşıyordu ve Katrina her şeye rağmen onu seviyordu!

Sonra beyni gördüklerini algılamaya başladı, yavaşça geri çekildi, inanmaz gözlerle etrafındaki dünyanın nasıl da değiştiğine baktı. Troya kapıları ardına kadar açıktı ve şehir yanıyordu. Akhilleus bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Normalde, Akhilleus geri döndüğünde azılı savaşçının yaptığı her şeyi, sanki gözlemlediği bir oyunmuşçasına hatırlardı. Bu kez hafızasında en ufak bir anı bile yoktu.

Sersemleyen Akhilleus, Katrina'yla birlikte kendi savaşçılarının oluşturduğu bir daire içinde durduklarını fark etti. Arkasında ki

tekerlekli savaş arabası duruyordu ve arabaya kanlar içinde... kanlar içinde olan...

"Akhilleus! Dostum!" Odysseus yanında belirerek kolunu tuttu. "Gerçekten geri dönmüş!" diye bağırdı Myrmidonlara. Adamlar oluşturdukları hattı bozup tereddütle yanına yaklaşmaya başladılar.

"Neler oldu?" diye sordu Akhilleus.

"Prenses kapıları açtı ve Truva düştü," dedi Odysseus.

"Bunu tek başına mı başardın?" diye sordu Kat'e.

"Tanrıçaların da yardımı oldu tabii ama temelde evet, ben başardım." dedi Kat. Akhilleus onun huzursuz olduğunu fark ederek hikâyenin tamamının nasıl geliştiğini merak etti. Bunu ona sorup dinleyecek yıllarının olmasını diledi.

Sonra gözleri, kutsallığını kirlettiği bedene kaydı. Bu ölü savaşçıda bir gariplik vardı...

"O kim?"

Odysseus tereddüt etti. Kat'in çok üzgün olduğu her halinden belliydi. Sonunda Akhilleus durumu anladı.

"Hektor... Onu öldürmüşüm," Akhilleus dehşete kapıldı "ve bedenini kirletmişim."

"*Sen* yapmadın," dedi Kat hemen. "O sen değildin."

"Ah, tanrılar. Bunu yapmama neden izin verdiniz?" Akhilleus, yavaşça Hektor'un cansız bedeninin yanına gitti. Azılı savaşçının daha fazla yıkıma neden olmasını engellemek için duygularıyla savaşarak başını eğdi. Ölü bedenle konuşmaya başladı. "Sen cesur bir savaşçı ve onurlu bir prenstin. Sana yemin ederim ki bunu telafi edeceğim. Sana öyle bir cenaze ateşi yakacağım ki Olympos Dağı bile sıcağını hissedecek."

Bacağına saplanan korkunç acı Akhilleus'un şaşkınlık içinde bir çığlık atmasına sebep oldu. Dönüp kendini savunmak istedi

ama mızrak bileğini delerek onu yere mıhlamıştı. Derine saplanmış olan mızrağı tutarak bedenini etrafında çevirdi. Nefret dolu gözleri delirmişçesine parlayan, zayıf, genç adamla yüz yüze geldi ve adam ucu ziftle kaplı ateşli okunu fırlattı.

"Geber, canavar!" diye bağırdı Paris.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Akhilleus'un göğsünün tam ortasına bir ok saplandı ve ucundaki alevlerle eriyen ziftler bedenini hızla akan lavlar gibi yakmaya başladı. Akhilleus acı içinde, Katrina'nın çığlığını duydu ve kendisine doğru koşmaya başladığını gördü. Myrmidonlarsa Paris'in etrafını çevirerek onu kılıç ve kan yağmuruna tutuyorlardı.

Henüz baskılayabildiği azılı savaşçı bedenine geri döndü. Akhilleus onun eline düşmemek için savaştı ama yanmaya devam eden vücudunun acısı ona engel oluyordu. Sonra Katrina'nın yüzü gözlerinin önünde dalgalanmaya başladı. Kızıl bir sisin içinde kaybolurken, onun boynundaki altın zinciri hızla çekerek madalyonunu açtığını gördü.

"Venüs! Hera! Athena! Bana verdiğiniz dilek sözünü tutmanız için üçünüzü de buraya çağırıyorum!"

Ortalık, tarlalardan sabahları yükselen sise benzer şekilde parladı ve üç tanrıça birden ışıltının içinden belirdi. Akhilleus dizlerinin üzerine çöktü. Bedeni ve zihni alev alev yanarken hâlâ azılı savaşçının içinde kaybolmamak için çabalıyordu.

"Ben üzerime düşen görevi yaptım," dedi Kat. "Karşılığında oğlum olarak Akhilleus'u istiyorum. İçindeki insanı kurtarmanızı ve canavarı yok etmenizi istiyorum."

Üç tanrıça şaşkınlıkla birbirlerine bakarken Akhilleus umudunu kaybetmeye başladı. Bu kadarı fazlaydı. Katrina denemişti. Kendisi de denemişti. Kaderinden kaçamazdı; tanrıların kehaneti tanrılar tarafından bile değiştirilemezdi. İnsanlığını korumaya odaklanarak gözlerini kapadı. İnsan olarak ölmek istiyordu, bir canavar olarak değil.

"Lütfen..." Kat yalvaran gözlerle tanrıçalara baktı.

"Canım eğer bunu seçersen eski hayatına dönemezsin," dedi Venüs.

"Bu antik dünyada yaşar ve ölürsün," dedi Athena.

"Gerçekten bunu istediğine emin misin?" diye sordu Hera.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi Kat. "Lütfen, onu kurtarın."

Venüs gülümsedi. "Sen onu zaten kurtardın. Elini tut ve onu kendine çağır."

Venüs eliyle ona bir öpücük gönderdi, Kat ilahî bir gücün tüm bedenini doldurduğunu hissetti. Akhilleus'a koştu. Akhilleus'un bütün bedeni alevler içindeydi ama Kat hiç tereddüt etmeden alevlerin arasından uzanarak onun elini yakaladı. Yanma ve acı yerine sadece ona olan aşkını hissetti.

"Bana gel, Akhilleus." Sesi tanrıçalar tarafından yükseltildi ve Truva düzlüğünde yankılandı.

Kat, Akhilleus'un titrediğini hissetti. Elinin altında bir şeyler kıpırdadı. Kat geri çekildi, azılı savaşçının yanarak mahvolmuş bedeninden altın bir adam çıktı. Cüssesi Akhilleus'tan daha ufak tefekti ve çok daha genç görünüyordu. Bedeninde yara izlerinden eser

yoktu. Gözleri masmavi ve ışıl ışıldı. On yıldan uzun süredir yakasını bırakmayan bütün acılar, umutsuzluk, pişmanlık ve suçluluk yok olmuştu. Kat'e oylesine mutlu baktı ki Kat'in kalbi sevinçle yerinden fırlayacak gibi oldu. Akhilleus onu kollarının arasına çekerek nazikçe öptü. Sonra elini tutmaya devam ederek üç tanrıçaya döndü. Dız çöktü. Etrafındaki adamlar da ona uydular. Çatışma durdu ve tüm gözler tanrıçalara çevrildi.

"Adım binlerce yıl boyunca hatırlanmayacak ama damarlarında benim kanımı taşıyan bütün çocuklar, yaşadıkları sürece siz tanrıçaları onurlandıracaklar. Buna ant içerim."

"Canım, aslında adın sonsuza dek hatırlanacak," dedi Venüs.

"Hayır, Tanrıçam." Arkasında duran, kul haline gelmiş yanık bedeni gösterdi. "Akhilleus *o*. Ben sadece bir insanım, bir efsane değil, bir mit değil, bir tanrı hiç değilim."

"İnsan olmanın bu saydıklarından çok daha fazlasını ifade ettiğini anladım," dedi Athena, gri gözleriyle Odysseus'u buldu.

"Tüm iyi niyetlerimiz seninle, ölümlü adam. Aşkın, yeterince güçlü olduğunda Kader'in bile üstesinden geleceğini unutma," dedi Hera.

Akhilleus ile Katrina el ele, savaş meydanının dışına doğru yürümeye başladılar, Myrmidonlar da sessizlik içinde onları takip etti. Truva ve Yunan orduları, iki yana açılarak onların geçmelerine izin verdi. On yıldan fazla süren savaş artık sona ermişti.

Bu nedenle, sağır edici bir çığlık duyduğunda Kat çok şaşırdı. Görüş alanlarına küçük bir asker kıtası girdiğinde Yunan ve Myrmidon kamplarının arasında bulunan kum tepeciklerini tırmanıyorlardı. Askerlerin yanında iki kadın vardı. Bir tanesinin uzun, ince, beyaz boynuna bir ip bağlanmıştı. Kadın başını yukarı kaldırmış, etrafındaki herkesi ve her şeyi görmezden geliyordu. Diğer kadın ise kendini askerleri komuta eden adamın üzerine fırlatıp duruyordu; ağlayan ve çığlıklar atan da oydu.

Kat bu histerik kadını hemen tanıdı. "Lanet olsun, bu Briseis."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni ne *cüretle* Cassandra gibi bir cadı uğruna bir kenara atarsın?" diye Agamemnon'a sövüyordu Briseis.

Kral askerlere durmalarını işaret etti. "Briseis, babanın yanına dönüşünü ayarladım ve yanında yüklü miktarda gelinlik bedeli de gönderiyorum. Eminim, baban sana çok uygun bir eş bulacaktır."

"Babam ahlaksızın teki! Onun hanesinden kaçtığım için buradayım zaten."

"Tekrar söylüyorum, bu benim sorunum değil." Agamemnon özel muhafızına döndü. "Hanımefendiyi onun için hazırlattığım gemiye kadar götür ve deniz yükselir yükselmez yola çıktıklarından emin ol."

Savaşçılar Agamemnon'u selamladı ve ifadesiz yüzlerle Briseis'i uzaklaştırmaya başladılar.

"Seni lanetliyorum, Agamemnon! Reddettiğin aşk senin sonun olsun!"

Agamemnon esnedi. "Korkarım geç kaldın. Aşk tarafından zaten bir kere lanetlendim."

"İğrenç pislik," diye mırıldandı Kat.

Agamemnon'un bakışları bu sözleri duymuşçasına ona çevrildi. Kat bu gözlerin kendisine dönerken Akhilleus'u fark etmeden geçtiğini, sonra fal taşı gibi açılarak yeniden ona döndüğünü gördü. Kat başını kaldırarak sevgilisine baktı. Kral'ın şaşkın bakışlarıyla buluşan Akhilleus'un dudakları yukarı doğru kıvrılıverdi.

"Gel, şu aşk lanetini üçleyelim," dedi Akhilleus. Bağırmamıştı ama sesi kolaylıkla kum tepeciklerine ulaştı. "Başkalarına karşı kullanabileceğini sandığın bir şeyle cezalandırılmayı kesinlikle hak ediyorsun."

Agamemnon'un rengi soldu, adamlarına emir verdi ve grup son hızla Yunan kampına doğru gerilemeye başladı.

Yürüyüşlerine kaldıkları yerden devam ederken Akhilleus, Kat'e baktı. "Onu ilk lanetleyen sen miydin?"

"Tabii ki," dedi Kat.

"Buna sevindim," dedi Akhilleus küçük bir kahkaha atarak.

"Keşke efsanede Agamemnon'a neler olduğunu hatırlayabilseydim," dedi Kat usulca, siyah yelkenli Myrmidon gemilerinin bağlı olduğu kıyıya vardıklarında. "Yunan mitolojisinde onun hakkında neler yazdığını hatırlamıyorum. Jacky de mitoloji konusunda en az benim kadar kötü yani..." Gerçeğin farkına varınca Kat bir an hüzünle sessizleşti. Jacky hâlâ modern dünyadaydı.

"Hatırlat onlara," dedi Akhilleus.

"Neyi?" dedi Kat.

"Tanrıçalar Jacqueline'e de bir dilek borçlu değil mi? Onlara hatırlat, eğer dileği buysa onu geri getirirler."

Kat sırıttı. "Patroklos'u da."

Akhilleus da ona gülümsedi. "Patroklos'u da."

Kat hâlâ avucunda sımsıkı tuttuğu madalyonu açtı. 'Ah, Venüs. Seni tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sanırım uçünuz de Jacky'nin bir dilek hakkı olduğunu unuttunuz. Ben onun dileğinin Patroklos'la birlikte buraya dönmek olduğunu biliyorum. Yani sizin için sorun olmayacaksa onu buraya..."

Ani bir sesle Jacky ve Patroklos kumsalda belirdiler. Jacky son derece dar ve kısa bir hemşire "üniforması" giymişti. Özellikle Cadılar Bayramı döneminde ucuz dükkânlarda satılanlardandı, beyaz jartiyeri ve "gel beni al" diyen kırmızı topuklu ayakkabıları da kostümünü tamamlamıştı. Jacky muhtemelen son derece yaramaz bir gösterinin ortasındaydı ve sarı buklelerini sallarken yakalanmıştı. Kumda poposunun üzerinde oturur vaziyette beliren Patroklos ise sırtı açık hastane elbiselerinden giymişti. Değişik şekil ve boyutta bandajlara sarılmıştı, göze en çok çarpanı da boynundakiydi

Patroklos'un hayatta olduğu inkâr edilemezdi ve iyileşme dönemini çok iyi geçirdiği de belliydi.

Jacky gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakınca bu gözler irileşti. "Ah, inanamıyorum! Birkaç dakika daha bekleyemediniz mi?"

"Jacky!" Kat çığlık atarak arkadaşının kollarına atılırken Akhilleus ile Myrmidonlar da Patroklos'un üzerine eğilerek hiç de nazik olmayan bir şekilde sırtına vurdular ve üzerindeki garip kostüm hakkında yorumlar yapmaya başladılar.

Kat keyifle Jacky'ye ne kadar kötü koktuğunu söylerken deniz kaynamaya başladı. Akhilleus hızla yanlarına geldi, Tanrı kıyıda belirirken, şikâyet eden ve neredeyse çıplak olan Patroklos'u, Kat'i ve Jacky'yi arkasına alarak Myrmidonlara kıyıda bir hat oluşturmaları emrini verdi.

Kat denizden çıkarak tepelerinde beliren böylesine bir varlığı kırk yıl düşünse hayal edemezdi. Çok iriydi. Vücudu deri yerine okyanusun tüm renklerinden pullarla kaplıydı. Beyaz sakalı son derece geniş olan göğsüne kadar uzanıyordu, sakalıyla uyumlu gür saçları da omuzlarına kadar dökülmüştü. Elmas, safir ve zümrütlerden oluşan deniz kabukları bedenini süslüyordu. Kırmızı mercandan oyulmuş üç çatallı bir mızrak taşıyordu. Mızrağı kaldırarak denize vurdu ve normalde oldukça sakin olan kıyıda oluşan iri dalgalar, Myrmidon gemilerini, çocuk küvetindeki oyuncak gemiler gibi salladı.

"Truva surları aşıldı!" Sesi suyun üzerinde bir bomba gibi patladı. "Artık Yunanlıları dışarıda tutamazlar, haliyle denizi de... Bu, yaşlı Priamos'un bile göz ardı edemeyeceği bir yemindir." Tanrı üç çatallı mızrağını yeniden kaldırdı, saldırıya hazırlanır gibi bir hali vardı ama arkasından gelen tatlı bir ses, tereddüt ederek sesin geldiği tarafa dönmesini sağladı.

Gümüş Ayaklı Thetis zarif adımlarla ilerledi, dalgaların üzerinde karada yürüyormuşçasına rahattı. "Poseidon, sonunda sana Truva'yı sunan ölümlüyü ödüllendirmek istemez misin?" diye sordu.

Poseidon gür beyaz kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten de isterim, güzel Thetis."

Thetis onlara baktı. Akhilleus annesini saygıyla selamladıktan sonra Kat'in elini tutarak kıyıya geldi. Poseidon'un karşısında eğildi.

Poseidon onu tanıyarak başını eğdi. "Akhilleus, kardeşimin lanetinden kurtulduğunu görmek ne güzel... Annen adına, azılı savaşçının yok olmasına çok seviniyorum. Truva'nın surlarını aştığın için benden ne ödül arzu ediyorsun?"

"Denizlerin Yüce Tanrısı sana nazik teklifinden dolayı teşekkür ederim ama ödül borçlu olduğun kişi ben değilim." Akhilleus, Kat'in kolunu tutarak onu Poseidon'a tanıttı. "Truva surlarını sana açan, bu ölümlü kadın."

Poseidon, Kat'e baktı. Kat protokolü tam olarak bilemiyordu ama yine de gergin bir reverans yaptı.

"Koca Yunan ordusunun beceremediğini bu küçücük ölümlü kadın mı becerdi?"

"Evet," dedi Kat.

Poseidon, onu daha iyi görebilmek için eğildi ve gözleri irileşti. "Sen! Ama sen Truva Prensesi Polyksene'sin."

"Öyleyim, sanırım," dedi Kat sükûnetle.

"Sanırım sana iki ödül borçluyum; biri bana Truva surlarını sunduğun için ve diğeri de eee... yakın zamanda meydana gelen ve ilahî müdahale olmasaydı çok fena sonuçlanabilecek bir yanlış anlaşılma için." Tanrı üzgün gözlerle, özür dilercesine Thetis'e baktı. Sonra dikkatini yeniden Kat'e yöneltti. "Pekâlâ, Prenses ne ödül seçiyorsun? Sana denizlerle çevrili bu dünyada istediğin her şeyi sunabilirim."

Kat, Akhilleus'a baktı. "Bizim için seç, Prensesim," dedi. Kat başını çevirerek Jacky ile Patroklos'a baktı, onlar da gülümseyerek başlarıyla onayladılar.

Kat derin bir nefes aldı. "Ne istediğimi çok iyi biliyorum. Bana dünyanın geri kalanından saklı bir ada vermeni istiyorum; inanılmaz güzellikte, tanrıçaların iyileştirme ve barış gücüne adanmış bir ada."

Poseidon düşünürken sakalını sıvazladı. "Böyle bir ada var ama buradan uzakta; başka bir zamanda ve yerde."

Kat, Akhilleus'un elini sıktı. "Ne kadar uzak olursa o kadar iyi."

"Gelin o zaman!" Poseidon elini koya doğru salladı. Siyah yelkenli Myrmidon gemileri sonbahar yaprakları gibi savruldu ve inciden yapılmış, parlak bir gemi okyanusun derinliklerinden çıktı. Koyun suları açılarak bu parlak gemiye giden bir koridor açtı.

Akhilleus adamlarına baktı. "Bundan sonra size liderlik yapamayacağım. O Akhilleus, Truva Savaşı'nda yanarak öldü. Daha fazla savaş, daha fazla zafer istemiyorum. Sadece huzurun büyüsünü istiyorum. Sizin de bunu arzuluyorsanız benimle gelebilirsiniz." Yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. "Teklifim ancak tanrıçaların önünde eğilmeyi kabul ediyorsanız geçerlidir." Sonra Kat'in elini tuttu ve birlikte Tanrı'nın açtığı yolda ilerlediler, Jacky ile Patroklos da hemen arkalarındaydı.

Kat başını çevirdiğinde, neredeyse bütün Myrmidonların ve Aetnia da dâhil olmak üzere bazı savaş gelinlerinin inci gemiye doğru peşlerinden geldiklerini gördü.

"Eee, Poseidon?" diye seslendi Jacky, son Myrmidon da gemiye binip Kat, Akhilleus ve Patroklos'la birlikte geminin ön tarafına geçtiklerinde.

Deniz Tanrısı başını eğerek Jacky'yi süzdü ve giysilerini fark edince gür kaşları yukarı kalktı. "Evet, garip giysili ölümlü kadının Poseidon'a bir sorusu mu var?"

"Evet. Eee, hmm, Prenses'e verdiğin bu adanın bir adı var mı?"

"Elbette var. Ölümlüler ona Avalon[21] diyor."

Kat ile Jacky şaşkınlıkla bakıştılar.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Jacky, Patroklos'a yaslanıp kendini yellerken. "Kalbim! Sanırım kalbim duracak."

"Yok artık!" dedi Kat başını hissizleşmişçesine iki yana sallayarak.

"Tanrım, Kat! Avalon'un yerlileriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Jacky gülerek.

Akhilleus kolunu Kat'e doladı. "Bu iyi mi? Avalon denen adayı biliyor musun?"

Kat sersemlemiş bir şekilde onun güzel gözlerine baktı. "Biliyorum. İnanılmaz derecede mükemmel ve güzel bir yer."

Poseidon elini sallayarak koyu eski haline getirdi ve inci gemi, sihirli bir sisin içine doğru ilerlerken Kat, Akhilleus'u kendine doğru çekerek öptü. "Size iyi yolculuklar ve kutsanmış bir gelecek diliyorum!" diye seslendi Deniz Tanrısı.

"Kat, öpüşmeyi bırak ve şuna bak. Hiç de normal olmayan bir şeye doğru ilerliyoruz," dedi Jacky, Kat'in sırtına vurarak.

Kat, Akhilleus'un kollarının arasından çıkmadan döndü ve önlerinde uzanan sihirli geleceklerine baktı. "Sanırım normal kavramımızı değiştirme zamanımız geldi," dedi.

Jacky, Patroklos'a yaslandı. Kat savaşçıların Patroklos'a giyecek bir şeyler bulmuş olmalarına sevindi; gerçi hastane elbisesi de mükemmel poposunu gözler önüne seriyordu.

"Bana uyar. Zaten normalliği pek sevmem," dedi Jacky.

"Yani hiçbir zaman *normal* olmadım, demek istiyorsun," dedi Kat

---

21 Kral Arthur mitinde, Kral'ın meşhur kılıcı Ekskalibur'un dövulduğu ve Arthur'un savaş sonrasında iyileşmek için inzivaya çekildiği efsanevi ada (ed.n.)

"Bana yeni bir isim vermeniz gerekecek," dedi Akhilleus birdenbire. "Yeni hayatımızı hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum. Akhilleus adı Truva'da sonsuza kadar ölü kalmalı."

"Bir fikrim var," dedi Jacky. Üç çift göz de ona döndü. "Bence ona Angel adını vermelisin."

"Sen gerçekten de sorunlu bir kadınsın. Şu *Buffy* bağımlılığından kurtul: hiç hoş değil," dedi Kat, iki adam kafaları karışmış bir şekilde onlara bakarken.

"*Buffy*'deki Angel'dan bahsetmiyorum. *Cennetten düşen, yeryüzüne inen melek* anlamındaki Angel'dan bahsediyorum. Hem, saçları siyah bile değil!" diye söylendi Jacky.

Kat beğenmeyerek başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Her neyse, çok daha iyi bir fikrim var."

"Bana ne isim vereceksin?" diye sordu Akhilleus.

Kat kollarının arasına döndü. "Kirk'e ne dersin?"

"Kirk." Akhilleus ismi tekrarlayıp denedi. "Sanırım sevdim."

"Bana bir lider adı gibi geldi," dedi Patroklos.

"Ne diyorsun?" diye sordu Kat, Jacky'ye.

"Benim *Buffy*'mle dalga geçene de bak hele! Bunu yaptığına inanamıyorum Bayan *Uzay Yolu*," dedi Jacky.

"Ama sen de iyi bir isim olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Kat en yakın dostuna muzipçe gülümsedi.

Jacky bir kahkaha attı. "Düşündüğüm tek şey, geleceğimizin hiç de sıkıcı olmayacağı."

Sihirli sis, inci gemiyi sardı ve onları yeni bir zamana taşıdı; yeni bir yere... Hiç de sıkıcı olmayan bir geleceğe...

SON BÖLÜM

Savaş sona ermişti. Truva ordusundan geriye kalanlar bir araya toparlanmıştı ve Odysseus'un önderliği altında hepsine merhamet edilmişti. Athena, Yunanlı savaşçılara, Truva surlarının dışındaki bütün tapınaklara giderek rahip ve rahibelerin güvende olup olmadığının kontrol edilmesini emretti. Poseidon, Okeanidlerden oluşan ordusuyla ortaya çıkıp surları yıkmaya başladığında üç tanrıça gözlerini devirerek antik zeytinliklerin arasına çekildiler.

Hera son derece huzursuzdu ve duyduğu her dal çıtırtısı ya da yaprak hışırtısında yerinden sıçrıyordu.

"Neyin var?" diye sordu Venüs. "Savaş bitti; istediğimizi elde ettik."

"Bunun farkındayım. İstediğimizi *gözle görülür* bir şekilde elde ettik ve bu işte parmağımız olduğunu *açık açık* gösterdik." Hera elini Truva'ya doğru salladı. "Zeus günler süren sevişmelerimizin yorgunluğundan uyanarak burada neler yaptığımızı her an öğrenebilir. Öfke, hissedeceği şeyi tarif etmekte hafif kalır ve öfkelendiğinde nasıl olduğunu siz de biliyorsunuz."

"Vay, onu tükettin mi? Aferin sana!" dedi Venüs.

Athena iç geçirdi. "Aşk her zamanki gibi esas konuyu anlamadı

"Anladım. Sadece başka açıdan bakmak daha hoşuma gitti," dedi Venüs.

"Çok sinirlenecek," dedi Hera usulca. "Üstelik aramız da bu kadar iyiyken..."

"O zaman Zeus'un burada olan bitende rolümüz olduğunu öğrenmemesi için elimizden geleni yapmalıyız," dedi Athena.

"Önerin nedir?" dedi Hera. "Sakın unutma, onu seks oyunlarıyla daha fazla oyalayamam. Birkaç günlüğüne eğlenceliydi ama sonsuza kadar sürerse," duraksadı ve yüzünü ekşitti, "acı verir."

"Tamam, onlara büyü yapalım," dedi Athena.

"Ha?" dedi Venüs. "Olympos Kral ve Kraliçesi'nin cinsel organlarını büyülemek oldukça zor ve..."

"Aklını milletin cinsel organlarından bir anlığına uzaklaştırır mısın lütfen? Truvalılardan ve Yunanlılardan bahsediyorum. Üçümüz güçlerimizi birleştirirsek bu hiç de zor olmaz. Ölümlülerin hafızalarını temizleyelim ve azılı savaşçının ölümünden sonra olanları unutsunlar."

"Bunu gerçekten yapabilir miyiz?" dedi Hera, yüzü aydınlanırken.

"Neden olmasın?" dedi Venüs. Athena'ya düşünceli gözlerle baktı. "Son dönemdeki seks deneyimlerin sana gerçekten iyi geldi, biliyor musun? Tekrarlamaktan nefret ediyorum ama sana söylemiştim."

"Bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmiyor ama sanırım haklısın." Venüs'ün yüzünde zafer dolu bir tebessüm belirince hemen ekledi. "Yalnızca *bu seferliğine.*" Gri gözlü Tanrıça savaş meydanına baktı. Gözleri, uzun boylu savaşçısını buldu. Sesini yükseltmeden fısıldadı: "Odysseus, bana gel." Onca mesafeye rağmen Odysseus'un ona bakıp gülümsediğini ve hemen yanlarına doğru gelmeye başladığını gördü.

"Neden onu çağırıyorsun? Hafızalarını temizleyeceğiz," dedi Hera.

"Onunkini değil," dedi Athena. "Diğerleri umurumda bile değil ama Odysseus her zaman, her şeyi hatırlayacak."

"Bu hakkındır," dedi Venüs. "Onu seviyorsun. Hafızasıyla oynarsan yaşadıklarınıza saygısızlık etmiş olursun."

Athena ilk kez Venüs'e takdirle gülümsedi. "Teşekkur ederim. Aşk Tanrıçası."

"Sorun değil, Savaş Tanrıçası." Venüs ona küçük bir selam çaktı.

"Pekâlâ, hafızalarını temizlediğimizde yerine ne koyacağız?" dedi Hera.

"Poseidon'u suçlayabiliriz," dedi Athena. "Şu anda burada ve Truvalılarla derdi olduğu da ortada."

"Hayır, herkes onun Truva'ya, surlar aşılmadan önce dokunamayacağını biliyor. Kral Laomedon'la bu anlaşmayı yıllar önce yapmıştı. Bu bozulabilen bir anlaşma olsaydı, şimdiye kadar bozardı: hem Deniz Tanrısı'nın öfkesini üzerimize çekmemeliyiz. Denizler karışınca durum ne kadar kötü olduğunu hepiniz biliyorsunuz."

Venüs bir anda kıkırdamaya başladı. "Buldum! Mükemmel... Şu aptal yazarın, dev Truva atı ve Akhilleus'un bileğiyle ilgili saçmalıklarını hatırlıyor musunuz?"

"Elbette hatırlıyoruz. Truva Savaşı'nı bizim başlattığımız dedikodusundan farksız..." Hera ürperdi. "Çok mantıksız."

"O zaman bu ahmakça söylentileri ve laf kalabalığını kendi çıkarımıza kullanalım. Truva atını şehre getirelim ve anısını ölümlülerin zihinlerine kazıyalım," dedi Venüs.

"Çok zekice," dedi Hera.

"Ben de beğendim," dedi Athena.

"Truva atı da ne?" dedi Odysseus.

Athena sevgiyle gülümsedi. "Bu fikrin de Odysseus'tan çıktığı söylentisini yayalım."

Hera ile Venüs omuz silktiler.

"Her neyse," dedi Venüs. Hera başıyla onayladı

"Truva atı da ne?" diye tekrar sordu Odysseus.

"Sana sonra anlatırım," dedi Athena. "Şu an kenara çekilmende yarar var."

Üç tanrıça ellerini birleştirip savaş meydanına doğru ilerledi. Truva surlarına yaklaştıklarında üçü birden parlamaya başladı. Sesleri Truva'da yankılanarak tüm ölümlülerin üzerine arındırıcı bir yağmur gibi aktı.

"Görevimiz tamamlandı. Truva savaşı sona erdi," diye başladı Athena.

"Ama günbatımında yok olacak tüm anılar, bizimle ilgili," dedi Venüs.

"Ve güneş yeniden doğduğunda, yeni anılarla dolu yeni bir çağ başlamalı," diye bitirdi Hera.

Tanrıçalar kollarını kaldırdı ve mükemmel bir uyum içinde, güçlerini Truva'ya gönderdiler. Arkalarında güneş batarken dev, ahşap bir at şehirde beliriverdi.

"Pekâlâ, hepsi bu," dedi Venüs ellerini birbirine sürterken, yaptıkları işten memnundu.

"Zeus uyanmadan geri dönmeliyim," dedi Hera. "Bu numaralar içimi bir hoş etti. Sanırım yeni beden eğitimi egzersizlerine hazırım." Onları kutsamak üzere ellerini kaldırdı. "Tanrıçalar, sizinle iş yapmak büyük bir keyifti."

"Kraliçem," dediler Venüs ile Athena bir ağızdan, saygıyla eğilerek. Hera yok oldu.

"Olup bitenleri Odysseus'a anlatmalıyım," dedi Athena gözleriyle âşığını arayarak.

"Aşk'ın gücü yanında olsun, Athena," dedi Venüs.

"Teşekkür ederim arkadaşım," dedi Athena ve hızla oradan uzaklaştı.

Venüs kocası Vulcanus'u düşünerek mutlulukla iç geçirdi, bu işe giriştiğinden beri onunla yeterince vakit geçirememişti. Zihni hemen bu akşam için planladığı romantik randevunun ayrıntılarıyla dolmaya başlamıştı. "Hera haklı; benim de içim bir hoş oldu," dedi. "Hem Aşk her zaman sonsuza dek mutlu biten hikâyelere bayılır." Venüs güzel kolunu kaldırdı, parmaklarını şaklattı ve ardında, sessiz koya umut dağıtan ateş böceklerine benzer elmas parıltıları bırakarak yok oldu.

TARİHÎ NOTLAR[22]

Agamemnon, Yunanistan'a ve geride bırakmış olduğu karısı Klytaimestra'ya döndü. Klytaimestra'nın onun isteklerini kabul ederek sevgilisiyle yaşamasına izin vereceğini düşünerek, büyük bir kibirle Cassandra'yı da yanında götürdü. Ancak Klytaimestra ona boyun eğmedi. Kocasına olan aşkı büyük bir nefrete dönüştü ve onu banyoda yalnız yakalayıp ipeklerle bağlayarak öldürdü. Sonra Cassandra'yı da öldürdü.

Hippodameia olarak da tanınan Briseis, babası Pisa Kralı Oinomaos'un yanına döndü ve onun kraliçesi olarak yaşamını sürdürdü. Sarayda, onun babasıyla aşk yaşadığı söylentileri dolandı. Babası kızının evlenmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı ve tüm talipleriyle at yarışlarında kapıştı. Kaybeden talipler öldürüldü. Yirminci talip Pelops'tu ve Briseis'in yardımıyla (Bazıları bu ölümlü kadına olan borcundan dolayı Hera'nın yardım ettiğini söyler.) Kral'ı yenerek öldürdü. Evlenerek Pisa'yı birlikte yönetmeye başladılar ve bir sürü çocukları oldu ama Pelops'un bir önceki karısından da bir oğlu vardı ve onu çok severdi. Briseis bu sevgiyi kıskanarak bu çocuğu kendi iki oğluna öldürttü. Bunun üzerine Pelops, Briseis'i reddetti ve iki oğlunu da lanetledi. Buna dayanamayan Briseis intihar etti.

Odysseus'un İthaka'daki evine dönmesi yıllarını aldı. Tüm bu yolculuk süresince Athena onunla birlikteydi. Hatta sonrasında da yanında kaldığı söylenir ama *bu* bambaşka bir hikâyedir...

---

22 Sevgili okuyucu "tarihi notlar" başlığı altında, benim tarih yorumumu bulacaksınız. Yani, her karakter için gerçekleşmesini istediğim bir son vardı ve bu bölümde bunları dile getirdim.